

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER L.
ARMENTROUT

B&S

SONSUZLUĞUN *sonuna* *dek*

Sonsuza dek seninim diyebilenler için...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

Mallory ile Rider, koruyucu aile yanında büyüyen, kötü insanların elinde hırpalanmış, aynı kaderi paylaşmış, birbirinin en büyük desteği olmuş iki küçük çocuk...

Mallory ile Rider, birbirini kaybetmişken aynı lisede buluşmuş, hayatları birkaç yıl ayrı düştükten sonra yeniden bir araya gelmiş iki genç...

Mallory ile Rider, sonsuz dostluklarının sonsuz aşka evrilişini tutkuyla yaşayan, zorlukları aşmak için yine el ele tutuşan iki büyük yürek...

Sonsuzluğun Sonuna Dek, arkadaşlığa ve aşka inancını kaybetmeyenler için.

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://archive.org>

ISBN 978-605-09-4404-4

9 786050 944044

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺29

SONSUZLUĞUN *sonuna* *dek*

Sonsuzluğun Sonuna Dek

Özgün adı: *The Problem with Forever*

© 2016 Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Onk Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4404-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No. 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SONSUZLUĞUN *sonuna* *dek*

JENNIFER L.
ARMENTROUT

*Hâlâ sesini arayan ve sesini
çoktan bulmuş herkese.*

Giriş

Bir deri bir kemik dizlerini göğsüne çekip sırtını yasladığı tozlu, boş ayakkabı kutularından oluşan yığın, onun ince ve küçük bedeninden çok daha yüksek, çok daha genişti.

Nefes al. Sadece nefes al. Nefes.

Karanlık dolabın içinde sinmiş, altdudağını dişlerken çıt bile çıkarmaya korkuyordu. Dikkatini ciğerlerine çektiği her bir tozlu nefese vermeye zorlarken, gözlerine dolan yaşları hissetti.

Ah Tanrım, çok büyük bir hata yapmıştı, Bayan Becky haklıydı. O kötü bir kızdı.

O kirli paslı, üzeri lekeli kurabiye kavanozuna uzanmıştı, hani şu tuhaf tatları olan kurabiyelerin saklandığı oyuncak ayı şeklindeki kavanoza. Kendisi için kurabiye ya da herhangi başka bir yiyecek almamalıydı ama o kadar açtı ki karnı ağrıyordu, Bayan Becky ise yine hastalanmış, kanepede yatıyordu. Tezgâhtaki küllüğü düşürüp tuzla buz olmasını istememişti. Dağılan parçaların bazıları kışın çatıda tutan kar tanelerine benziyordu. Diğerle-

ri de en fazla cips boyutlarındaydı.

Tek istediği bir tane kurabiye idi.

Cılız omuzları, dolabın diğer tarafından duyulan çıtırtılarla gerilmişti. Dudağını daha da sert ısıırıyordu şimdi. Ağzına metalik bir tat yayıldı. Yarın Bay Henry'nin koca elinde bir yara bandı olurdu, Bayan Becky de yine ağlayıp hastalanırdı.

Dolabın açılan kapısının hafif gıcırtısı kulaklarında gök gürültüsü gibi patladı.

Yo, hayır, hayır, hayır...

Onu burada bulmaması gerekiyordu. Burası onun güvenli yeri idi, Bay Henry ne zaman sinirlense ya da ne zaman...

Gerildi, kendinden çok daha iri ve uzun bir vücut içeri girip de önünde çömelirken gözleri kocaman açıldı. Karanlıkta gelen kişinin hatlarını çıkaramıyordu ama içten içe kim olduğunu biliyordu.

“Üzgünüm,” derken nefesi kesildi.

“Biliyorum.” Bir el, güven veren bir ağırlıkla omzunu tuttu. Dokunduğunda kendini iyi hissettiği tek erkekti. “Burada kalmanı istiyorum tamam mı?”

Bayan Becky bir keresinde onun kendisinden sadece altı ay büyük olduğunu söylemişti ama o her zaman için çok daha büyük, çok daha iri görünürdü, onun gözünde bu oğlan onun tüm dünyasıydı.

Başını tamam anlamında salladı.

“Sakın çıkma,” dedi, sonra da küllüğü kırıp dolaba saklanırken mutfakta düşürdüğü kızıl saçlı oyuncak bebeğini ellerinin arasına koydu. Geri almak çok korkutucu geldiğinden Kadife'yi orada bırakmıştı, aylar aylar önce bebeği kendisine o hediye ettiği için çok üzülmüştü. Nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama bir gün elinde bu

oyuncakla çıkagelmiş, ona vermişti. Bu oyuncak onundu, sadece onun.

“Burada kal. Ne olursa olsun.”

Bebeği kendine bastırarak dizleriyle göğsü arasına iyice sıkıştırdı ve yeniden başını salladı.

Oğlan, onları çevreleyen duvarların ardından gelen öfkeli bir bağırışla kaskatı kesildi. Kız kendi adını duyunca ensesinden içeri buz dökülmüş gibi hissetti, dışarıda öfkeyle bağırılan isim onun ismiydi.

Dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçarken, “Sadece bir kurabiye almak istemiştim,” diye fısıldadı.

“Sorun değil. Unuttun mu? Seni her zaman koruyacağıma söz vermiştim. Ses ıkarma yeter.” Onun omzunu sıktı. “Sadece sessiz ol ve... Geri döndüğümde sana kitap okuyacağım tamam mı? Aptal bir tavşanın hikâyesini.”

Tek yapabildiği yeniden başını sallamak oldu çünkü daha önce sessiz olmadığı birkaç seferde Bay Henry ona nasıl sessiz kalınması gerektiğini göstermişti. Cildini acıtacak kadar soğuk olmasına karşın onu dışarıda bırakmıştı ama sessiz kahrısa da ne olacağını biliyordu. O, akşam ona kitap okuyamazdı. Yarın da okula gidemezdi ve kendisine iyi olduğunu söylese de iyi olmazdı.

Oğlan biraz bekledikten sonra dolaptan ıktı. Yatak odası kapısı bir tokat gibi kapandı ve kız, oyuncak bebeğini kaldırıp gözyaşlarının iz bıraktığı yüzüne bastırdı. Kadife’nin karnındaki düğmelerden biri yanağına batıyordu.

Sakin ses ıkarma.

Bay Henry bağırmaya başladı.

Sakin ses ıkarma.

Koridordan ayak sesleri geliyordu.

Sakin ses ıkarma.

Birine tokat atıldı. Yere bir şey düştü. Bayan Becky kendini daha iyi hissediyor olmalıydı ki o da birden bağırmaya başlamıştı ama dolaptan duyulan tek önemli ses, durmaksızın atılan dayağın sesiydi. Ağzını açıp sessiz bir çığlık atarken, oyuncak bebeğı ağzına bastırdı.

Sakın ses çıkarma.

Birinci Bölüm

Devlet okuluna adım atmayalı dört yıl olmuştu. Düşününce kendime çok yakın ve çok küçük bir grup insan dışında kimseyle konuşmayalı da dört yıl olmuştu. Okula gidip de yabancılarla konuşmak zorunda kalacağım bu ana hazırlanmak tam dört yıl sürmüştü. Ağzıma zorla sokabildiğim birkaç lokma tahıl gevreğini tüm tezgâha çıkarmam kuvvetle muhtemeldi.

O esnada Carl Rivas belli etmemeye çalışarak kahvesine üçüncü kaşık şekerini koyuyordu. Kimsenin bakmadığını düşünmüş olacaktı ki iki kaşık daha ekleyivermişti. Ellilerinin başındaki bir adam için vücudu formda ve bakımlıydı, tek kötü huyu şu şeker bağımlılığıydı. Ofis olarak kullandığı, kalın tıp dergileriyle dolu çalışma odasının masasında şeker dükkânına dönmüş bir çekmece vardı.

Şeker kâsesinin etrafında dolaşan eli yeniden kaşığa uzanırken omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve eli olduğu yerde öylece donup kaldı.

Önümde duran bir kâse dolusu tahıl gevreğiyle oturduğum büyük mutfak adasından hafifçe gülümsedim.

Bana doğru dönüp iç geçirerek granit mutfak tezgâhına yaslandı ve kahvesinden bir yudum alırken kupanın üzerinden beni süzdü. Arkaya doğru taranmış siyah saçları şakaklarından ağarmaya başlamıştı, esmer teniyle birlikte onu hafiften ortaya çıkardığını düşünüyordum. Hoştu, karısı Rosa da öyle. Gerçi hoş kelimesi Rosa için pek uygun olmamıştı. Koyu teni ve henüz tek bir beyaz telin görünmediği kalın ve dalgalı saçlarıyla güzel bir kadındı. Gerçekten büyüleyiciydi, özellikle de kendine güvenli duruşuyla.

Rosa kendisi ya da başkaları için destekleyici ve cesaret verici konuşmaktan hiçbir zaman çekinmezdi.

Seramiğe çarpıp ses çıkarmasın diye kaşığımı kâseye yavaşça koydum. Gereksiz gürültülerden hoşlanmıyordum. Bir türlü aşamadığım ve muhtemelen sonsuza dek bir parçam olacak eski bir alışkanlıktı.

Başımı kâsedden kaldırdığımda Carl'ın beni seyrettiğini fark ettim. "Buna hazır olduğuna emin misin Mallory?"

Kalbim, masum gibi görünen ama esasında dolu bir tüfek gibi doğrultulan bu soru karşısında tekledi. Olmam gereken her şekilde hazırdım.

Aptal gibi ders programımın ve Lands Lisesi'nin haritasının çıktısını almıştım, Carl da daha öncesinde arayıp okul dolabımla ilgili evrakları halletmişti, yani neyin nerede olduğunu gayet iyi biliyordum. Haritayı çalışmıştım. Sahiden. Hayatım ona bağlıymışçasına. Sınıflarımın nerede olduğunu kimseye sormam gerekmeyecek, etrafta amaçsızca dolaşıp durmak zorunda kalmayacaktım. Rosa bile önceki gün benimle okula gelmişti, böylece yolu ve evle okul arasının arabayla ne kadar sürdüğünü öğrenmiştim.

Bugün önemli bir gün olduğundan, geçen yıldan beri uğraştığımız bir mesele olduğundan aslında Rosa'nın da

burada olmasını bekliyordum. Kahvaltıda her zaman beraber olurduk. Ama Rosa da Carl da doktordu. Rosa kalp cerrahıydı ve ben daha yataktan kalkmadan planlanmış bir ameliyat için çağrılmış, o da gitmek zorunda kalmıştı.

“Mallory?”

Ellerimi kucağıma koyup dudaklarımı birbirine bastırırken başımı sertçe bir kere salladım.

Carl kupasını indirerek arkasındaki tezgâhın üzerine koydu. “Bunun için hazır mısınız?” diye sordu yeniden.

Midem düğüm düğüm olmuştu ve cidden kusmak istiyordum. Bir yanımda hazır değildi. Bugün zor olacaktı ama yapmak zorundaydım. Carl’ın gözlerine bakarak başımı salladım.

Göğsü derin bir nefesle yükseldi. “Yolu biliyor musun?”

Tabureden hoplayarak kalkıp kâsemi alırken başımı evet anlamında salladım. Şimdi çıkarsam on beş dakika erken varmış olurdu. Tahıl gevreğinin kalanını çöpe atıp kâseyi paslanmaz çelik bulaşık makinasına koyarken muhtemelen iyi bir fikir diye düşündüm.

Carl uzun bir adam değildi, bir metre yetmiş santim civarlarındaydı ama yine de önümde ayakta dururken ancak omuzlarına geliyordum. “Kelimeleri kullan Mallory. Gergin olduğunu biliyorum, kafanda yüzlerce şey dönüyor ama kelimeleri kullanman gerekiyor, başını evet ya da hayır diye sallaman değil.”

Kelimeleri kullan.

Gözlerimi kapayıp sıktım. Eskiden gittiğim terapist Dr. Taft bu cümleyi milyonlarca defa söylemişti, kendisi iki yıl boyunca haftada üç kere görüşmeye gittiğim konuşma terapistiydi.

Kelimeleri kullan.

Bu söz öbeği neredeyse on üç yıl boyunca öğrendiğim her şeyle çelişiyordu, nitekim kelimeler gürültüyle eşdeğerdi, gürültü de korku ve şiddetle ödüllendirilirdi. *Eskiden* böyleydi, artık değil. Ben dört yılımı kelimeleri kullanmayayım diye yoğun bir terapiyle geçirmemiştım, Rosa ve Carl da tüm boş zamanlarını emeklerinin boşa gittiğini görmek için kâbus dolu bir geçmişı silmeye adanmamıştı.

Kelimeler sorun değildi. Kışın güneye göçen kuşlar gibi kafamda uçuşuyorlardı. Kelimeler benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Konuşacak kelimelerim vardı, her zaman oldu gel gör ki kelimeleri çekip çıkarmak ve onlara ses vermek her daim karmaşık bir iş olmuştu.

İçime bir nefes çekip kuru kuru yutkundum. “Tamam. *Evet*. Ben... hazırım.”

Carl’ın dudaklarında ufak bir tebessüm oluşurken uzun bir tutam saçı yüzümden çekti. Dışarı adım atana dek saçlarım kızıldan ziyade kahverengi görünürdü. Sonrasındaysa kestane rengiyle karışık kanlı canlı, nefes alıp veren bir itfaiye aracına dönüyordu. “Yapabilirsin. Bu konuda sana sonuna kadar inanıyorum. Rosa da inanıyor. Senin de inanman gerek Mallory.”

Soluğum boğazımda takılı kaldı. “Teşekkür ederim.”

İki kelime.

Yeterince güçlü kelimeler değillerdi, Carl ve Rosa’nın hayatımı kurtarmasının yanında nasıl olsundu ki? Hem gerçek anlamıyla hem mecaz anlamıyla hayatımı kurtarmışlardı. Onlara soracak olursan evrendeki tüm olumsuz nedenlere rağmen doğru zamanda doğru yerdeydim. Bizim hikâyemiz Oprah’ın özel bölümlerinden birinden ya da ABC kanalının aile filmlerinden fırlamış gibiydi. Gerçek dışı. Onların benim için yaptığı onca şeyden sonra te-

şekkür ederim demek hiçbir zaman yeterli olmazdı.

Benim için yaptıkları her şey, bana tanıdıkları her fırsat için onların gözünde olabildiğim kadar mükemmel olmak istiyordum. Bunu onlara *borçluydum*. Bugünün önemi de bununla alakalıydı.

Hızlı adımlarla mutfak adasına giderken kendimi sallıp Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenen çocuklar gibi ağlamaya başlamadan çantamı ve anahtarlarımı aldım. Carl zihnimi okumuşçasına beni kapıda durdurdu. "Bana teşekkür etme," dedi. "Göster bize."

Tam başımı sallayacaktım ki kendimi durdurdum. "Haklısın," diye fısıldadım.

Gözlerinin kenarı kırışarak gülümsedi. "Bol şanslar."

Ön kapıyı açarak evin girişindeki dar sahanlığa, parlak bir ağustos sonu güneşine ve sıcak havaya çıktım. Gözlerim, sokağın karşısındaki, Pointe bölgesindeki diğer evlere tıpatıp benzeyen evle uyumlu olacak şekilde özenle düzenlenmiş ön bahçede dolandı.

Her ev birbirine benziyordu.

Bazen böyle bir yerde yaşadığıma hâlâ şaşıırıyordum; bahçesi ve güzelce dikilmiş çiçekleri olan büyük bir evde, yeni asfaltlanmış bir araba yolunda duran bana ait bir arabayla yaşadığıma. Bazı günler gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki uyanacağım ve kendimi yeniden...

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırırken on yaşındaki Honda Civic'e doğru yürüdüm. Araba Rosa ve Carl'ın gerçek kızları olan Marquette'e, tıpkı onlar gibi doktor olmak üzere üniversiteye gitmeden önce lise mezuniyet hediyesi olarak verilmişti.

Gerçek kızları.

Dr. Taft, Marquette'ten ne zaman bu şekilde bahsetsem beni düzeltirdi, bunun bir şekilde Carl ve Rosa için

ifade ettiğim değeri azalttığını düşünüyordu. Haklı olduğunu ümit ediyordum çünkü bazı günler kendimi, bahçesi düzgünce biçilmiş koca bir ev gibi hissediyordum.

Bazı günler gerçek hissetmiyordum.

Marquette üniversiteye hiç gidemedi. Anevrizma. Bir dakika önce hayattayken bir dakika sonra artık kimsenin yapabileceği bir şey kalmamıştı. Bunun Rosa ve Carl'ın her zaman bocaladığı bir durum olduğunu düşünüyordum. Birçok hayat kurtardılar ama kendi kızlarının hayatını kurtaramadılar.

Ve şimdi bu arabanın bana ait olduğunu görmek biraz tuhaf geliyordu, bir şekilde eskisinin yerini almış yeni bir çocuktum sanki. Bana asla böyle hissettirmediler, ben de bunu hiç yüksek sesle dile getirmedim ama yine de direksiyonun başına geçtiğimde Marquette hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum.

Çantamı yandaki koltuğa koydum. Şöyle bir içeriye baktım. Dikiz aynasında gözlerimin yansımaları gördüm. Kocamanlardı. Bir tırın çarpmak üzere olduğu bir geyiğe benziyordum. Hani mavi gözlü bir geyik varsa tabii. Gözlerimin etrafı solgundu, kaşlarım çatıktı. Korkutucu görünüyordum.

İç çektim.

Okulun ilk günü böyle görünmek istemiyordum.

Başımı çevirdim ama dikiz aynasından sallanan gümüş madalyon dikkatimi çekti. Bir çeyreklik kadardı neredeyse. İçine oval biçimde, sakallı bir adam oyulmuştu. Tüydü bir kalemle bir kitaba yazı yazıyordu. Adamın üst kısmında **AZİZ LUKE**, altında **BİZİM İÇİN DUA ET** yazıyordu.

Aziz Luke doktorların koruyucu aziziydi.

Kolye Rosa'mındı. Tıp fakültesine girdiğinde annesi vermişti, Rosa da son yılmda okula gitmeye hazır oldu.

ğumu söylediğinde bana verdi. Muhtemelen Marquette'e verecekti ama bu konuda herhangi bir şey sormadım.

Sanıyorum Rosa ve Carl, içten içe bir noktada tıpkı Marquette'in planladığı şekilde, onların izinden gideceğini ümit ediyordu. Ancak cerrah olmak kararlı, kendine güvenen ve neredeyse korkudan eser barındırmayan bir kişilik isterdi ki beni tanımlamak için bu üç sıfatı kullanacak bir kişi bile çıkmazdı.

Carl da Rosa da bunu biliyordu, o yüzden beni daha ziyade araştırma alanına yönlendirdiler. Onlara göre ev okulu yıllarım boyunca tıpkı Marquette gibi bilim alanında yetenek göstermiştim. Onların bu ömrü billah mikrop ve hücreleri inceleme heveslerinin bana ancak odamın duvarlarını ömür boyu beyaza boyayıp durmak kadar ilginç geldiğini söyleyememişim. Ama üniversiteye gitmekten başka ne istediğime dair zerre kadar bir fikrim de yoktu, nitekim Rosa ve Carl hayatıma girene kadar üniversite hiçbir zaman, hiçbir şekilde denklemde yer almamıştı.

Lands Lisesi'ne gitmek yirmi sekiz dakikamı almıştı, tam da beklediğim gibi. Üç katlı tuğla bina beyzbol ve futbol sahalarının arkasından görünmeye başladığında sanki yüzüme hızla bir beyzbol topu geliyormuş da ben eldivenimi unutmuşçasına gerildim.

Ellerim direksiyon üzerinde kasılırken midem buruldu. Okul çok büyük ve nispeten yeniydi. İnternet sayfasında bin dokuz yüzlerde yapıldığı yazıyordu, diğer okullara kıyasla yeni sayılırdı.

Yeni ve devasa.

Kavşaktan duraklarına dönen otobüslerin yanından geçtim ve heykelin etrafından dolanıp alışveriş merkezlerindeki benzeyen büyük park yerine doğru giden arabayı takip ettim. Park yeri bulmak güç olmadı, biraz

erken gelmiştim, ben de bu on beş dakikayı cesaret verici günlük konuşmalarıma benzer bir şeyler yapmak için kullandım, biraz basit ve utanç vericiydi.

Bunu yapabilirim. Yapacağım.

Honda'dan çıkarken art arda bu cümleleri tekrar ederek çantamı omzuma attım. Etrafımda, okulun arka girişine yürüyen insan seline bakarken kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki kusacağımı sandım. Farklı insanlar, renkler, şekiller, boyutlar karşılıyordu beni. Bir an için benim kısa devre yapacak gibi hissettim. Nefesimi tuttum. Bana bakan gözler vardı, bazıları üzerimde biraz duraksıyor, bazıları orada durduğunu fark etmemiş gibi geçip gidiyordu. Bu o kadar da büyük bir sorun değildi, hayalet olmaya alışıktım.

Ellerim titreyerek çantamın kayışını tuttum, ağzım kupkuru olmuştu, bacaklarımı zorla hareket ettirdim. İnsan dalgasına katılarak aralarına kaynadım. Önümde giden kızın sarı atkuyruğuna odaklandım. Sonra gözlerimi indirdim. Kot etek ve sandalet giyiyordu. Parlak turuncu, bantlı gladyatör tarzı sandaletler. Sevimlilerdi. Bunu ona söyleyebilirdim. Bir sohbet başlatabilirdim. Ayrıca atkuyruğu da gayet güzeldi. Başının tepesinde, şu *nasıl yapılır* tarzı YouTube videolarını onlarca defa seyretsem bile yapamayacağım türde bir bombe vardı. Ben ne zaman denemeye kalksam başımın üzerinde orantısız bir yumru varmış gibi görünüyordum.

Ama ona bir şey söylemedim.

Bakışlarımı kaldırırken gözüm yanımdaki bir oğlana takıldı. Gözlerinden uyku akan bir ifadesi vardı. Ne gülümsüyordu ne kaşlarını çatmıştı, dikkatini elindeki telefondan koparacak hiçbir şey yapmıyordu. Beni gördüğünden bile şüpheliydim.

İlk bir sabahı ama neredeyse buz gibi denebilecek okula adım attığım anda kot pantolonum ve askılı bluzuma özenle uydurduğum ince cekete şükrettim.

Girişten itibaren herkes farklı yönlelere dağılmaya başladı. Ancak benim boyumda olan ama benden çok daha küçük oldukları belli alt sınıftan öğrenciler, çantalarını sırtlarına atmış halde kırmızı-mavi okul takımı renklerine boyanmış zemin üzerinde hızlı adımlarla, daha uzun ve iri bedenlerden kaçarak ilerliyordu. Diğerleriye zombi gibi yavaş ve amaçsızca yürüyordu. Ben, normal görünen adımlarımla ikisinin arasında bir yerlerdeydim, daha önceden çalışmıştım gerçi.

Bir de birilerine doğru koşup sarılan, kahkahalar atan bazı öğrenciler vardı. Birbirlerini yaz tatili boyu görmemişlerdi herhalde ya da cidden heyecanlı insanlardı. Artık hangi sebeple olursa olsun, geçerken gözlerimi onlardan alamadım. Onları böyle görmek bana arkadaşım Ainsley'yi hatırlattı. O da benim gibi ev okulu eğitimi alıyordu, hâlâ alıyor gerçi ama şayet almasaydı şu an muhtemelen bu şekilde olurduk diye düşündüm, birbirimize doğru güle oynaya, hoplaya zıplaya koşardık. Normal olurduk.

Ainsley bu saatte hâlâ yataktaydı büyük ihtimalle.

Bütün gün tembellik ettiğinden değil, sadece eğitimimizle olan programımız biraz farklı bir tarihte yaz tatiline girmişti. O hâlâ tatildeydi ama yeni dönemi başladığında ev okulu saatleri en az benimki kadar sıkı ve yorucu olacaktı.

Daldığım hayalden silkinerek kendime geldim ve geniş koridorun sonunda, yemekhanenin girişinin yanındaki merdivenlere doğru yürüdüm. Yemekhaneye yakın olmak bile midemin bulanmasına sebep olup nabzımı hızlandırıyordu.

Öğle yemeği.

Ah Tanrım öğle yemeğinde ne yapacaktım? Kimseyi tanıımıyordum, hiç kimseyi. Belki de...

Kendimi engelledim, şu an bunu düşünemezdim. Şayet düşünmeye başlarsam büyük ihtimalle arkamı dönüp arabamın güvenli ortamına kaçardım.

Dolabım ikinci katta, koridorun ortasında idi, iki yüz otuz dört numara. Hiç sorun yaşamadan dolabımı bulmuş, üstüne üstlük ilk denemede açmışım. Bugün bir hayli not toplayacağımı düşünerek eğilip öğleden sonraki derste kullanacağım bir dosya çıkardım ve üst rafa koydum.

Dolabımın yanındaki dolabın kapağı beni korkutup olduğum yerde sıçratarak kapatıldı. Başımı kaldırdım. Tüm saçları ince ince örülmüş esmer bir kız bana hızlı bir gülücük attı. "Selam."

O anda dilim tutuldu ve tek kelime edemedim. Kısa saçlı kız dönüp gitmeden aptal bir kelime dahi çıkaramadım ağzımdan.

Ne başarısızlık.

Kendimi bin bir türlü aptal gibi hissederek gözlerimi devirdim ve dolabımı kapattım. Arkamı döndüğümde, gözüm aksi yöne giden bir oğlanın sırtına takıldı. Ona bakarken kaslarım yeniden gerildi.

Neden ya da nasıl oldu da ona bakmaya başladım bilmiyordum bile. Belki de boyu etrafındakilerden daha uzun olduğu içindi. Tam bir sersem gibi gözlerimi bir türlü ondan ayıramadım. Kahverengi siyah arası bir tonda dalgalı saçları vardı ve güneşte yanmış ensesine kadar gelecek şekilde kısa kesilmişti ama üst kısımları daha uzundu. Saçları alnına düşüyor mu diye merak ettim; yıllar önce tanıdığım, saçları bu şekilde olan -ne kadar ittirirse ittirsin önüne düşen- bir çocuğu, düşününce göğ-

sümün sancıldığı bir çocuğu hatırladığımdan, içimde beni allak bullak eden bir çalkalanma oldu.

Siyah tişörtünün altından geniş omuzları belli oluyordu, kol kasları bana onun spor yapan ya da beden gücüyle çalışan biri olduğunu düşündürdü. Kot pantolonun rengi soluktu ama pahalı olup soluk görünenlerden değil. Eski-tilmiş görünümle tasarlanmış markalı kotlarla gerçekten eskimiş, son demlerini yaşayan kotları ayırt edebilirdim. Elinde sadece bir tane defter vardı, bulunduğum yerden bile defterinin pantolonu kadar eski olduğunu söyleyebilirdim.

İçimde tuhaf bir his vardı, bir tanıdıklık hissi. Dolabımın önünde ayakta dururken kendimi karanlık ve korku dolu bir geçmişin içindeki tek parlak şeyi düşünürken buldum.

Kalbimi acıtan, bana sonsuza dek söz vermiş bir oğlanı düşünüyordum.

Onu son gördüğümünden, hatta sesini son kez duyduğumdan bu yana dört yıl geçmişti. Çocukluğumun o dönemine dair her şeyi silmeye çalışarak geçen dört yıl, ama onu hatırlıyordum. Onu merak ediyordum.

Nasıl etmezdim? Her zaman merak ettim.

Büyüdüğüm evde hayatta kalabilmemin yegâne nedeni o.

İkinci Bölüm

İlk âdet gününden sonra hemencecik öğrendiğim bir şey varsa o da arka sıraların sınıftaki en iyi yer olduğudur.

İşime de yarıyordu çünkü ileri seviye derslere girerken herkesten önce sınıfa gidip kimseye görünmeden arka sıralardaki yerimi alıyordum. Ta öğle yemeğinden önceki İngilizce dersinin başına kadar kimse benimle konuşmadı. Sonra koyu kahve tenli, siyah gözlü bir kız gelip yanımdaki boş sıraya oturdu.

“Selam,” dedi kalın bir defteri sandalyeye bağlı sıranın düz yüzeyine çarparak. “Bay Newberry’nin tam bir pislik olduğunu duydum. Şu resimlere bir bak!”

Gözlerim sınıfın önüne doğru kayd. Öğretmen henüz gelmemişti ama tahtaya ünlü yazarların fotoğrafları dizilmişti. İlk bakışta tanıdıklarım Shakespeare, Voltaire, Hemingway, Emerson ve Thoreau olmuştu, gerçi zamanında o kadar boş vaktim olmasa muhtemelen hiçbirini tanıyamazdım.

“Hepsi erkek demek?” diye devam etti ve dönüp ona baktım, başını iki yana sallarken siyah kıvrıkcık saçları

zıplıyordu. “Ablam iki yıl önce bu adamın dersini almış. Ve edebi değeri olan bir şey üretebilmek illa bir aletin olması gerektiğini düşünüyor diyerek uyardı beni.”

Gözlerim kocaman açıldı.

“Bense bu dersin çok daha eğlenceli olması gerektiğini düşünüyorum.” Bembeyaz dişleriyle sırttı. “Bu arada ben Keira Hart. Seni geçen yıldan hatırlamıyorum. Hani öyle herkesi bildiğimden değil tabii de seni etrafta görsem tanırdım herhalde.”

Kız gözlerini dikmiş bana bakmaya devam ederken avuçlarım ter içinde kaldı. Sorduğu soru gayet basitti. Cevabı da kolaydı. Boğazım kurudu, saniyeler geçerken boynumda dolaşan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Kelimeleri kullan.

Ayak parmaklarım parmak arası sandaletimin yumuşak derisi üzerinde kıvrılıyor, ağızdan kelimeleri çıkarmaya çalışırken boğazım gıcıklanıyordu. “Ben... Ben yeniyim.”

İşte! Yaptım. Konuştum.

Gördünüz millet! Kelimeler benim işim!

Tamam, belki teknik olarak ikisi birbirinin aynı üç kelime ettiğimden başarıyı biraz abartmış olabilirdim. Ama sırf yeni insanlarla konuşmak benim için zor -birinin sınıfta çıplak yürümesi kadar zor- bir iş olduğundan başarıyı küçümseyecek değildim.

Keira benim bu içsel saçmalamalarımı fark etmişe benzemiyordu. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Sonra bir an durup bekledi, neden böyle merakla bana baktığını anlamadım. Sonra farkına vardım.

Adım. Adımı bekliyordu. Dişlerimin arasından bir hava kaçırıldı. “Ben Mallory... Mallory Dodge.”

“Güzel.” Kıvrımlı omuzlarını sandalyenin sırtına yas-larken başını salladı. “Ah geldi işte.”

Bir daha konuşmadık ama toplamda konuştuğum yedi kelimededen ötürü epey bir mutlu hissediyordum kendimi. Cümle içindeki tekrar eden aynı kelimeleri de sayacaktım herhalde. Rosa ve Carl sayardı.

Bay Newberry, benim gibi çaylak bir öğrencinin bile anlayabileceği gösterişli bir havayla konuşuyordu ama beni rahatsız etmiyordu. O sırada büyük başarımın etkisiyle bulutların üzerinde süzülüyordum.

Sonra öğle yemeği zamanı gelip çattı.

Büyük, gürültülü koridorda yürümek beden dışı bir deneyim yaşamak gibiydi. Beynim bana daha sessiz, rahat ve *güvenli* bir yer bul diye çılgınlık atıyordu ama bir ayağımı diğerinin önüne atarak kendimi devam etmeye zorladım.

Yemek kuyruğuna girdiğimde midemdeki sinirler düğüm düğüm olmuştu. Sadece bir muz ve bir şişe su alabildim. Etrafımda bir sürü insan ve aşırı derecede gürültü vardı; kahkahalar, bağırışlar ve alçak tonda kesintisiz seyreden sürekli bir sohbet uğultusu. Kendimi çok rahatsız hissediyordum. Herkes gruplar halinde uzun dikdörtgen masaların etrafında oturuyordu. Görebildiğim kadarıyla tek başına oturan yoktu ve ben kimseyi tanıımıyordum. Tek başına oturan tek kişi ben olacaktım.

Bu gerçeğin farkına varmamın yarattığı dehşetle muzun etrafına kenetlediğim parmaklarım kasıldı. Dezenfektanların ve yanık yemeklerin kokusu beni boğmaya başladı. Göğsümün üzerine bir ağırlık çökerek boğazımı sıkıyordu. Nefes almaya çalışıyordum ama ciğerlerime bir türlü hava sokamıyordum. Kafatasımın üzerinden, dans ederek bir dizi titreme geçti.

Bunu yapamayacaktım.

Gitgide küçük ve hapishane gibi gelmeye başlayan bu yerde çok fazla gürültü ve çok fazla insan vardı. Evde

hiçbir zaman bu kadar ses olmazdı. Asla. Boş gözlerle etrafıma bakındım. Elim öyle fena titriyordu ki muzı düşürmekten korkuyordum. İçimden bir şey dürttü ve ayaklarım hareket etmeye başladı.

Daha sakın bir yere doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım, dolapların önünde takılan ve üzerlerinden hafif bir sigara kokusu yayılan birkaç çocuğunun önünden geçerek devam ettim. Derin ve sakınleştirici nefesler aldım ama beni sakınleştirdiği falan yoktu. Beni sakınleştiren yemekhaneden uzaklaşmaktı, bu aptal nefesler değil. Köşeyi döndüm ve benden çok da uzun olmayan bir oğlanla kafa kafaya çarpmamak için aniden durdum.

Kan çanağı olmuş gözleri şaşkınlıkla açılarak kenara çekildi. Çocuktan ilk başta sigara kokusu sandığım bir koku aldım ama kokuyu içime çektiğimde çok daha yoğun, topraksı, hoş bir koku olduğunu fark ettim.

“Affedersin, *chula*,” diye mırıldandı ve gözleri yavaşça ayak parmaklarımdan gözlerime doğru yükseldi. Sırıtmaya başladı.

Koridorun sonundaki daha uzun bir çocuk hızlı adımlarla yaklaşarak, “Jayden, hangi cehenneme kaçırıyorsun dostum? Konuşmamız gerek,” dedi.

Adının Jayden olduğunu tahmin ettiğim çocuk, elleriyle siyah saçlarını sıvazlayıp, “*Mierda, hombre*,” diye mırıldandı.

Kapının biri açıldı ve bir öğretmen dışarı çıkarak çatık kaşlarla gözlerini bu ikisi üzerinde gezdirdi. “Daha şimdiden mi Bay Luna? Yıla böyle mi başlayacağız?”

Koridordan sıvışma zamanı geldiğini anladım, nitekim uzun boylu çocuğun yüzünde dostça ya da mutlu bir ifade olmadığı gibi Jayden yürümeye devam edince çatık kaşlarıyla öğretmenin suratına bakarken birini kesmek isti-

yormuş gibi görünüyordu. Başımı öne eğip kimseyle göz teması kurmadan Jayden'in arkasından hızla yürüdüm.

Kütüphaneye gittim, zil çalana kadar telefonumda *Candy Crush* oynadım ve bir sonraki dersi -tarih- hiç çabalamadığım için kendime kızarak geçirdim. Doğruydum. Çünkü çabalamak yerine aptal gibi kütüphaneye saklanıp ancak şeytanın yaratmış olabileceği -çünkü bir türlü beceremiyordum- aptal bir oyun oynamıştım.

Üzerime kocaman bir yorgan gibi ağır mı ağır bir şüphe çöküverdi. Son dört yılda çok ilerleme kaydetmiştim. Eskiden olduğum kızıdan eser kalmamıştı. Evet, hâlâ yer yer bazı sorunlarım oluyordu ama eskiden olduğum kişiden çok daha güçlüydüm değil mi?

Yoksa Rosa çok büyük hayal kırıklığına uğradı.

Son derse giderken cildimi bir kaşıntı tuttu, kalbim felç geçirtmeye yakın bir hızda atıyordu, son dersim gelmiş geçmiş en korkunç dersti.

Konuşma dersi.

İletişim dersi de deniyordu. Geçen bahar okula kaydolurken, Carl ve Rosa'nın bana hafiften delirmişim gibi bakmasıyla içimde türlü türlü cesaret duyguları çalkalanmıştı. Lands Lisesi'nde mecburi ders olmasına rağmen beni bu dersten çıkarabileceklerini söylemişlerdi ama benim bir şeyleri kanıtlamam gerekiyordu.

Onların müdahale etmesini istememişim. Ben... Hayır, bunu yapmam *gerekiyordu*.

Off!

Şimdi keşke biraz akli başında davransaydım da onların bu dersten muaf olabilmem için ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarına izin verseydim diye düşünüyordum, bu resmen göz göre göre yaşanacak bir kâbustu. Üçüncü kattaki sınıfın açık kapısını gördüğümde ağzım bir karış

açık bakakaldım, içerisi aşırı parlaktı.

Yalpalayarak birkaç adım attım. Yanımdan geçen bir kız dudaklarını büzerek beni süzdü. O anda dönüp kaçmak istedim. Honda'ya gitmek. Eve gitmek. Güvende olmak.

Hiç değişmeden, öylece kalmak.

Hayır.

Parmaklarımla çantamın kayışını sıkarak kendimi yürümeye zorladım, diz boyu çamur içinde yürümek gibiydi. Attığım her adım ağır ve uyuştu. Aldığım her nefes ciğerlerimde uğulduyordu. Tavandaki ışıklardan cızırtılar geliyordu, kulaklarım etrafımdaki konuşmalara karşı aşırı bir hassasiyet kazanıvermişti. Ama yaptım.

Ayaklarım en arka sıraya ulaşmayı başardı, çantamı sıranın yanında yere koyup yerime otururken parmaklarım uyuşmuş, eklemelerim bembeyaz kesilmişti. Defterimi çıkararak kendimi oyalamaya çalışırken sıranın kenarına sıkı sıkıya yapıştım.

Konuşma sınıfındaydım. Buradaydım.

Başarmıştım.

Eve giderken kendimi bir partiye atacaktım. Hani şu kremaların doğrudan ağza sıkılarak yendiği türden bir partiye. En sertinden.

Eklemelerim acımaya başlayınca ölümüne sıkıştığım parmaklarımı gevşettim ve terli ellerimi sıranın üzerine koyarken kapıya doğru baktım. Gördüğüm ilk şey siyahlar içinde geniş bir gövde ve iyi geliştirilmiş kol kaslarıydı. Ve eskimiş bir kotun bacağına çarpıp duran, dağılmaya yüz tutmuş eski bir defter.

Sabah koridorda gördüğüm oğlandı bu.

Ön taraftan nasıl göründüğünü merak ederek gözlerimi kaldırdım ama kapıdan yöne dönmüştü. Koridordaki kız, hani şu yanımdan geçen kız içeri giriyordu. Şimdi

oturup soluklanarak onu süzme sırası bendeydi. Hoş kızdı. Epey bir hoştu, Ainsley'ye benziyordu. En az benimki kadar uzun, göğüs hizasını geçen karamel rengi saçlarında bir toka vardı. Uzun boyluydu, giydiği askılı *body* düz karnını ortaya çıkarıyordu. Koyu kahve gözleri bu defa bana bakmıyordu. Önünde duran oğlanın üzerindeydi.

Yüzündeki ifade oğlanın tüm yüzünü ona sergilediğini söylüyordu ve oğlan güldüğünde kızın pembe dudakları da kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümseme onu hoş seviyesinden güzel seviyesine çıkarmıştı ama benim dikkatim, tüylerim diken diken olurken kızdan kopup gitti. O gülüş... Derinden, dolu dolu ve bir yerden tanıdık gelen. Omuzlarımdan yoğun bir ürperti yayıldı. *O gülüş...*

Geri geri yürüyordu, bir şeylere takılıp düşmemesi karşısında şaşkındım, aslında daha ziyade bir tür kıskançlık hissetmiştim. Ve sonra arka tarafa geldiğini fark ettim. Bana doğru. Etrafıma bakındım. Sadece solumda iki tane boş yer kalmıştı. Kız da onun peşinden geliyordu. Peşinden gelmekle kalmıyor, ona dokunuyordu da.

Her zaman yapıyormuş gibi dokunuyordu.

İnce kolu uzundu, eli oğlanın göğsünün alt kısmına, karnının ortasına kadar geliyordu. Bileğinden sallanan altın rengi bileklikler eskimiş deri kemere fena halde yakındı. Çocuk onun tutuşundan kaçarken yanaklarımı ateş bastı. Oğlanın hareketleri eğlenceliydi, sanki hu dans ikisinin günlük rutiniydi.

Dolu sandalyenin arkasından geçip sıralara yönelirken bakışlarım dar kalçalarına, kızın dokunduğu karnının üst kısımlarına kaydı, sonra daha yukarılara, daha da yukarılara devam etti ve yüzünü gördüm.

Nefes alışım durdu.

Beynim gördüğünü algılayamıyordu. Kavrayamıyordu. Gözlerimi ona dikip baktım, onu gerçekten gördüm, bana hem tanıdık bir o kadar da yeni gelen bu yüzü gördüm, hatırladığımdan daha olgun ama nasıl oluyorsa acı verecek kadar güzeldi. Onu tanıyordum. Aman Tanrım onu nerede olsa tanırdım, son gördüğümünden bu yana dört yıl geçse de, o korkunç son geceden sonra hayatım sonsuza dek değişse de.

Fazla gerçekdişiydı.

Bu sabah kafamın içini dürten neden şimdi anlam kazanmıştı. Onu görmüştüm ama o olduğunu fark etmemiştim.

Hareket edemiyordum, ciğerlerime yeteri kadar hava alamıyordum ve şu an bunun olduğuna inanamıyordum. O, yanımdaki sıraya çökerken ellerim masanın üstünden kayarak kucağıma düştü. Gözleri, yanına oturan kızın üzerindeydi, profilden görünüşü, sert yapılı çenesi onu son gördüğüm anı hatırlatıyordu. Başını yana doğru eğerek gözlerini sınıfın önüne, duvar genişliğindeki tahtaya çevirdi. Eskiden olduğu gibiydi ama şimdi daha büyük, daha iri, her şeyiyle daha... *belirgindi*. Siyah kestane karışımı saçından daha koyu tonda olan kaşlarından, kalın kirpiklerinden geniş elmacıkkemiklerine ve çenesinde hafifçe çıkmış sakallarına dek.

Tanrım tam da, on iki yaşımdayken gerçek anlamda ona bakmaya başlayıp da büyüdüğünde nasıl olacağını hayal ettiğim şekilde büyümüştü.

Burada olduğuna inanamıyordum. Hatırladığımdan daha dolgun olan dudakları yukarı doğru kıvrıldığında kalbim göğsümden çıkmak için tırmalamaya başladı ve sağ yanağında oluşan gamzeyle birlikte karnım düğüm düğüm oldu. Tek bir gamzesi vardı. Eşi yoktu. Sadece bir tane. Zihnim yıllar içinde geriye doğru giderken, onu top-

lasan kaç kere böyle rahat gördüğümde başka bir şey düşünemiyordum. Ona küçük geldiği belli olan sandalyede geriye yaslanırken hafifçe benden tarafa döndü. İçinde minik altın renkli hareler bulunan kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

Hiçbir zaman unutamadığım gözleri.

Donup kalmadan önce yüzündeki o rahat, hatta neredeyse tembel denebilecek gülümsemeyi daha önce hiç görmemiştim. Dudakları aralandı ve esmer teni bir anda soldu. Gözleriyle birlikte o altın rengi hareler de irileşti. Beni tanımıştı, o zamandan bu yana ben de çok değişmiştim ama yüz hatlarından beni tanıdığı anlaşılıyordu. Yeniden hareket ederek sandalyesinde doğrulup bana doğru döndü. Ve kulaklarımda geçmişten yankılanarak gelen üç kelime uğuldadı.

Sakın ses çıkarma.

“Fare?” dedi nefesini tutarak.

Üçüncü Bölüm

*F*are.

Ondan başka kimse bana böyle seslenmezdi ve bu adı çok uzun süredir duymamıştım, bir daha duyacağımı da hiç zannetmiyordum.

Kaç yıldır onu bir daha görmeyi ümit etmeye bile cüret edemiyordum. Ama işte buradaydı ve kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Karşımda duran oğlanda on üç yaşındaki çocuktan eser kalmamıştı fakat bir yandan da oydu. Altın renkli hareleriyle o sıcak kahverengi gözler ve muhtemelen yarı hispanik yarı beyaz olan babasından miras aynı güneş yanığı ten. Annesinin ya da annesinin ailesinin nereli olduğunu bilmiyordu. Biz... Bizim vakamızla ilgilenen çalışanlardan biri annesinin Güney Amerikalı, bir ihtimal Brezilyalı ve beyaz ırk karışımı biri olabileceğini söylemişti ama büyük olasılıkla hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Birden onu gördüm, eski halini, biz küçükkenki ve onun, karmakarışık bir dünyadaki tek sabit şey olduğu zamanlardaki halini. Dokuz yaşındayken benden bü-

yükken ama hâlâ çok küçükken- ben, onun bana verdiği kızıl saçlı bebeğim Kadife'yi sıkıca tutarken sanki daha önce defalarca yapmışçasına Bay Henry ile benim arama girmişti. Titreyerek oyuncak bebeği kendime bastırırken o göğsünü kabartıp bacaklarını iki yana açmış, yumruklarını sıkarak, "Bırak onu," diye gürlemişti. "Bu kızdan uzak dursan iyi edersin."

Bu hatıradan sıyrıldım ama ta ki artık sözünü tutamadığı ana kadar, ta ki sonsuza dek diye verdiği o söz parçalanıp da her şey... her şey darmadağın olana kadar şu ya da bu sebeple beni kurtardığı bir dolu hatıra geliyordu aklıma.

Aldığı nefesle göğsü kalktı, konuşurken sesi alçak ve sertti. "Gerçekten sen misin Fare?"

Yanındaki kızın bizi seyrettiğini hayal meyal gördüm, onun da gözleri benimkiler kadar kocaman açılmıştı. Dilim tutulmuştu ve esasen içinde bulunduğum bu durumda biraz tuhaftı çünkü o... konuşma konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadığım biri olmuştu ama orası farklı bir dünyaydı, farklı bir hayattı.

Sonsuzluk kadar önceydi.

"Mallory?" diye fısıldadı. Artık tamamen bana dönmüştü ve bir an için sandalyesinden kalkacak zannettim. *Hiçbir şeyden* korkmadığı için bu tam ona göre bir hareket olurdu. Hiçbir zaman korkmamıştı. Yakınlaşınca sağ kaşının üstündeki ten renginden iki ton kadar daha açık renkteki soluk yara izini gördüm. Nasıl olduğunu hatırlayınca göğsüm bir daha sancıdı, bu yara izi bayatlamış bir kurabiye ve tuzla buz olan bir küllüğü simgeliyordu.

Önümüzdeki çocuk oturduğu yerden döndü. "Hey!" Bir yanıt alamayınca parmaklarını salladı. "Hey dostum? Merhaba?"

Bir hayal görmüş gibi bana bakmayı sürdürürken onu görmezden geldi.

“Aman boş versene,” dedi çocuk mırıldanarak ve kıza döndü, gel gör ki kız da onu takmamıştı. Tüm ilgisi bizim üzerimizdeydi. İkinci zil çaldı, bütün sınıf sessizliğe büründüğünden öğretmen geldiğini anladım.

“Beni tanıdın mı?” Sesi fısıltının üzerinde bir tondaydı.

Gözlerime bakmaya devam etti, ben de hayatım boyunca en kolay kelime olduğunu fark ettiğim o kelimeyi söyledim. “Evet.”

Doğrularak sandalyesinde geriye yaslandı, omuzları gerilmişti. Gözlerini kapattı. “Tanrım!” diye fısıldadı elle-riyle göğsünü sıvazlayarak.

Öğretmen, masadaki kâğıt yığını üzerine elini vurunca oturduğum yerde sıçrayarak önüme bakmaya zorladım kendimi.

“Pekâlâ, hepiniz benim sınıfımda olduğunuza göre kim olduğumu biliyorsunuzdur. Yine de bilmiyorsanız diye söyleyeyim, ben Bay Santos.” Masaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve burası da konuşma dersi sınıfı. Eğer burada olmamanız gerekiyorsa muhtemelen başka bir yerde olmanız gerekiyor demektir.”

Bay Santos konuşmaya devam etti ama damarlarımdaki kan içimde deliler gibi dönerek akarken onun sesini bastırıyordu ve o yanımda otururken tüm düşüncelerim tutulup kalmıştı. Buradaydı, onca yıldan sonra üç yaşımızdan beri yanımda olduğu gibi hemen yanımdaydı yine ama beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. Ben bile ne düşündüğümü bilmiyordum. Bir yandan unutmaya çalıştığım, bir yandan sıkı sıkıya tutunduğum acı, tatlı hatıraların birbirine girmesiyle umut ve umutsuzluk karışımı bir duygu çalkalanıyordu içimde.

O... Gözlerimi kapattım ve boğazıma oturan yumruyu yutkundum.

Çalışma kâğıtları elden ele dağıtıldı, onları ders müfredatı takip etti. İki de dokunulmamış bir şekilde sıramın üzerinde duruyordu. Bay Santos yıl boyu yapacağımız, yazacağımız konuşma tiplerini anlatıyordu, bilgilendirici konuşmadan, bir sınıf arkadaşıyla yapılan röportaja kadar her şey vardı. Aklımı kaçırmama ramak kaldığından sınıfın içinde yürüyüp otuz kişinin önünde birden çok konuşma yapma olasılığı artık zihnimin gerilerinde kalmıştı.

Doğruca önüme bakıyordum, Keira'nın da bu sınıfta olduğunu fark ettim. *Dikkatini* çekmeye çalıştığı oğlanın önünde oturuyordu. Sınıfa girerken beni gördüğüne pek emin değildim. Belki de görmüştü ama umursamamıştı. Neden umursayacaktı ki? Sırf dersin birinde benimle konuşması en iyi arkadaşım olmak için can attığını göstermezdi.

Öğle yemeği faciam yıllar önce olmuş gibi geliyordu. Aldığım her nefesin farkındaydım. Kendime engel olamadım ve saçımı geriye çekerken soluma doğru baktım.

Bakışlarım onunla karşılaştı ve nefesim kesildi. Küçükken onun ne düşündüğünü yüzünden okuyabilirdim. Ama şimdi olabildiğine kayıtsızdı. Mutlu muydu? Kızgın mı? Üzgün mü? Yoksa o da benim gibi karmakarışık mıydı? Bilmiyordum ama bana baktığını saklamaya bile çalışmamıştı.

Gözlerimi başka yöne çevirirken yanaklarıma ateş bastı ve bir şekilde yanındaki kıza bakarken buldum kendimi. Kız dümdüz karşıya bakıyordu, birbirine bastırıldığı dudakları ince, sert bir çizgi halini almıştı. Sıramın üstünde yumruk yapılmış şekilde duran ellerine kaydı gözle-

rim. Sonra yeniden başka yöne çevirdim başımı.

Beş dakika olmuş olmamıştı, yeniden eğilip ona doğru baktım. Benden tarafa bakmıyordu ama çenesi oynuyor, yanaklarındaki bir kası hareket ettiriyordu. Tek yapabildiğim süzme bir aptal gibi gözlerimi dikip ona bakmaktı, daha ötesini yapmaktan acizdim.

Daha küçükken bile biri onun büyüyünce kalp durdurran bakışlara sahip olacağını rahatlıkla söyleyebilirdi. Bunun için her türlü temel öğeye sahipti; iri gözler, etki-leyici dudaklar ve hatları belirgin bir kemik yapısı. Bazen... onun için ciddi anlamda kötü olan özelliklerdi. Tüm dikkati üzerine çekerti. Öyle ki Bay Henry onu narin bir Çin porseleniymişçesine kırmak isterdi. Sonra eve adamlar girip çıkardı. Bazıları... onunla fazlaca ilgilenirdi.

Dilim damağım kupkuru kesildi, düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Böyle çekici birine dönüşmesine şaşır-mamam gerekirdi, Ainsley olsa manyak seksi biri derdi.

Bay Santos, kaçırdığım bir sebeple küçük not kâğıtları dağıtırken önümüzdeki çocuk yeniden arkasına dönerek yosun rengi gözleriyle doğrudan ona baktı. “Okuldan sonra geliyor musun?”

Kendimi tutamadım. Gözlerimi yeniden ona çevirdim. Dudakları gerilmiş, kollarını göğsünde birleştirmişti. Sertçe başını salladı.

Çocuk kaşının birini kaldırdı, sonra da Bay Santos’un olduğu yöne dönüp baktı. “Jayden’la konuşmamız lazım.”

Jayden mı? Bu, galiba koridorda az kalsın çarpmak üzere olduğum oğlandı.

Kız da başını yana çevirmiş ona bakıyordu.

“Anladım Hector,” diye cevap verdi kısık sesle ve o anda o derinden gelen sesiyle yıldırım çarpmışa döndüm. Birkaç saniye sonra çenesini kaldırarak bana baktı.

Kızarak başka yöne baktım ama Hector'un meraklı yeşil gözlerine yakalanmaktan kurtulamadım. Sınıfın kalanına bakmak ona olan kaçamak bakışlarım için bir alıştırmaydı, sanki kendime gerçekten orada oturduğunu hatırlatmak için dönüp ona bakmam gerekiyordu. Aslında kaçamak davranmak konusunda pek iyi değildim, yanında oturan kız, hani sınıfa girerken son derece samimi biçimde ona dokunan kız beni defalarca yakaladı.

Dakikalar geçip giderken midem de hiç olmadığı kadar çok düğümlenmeye başlamıştı. Felç edici zehriyle saldırmayı bekleyen bir engerek gibi endişeyle sarmalanmıştım.

Boğazıma bir ağırlık çökmüş, çelikten bir mengene her nefes verişimde sıkıştırıyordu. Yakıcı bir soğuk enseme kol geziyor, sonra da kafatasımın alt kısmına ulaşmış etrafı saçıyordu. Bir sonraki nefesimi alırken o hissi hissettim, aniden bastırılan kontrol kaybı hissi.

Nefes al.

Nefes almam gerekiyordu.

Parmaklarımı kıvrarak avcumu bastırırken göğsümü düzenli bir biçimde kaldırıp indirmeye zorladım kendimi, kalp atışlarımı yavaşlatmak istiyordum. Terapideyken Dr. Taft böyle olduğunda vücudumun kontrolünü kaybetmediğimi defalarca söylemişti. Hepsisi aslında kafamın içinde olup bitiyordu, bazen yüksek bir ses ya da beni geçmişe götüren bir koku bunu tetikleyebiliyordu. Bazen neyin tetiklediğinden bile emin olamıyordum.

Ama bugün biliyordum.

Tetikleyici yanı başımda oturuyordu. Bu panik gerçekti, çünkü o gerçektir ve temsil ettiği geçmiş beynimin yarattığı bir ürün değildi.

Zil çaldığında ya da okul bittiğinde ona ne diyecektim? O

geceden bu yana dört yıl geçmişti. Benimle konuşmak ister miydi acaba? Ya benimle konuşmak istemezse ne olacaktı?

Of Tanrım.

Ya burada oluşum onun hiç ümit etmediği hatta hiç düşünmediği bir şeydiyse? O... başını benim için bir sürü derde sokmuştu, benim yüzümden. On yıllık yaşantımızda elbette güzel anılar da olmuştu ama bir dolu kötü anı vardı. Bir dolu.

Ve... Evet, yani hiçbir şey demeden sınıftan çıkıp giderse çok kötü olurdu ama bir noktada daha iyi de olabirdi. En azından artık yaşadığını ve görüldüğü kadarıyla fiziksel olarak zarar görmediğini biliyordum. Hem ayrıca yanındaki kızla da epey samimi gibiydi. Bu da mutlu olduğunu gösterirdi değil mi? Mutlu ve sağlıklı. Onun iyi olduğunu bilmek demek hayatımın bu sayfasını resmi olarak kapatabileceğim anlamına geliyordu.

Tabii ben çoktan kapattığımı zannediyordum o ayrı. Ama şimdi ta en baştan itibaren yeniden açılmıştı.

Zil çaldığında, daha önce defalarca olduğu gibi koruma modum devreye giriverdi. Ne yaptığımın farkında bile değildim. Eski bir güdü, uyuyan bir ejderha gibi şahlanmıştı, dört yıldır bastırmak için uğraştığım ama bugün aniden pes ediveren bir güdü.

Ayağa kalkarak kitabımı ve yere koyduğum çantamı aldım. Sıraların arasından ok gibi fırlarken kalbim kurgularına çarparak atıyordu, dönüp arkama bakmadım, önce onun çıkıp gitmesine izin vermedim. Kitabımı çantama sokuştururken sandaletlerimle yeri döve döve yavaş yürüyen öğrencilerin arasından geçerek hızlı adımlarla koridorda ilerliyordum. Muhtemelen dışarıdan aptal gibi görünüyordum. Eh kendimi de aptal gibi hissediyordum zaten.

Kendimi dışarıya, sıcak güneşin altına attım. Çenemi indirdim ve park yerinin yolunu tuttum. Bileklerime kan gitmiyormuş gibi hissettiğimden ellerimi kapatıp açarken iki elim de tir tir titriyordu. Parmak uçlarım karıncalanıyordu.

Gümüş renkli Honda karşımda parıldıyordu, belli belirsiz bir nefes aldım. Eve gidecektim ve...

“Mallory.”

Adımı duymamla birlikte nabzım fırladı ve adımların birbirine dolandı. Arabamdan, kaçıştan bir adım uzaktaydım ama yavaşça arkama döndüm.

Bu sabah park ettiğim sırada orada olmayan kırmızı bir kamyonetin yanında, ayakta duruyordu. Güneş ışığı altında saçları siyahtan çok kahverengiydi, teni daha koyu, hatları daha keskindi. Birden sorabilmeyi dilediğim pek çok soru geldi aklıma. Dört yıldır neler yapıyordu? Nihayet biri onu evlat edinmiş miydi? Yoksa bir koruyucu aileden diğerine mi savrulup duruyordu?

En önemlisi artık güvende miydi?

Bütün grup evleri kötü değildi. Bütün koruyucu aileler de korkunç değildi. Carl ve Rosa mesela. Onlar şahaneliğin şahını yapmışlardı. Beni evlat edinmişlerdi ama onlardan önce bu çocuk ve ben o kadar şanslı değildik. Bir şekilde denetimleri atlatmayı başaran, en berbat türden bir koruyucu aileye verilmiştik. Sosyal hizmetler görevlileri mali olarak yeterince desteklenmiyordu, çalışan sayısı da yeterli değildi, çoğu elinden geleni yapıyordu ama gözden kaçan çok şey oluyordu; biz de olabilecek en kötü durumun içine düşmüştük. Koruyucu ailelere verilen çocuklar genellikle sistemde iki yıldan fazla kalmazdı. Çoğu çocuk aileleriyle yeniden bir araya gelir ya da evlat edinilirdi. Bay Henry ve Bayan Becky dışında kimse bizi istememişti. Bizim sosyal hizmetler görevlilerimiz yılda birkaç kez gelirlerdi. Okul-

daki öğretmenlerimiz evde neler yaşadığımızı görürlerdi ama müdahalede bulunmaları işlerini tehlikeye sokardı. Uzun süre boyunca haddinden fazla yoğun ve bozulmuş bir sistemde göz ardı edilmenin, ezilmenin acısı hâlâ ikinci bir deri gibi üzerimdeydi ve deri değiştirmem için fazla, çok fazla yıl geçmesini gerektiğini öğrenmiştim.

Ama her şeyin hem iyi hem kötü yanları olurdu. O da sonunda iyi olana kavuşmuş muydu?

“Cidden mi?” dedi parmaklarını tuttuğu eski defterin etrafında sıkarak. “Bunca şeyden sonra, sana ne halt olduğunu bilmeden geçirdiğim dört yıldan sonra birden lanet konuşma sınıfında öylece ortaya çıkıp sonra da kaçıp gidiyor musun? Hem de benden?”

Kollarımı indirirken sertçe nefes aldım. Çantam omzumdan kayarak sıcak asfaltın üzerine düştü. Tüm vücuduma bir şok dalgası yayıldı ama zihnimin gerilerinde bir yerde peşimden gelip beni yakalamasına şaşırمامıştım. Hiçbir zaman kaçmazdı. Hiçbir zaman hiçbir şeyden saklanmazdı. Bunu yapan her zaman ben olurdum. Yin ve yang gibiydik. Benim korkaklığıma karşılık onun cesareti. Onun gücüne karşılık benim zayıflığım.

Ama ben artık öyle değildim.

Fare değildim.

Korkak değildim.

Zayıf değildim.

Öne bir adım attı ve durdu, göğsü düzensiz bir şekilde yükselip inerken başını iki yana salladı. “Bir şey söyle.”

Ağzımdan bir kelime çıkarmakta zorlandım. “Ne?”

“Adımı.”

Neden bunu söylememi istediğinden emin değildim, bunca zamandan sonra o adı söylemenin nasıl hissetti-receğini bilmiyordum ama derin bir nefes aldım. “Rider.”

Sonra ürpererek bir nefes daha aldım. “Rider Stark.”

Yutkundu ve sıcak bir esinti saçlarıma ve yüzüme vururken bir anlığına ikimiz de kımıldamadık. Sonra o defterini yere düşürdü. Yerden toz kalkmadığına şaşırdım. Uzun bacakları mesafeyi kapattı. Bir saniye önce aramızda birkaç adım ötemdeyken bir saniye sonra burada, hemen önümde duruyordu. Artık çok daha uzundu. Omuzlarına anca geliyordum.

Sonra kollarını bana doladı.

Güçlü kolları beni göğsüne doğru çekerken kalbim patlayacak gibiydi. Bir an donup kaldım ama sonra kollarımı onun boynuna sardım. Onun temiz ve tıraş losyonu sinmiş kokusunu içime çekerken gözlerimi sıkıca kapatarak öylece kaldım. Bu oydu. Sarılışı artık farklıydı, daha güçlü, daha sıkıydı. Ayaklarımı yerden havalandırdı, bir kolu belime dolanmış diğer eli saçlarımın içine gömülmüştü, göğüslerim onun şaşırtıcı derece sert göğsünde eziliyordu.

Vay canına.

Sarılışı kesinlikle on iki yaşındaki halinden çok daha farklıydı.

“Tanrım Fare, hiç bilmiyorsun...” Beni yeniden yere indirirken sesi tok ve boğuktu ama beni bırakmadı. Bir kolu belimde kalmıştı. Saçlarımın içindeki diğer elini yumruk yapmıştı. Ben ellerimi göğsüne kaydırırken o da çenesini başımın üstüne koydu. “Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.”

Alnımı ellerimin arasına yasladığımda onun deli gibi çarpan kalbini hissettim. Etrafımızdaki insanları duya biliyordum ve muhtemelen bazıları gözlerini dikmiş bize bakıyordu ama umurumda değildi. Rider sıcak ve sağlamdı. Gerçektir. Kanlı canlıydı.

“Kahretsin, bugün okula gelmeyi bile planlamıyor-

dum. Gelmeseydim...” Elini saçlarımdan çekerken bir tutamı avcuna aldığını fark ettim. “Şu saçlarına bak! Artık havuç kafa değilsin.”

Boğuk bir kahkaha çıktı ağzımdan. Küçükken saçlarım turuncumsu kızıl bir renkteydi, açılmayan düğümlerle dolu asi dalgaları vardı ve Tanrı’ya şükürler olsun ki rengi gitgide açılmıştı. Kuaföre gitmek iyi olmuştu. Hoş, hava ne zaman nemli olsa o düğümler ve dalgalar yeniden hortluyordu.

Ben gözlerimi kırpıştırırken Rider biraz geri çekildi, baktığımda beni inceliyordu. “Şu haline bak,” diye mırıldandı. “Ne kadar büyümüşsün.” Eli saçlarımda kalmıştı ve başparmağı altdudağıma dokunduğunda ince bir ürperti omuzlarımdan aşağı dans ederek indi. Dokunuşuyla irkilmiştim. “Ve hâlâ bir fare kadar sessizsin.”

Omurgam kaskatı kesildi. *Fare*. “Ben...” söylemek üzere olduğum her şey feci bir şekilde can vermişti çünkü Rider başparmağını yanağımda gezdirmeye başlamıştı. Parmağı sert ve nasırlıydı ama dokunuşu yumuşaktı.

Gözlerim bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm gözleri izliyordu, gerçekten buradaydı. Ah Tanrım, Rider buradaydı, aklımdan o kadar düşünce geçiyordu ki aralarından ancak birkaç tanesine tutunabiliyordum ama hatıralarım, bir dağın ardından doğan güneş gibi gitgide yüzeye çıkıyordu.

Bir gece alt katın karanlığından gelen gümbürtüyle korkarak uyanmıştım. Gizlice benim odamın yanındaki odaya, Rider’ın odasına gitmiştim ve onunla yatmama izin vermişti. Sonra bana bir kitap okumuştı, Rider’ın “aptal tavşan hikâyesi” dediği, çok sevdiğim bir kitabı. Beni her defasında ağlatırdı ama dikkatimi yıkık dökük, küçük evi dolduran bağırış çağırıştan ayırmak için okur-

du. Beş yaşındaydım ve o andan itibaren Rider benim tüm dünyam olmuştu.

Rider aniden çekilerek sağ kolumu tuttu. Kolumu kaldırıp çevirdi ve ince ceketin kolunu sıyırdı. Kaşlarını çat-tı. “Anlamıyorum.”

Gözlerim, bileğimi tuttuğu eline bakan gözlerini takip etti. Dirseğimin iç kısmına doğru olan deri koyu pembey-di, kollarımın iç taraflarındaki ve avuçlarımdaki deriler de öyle ama o kadar fark edilebilir değildi.

“Çok kötü yandığını söylemişlerdi.” Kafasını kaldırarak bana baktı. “Seni sedyeyle götürdüklerini görmüş-tüm. Fare hepsini daha dün olmuş gibi hatırlıyorum.”

“Ben... Carl...” Rider kaşlarını daha da çatarken onun Carl’ın kim olduğunu bilmediğini fark ederek başımı iki yana salladım. Birkaç saniye diyeceklerime odaklandım sonra yeniden denedim. “John Hopkins’teki doktorlar. Bana... deri nakli yaptılar.”

“Deri nakli mi?”

Başım la onayladım. “En iyi... doktorlar baktı. Nere-deyse... hiç yara izi kalmadı.” Nakil için deri aldıkları sır-tımda da pembelikler vardı ama oraları yakın zamanda kimsenin göreceğini pek sanmıyordum.

Başparmağıyla bileğimin içini yavaş hareketlerle ok-şayarak kolumda şimşekler çaktırıyordu. Gözlerini gözle-rimden ayırmadığı halde uzun bir süre hiçbir şey demedi. Gözlerindeki altın renkli hareler şu an daha parlaktı ve gözleri kahverengiden çok ela gibi görünüyordu. “Seni gö-remeyeceğimi söylemişlerdi. Her yere sordum. Hatta böl-ge hastanesine bile gittim.”

Kalbim sıkıştı. “Öyle mi?”

Rider başını sallarken dudaklarının kenarındaki ger-ginlik azaldı. “Orada değildin. Ya da bana öyle söyledi-

ler. Hemşirelerden biri polis çağırdı. Ben de..." Başını iki yana salladı. "Neyse mühim değil."

"Sen de... Ne?" diye sordum çünkü önemliydi. Dünya umursamıyormuş gibi gelse de Rider'ın başına gelen her şey önemliydi.

Kalın kirpikleri kısa bir an kapandı. "Polis ve Çocukları Koruma Hizmetleri kaçtığımı sanmıştı ki bu tam bir salaklıktı. Hayır yani neden bir hastaneye kaçayım?"

Muhtemelen Çocuk Koruma Hizmetleri'nin bizim hakkımızda bu Honda kalınlığında bir dosyası vardı. Daha önce Rider'la kaçtığımız için. Birden çok defa. Ben sekiz yaşımıydım, o da dokuzuna girmek üzereydi, kendi başımıza daha iyi olacağımıza karar vermiştik.

Bay Henry bizi bulduğunda sadece iki blok ötedeki McDonalds'a kadar gidebilmiştik.

Sonra başka denemelerimiz de oldu, sayamayacağımız kadar çok.

Rider güldü ve göğsümde bir baskı hissettim, nitekim ona baktığımda göz alıcı yüzünde herhangi bir tebessüm yoktu. "O gece..." Yutkundu. "Çok özür dilerim Fare."

Ürkerek geri çekildim ama uzanıp kolumu tuttu.

"Onu durdurabilirdim ama yapamadım." Gözleri koyulaşmıştı. "Öyle yapmaya çalışmama..."

"Senin hatan değildi," diye fısıldadım, dedikleri midemi bulandırmıştı. Başımı kaldırıp ona baktım. Olanların sahiden onun hatası olduğunu mu düşünüyordu?

Başını yana eğdi. "Sana söz vermiştim. O sözü tutamadım, tutmam gerektiğinde tutamadım."

"Hayır," dedim ve tam yeniden karşılık verecekken kolumu çektim. Yüzünden bir anlık bir şaşkınlık geçti. "Bu... yerine getirmen gereken bir söz değildi. Kimse için." Sonsuza dek benim yanımda olacağına söz vermişti.

Ama hayatta kontrol edilemeyen durumlar olurdu, özellikle de bir çocuk söz konusu olduğunda.

Kaşları havaya kalktı ve dudakları büzüldü. “Bana daha önce hiç hayır dememiştin galiba.”

Böyle bir hakkım olmadığını söylemek üzere ağzımı açtım ama araya bir müzik sesi girdi. Bize kendi küçük balonumuz içinde olmadığımızı hatırlatan bir uyandırma alarmıydı. Etrafımızda dönen bir dünya vardı sonuçta. Müzik sesi yaklaşırken, arabanın basları yanımızdaki kamyonetin pencerelerini zangırdatıyordu ve Rider’ın bakışları arkamda bir yere doğru kaydı. Sonra bana biraz daha yaklaştı, hatta o kadar yaklaştı ki yıpranmış spor ayakkabıları sandaletlerime sürttü.

Başını eğerken uzanıp arka cebinden bir cep telefonu çıkardı. “Numaran ne Fare?”

Belli ki gidecekti ama gitmesini istemiyordum. Soracak bir sürü sorum vardı, milyonlarca soru fakat terli avuçlarımı pantolonuma silerek numaramı verdim.

“Hey Rider, hazır mısın?” dedi zonklayan arabadaki ses. Sesi, konuşma sınıfından tanıyordum. Hector. “Uzamamız gerek, haydi.”

Rider yeniden bana bakıp iç geçirdi. Geri geri adım atarken yerden defterini, sonra da benim çantamı aldı. Yaklaşarak çantayı omzuma taktı, kayışın altındaki saçlarımı becerikli bir hareketle tutarak çekti.

Belli belirsiz bir gülüşle yüzümü süzdü. “Fare.”

“Birileri kıçını fena tekmeleyecek yalnız,” dedi Hector ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Ancak ses tonunun yumuşak olduğunu fark edince biraz rahatladım. Onunla dalga geçiyordu.

Rider’ın kolları iki yana düştü ve bir tür yerçekimine yalananmış gibi etrafımda birkaç adım atarak ben de döndüm.

Arkamda duran mavi çizgili eski bir Ford Escort rölantide çalışıyordu. Sürücü koltuğunda oturan Hector, bir kolunu pencereden sarkıtmış ağzını yayarak sırtıyor, esmer elinin parmaklarını trampet çalar gibi kapiya vuruyordu.

“Hey, *mami*,” diye seslendi Hector. Altdudağını kemi-rirken gülümsemesi iyice yüzüne yayılmıştı. “*Que cuerpo tan brutal.*”

Ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama doğrudan bana söylemiş gibi görünüyordu.

“Kes sesini,” diye yanıt verdi Rider, iri elini Hector’un yüzüne atıp onu oturduğu yere ittirdi. “*No la mires.*”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Rider ve Hector’un konuştukları Rosa ve Carl’ın evde ko-nuştuğu İspanyolcaya benzemiyordu. Bana İspanyolca öğ-retmeyi denemekten uzun zaman önce vazgeçtiklerinden tam da emin değildim gerçi; yine de bu İspanyolca olabilirdi.

Hector’un koltuğa çarpan başıyla birlikte arabanın içinden boğuk bir erkek kahkahası geldi. Bir saniye kadar sonra tanıdığım bir yüz gördüm.

Jayden.

Yan koltuktan Hector’a doğru eğildi. “Hey,” diye bağırdı. “Seni tanıyorum galiba.”

“Onu tanı mıyorsun,” dedi Rider arka kapıyı açarken. Oturmadan önce dönerek son bir kez daha baktı bana. Bakışlarımız çok kısa bir an birbirine kilitlendi, sonra kapı kapandı ve filmli pencere bir kalkan gibi onu örttü.

Ve Ford Escort oradan ayrıldı.

Ayakta kalakalmıştım, yandaki kamyonete birinin bindiğini hayal meyal fark ettim. Sersem sersem direksiyonun başına geçip çantamı yan koltuğa attım.

“Yok artık,” diye fısıldadım ön camdan bakarken. “*Yok artık, olamaz.*”

Dördüncü Bölüm

Eve nasıl geldim ben de bilmiyordum ki bu hiç de hoş bir şey değildi tabii. Bütün yol tam bir şaşkınlık içinde geçmişti. Eve yürürken Rider'ı görmek artık gerçekmiş gibi hissettirmiyordu. Rüya görmüştüm sanki.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes aldım.

Dört yıl. Hasarlı ve lime lime anıların yeniden gün yüzüne çıktığı bir dört yıl. On yıllık pisliği geri alıp her şeyi unutmaya çalışmakla geçirdiğim dört yıl. Rider haricinde her şeyi, çünkü o unutulmayı hak etmiyordu. O da benim geçmişimdi, geçmişimin ama hatırlamak istemediğim bir geçmişin iyi kısmıydı.

Hızla eve girdim ve mutfağın orada kayarak durdum. Rosa oradaydı, üzerinde kedi patisi desenli soluk mavi bir önlük vardı, saçlarını da atkuyruğu yapmıştı. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Vay canına hız canavarı nereye gidiyorsun böyle?” diye sordu elindeki kâseyi tezgâha koyarak. Olduğum yerden İtalyan usulü sosun kokusunu alabiliyordum.

Kafamdan bir dolu kelime geçiyordu, kendime yaşı-

nanların gerçek olduğunu yeniden hissettirmek için ona feci şekilde Rider'dan bahsetmek istiyordum ama boğazım mühürlenmiş gibiydi. Ona Rider'dan bahsedersen yüzde doksan dokuz ihtimalle şalterleri atardı.

Rosa, ben o bütün hasarlı ve lime lime anıları içimden atmaya çalışırken yanımdaydı. Dr. Taft, Geçmişini Kabullen takımı olmasına rağmen, onlar da genel olarak Dr. Taft'ın söylediği her şeyi kabul etmelerine rağmen, Carl'la ikisi Geçmiş Geçmişte Kalır takımı olmuştu. Yaşanan her şeyin ait oldukları yerde kalması gerektiğine gönülden inanıyorlardı. Ve Rider da kesinlikle bu geçmişte yer alıyordu.

Ben de sadece omuz silkip buzdolabına yöneldim ve bir kola aldım.

İçecek tercihim karşısında alnını buruştursa da, "Nasıldı ilk günün bakalım?" diye sordu.

Karnımda küçük küçük yılanlar dolanıyormuş gibi hissetsem de ona dönerek gülümsedim. Ta arabaya bindiğimden bu yana o yılanlar oradaydı.

Rosa başını yana eğmiş bekliyordu.

Kola kutusunu ellerimin arasında döndürürken iç geçirdim. "Güzeldi."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken gözlerinin kenarlarında ince çizgiler oluştu. "Güzel. Hatta harika. Yani hiç sorun olmadı?"

Başımı iki yana salladım.

"Birileriyle tanıştın mı?"

Tam başımı iki yana sallayacaktım ki kendimi dururdum. "Ben... İngilizce sınıfında bir kız var."

Rosa'nın yüzü büyük bir şaşkınlıkla aydınlandı. "Onunla konuştun mu?"

Hafiften omuz silktim. "Sayılır."

Üçüncü bir kolum çıkmış da ona el sallıyormuş gibi bakıyordu bana. “Sayılır ne demek Mallory?”

Kolamı açtım. “Aynı sınıftayız, bana kendini tanıttı. Ben de onunla... yedi kelime kadar konuştum.”

Yaşadığı şaşkınlıkla kocaman gülümsedi ve bir an için Rider’ın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışını unutarak biraz daha dik durmaya başladım. Yüzündeki gülümseme gurur doluydu, ben de bunun sıcaklığının keyfini çıkardım.

Göster bize. Carl bu sabah böyle söylemişti ve bu gülümseme de bana onlara gösterdiğim anlamına geliyordu. Rosa, yedi kelime de olsa bir yabancıyla konuşurken rahat hissetmenin benim için büyük bir sorun olduğunu ilk elden biliyordu.

“Bu çok güzel.” Bana doğru gelerek kollarını doladı ve sertçe sıktı. Antibakteriyel sabunun tuhaf ve kullandığı elmalı kremin inceden gelen kokusunun içten karşılamasını derin derin içime çektim. Alnımı öptü ve kollarımdan tutarak beni uzaklaştırdı. “Ne demiştin ben sana?”

“Bu... Bunun o kadar da zor olmadığını,” dedim.

“Neden peki?”

İçeceğimin kapağıyla oynuyordum. “Çünkü bunun için... çok çalıştım.”

Göz kırptı. “İşte benim kızım.” Sonra bana yeniden sıkıca sarıldı. “Bu sabah seninle gelemediğim için çok üzgünüm. Gelmeyi gerçekten çok istiyordum.”

“Bi... Biliyorum.” O kadar kocaman gülümsüyordum ki yüzüm neredeyse ağrımaya başlamıştı. Rosa kan bağıyla bağlı olduğum gerçek annem olmayabilirdi ama bir annenin olması gereken her şeyi yapıyordu, çok şanslıydım.

Konuşmak üzere ağzını açtı ama telefonu çaldı. Tezgâha uzanıp telefonunu aldı ve aceleyle cevapladı. Yan tarafına dönerken duruşu katılaştı. “Lanet olsun,” dedi. “Bir sa-

niye bekler misin?” Telefonun mikrofonunu kapattı. “Hastaneye gitmem gerek. Bu sabahki ameliyatta birkaç komplikasyon olmuş.”

“Ah hayır,” diye fısıldadım hastasını kaybetmemesini ümit ederek. Google’da güçlü kelimesini arattığınızda yemin ederim Rosa Rivas’ın resmi çıkardı ama kaybettiği her hastasında, ailesinden biri ölmüş gibi hissediyordu. Bir tek o zamanlar içtiğini görürdüm. Bir şişe şarap alır çalışma odasına kapanır, ta ki Carl onu ikna edip de oradan çıkarana dek kapalı kapıların ardında otururdu.

Marquette yüzünden mi böyleydi yoksa bütün doktorlar mı aynı şekilde hissediyordu hep merak etmişimdir. Marquette benim onların hayatlarına girdiğim gecedan beş yıl önce ölmüştü, yani onun ölümünün üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama bunun, onların kayıplarının üzüntüsüne katlanmalarını daha kolay hale getirmediğini biliyordum.

“Böyle şeyler olur,” dedi Rosa iç çekerek. “Carl geç gelecek. Dolapta dünden kalanlar var.”

Başımı salladım. İkisi de Johns Hopkins’te, onlardan öğrendiğim kadarıyla kalp ameliyatının asıl başladığı yerde çalışıyordu. Hopkins dünyadaki en iyi hastanelerden biriydi, ameliyat yapmadıkları zamanlarda yoğun bir eğitim programında oluyorlardı.

Hâlâ beklemede olan telefonuna tereddütle bakıyordu. “Sabah konuşuruz tamam mı?” Siyah gözleri kısa bir süre üzerimde kaldı ama sonra çabucak gülümseyip döndü.

“Bir saniye,” dedim, irileşmiş gözlerle bana bakarken ağzımdan çıkan saçmalığa kendim de şaşırarak. Yanaklarımı ateş basmıştı. “*No la mires...* Ne demek?” Herhangi bir şekilde İspanyolca konuşamayan tipik beyaz bir kız gibi cümleyi söylerken tüm kelimeleri katletmiştim.

Kaşları yeniden çatıldı. “Neden soruyorsun?”

Omuzlarımı kaldırdım.

“Biri sana böyle mi söyledi?” Ne anlama geldiğini öğrenmek istediğime artık o kadar emin olmadığımından cevap vermeyince iç çekerek, “Basit şekilde, ‘O kıza bakma’ diye çevrilebilir.”

Oo.

Oo, oo.

Gözlerini kısarak bana baktı ve içimden bir ses bunu yarın sabah konuşacağımızı söylüyordu. Ona el sallayarak hızla mutfaktan çıktım ve merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

Odam koridorun sonunda, sokağa bakıyordu ve hemen bitiştirte de benim kullandığım banyo vardı. Rosa bir keresinde odayı yeterli bir alan olarak nitelendirmişti. Benim içinse bir saraydı. Çift kişilik bir yatak, büyük bir şifoniyer ve bir masa vardı. Cumbadaki pencere önü sediri ise en sevdiğim yerdi. İnsanları seyretmek için harikaydı.

Bu odadaki en iyi şey ve aynı zamanda böyle düşündüğüm için kendimi korkunç hissettiğim şey, bu odanın Marquette’e ait olmamasıydı. Bana verilmeden önce misafir odasıymış. Marquette’in eski odası ise geçen yıl resmen misafir odasına dönüştürülmüştü ama her şekilde onun odasında olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyordu. Onun hayatını yaşamıyordum yani.

Çantamı yatağa fırlatarak masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarımı kaptım ve pencere önü sedirimin köşesine yerleştim, kolamı da kenara koydum. Bilgisayar uyku modundan çıkar çıkmaz anlık mesajlaşma programım *ding* diye bildirim gönderdi.

Ainsley.

Profil fotoğrafı yazdan kalmaydı; sapsarı saçları güneşte açılmış, yüzünün yarısını kaplayan kocaman bir gözlük takmıştı. Kameraya ördek surat pozu vermişti. Mesajını okudum: *Canlı çıkabildin mi?*

Sırttım ve kısaca *evet* diye cevapladım.

Nasıldı?

Dudağımı dişleyerek gözlerimi kapattım ve ta ciğerlerimden gelerek bağırmak için yanıp tutuştuğum şeyi yazdım: *Rider bizim okulda.*

Bilgisayarım anında büyük harflerle **AMAN TANRIM** ve *Tanruiiiiiim* diye uzayıp giden çeşitli versiyonlarıyla doldu. Ainsley, Rider'ı biliyordu. Nasıl büyüdüğümü biliyordu. Her şeyi değil. Nitekim bazı şeyleri yazmak da konuşmak kadar zor olabiliyordu, ayrıca kendisi dünyanın en konuşkan insanı olmadığının farkındaydı. Yine de bu onun için büyük bir sorun değildi.

Ainsley: *Onu dört yıldır görmemiştin. Altına etmek üzereyim Mal!!! Acayip bir durum. Anlat her şeyi!*

Dudaklarımı ısırmaya devam ederek araya ara ara **AMAN TANRIM**'lar, **AH**'lar sıkıştırarak olanları kısaca anlattım. Bitirdiğimde Ainsley cevap verdi: *Bana nmrsnı almadım deme!*

Hmm. *Numarasını almadım*, dedim. *O benimkini aldı.*

Belli ki bu ona kabul edilebilir gelmişti, sonra gitmesi gerektiği zamana kadar konuştuk. Annesi, temmuz ayında erkek arkadaşı Todd'a gönderdiği fotoğrafları gördüğünden beri Ainsley'nin akşamları internete girme saatleri kısıtlanmıştı. O kadar kötü fotoğraflar değildi aslında, sadece bikiniliydi ama annesi kelimenin tam anlamıyla çıldırmış, bana komik ve dehşet verici gelse de Ainsley'e bir tür cinsellik eğitimi olarak doğum videoları seyrettirmişti.

Söylememe gerek yok sanırım ama Ainsley hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmüyor ama buna rağmen sekse acayip ilgili.

Bu hafta sonu görüşme sözü aldıktan sonra çevrimdışı oldu. Gecenin kalanında evin içinde amaçsızca oradan oraya dolandım, her ne kadar portakal ve misket limonu dilimleriyle pişirilmiş olsa da Rosa'nın tavuğundan o kadar çok yemeyecektim. Okulu ve Rider'ı düşünmemeye, telefonuma bakmamaya çalışıyordum, telefonum zaten tüm öğleden sonra ve akşam sessizdeydi ama bütün bu olanları kafamdan çıkarmam imkânsız sayılırdı. Çünkü lanetler olsun ki bugün hiç de beklediğim bir gibi bir gün değildi.

Yani öğle yemeğindeki başarısızlığıma rağmen günün sonunda bir köşeye büzülüp gözyaşlarına boğulmamıştım, hatta Keira'yla konuşmayı bile becermiştim. Yedi kelime hiç konuşamamaktan iyiydi ve ilk günümü herhangi büyük bir arıza çıkmadan atlatmıştım. Bu iyi bir şeydi, başarmasına başarmıştım ama...

Gel gör ki iş Rider'a gelince ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yatağımın önünde bir ileri bir geri yürüyerek elimi kolumun iç kısmındaki hafifçe kabarık derimin üzerinde tembel tembel dolaştırıyordum. Beklenti ve çaresizlik karışımı bu rahatsız edici his içimde çalkalanıp duruyordu. Onu gördüğüm için, onunla yeniden konuştuğum için çok heyecanlıydım ama ben... Ah Tanrım bu konuyu düşünmek cidden çok zordu, Rider hakkında düşünmeye başladığımda içimde bambaşka bir duygu iltihap gibi büyüyordu.

Suçluluk.

Sedirin önünde durup gözlerimi sıkıca kapattım. Rider... Benim yüzünden bir sürü dayak yemişti. Ağır yumruklarla benim arama kaç defa girmişti ve engel olamadığı tek sefer de, o hayattan kurtulmamla sonuçlanmıştı.

Sonra ikinci bir şansım olmuştu, doktorlarla kaldığım bir evim olmuştu ve neredeyse istediğim her şeye sahip olmuştum. Peki ya Rider'a ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu.

Adım gibi biliyordum ki *böyle* bir hayatı olmamıştı. Nasıl bir adaletti bu böyle? Midemden yukarı asitli bir yanma yükseldi. Benim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra bugün bana nasıl öyle bakabilmişti?

Ahh!

Ellerimi silkeleyerek yeniden odanın içinde dolanmaya başladım. Tamam. Sakinleşmem ve her şeye olumlu yönünden bakmam gerekiyordu. Rider hayattaydı. Okuldaydı, konuşma dersindeki o güzel kızla bir ilişkisi bile olabilirdi ve sakladığı çok daha kötü yaralarını olabileceğini bilsem de dışarıdan görebildiğim kadarıyla herhangi bir yarası, morluğu yoktu. Benden nefret eder gibi bir hali de yoktu. Bunların hepsini artı olarak yazabilirdim ve sonuç olarak da yoğunlaşmam gereken en önemli konu okulun ilk gününü başarıyla tamamlamamdı.

En önemlisi buydu.

Okul demişken tarih dersi için verilen bölümü okumam gerekiyordu. Aşağıda, garaj kapısının açıldığını duyana kadar okumaya devam ettim. Kitabı kapatarak yerimden fırladım ve ışığı söndürdüm; ışığım sönük olursa Rosa ya da Carl uyuduğumu düşünerek yanıma gelmezdi. Uyumadan geçirdiğim onca ay, beni uyandırma konusunda ihtiyatlı davranmalarına sebep olmuştu.

Tam uykuya dalıyordum ki telefonum etajerin üstünden bipleli. Büyük bir hızla kolumu uzatıp telefonu aldım, kalbim resmen boğazımda çarpıyordu.

Bilinmeyen yerel bir numaradan üç kelimelik bir mesaj gelmişti.

İyi geceler, Fare.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah, Rosa önceki gün sorduğum soru konusunda beni sorguya çekerken gözlerinde yanıp sönen felaket uyarılarını resmen görebiliyordum.

O çenemi kapalı tutacaktım.

Rosa zeki bir insandı ve tetikte bir kedi kadar sıkı gözlemciydi, ondan çevirmesini istediğim Porto Rikoca gibi duran cümle onun kulaklarını dikmesine neden olmuştu.

O mesaja, o üç kelimeye gülünç bir süre boyunca bakakalmıştım. Benzer şekilde verebileceğim sonsuz sayıda cevap tarafından... tamamen felce uğratılmış, sonra da saat gecenin biri ve onu uyandırırım diye çok endişelenmiştim.

Tam bir salaktım. Cidden.

Şimdi de çok uykum vardı ve okulun kalabalık koridorlarında uyku sersemi bir halde yön bulmaya çalışmam, okuduğum distopik romanlardan birindeki kurgulardan biri gibiydi.

Konuşma dersi kitabımı dolabımın gri bir tabuta benzeyen rafına koyarken sadece ilk iki dersin notlarını aldım,

diğer kitaplar için daha sonra zamanım olacaktı. Kapağı kapattım, kendi kendime acaba Keira bugün benimle konuşur da ben de normal bir insan gibi cevap verebilir miyim diye düşünürken elimden geldiğince Rider'ı görme konusuna kafa yormamaya gayret ediyordum. Derken dolabın kapağı sıkıştı. Derin bir nefes alarak biraz ileri geri ittirdim ve sertçe kapattım. Bu defa kilitlenmişti. Yaptığım işin memnuniyetiyle çantamı sırtıma attım ve döndüm.

“Sen?”

Bakınarak sesin kaynağını aradım ve onu gördüm. Konuşma dersindeki kızı. Aramızda çok şey geçti bizim dercesine Rider'a dokunan ve Rider'ın da buna karşı çıkmadığı kız.

“Sensin.” Kahverengi gözlerini kıstı. “Şu an bunun aksinin olduğu bir yaşam isterdim ama sahiden sensin.”

Gözümün kenarıyla dün bana selam diyen ince örgülü kızı gördüm, birkaç adım uzağımızda durdu, önünde bu kızın durduğu dolabına bakıyordu. Sonra geri geri adım attı ve diğer yöne dönüp gitti.

Ah Tanrım bu hiç de iyiye işaret değildi.

Önümdeki kız parlak pembe dudaklarını büzdü. “Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok değil mi?”

Yavaşça başımı iki yana salladım.

“Ben senin kim olduğunu biliyorum, hem de sadece konuşma sınıfında olduğun için değil. Yalnızca cidden sen olduğuna inanamıyorum,” diye devam etti. “Şimdiye kadar ölmüş falan olduğunu düşünmüştüm.”

Kalbim bir anda ayaklarıma düşer gibi oldu. Okulun ikinci günü ölüm tehditleri almaya mı başlamıştım?

Çapraz astığı eski püskü zeytin yeşili çantasının kayışı omzundan birkaç santim kaydı. “Ben Rider'ın kız arkadaşıyım,” dedi düz bir ses tonuyla.

Oo.

Ooo.

Eh, bu dokunma olayını açıklıyordu.

Göğsümde tuhaf bir duygu oluştu. Hayal kırıklığı değildi. Daha çok bir kabullenmeydi. Dün o ikisini sınıfta gördüğümde az çok anlamıştım elbette. Rider muhteşemdi. Kız göz alıcıydı. Benim gibi kız arkadaş-erkek arkadaş deneyimi olmayan biri için bile anlaması zor değildi. Sonuçta televizyon izliyordum. Kitap okuyordum. Ainsley vardı. Rider'la bu kızın bir ilişkisi olması gayet akla yatkındı.

Şüpheli gözlerle bana baktı, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "O bahsetmişti..."

"Neler oluyor burada?" Kızın arkasından Jayden çıktı. Bir anda yoktan var olmuştu sanki.

Bu defa yakından görme şansım olunca çocuğun büyük ihtimalle bu kızdan ve benden küçük olduğunu fark ettim. Birinci ya da ikinci sınıf öğrencisi olabilirdi. Gözleri, tıpkı Hector'un gözleri gibi açık yeşildi ve dün koridorda gördüğüm gibi kan çanağı değillerdi.

Kız onu şöyle bir süzdü, o da oğlanı gördüğüne en az benim kadar şaşırmıştı. "Ne istiyorsun?"

"*Put* olma, Paige." O yeşil gözlerini devirdi ama uzanıp onun kalın örgülerinden birini çekerken sırtıttı. "Ne yapıyorsun burada böyle? Varoş Katniss'lik mi?"

Kız örgüsünü çekip kurtardı. "Katniss'in kim olduğunu bile bilmiyorsun seni küçük serseri. *Açlık Oyunları*'nı kesin kafayı bulduktan sonra gördüğün bir yer falan sanıyorsundur sen."

Hmm.

"Doğru olabilir." Jayden şeytani bir gülümsemeyle bana göz kırptı. "Seni tanıyorum. Dün koridorda karşı-

laşmıştık.” Durdu. “Ve seni dersten sonra Rider’la konuşurken gördüm... Park yerinde.”

Gözümü bir anda kıza çevirdim, Paige’e. Bakışları buz kesmişti. “Dilsiz falan mısın? Tek kelime etmedin,” dedi.

Hiç de dilsiz değildim.

Kıza bakarken Jayden’ın kaşları çatıldı. “Bu ne saçma bir soru böyle Paige. Daha şimdi onu Rider’la konuşurken gördüğümü söyledim ya.”

“Ne var biliyor musun?” Kız yüzünü buruşturdu ama nasıl beceriyorsa hâlâ güzel görünebiliyordu. Ellerini kalçasına koyarak Jayden’a döndü. “Bana bak çocuk, yeterince soktun burnunu, işime karışma.”

Jayden başını yana eğdi. “Her işime sürekli burnunu sokan hatundan cesur sözler.”

Belli ki dikkatleri dağılmış, ne ilk ne de son atışmaları gibi görünen bir şekilde didişiyorlardı. Olduğum yerde döndüm ve sınıflarına giden öğrenci güruhuna karıştım.

Dilsiz misin?

Sınıfa vardığımda yanaklarım alev alev yanıyordu, içimdeki utanç hızla öfkeye dönüşmüştü, genel olarak da kendime öfkeliydim. Orada öyle çalışmayan bir dilim varmış gibi dikilip duracağıma ona bir şeyler söyleyebilirdim, herhangi bir şey.

Of Tanrım. Kız bir de Rider’ın kız arkadaşıydı. Ciddi ciddi. Önünde tam bir ezik gibi dikildiğim ve bana dilsiz olup olmadığımı soran kız onun kız arkadaşıydı.

Kafamı sıraya vurmamak için zor tuttum kendimi.

Dilsiz.

Bu kelimedenden ölesiye nefret ediyordum.

Herkes dilsiz olduğumu zannederdi – Bayan Becky ve Bay Henry, grup evi çalışanları, sosyal hizmetler görevlileri. Hatta Rosa ve Carl benimle ilk tanıştıklarında Carl

da böyle düşünmüştü. Öyle olmadığımı sadece Rider biliyordu. Gayet normal konuşabildiğimi.

Ama bugün konuşamamıştım.

Dr. Taft, bu kadar uzun süre konuşmamamın sebebini afili bir kalıpla açıklamıştı; travma sonrası stres sendromu. Küçük bir çocukken... yaşadıklarım yüzündenmiş. Terapilerimizin yarısı yaşadıklarınla başa çıkma ve mücadele etme yolları üzerine olmuştu.

Bugün olduğum noktaya, artık terapiye ihtiyacım olmadığı seviyeye gelmem çok zaman almıştı ve yaşadığım şu birkaç dakika beni yirmi adım geriye götürmüştü. San ki beş yaşındaki Mallory olmuştum, sonra on, on üç ve ardından da hiçbir şey söylemeyen ve yapmayan Mallory. En güvenli yol gibi geldiğinden öyle sessizce ayakta dikip duran Mallory.

Bu histen nefret ediyordum.

Eklemlerimin acımasına rağmen kalemi elimde sertçe sıktım. Hayal kırıklığının yarattığı gözyaşları boğazımı yakıyordu, tarih dersine odaklanmak zor geliyordu, beni saran duygu seline teslim olmaktan daha zordu, özellikle de yine sınıfın arkasında otururken.

Hiç dikkatimi çekmiyordu.

İngilizce sınıfına gider gitmez Keira anında yanıma geldi. "Pekâlâ, sana cidden tuhaf bir sorum olacak."

Gafil yakalanmışım, midem biraz burulurken gözlerimi kırptırdım. O da mı dilsiz olup olmadığımı soracaktı acaba?

Düşen saçımı kulağının arkasına atarken gülümsedi. Ama inatçı tutam yeniden fırladı. Açık mavi küpeleri küçük kulak memelerinden sallanıyordu. "Hiç ponpon kızlık yapmayı düşündün mü?"

Ona bakakaldım. Dalga geçiyordu değil mi? Sonra başımı çevirip şöyle bir sınıfa baktım. Bize bakan ya da daha sonra yayınlamak için bu anı kaydetmek üzere bize çevrilmiş telefonlar yoktu.

“Yani gayet kuvvetli görünüyorsun. Tabanda ya da arkada yer alabilirsin,” dedi omuz silkerek, sanki az önce bana *kuvvetli* göründüğümü söyleyen o değildi. “Bak biraz çaresiz durumdayız. Buradaki kızlar pek bu işe gönüllü olmuyorlar ve takım arkadaşlarımdan biri dün provada bileğini kırdı. Benim de aklıma sen geldin.” Elini incecik kolunda kaydırarak bileğindeki mavi bilekliği çevirmeye başladı. “Ee ne düşünüyorsun?”

Ee.

“Gerçekten sevimli birisin, mavi kırmızı üniforma saçlarınla harika olur,” dedi kapıyı gözeterek.

Dilim kabarmış, boğazım daralmış gibi hissediyordum, zihnimin derinliklerine ulaşıp kendimi bu noktaya gelmek için gösterdiğim onca uğraşın meyvelerini almaya zorladım. “Ee ben... Ben pek öyle havalı, coşkulu bir tip değilimdir.”

Kızın siyah kaşlarından biri zarıfçe yukarı kalktı. “Ben sence öyle havalı bir tip miyim?”

Başımı iki yana salladım ama bunun doğru cevap olup olmadığından emin değildim. Ponpon kızlıkla herhangi bir şekilde bir ortak nokta yoktu. Gürültücülerdi, konuşkanlardı, popülerlerdi, güzellerdi ve benim hayat boyu herhangi bir deneyiminin olmadığı daha binlerce özellikleri vardı. Kaldı ki bütün ponpon kızların gürültücü, konuşkan, popüler ve güzel olup olmadığını da bilmiyordum. Keira tanıdığım ilk ponpon kızdı, yani tüm varsayımların filmlere ve kitaplara dayanıyordu ve Tanrı biliyor ya klişe işler söz konusu olduğunda kitaplar ve filmler tam bir rezaletti.

Çekinerek söylediğim lafın onun için ne kadar kırıcı olabileceğini fark ettim. Havalı, coşkulu tip mi? Bazen konuşmamak en iyisiydi.

Sakince bir kahkaha attı. “Cidden komiksin. En azından bir düşün tamam mı?”

Elimdeki kalemi biraz daha sıkarsam kırılıp tüm o mavi mürekkebi ellerime bulaşacaktı. “Tamam.”

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Güzel. Öğle yemeğinde B grubundasın değil mi? Bir sonraki? Dün seni görmüştüm ama yemekhaneden çıktın sonra galiba. Ayrıca seni konuşma sınıfında da gördüm, değil mi? Gerçi Seksi Hector varken başka şeyleri görmek pek mümkün değildi.”

Başımı sallıyordum da konuşma nereye gidiyordu hiç bilmiyordum.

“Öğle yemeğinde sıkılırsan falan beni bul.” Başını defterine çevirerek sağ üst köşesine tarih attı. “Genelde ön tarafta, kalabalık masada olurum. Görmemen imkânsız.”

Beni öğle yemeğine mi davet ediyordu? Aman Tanrım, o Paige ile Katniss örgüsü bok yesin. Asıl olay buydu. Doğru yönde atılan dev bir adım. Ainsley’nin dediği gibi, konuşmayacaksam ağzımı dikebilirdim.

“Olur,” dedim hevesle, kendimi aptal gibi hissederek ama bu, bir defada dört Noel sabahı yaşamak gibiydi.

Keira dönüp güldü. Bay Newberry’nin ölmüş erkek yazarlar hakkında şairane konuşmasını dinleyerek geçirdiğimiz kırk uzun dakikanın ardından çalan zille birlikte Keira bana el salladı ve koridorda gözden kayboldu.

Dolabıma uğrayıp elimdekileri bırakarak yenilerini aldım ve bu defa Paige’in kapakların birinin arkasından ortaya çıkmaması içimi rahatlattı. O ve onun Rider için ne ifade ettiği konusunda düşünmeyecektim.

Kafamda art arda aptalca bir motivasyon konuşması

yaparken ilk kata yöneldim ve kupa vitrininin önünden geçtim. *Yapabilirim. Yapabilirim.* Kalabalık yemekhaneye adım atarken boğazım sıkılır gibi oldum ve önce yemeğimi almamın daha iyi olacağına karar verdim.

Ama elimde olmadan Keira'nın olduğu masaya doğru baktım. Başka bir kızın yanında oturuyordu ama diğer yanındaki sandalye boştu. Nefesim kesildi. *Yapabilirim.* Yemek kuyruğuna girdim.

“Kalbimi kırıyorsun.”

Rider'ın sesiyle çantama sıkı sıkıya yapışıp etrafıma bakındım. Fark ettiğim ilk şey, geniş gövdesindeki solmuş Ravens* amblemi oldu, sonra başımı kaldırıp yukarıya bakmaya zorladım kendimi. Çenesindeki kirli sakalı gitmişti. Bugün teni pürüzsüzdü.

Elinde defter yoktu. Elleri kotunun cebindeydi ve yüzünde, sağ yanağında gamze oluşturan o tanıdık, yamuk gülümseyişi vardı. Öne doğru bir adım attı ve başını aşağıya eğerken kalbim adeta yerinden fırladı. Konuşurken ılık nefesini yanağımda hissediyordum.

“Dün gece mesajıma cevap vermedin,” dedi, sesinde daha önce duymadığım hafif, dalga geçer bir hava vardı. “Belki ben olduğumu anlamamışsındır diye düşündüm ama bu da başka birinin daha sana Fare diyerek iyi geceler dilediği anlamına gelirdi. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyorum doğrusu.”

Başımı öyle hızlı bir şekilde iki yana salladım ki saçlarım nasıl onun yüzüne çarpmadı ben de şaşırımdım.

Alçak sesle güldü. “Dalga geçiyorum. Bir şey alacak mısın yoksa?..”

Masaya baktım ve Keira'yı gördüm. Bize bakıyordu.

* İng. Kuzgunlar anlamında; Maryland Baltimore'un profesyonel Amerikan futbolu takımının adı. (ç.n.)

Yanındaki sarışın kız da öyle. Keira, gözleri benimle Rider arasında mekik dokurken kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

Rider uzanıp elimi tuttu. Bu temasının yarattığı şok etkisiyle bakışlarımı yeniden ona çevirdim. “Benimle gel-sene,” dedi.

Onun bir anda ortaya çıkması ve bana dokunmasıyla sarsılarak beni daha kısa olan pizza kuyruğuna götürme-sine izin verdim.

Gözlerim yabani bakışlarla bir masalarda oturanlara, bir sırada duranlara sıçrayıp duruyordu. Sonra neden Ke-ira ve o masadakilerin yarısının şaşkın şaşkın bize baktı-ğını anladım. Rider’ın elini tutuyordum ve... onun bir kız arkadaşı vardı.

Ağzım bir anda kuruyuverdi ve elimi çektim. Eskiden binlerce defa elimi tutmuş olsa da Paige ile ikisini öğren-dikten sonra bu doğru gelmiyordu. Her şey... şimdi çok daha farklıydı.

Rider şaşkın bir ifadeyle dönüp bana baktı. Başımı başka yere çevirdim. Tabağa iki dilim pizza koydu. Bir şişe su ve süt aldığını görünce elim karıncalandı.

“Hâlâ her şeyin yanında süt içiyor musun?” diye sordu başını yana eğip içeceklere bakarken yeniden bana dön-dü. Bakışlarımız buluştu. “Hani hayatta kalman buna bağlıymışçasına?”

Başımı evet anlamında sallarken kalbim eridi. Elime geçen her fırsatta süt içtiğimi hatırlıyordu. Süt ve Rosa ile Carl’dan fırsat bulduğumda da kola.

Kısa bir an bakiştık, ben tam cüzdanımı çıkaracakken bir miktar buruşmuş para çıkarıp kasiyere uzattı. Karşı çıkmaya çalıştım ama eskiden milyonlarca defa yaptığı gibi kaşlarını düşürerek attığı o bakışı attı. Tartışayım

deme bakışı. O bakışın on sekiz yaş versiyonunu görmek tuhaftı, o tepsiyi ve içecekleri alırken ben bunu düşünmeye dalmıştım. Başıyla yemekhanenin kapısını işaret etti, Keira'nın olduğu yöne baktım. Kıvrık saçları dört bir yana fırlamış, başını sarışın kıza doğru eğmişti. Derin bir sohbette olduğu belliydi, başını kaldırıp bakmadı.

Onunla yarın görüşeceğim diye söz verdim kendime.

Bizi nereye götürdüğü merak ederek Rider'ın peşi sıra yemekhaneden çıktım. Spor salonunu geçtik. Kapıları açıktı ve önünden geçerken bir an Hector'un koştuğunu gördüm; elinde basketbol topuyla İspanyolcaya benzeyen ama biraz daha farklı bir dilde bağırıyordu. Rosa, Porto Riko dili olduğunu söylemişti ve bu konuda ona güvenmek durumundaydım.

"Ben öğle yemeğinde A grubundayım ama senin B'de olduğunu duydum," dedi Rider yavaşlayarak, ben de bir anda yanında bitiverdim. "Dün konuşma sınıfında önümüzde oturan çocuğu hatırlıyor musun? Hani arabadaki tip? Adı Hector ve dün koridorda karşılaştığın da erkek kardeşi Jayden. O da arabadaydı. Neyse işte Jayden dün A grubunun öğle yemeği sırasında seni görmüş."

Biliyordum ama bir şey demedim. Koridorda yürüdüğümüz süre boyunca o konuştu, ben de ara ara ona hızlı, kaçamak bakışlar attım. Hiç araya girmediğime şaşırılmıştı.

"Hani merak edersin diye söylüyorum..." Durdu ve dış bahçeye çıkan kapıyı açtı. "...Evet, şu an dersi ekmekteyim."

Şaşkınlıktan çenem düştü. "Rider."

Kapıyı tuttu ve ben çıkarken başını yana doğru eğdi. Durdum, çünkü... Yani elinde tepsimiz ve içeceklerimizle orada öylece kalmıştı. Gözleri gözlerimi arandı. "Biliyor

musun? Adımı söylediğini duymayı artık beklemiyordum. Oturup geçen zamanı biraz telafi edeceksek bir dersi kaçırmak hiç de umurumda olmaz.”

Taştan yapılma boş piknik masasına doğru yeniden yürümeye başladığında dilim nihayet damağımdan ayrılmaya karar verdi. “Sana... sıkıntı olmaz mı?”

Bana bakıp omuz silkti. “Buna değer.”

Bu söylediği beni ikna etmemişti ama kalbimde mutlu havai fişekler patlamıyor desem yalan söylemiş olurdum. Elindekileri masaya koydu bacaklarını bankın iki tarafına atarak oturdu. Sonra da eliyle yanındaki yere pat pat vurdu ve sırtıttı. Çantamı mozaik gibi döşenmiş taş zemine indirdim, bacağımanın birini banktan sallandırımdım ve ona bakmak için durdum. Kalın kirpiklerinin arasından beni seyrediyordu, başı hâlâ yana eğikti ve öyle bir gülümsüyordu ki yanağındaki o tek gamzesi gel bana dokun diye yalvarıyordu adeta. Ve bunun Rider ile ilk kez yalnız kaldığımız an olduğunu fark ettim. Ne meraklı gözler ne tepemizde bizi izleyen yetişkinler vardı. Dün park yerinde olduğu gibi sağımızdan solumuzdan kimse geçmiyordu. Yalnızdık, sadece o ve ben, tıpkı eski zamanlarda defalarca olduğu gibi.

Bundan sonra yaptığım hareketi neden yaptığımı hiç bilmiyordum ama içimde on yıllık bir duygu seli kabarmıştı. Belki geçmişte benim için yaptıklarından dolayı böyle olmuştu. Belki de sadece orada oturduğu ve artık geçmişte değil şimdide olduğumuz içindi.

Ancak şu anda bulunduğumu hiç bu kadar hissetmemiştim.

Eğilerek kollarımı onun geniş omuzlarına doladım ve sıktım. Muhtemelen tarihin gördüğü en bayağı sarılmalardan biriydi ama iyi hissettirmişti. Onun da biraz kal-

kıp kollarını belime sarması ise muhteşem hissettirmişti. Onun sarılışı çok daha iyiydi.

Ben geri çekilirken elleri belimden aşağıya, kalçalarıma kaydı ve kısa bir anlığa orada kaldı. Midem tuhaf bir duyguyla kaplandı. Sonra ellerini çekti ama verdiği sıcak his gitmemişti. “Bu ne içindi böyle?”

Omuz silkip bacaklarımı masanın altına soktum. Yüzümü ateş basmıştı. “Ben... sadece yapmak istedim.”

“Ee ne zaman istersen yapabilirsin. Bana uyar.”

Güldüm, o da güldü ve tuhaf başka bir şey daha oldu. Ürperdim. Üşümüyordum hatta tam aksine yanıyordum.

“Fare...”

Bakışlarımız buluştu ve lanet olsun ki bir anda yenden on üç yaşımıza dönmüştük; yalnızca Rider’la benim olduğumuz bir dünyada gizlice yemek yiyorduk sanki. Artık büyümüştük gerçi, tüm dünyaya karşı o ve ben değildik. Ben küçük bir kız değildim. O küçük bir oğlan değildi. Ayrıca o zamanlar o... yani, *benimdi*. Şimdiki gibi değildi. Şu an dilsiz olduğumu zanneden bir kız arkadaşı vardı ve Rider benim değildi.

Bunun farkına varınca karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Bu sebeple muhtemelen bu sarılmalara bir son vermem gerekiyordu. Midemi tuhaf hallere sokan hislere. Ürpermelere. Hepsi son bulmalıydı. Gerçi yine de dudaklarım kenarlarından yukarı kıvrılmadan edemiyordu.

“Bunca zaman neler yaptığını anlatman lazım.” Dilimlerden birini bana uzattı, ardından da ne ara aldığını bilmediğim bir tane peçete.

Yüzümdeki şapşal gülümseme, yapacağını bildiğim şeyi yaptığında daha da büyüdü. Pizzasını yemeden önce üstündeki sucukları almıştı.

Yan yan bana baktı, sucuklarını yediğinde sesi hiç olmadığı kadar sabırlıydı. “Fare.”

Gözlerim kaşındaki yaraya kaydı ve yüzümdeki gülümseme biraz soldu. Pizza dilimine odaklanarak derin bir nefes aldım. “O gece... ee, son gece hastanede biriyle tanıştım. Carlos Rivas, Carl. Kendisi... yanık uzmanı.”

Sütü alarak uzun parmaklarıyla açtı. İşaretparmakının iç kısmında kırmızı mürekkebe benzeyen bir şey gördüm. Karton kutudaki sütü bana uzattı, konuşmaya devam ettim. “Rosa’yla evli. Rosa da kalp cerrahı. İkisi de... hastanede çalışıyorlar ve sanırım Sosyal Hizmetler onlara... dilsiz olduğumu ya da ona benzer bir sorunum olduğunu söylemiş.

Pizzasını yerken kaşlarını çatı. “Dilsiz değilsin. Ve hiçbir sorunun yok. Zehir gibi zekisin. Kalanımı salla git-sin.”

Bir omzumu silktim. “Onlarla konuştuktan sonra... beni ziyarete geldiler.” Dudaklarımı birbirine bastırırken büyük bir sucuk dilimi aldım. “Ameliyattan uyanınca... seni sordum. Carl’a sordum.”

Uzun yılların ardından o evin dışından birisiyle ilk kez konuşmuştum.

Başını sertçe bana doğru salladı, gözleri güneşte kah-verengiden çok altın rengi gibi görünüyordu. “Seni gerçekten aradım Mallory. Sana da söyledim, bölge hastanesine gittim. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Sadece...” Yüksek sesle bıraktı nefesini. “Geri gelmedin işte.”

“Seni sorup durdum ama...” Ama her şey çok korkutucu ve bunaltıcıydı. “Sana ne oldu?”

Kaşlarını indirdi. “Bir grup evine yollandım.” Pizza dilimini kıvrarak gözlerini ona dikti. “Bu hikâyeden fazlası

vardır, anlat bakalım.”

Ona bir parça sucuk verirken göğsümde bir ağırlık çöktü. Rider’ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Kısa bir süre hastanede kaldım sonra... Ben de bir grup evine yerleştirildim.”

“Nereye?”

Onunla... Onunla konuştuğunda onu ne kadar özlediğimi fark ediyordum. Her geçen saniye daha kolay geliyordu. “Limanın yanında... Hastaneden çok uzak değil. Carl ve Rosa... beni ziyarete geldiler ve sonunda da beni aldılar.”

Pizzayı tam ağzına atacakken yarı yolda kaldı ve gözleri irice açıldı. “Seni doktorlar mı aldı?”

Bunun ne biçim bir adalet olduğunu soracak mı diye düşünerek gerildim. Onun başına neler geldiğini bilmiyordum. Ya hâlâ bir grup evindeyse... ya da çok daha kötü bir yerde? Nitekim çok daha kötülerini vardı. Suçluluk hissetmekten alamıyordum kendimi. Başımı salladım.

Pizzayı tabağa bıraktı ve omuzlarını indirdi. Dudakları rahatlayarak gevşedi. “Ah Mallory ben çok... Doktorlar demek? Bu çok iyi.” Bana baktığında gözlerindeki rahatlamayı gördüm ve bunca zaman nerede olduğumu düşünmüş müydü merak ettim. “Seninle gerçekten ilgilendiler değil mi?”

Başımı sallarken bir sucuk daha çıkarıp ona uzattım ve elini uzatıp alırken parmakları parmaklarıma dokundu. Sinirlerimde bir dalgalanma daha oldu. Dokunuşlarının daha önce böyle etkiler yarattığını hatırlamıyordum ama şu an çok güzeldi.

“Dün yanında durduğün araba? O Honda senin mi?”

“Kızlarınmış.”

Kaşının birini kaldırdı. “Mış?”

“Ben onlarla tanışmadan önce ölmüş. On yıl kadar

önce. Galiba bu yüzden beni aldılar,” diye açıkladım lokmamı yavaşça çiğnerken.

Kaşları iyice havaya kalktı.

“Demek istediğim, onların... hiç başka çocuğu olmamış.” Biraz durdum. “Gerçekten iyi insanlar Rider. Çok şanslıydım.”

“Onlarla hiç karşılaşmamamı isterdim.” Pizzasını bitirince ellerini peçeteye sildi ve gövdesini benden tarafa çevirdi. “Yani, karşılaştığına seviniyorum tabii Fare sen böyle bir hayatı hak ediyorsun ama...”

“Ne demek istediğini... biliyorum.” İçim rahatlamıştı. Ses tonunda ya da bana bakışlarında zerre kadar kıskançlık emaresi yoktu. Bir yudum süt içtim. “Benim velayetimi aldıklarında ev okuluna başladım,” diye anlatmaya devam ettim. “Sonra ben... normal okula gitmek istediğime karar verdim.”

Rider’ın kaşları kalktı. “Bu kararı vermene sebep olan neydi?”

“Üniversiteye gitmek istiyorum,” dedim bir an bulutsuz gökyüzüne bakarken. Bir öğretmenle konuşmanın bile midemi ayağa kaldırdığını düşünürsek üniversite büyük bir hırstı ama benim için önemliydi. Üniversite demek, en azından bir iş bulma umudu ve bir sonraki öğrenümü merak edip benimle ilgilenecek başkasına bağımlı kalmadan geçirebileceğim bir hayat demekti. Üniversite demek özgürlük demekti. “Rosa ve Carl da... bunu istiyorlar. Yani, evde eğitim görerek de üniversiteye gidebilirdim ama...”

Rider açıklamamı bekliyordu.

“Ama nasıl olduğumu biliyorsun, eskiden nasıl olduğumu.” Gözlerimi süt kutusuna indirirken yanaklarım alev alev yanıyordu. “İnsanlarla... aram pek iyi değil, bu

yüzden de önce liseyi denemem gerektiğini düşündüler.”

Bir süre sessiz kaldı ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Şey, böyle karar vermene sevindim. Yoksa...”

Yoksa yollarımız muhtemelen kesişmeyecekti. Midem bu düşünceyle buruldu. Ona baktım, nefesim kesildi. Bana hiç alışık olmadığım bir şekilde bakıyordu ama bu bakışı daha önce görmüştüm. Ainsley’nin erkek arkadaşı ona böyle bakıyordu. Belki alışık olmadığım bir bakıştı ve aynı niyetleri barındırmıyordu ama kesinlikle çok yoğun bir bakıştı.

Huzursuzca olduğum yerde kıpırdandım ve varlığını yeni fark etmişim gibi, “Peki ya sen?” diye sordum.

Dirseğini masaya dayayıp çenesini avcuna yasladı. “Artık grup evinde değilim.” Ona döndüğümde pizzayı işaret etti. “Yiyeceksin onu. Hemen.”

Gözlerim kısıldı.

Bunu görünce çabucak güldü. “Şimdi bir koruyucu ailenin yanındayım.” Ben pizzadan dev bir ısırık alırken biraz daha yaklaştı. “Aslında Hector’un ailesi. Büyükanesi yıllardır çocuklara koruyucu ailelik yapıyor. Faturalara falan destek oluyor işte.”

Yıpranmış defterini ve paçaları lime lime kotunu düşündüm.

“Ama sırf bu sebeple değil yani. Gerçekten harika biri. Hatta cidden iyi bir kadın. Her neyse Hector ve Jayden’la da bu şekilde tanıştım. Birkaç yıldır onlarla yaşıyorum.” Kolunu uzatıp parmağının ucuyla yanağıma dokundu ve bu hareketiyle hafifçe bir nefes alıp tuttum. “Çillerin nereye gitti?”

“Bilmiyorum,” dedim tuhaf bir fısıltıyla. “Kaçtılar.”

İşte yine tüm tenimde dolaşan o buğulu gülüşü duy-

dum. “Eskiden tam burada üç tane vardı.” Yavaşça elmacıkkemiğime dokundu. “İki tane de burada.” Parmağı bunun kemiğimi işaret etti ve sonra elini indirdi. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Evet.” Ona yüzüme dokunmasının hiç sorun olmayacağını söylemeyi istedim ama bu, yüksek ihtimalle abes kaçırdı. Kendi kulağıma bile garip geliyordu. Ayrıca gerçekten uygunsuz olurdu. Son derece uygunsuz.

Kirpikleri yanağına doğru indi ve dudağının her iki yanını kıvrılacak şekilde gülümsedi. “Günün birinde güzel biri olacağım biliyordum.”

Doğrulurken nefesim kesildi. Pizzanın kalan hamur kısmı aklımdan uçup gitti. Kulaklarımdan duman falan çıkıyor olmalıydı.

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrılırken yanakları hafifçe kızardı. “Sadece günün birinde ne kadar güzel olacağını göremeyeceğimi düşünüyordum.”

Vay canına. Bunu gerçekten söylemişti. Güzel. Rider güzel olduğumu söylemişti. Bu sözü beni şaşkınlığa uğratmıştı, yüzüne öylece bakakalmıştım. Yani çok çirkin görünmediğimi biliyordum. Ainsley, herkesin kanımda İrlandalılık olduğunu tahmin etmesine neden olan saç ve göz rengi uyumumu severdi ama ortalama biri olduğunu düşünüyordum. Ortalama bir yüz. Ortalama bir vücut, ne büyük ne küçük. Ama güzel olduğumu düşünmek aklımdan geçen seçeneklerden biri değildi.

“Sen de güzelsin. Yani seksisin,” deyiverdim. “Ama böyle olacağını her zaman biliyordum.” Ağzımdan çıkanları fark ettiğim anda gözlerim fal taşı gibi açılırken o da gülümsemeye başladı. “Aman Tanrım, bunları... yüksek sesle söylemiş olamam.”

“Söyledin.”

“Ahhh.”

Rider başını geriye atarak bir kahkaha koyuverdi. Gerçekten eğlendiği nadir anlardan birini yaşıyormuşçasına bir kahkaha attı. Şimdi gözleri daha neşeli ve sıcaktı. “Daha iyi hissedeceksen söylememişsin gibi davranabilirim,” önerisinde bulundu.

Ah evet bu harika olurdu. Başımı salladım.

“Yine de unutmayacağım ama.”

Utançla kıvranıyordum ama Rider gülerken biraz daha yaklaştı ve beni kendine çekti. Ne yaptığını anlayamadan kalçalarımı bacaklarının arasına aldı ve kollarını bana sararak beni sıkıca göğsüne yasladı.

Ciddi anlamda sert olan göğsüne.

Bu temas beni elektrikli tele dokunmuşum gibi sarstı. Sakinleşmem birkaç saniyemi aldı.

Çenesini başımı üstüne dayarken sessizdi, içimde yükselen duygu yoğunluğu karşısında gözlerimi sıkıca kapatırken ben de hiçbir şey söylemedim. Ona yeniden bu kadar yakın olmak öylesine güçlüydü ki aradaki bağ, üçüncü bir varlıkmiş gibi elle tutulabilirdi.

Elinin biri sırtımdan saçımın altına doğru kaydı. Parmaklarını ensemin etrafında kıvırdı. Çenesini kaldırarak hafifçe alnıma sürttü, bu hareketinin samimiyeti böylesine yakın olduğu diğer zamanlardan çok farklıydı. Kaslarıma tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Uzun bir kışın ardından ilk kez güneşe çıkmak gibiydi. Bir an onun nefes aldığından emin olamadım, ellerimin altındaki göğsü inip kalkmıyordu.

Zihnimin arka köşelerinde bir yerde bu yaptığımızın... ne derece uygun bir hareket olup olmadığını merak ettim. Çekilmek ve bu bağı koparmak istemiyordum ama yapmam gerektiğini düşünüyordum. Masumca bir hareketti.

Öyle olmalıydı ama bir o kadar da farklıydı.

“Normalde birlikte yemek yediğin biri var mı?” diye sordu, sesi uzaklardan geliyordu. Derinlerden.

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken nasıl cevap vereceğime emin olamadım, çekilmek de istemiyordum. Böyle yaparak nasıl bir izlenim bıraktığımı ya da herhangi bir izlenim bırakıp bırakmadığımı bilemiyordum.

“Fare?”

“İngilizce sınıfında bir kız var. Beni... onunla oturmam için davet etti.”

Belimdeki kolunu biraz daha sıktı. “Kim?”

“Keira... Soyadını hatırlamıyorum.”

Bir saniye kadar geçti. “Biliyorum o kıızı. Bizim konuşma sınıfında. İyi bir kız. Davetini kabul edecek misin? Etmezse öğle yemeklerini seninle yiyebilirim.

İyi de şu an derste olması gerekiyordu.

İşte o zaman bir şey beni kalbimden vurdu. Rider... Vay canına, Rider aslında hiç değişmemişti. Dört yıla rağmen, şu an derste olması gerekmesine rağmen, bir kız arkadaşı olmasına rağmen ona ihtiyacım olduğunu söylediğimde benim yanımda olacaktı. Gözlerimde aptal yaşlar birikti. “Bunu yapmana gerek yok. Keira’yla yerim ben.”

Parmaklarını, kaslarımı arar gibi boynumda gezdirdi. “Emin misin?”

Kalbim pelteye dönmüştü. “Evet. Beni davet etti... Ayrıca ponpon kız olmak isteyip istemediğimi de sordu.”

Rider’ın eli kaskatı kesildi. “Fare...”

Sırttım.

“Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorsun değil mi?” diye sordu bir süre sonra. Sonra birden geri çekildi, kollarıyla, her şeyiyle.

Yakınlığını aniden kaybetmem beni gözlerimi açmaya

zorladı. Yüzünü yandan görüyordum, çenesi gerilmişti ve bulunduğumuz yerden park yerine doğru bakıyordu. Park etmiş arabaların yanında rölantide çalışan bir araba vardı, bir sedan. Görebildiğim kadarıyla, pencereleri içeride ne ya da kim olduğunu görülemeyecek şekilde filmle kaplanmıştı.

Bir kapı kapandı ve dikkatim daha önce bahçeye çıktığımız kapıya yöneldi. Jayden'in çıkıp pantolonunu çeke çeke bahçede yürümeye başladığını gördüm, demir kapıya gidiyordu.

"Lanet olsun," dedi Rider mırıldanarak.

Onun temkinli bir tavırla gerilmesiyle birlikte ben de donup kalmıştım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Jayden'in kapıdan çıkıp arabaya gidişini seyre diyordu. Genç çocuk sürücü tarafındaki pencereye eğildi. Rider bacağıma hafifçe vurarak dikkatimi kendisine doğrulttu. "Zil çalmak üzere. İçeri girsene?"

Yüz hatlarına soğuk ve sert ifadeler yerleşmişti. Hoşuma gitmemişti. "Rider..."

"Her şey yolunda. Söz veriyorum," dedi bacağıma yeniden pat pat vurarak, sonra bahçeye çıkan iki kanatlı kapı yeniden açıldığında ayağa kalktı. Bu sefer çıkan Hector'du ve yüzündeki bakıştan hiç de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Rider elimden tutup beni kaldırdı. "Derste görüşürüz."

Başımı sallayarak eşyalarımı aldım ve banktan çıktım. Hector Rider'm yanına gelirken bana bakmadı, beraber kapıya doğru ilerlerlerken ikisi de konuşmuyordu. Onları izliyordum, içten içe bir şeyler olduğunu biliyordum ve bu olanlar her neyse hiç de iyi şeyler değildi.

Altıncı Bölüm

Rider'ı konuşma dersinde görmedim. Sırası boştu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ister istemez bir anda ortaya çıkan o arabayla ilgisi olduğunu düşünüyordum. Geçen zamanı biraz telafi etmiştik etmesine ama Hector'un büyükannesiyle birlikte yaşadığından başka Rider'ın bu dört yıl boyunca neler yaptığını hiç bilmiyordum.

Bazıları aksini düşünse de o kadar saf ya da her şeyden bihaber biri değildim. Bir dolu olay gördüğüm bir yerde büyümüştüm. Grup evinde geçirdiğim ay da epey bir eğitici olmuştu. Binanın etrafında adamlar dolanı, uyuşturucu satmaları için küçükleri toplamaya çalışırdı. O evde, konuşmamızın ortasında kendinden geçen daha büyük çocuklar görmüştüm. Bir ayın içinde tek kelimeyle darmaduman olmuş, sokaklarda yitip giden bir dolu çocuk tanımıştım. Ayrıca önceki gün Jayden'in gözlerinin neden kan çanağı gibi olduğuna dair de iyi bir fikrim vardı ve muhtemelen park yerine gelen camları filmli arabanın içinde kurabiye satmıyorlardı.

Paige de sınıfta yoktu, aptal değildim. Rider okulda değilse Paige de olmazdı. Artık ne oluyorsa muhtemelen beraberlerdi ve çiftlerin yaptığı şeyleri yapıyorlardı. Sarılmak gibi. Öpüşmek gibi. Ya da daha fazlası. Göğsümün ortasında bir yanma hissi oluşmuştu, kendi kendime hazımsızlık diyordum, sonuçta Rider'ın elimi tutmasıyla, bana güzel olduğumu söylemesiyle bir alakası yoktu, Paige'e de aynılarını yapıp söylediğini ve bana söylerken aynısını kastetmediğini biliyordum.

Yanma hissinin altında kıskançlık gibi çok daha fena bir his vardı, Rider'ın ne gibi şeyler yapabileceğini merak ederken karnım bir tür endişeyle buruluyordu. Belki aşırı tepki veriyordum, muhtemelen de öyleydi ama Bay Santos'un farklı konuşma türleri hakkındaki dersine odaklanmam büyük bir çaba gerektiriyordu. Santos yoğun biçimde ellerini kullanarak konuşurken bir yandan da sınıfın içinde yürüyordu. Adamdan resmen heyecan fııskırıyordu. Klasörüme baktığımda sadece yarım sayfa not aldığımı gördüm. Bu, hiç iyi değildi. Kendimi derse vererek olabildiğince çok not almaya koyuldum.

Zil çaldığında ders notlarım konusunda daha iyi hissediyordum. Defterimi çantama koyarak koridora çıktım, yanıma gelene dek Keira'nın beni beklediğini fark etmemiştim.

"Ee ponpon kızlık konusunu düşünme fırsatın oldu mu?" diye sordu.

Çantamı kapatırken irkildim. Teklifini düşünme şansım olmamıştı. Başımı iki yana salladım. İç geçirerek çantasının kayışını tuttu. "Biraz stres verici olduğunu anlamıştım ama denemekten zarar gelmez değil mi?"

Hayır, kesinlikle denemekten zarar gelmezdi. Bu teori baştan sona şu anki hayatımı özetliyordu.

“Neyse,” dedi, merdivenlere çıkan kapıyı yakaladı ve açık tuttu. “Seni bugün yemekte gördüm.” Uyumlu adımlarla yürüyorduk. “Rider Stark ile birlikteydin.”

Başımı hızla ona çevirirken uyarı zilleri çalmaya başlamıştı.

Yüzündeki gülümseme tamamen arkadaşça ve rahat görünüyordu. “Onu tanıyor musun?”

İkinci kata çıkarken başımı salladım, dolabıma kadar benimle gelecekti herhalde.

“Yeni olduğun için sordum,” dedi omzunun birini kaldırarak. “Nereden tanıyorsun onu?”

İçimden bir ses bunun kimseyi ilgilendirmeyeceğini söylüyordu ama yine de Keira merak ediyordu ve ben de muhtemelen kendimi onun yerine koymalıyım. Onunla konuşmak beni geriye götürdü ama bu hissi bastırmaya çalıştım. “Biz... Biz çocukluğumuzdan tanıyoruz birbirimizi.”

“Gerçekten mi? Süpermiş.” Keira benimle birlikte dolabıma yaslanırken cep telefonunu çıkararak ekranına baktı. “Birbirinizi tanıdığınızı anlamıştım zaten. Rider’ın elleri... Ee nasıl desem, seninle pek bir haşır neşirdi ve bu epey tuhaf bir durum.”

Tarih notlarımı bırakıp ödevim olduğundan İngilizce kitabımı aldım. Dolabın kapağını kapatırken ona baktım. “Neden tuhaf?”

“Onunla ilk seneden beri aynı okuldayız ve hiçbir hatunun elini tuttuğunu görmedim, buna Paige de dahil,” dedi sırtarak, “ki onlar beraberler.”

Peki bu neden içimde türlü türlü mutluluklar ve sıcak duygular yaratmıştı böyle?

“Ya da öyle bir şey işte,” diye ekledi.

Bununla neyi kastetmişti? Şöyle bir düşününce öğle yemeğinde Rider’a Paige konusunu neden sormamıştım

acaba? Gayet normal bir soru olurdu. Ama beni kendi sorularıyla oyalayıp durmuştu.

Kız kahkaha attı, aklımdan geçirdiklerim yüzüme yansıdığı için olsa gerek, diye düşündüm. “Yani, Paige ile ikisinin durumu her ne ise o kadar ciddi bir şey olmadığı izlenimi yaratıyor bende.”

İçimdeki mutluluk ve sıcaklık gitgide büyüyordu ve ben bu hisleri olabildiğince bastırmaya çalışıyordum. Böyle bir diyalogda yersiz olurdu.

“Her neyse, Rider geçen yılki derslerimin birindeydi ve kendisi, hani sen de bilirsin, kafasına estiğinde gelen estiğinde gelmeyen bir tipti. Maggie’yle ben, sen henüz Maggie’yi tanıımıyorsun da neyse, işte onunla bu çocuğun çekiciliğinin bize bir lütuf olduğunu söyledik. Ne not alırdı ne derslere adam gibi katılırdı. Hatta yemin ederim bazen derste uyurdu,” diye devam etti. “Ama ne zaman soru sorulsa cevabını bilirdi. Kimse nasıl olduğunu anlayamıyordu, özellikle de öğretmen. Bu durum kadını deli ediyordu ama biz eğleniyorduk. Başka bir arkadaşım Benny geçen yıl onunla aynı sınıftaydı ve MSA sınavlarına girdiğimizde, öğretmenin Rider’ın sınav sonuçlarının sınıfın geri kalanını katladığını söylerken duymuş. Tüm alt sınıfların en iyi sonuçlarından birini aldığı söyleniyor.”

Tam Rider’lık bir işti.

“Tuhaf tabii, özellikle de evlatlık olduğu düşünülürse..”

“Ben de evlatlığım.” Kelimeler ağızından bir anda öylece çıkmıştı.

Keira elinin birini havaya kaldırırken gözleri kocaman açıldı. “Hey, kötü bir şey demek istemedim. Bu konuda yargılayacak son insan benim. Sadece...” Devam etmeden önce etrafına bakındı. “Biraz karanlık insanlarla takılıyor ve karanlık insanları iyi bilirim. Erkek kardeşim Trevor,

şu an hapiste. Neden? Bu kıcı kırık şehirdeki karanlık tipler yüzünden. Ya kuzenim? Öldü, çünkü böyle insanlarla takılıyordu.” Burnunu buruşturarak durdu. “Yani kuzenim de böyle karanlık biriydi işte...”

Park yerindeki o arabayı düşündüm ve Hector’la Jayden’in bu karanlık insan tanımına uyup uymadığını merak ettim.

“Her neyse, gidip prova yapmam gerek.” Yüzüne umutlu bir ifade takınarak durdu. “Seni bir gelip görmem için ikna edemem sanırım değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak Keira’nın abartılı iç çekişine güldüm. Parmaklarını sallayarak veda edip arkasını dönerken dilimi ve dudaklarımı zorladım. “Yarın yemekte... görüşür müyüz?”

Tamam. Bu biraz aptalca olmuştu çünkü öğle yemeğinden önce İngilizce dersinde zaten görüşecektik ama başını salladı. “Tabii. İstersen Rider’ı da getir. Masada bir yakışıklı olması her zaman iyidir.”

Neyse ki Rider yarın öğle yemeği esnasında derste olacaktı ama Keira’nın dediklerinden sonra kulağa biraz şüpheli geliyordu. Bir parçam onun kafasına estiği zamanlarda, canının istediğini yapmasına şaşırmamıştı. Tam ona göre bir şeydi ama tıpkı küçükken olduğu gibi bu başına buyruk tarafı, belaya bulaşmasına sebep oluyordu.

Ainsley’yle konuşmamı bitirip bilgisayarı kapattığım sırada akşam yemeği hazır. Dört yıl önce yemeği masada yemezdim. Bir kere bile yememiştim. Bu cılganmış ahşap masa okul dışında yemek yediğim ilk masaydı.

Ellerimi masanın üzerinde gezdirerek oturdum. Rivas’larla eve ilk geldiğimde kendimi... tam bir hayvan gibi hissetmişim. Yabani. Huzursuz. Kafese kapatılmış gibi.

Güvensiz. Onların beklentileri ve programları vardı. Bir-birlerine bağırarak yerine konuşuyorlardı. Bay Henry'nin evinde belirli bir yemek saati olmadığı gibi Rider'ı ve beni bekleyen bir tabak yemek de olmazdı. Kalanlardan ne varsa onları yedik. Tabii geriye bir şey kalırsa. Genellikle bir şey kalmazdı çünkü.

Akşam bir masada oturup Carl ve Rosa'nın bağırmasından, küfredmeden gerçekten birbirleriyle konuşmalarını dinlemek benim için çok yeni bir deneyimdi. Kaldığım evdeki mutfak masası sigara yanıkları ve okunmamış gazetelerle dolu olurdu. Bay Henry, her akşam yerel bir paketleme deposundaki vardiyasından dönerken yanında bir gazete getirirdi ama bir kere bile okuduğunu görmemiştim.

Oysa bu masa neredeyse her zaman temizdi ve ortasında zaman zaman değişen bir süs olurdu. Şu an cam bir mumluk, ortasında uzun mumlar duran mavi-beyaz renkli plastik çiçekler vardı.

Hafta içi Rosa ve Carl nadiren akşam yemeklerinde beraber olabilirlerdi, ikisinin de dakikalar içinde evden çıkacak şekilde hazır olmaları gerektiğini biliyordum. Acil bir ameliyat olmadıkça cumartesi ve pazar günleri çoğunlukla boş olurlardı.

"Cumartesi Liman'a inebiliriz diye düşünüyordum." Carl, adeta ameliyat yaparcasına domuz pirzolasını ayırmakla uğraşıyordu. Baltimore'daki Liman'a gitmeyi çok severdi. "Galiba bu hafta sonu fuar gibi bir şeyler var."

Rosa suyundan bir yudum aldı. "Ya da Catocin'e gidebiliriz. Gayet güzel ve serin olur," dedi kocasına sırtarak. "Ayrıca insanların bir şey satıp durmaya çalışmadığı bir parka giderek daha az para harcamış oluruz."

Rosa açık hava etkinliklerine çok düşküncü; doğa yü-

rüyüşü, dağ bisikletiyle gezme, terleme, yani diğer bir deyişle çeşitli türde acı çekme deneyimleri yaşamayı se-verdi. Bense okumayı, oturmayı ve terlenmemesi gereken yerlerde terlememeyi severdim. Carl, parmaklarıyla ağ-zını kapatıp gülüşünü saklayarak yan gözle beni süzdü.

“Sen ne diyorsun Mallory?” diye sordu Rosa.

Çatalımla bir brokoli parçasını ayırmaya çalışırken omuz silktim. Catoctin’e gidersek büyük ihtimalle gün, varlığını bile bilmediğim kaslarımın ağrmasıyla sonla-nacaktı. “Ainsley bu hafta sonu görüşmek istiyordu.”

“O zaman kesinlikle Liman’a gidiyoruz.” Carl gülüm-semesini saklamaya bile çalışmadan elini indirdi. “Geçen sefer bizle parka gelişinin ilk ve son gelişi olduğuna şüp-hem yok.”

Rosa gözlerini devirirken hafifçe gülümsedim. So-nunda, öğleden sonra Liman’a gitmek üzere plan yaptık, Ainsley kesinlikle çok mutlu olacaktı.

“Son zamanlarda bir şeyler oyuyor musun?” diye sor-du Rosa bardağıyla oynarken. “Benden hiç sabun almamı istemedin.”

Başımı ona doğru çevirdim. Temmuzdan bu yana zi-hinsel olarak yoğun bir şekilde okula, yani stresli zaman-lara hazırlık yapmakla uğraştığımdan oymacılığa vakit ayırmamıştım.

Carl bana baktı. “Cidden alıştırma yapmalısın. Bu ye-teneğini kaybetmek istemezsin.”

Neredeyse kahkahayı basacaktım. Sabun kalıplarını kalemle ya da lolipop çubuklarıyla oymayı yetenek olarak görmüyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, yalnız kaldı-ğım zamanlarda... öylesine yaptığım bir şeydi işte. Rider bile yaptığımı bilmezdi. Bir şeyleri oymayı bitirdikten sonra onu bozuyordum.

Şimdi Carl ve Rosa, yaptıklarımın çoğunu -ki en az üç düzine vardı- yemek odasındaki İrlanda baharı gibi kokan cam vitrinde saklıyordu.

İşin komik yanı, Johns Hopkins'teyken bu sabun oyma hobimin Carl'ın dikkatini çekmesiydi. Bir dolu yanık kurbanı, bir dolu çocuk görmüştü, yani onu çeken benim büyüleyici kişiliğim değildi. Yanmış, acıyan, bandajlı parmaklarla bile banyodan gizlice sabun almış, hemşirenin birinden istediğim dil çubuğuyla birkaç gün içinde uyuyan bir kedi oymuştum.

Bir şeyleri oymanın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama benim için... hep bir huzur kaynağı olmuştur. Yetenek konusunun biraz sıkıcı olduğunu düşünüyordum, Rosa ve Carl çok uzun süre ümitsizce beni ahşaba yöneltmeye çalışmıştı.

"Büyük başarılardan bahsetmişken okulun ilk iki gününü atlattın," dedi Carl sabun konusunda bir yere varamayacağını anlayınca. "Nasıl gidiyor, anlatmak ister misin?"

Kalbime bir ağırlık çökerken gözlerimi tabağıma diktim. Düşüncelerime aniden Rider girmişti. Şu an Rider konusunu açmak için iyi bir zamandı. İstiyordum da. Onlara söylememe fikri hoşuma gitmiyordu ve ben... ondan bahsetmek istiyordum. Onunla yeniden bir araya gelmemin heyecanını paylaşmak istiyordum.

Bu büyük bir hata olabilirdi. Hem de çok büyük, ama yine de bilmelerini istiyordum. Benim için yaptıkları bunca şeyden sonra onlara yalan söylemek çok yanlış olurdu. Ellerimi kucağıma koydum. "Ee... Okulda, biriyle karşılaştım..." Kafamı kaldırdığımda sesim gitgide kısıldı, çünkü ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yemeyi içmeyi kesmişlerdi. Tüm dikkatleri benim üzerimdeydi. Dilim

işlevini yitirmiş, beynim *Kaç! Kaç!* diye çılgınlık atıyordu.

Önce Carl konuştu. “Kiminle karşılaştın?”

Çenemi kapalı tutmam gerekirdi.

Rosa bardağını masaya bırakarak öne eğildi. “Kiminle karşılaştın tatlım?”

Ben cevap vermeyince beklemeye başladılar ve sonsuza dek bekleyebileceklerini biliyordum. “Ben... Rider ile karşılaştım.”

Sessizlik oldu.

Duyulan tek ses duvardaki saatin tik taklarıydı.

Carl çatalını masaya koydu. “Rider mı? Hani şu beraber yaşadığın oğlan?”

Başımı salladım.

“Sizin okulunuzda öyle mi?” Rosa gerilmişti.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

“Bu... beklenmedik bir şey,” dedi Carl ve sözüne devam etmeden önce Rosa’ya baktı. “Konuştunuz mu peki?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Başımı salladım. “Şu an... daha iyi bir koruyucu ailedeymiş.”

Bu defa hiçbir şey demeden bakıştılar, kim bilir ne düşünüyorlardı. “Çok şaşkınım,” dedi Carl sonunda. “Rider’ın Lands Lisesi’nde olabileceği aklımın ucundan geçmezdi.”

Rider’ın adını söylediğinde kollarımda tüyler diken diken oldu. Tükürür gibi söylememişti ama söyleyişinde ağır bir anlam yatıyordu.

Birkaç saniye sonra Rosa, “Peki bu konuda nasıl hissediyorsun? İyi olmuştur herhalde?” Yeniden Carl’a baktı. Duruşundaki o gerginlik kısmen azalmıştı. “Senin için çok şey ifade ediyordu.”

Dikkatimi Rosa’ya verdim. “Öyle oldu. İyi olduğunu gördüğüme... sevindim. Bugün öğle yemeğinde biraz ko-

nuştuk.” Ellerimi bacaklarımda gezdirdiyordum. “Geçen zamanı biraz telafi etmek... güzeldi.”

Carl yavaşça başını salladı, suyunu içerken kafasından neler geçtiğini hâlâ bilemiyordum. “İyi olduğunu bilmek güzel.”

Zorla gülümsemeye çalışarak Rosa’ya döndüm. Pür dikkat bana bakıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından Carl konuyu değiştirdi ama kendimi tuhaf bir şekilde kapana kısılmış gibi hissediyordum. Durumdan memnun olmadıklarını biliyordum ve böyle hissetmelerinden nefret ediyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmak, istediğim son şeydi. Durumu toparlayacak bir yol bulmaya çalıştım ve yemekten sonra sofrayı toplayıp bulaşıklarla ilgilendim. Çok büyük bir şey değildi ama yine de bir şeydi. Mutfaktan çıktığımda ikisi de çalışma odasındaaydı, kapıları kapalıydı ve ne konuştuklarını bildiğim için kendimi huzursuz hissediyordum.

Üst kata çıktım ve bilgisayarımı açtım. Rosa ve Carl’ın Rider olayına nasıl tepki verdiğini Ainsley’ye anlatmak istedim ama çevrimiçi değildi. Muhtemelen Todd’la beraberdi. Bilgisayarı kapatıp çantamı açayım derken aralık duran kapım tıklandı. Başımı kaldırdım, gelen Rosa’ydı.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Omuzlarım gerildi. “Tabii.”

İçeri girerken yatağında doğrulup bağdaş kurdum.

“Rider.” Tek dediği buydu, ben de başımı salladım.

Rosa yatağın kenarına oturup bana doğru eğildi. “Bu konuda ne hissediyorsun Mallory? Rider senin için çok önemli biriydi. Buraya ilk geldiğinde aylarca o çocuğu sorup durmuştun. Uzun süre boyunca ondan başka bir şey söylemedin. O yüzden önemli olduğunu biliyorum.”

Yanağımın içini ısıtırken bütün bu söyledikleri karşı-

sında omuzlarımı sallamalı mıyım diye merak ediyordum ama hızlıca bir Rosa'ya bakınca bu hareketin pek işe yaramayacağını gördüm. Rosa da gayet farkındaydı. "Ben... heyecanlandım," diye itiraf ettim. "Mutluyum. Onu görebildiğim için, en çok da iyi olduğu için."

Başını salladı. "Anlıyorum. Bu şekilde hissetmeni anlayabiliyorum."

Tuttuğum nefesi yavaşça bırakırken etajerin üstündeki kalın tel tokayı aldım ve saçımı topladım. Devamının geleceğini biliyordum. Hakkı da çıkmıştım.

"Carl ve ben yemekte biraz hazırlıksız yakalandık," diye devam etti sakın bir ses tonuyla. "Neden ondan dün bahsetmedin?"

Hmm güzel soruydu. "Ben... Bilmiyorum. Sizin... endişeleneceğinizi düşündüm."

Siyah gözlerini yüzüme çevirdi. "Ne konuda endişeleneceğimizi?"

Omuz silktim.

Rosa, bacaklarımın arasında duran ellerime baktı. "Endişelenmemiz gereken bir şey mi var?"

Ee bu biraz manidar bir soruydu.

Eliyle hafifçe bacağıma vurdu. "Sana karşı dürüst olacağım, her zaman öyle olduk değil mi?"

Başımı salladım. İşte geliyor, diye düşündüm.

"Endişeleniyoruz. Biraz. Rider'la aynı okula gideceğiniz aklınızın ucundan dahi geçmemişti. Okula başlamak zaten başlı başına önemli bir şey, bu denkleme bir de onun eklenmesi? Bu ağırlık altında bunalmanı istemiyoruz."

"Bunalmam," diye cevap verdim ellerimi birbirine dolayarak.

Hafifçe gülümsedi. "Okulla baş etmen büyük bir şey. Rider'la baş etmen de büyük bir şey. Hemen şimdi böy-

le hissetmeyebilirsin ama tatlım, o senin hayatının artık odaklanmak istemediğimiz bir dönemindeydi.”

“Ben... geçmişime odaklanmıyorum.”

Rosa bir şey demedi.

Nabzım deli gibi atıyordu. “Rider benim geçmişimdeydi ama onu görmek bana... Bilmiyorum. Kendimi kötü hissettirmiyor.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum ben de.” Durdu, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyordu. “Biz sadece bunun, şimdiye kadar gösterdiğin gelişmeyi etkilemesinden endişe ediyoruz. Kimse, geçmişinin seni sen yapan önemli parçan olduğunu inkâr etmiyor. Hatta ilk itiraf eden ben olayım, Rider’ın o zamanlar seni korumak için elinden geleni yapmasına minnettarım, hele onun da bir çocuk olduğunu düşünürsek. Ama ilk tanıştığımız o korkmuş küçük kızdan bu yana çok yol kat ettin. Şu anki özgüvenli genç kadın olmak için çok çalıştın. Biz sadece Rider’ın varlığının... bunu bölmesini istemiyoruz.”

Ağzımı açtım ama ne diyeceğime dair cidden hiçbir fikrim yoktum.

“Belki de o kadar ağır gelmez tabii,” diye ekledi. “Belki yok yere endişeleniyoruz.” Sonra durup gülümsedi. “Her halükârda bize ondan bahsettiğin için çok mutluyuz.”

Ben değildim.

“Bize ondan bahsetmeye devam etmeni isteriz,” dedi. Sonra bacağımla sıvazladı ve ayağa kalkarak kapıya yöneldi. “Biraz dondurmaya ne dersin? Galiba Carl’ın aldığı karamelli dondurmadan olacaktı. İster misin?”

Karamelli dondurmayı ne zaman olsa isterdim, o yüzden başımı salladım.

Rosa sessizce kapıyı arkasından kapatırken gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi geriye attım. Tavana bakarken

Rider'la birlikte kaldığımız küçük yatak odasını düşündüm. Bu evdeki tavan kar gibi bembeyazdı. Diğer evdekiyse dökük dökük ve çatlaktı, insanın aklına örümcek ağlarını getiriyordu.

Dudaklarımı kemirmeye başladım.

Onlara Rider'dan bahsetmekle doğrusunu yapmıştım. Onları gururlandırmıştım. Dudağım birden dişlerimin arasından kaçiverdi. Ama onlara bu konuyu anlatmak yaptığım en akıllıca iş de değildi hani, kaldı ki Rosa'nın Rider'la bir sorunu olmasa bile Carl'ın aynı şekilde düşünmediğini biliyordum.

Carl hiçbir zaman Rider konusunda rahat olmayacaktı.

Gedinci Bölüm

Paige, perşembe sabahı dolabımın önünde pusu kurmamıştı. Kitaplarımı alırken gelen Jayden oldu. Sarı pantolonunun hâlâ düşmemesi tamamen Tanrı'nın bir lütfuydu. Ravens tişörtünden hafif topraksı bir koku geliyordu.

Dolabımın yanına yaslanırken gözleri uykulu görünüyordu. "Selam."

Yanıma gelmesine şaşırmıştım, gülümseyerek karşılık verdim.

"Sadece bir uğrayıp *Açlık Oyunları*'nı bildiğimi söylemek istedim," dedi çocuksu yüzüne yayılan bir tebessümle. "Paige her ne kadar öyle görse de *estúpido* değilim." Ellerini ceplerine sokup burnunu buruşturdu. "Rider'la senin... ilginç bir geçmişiniz olduğunu duydum."

Dolabın kapağını kapatırken kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Nasıl cevap vermem gerektiğinden ya da Jayden'in tam olarak neler bildiğinden emin değildim. Büyükanesi Rider'a koruyucu ailelik yaptığından Jayden'in da Hector'un da çok fazla şey bildiğini tahmin ediyordum

ama Rider onlara her şeyi anlatmış mıydı acaba?

“Bu pislikten kurtulman çok süper bence. Evlat edinilmen. Benim *abuelita*, yani büyükannem onu evlat edindirdi ama devlet bunun için para vermiyor, anlarsın ya.” Sırtını geriye vererek tavana baktı. “Ama yani, bazı korkunç hikâyeler duydum ve gördüm. Rider nasıl kendini kurtardı bilmiyorum.”

Kaskatı kesildim, tüm o korkunç hikâyeleri bilirdim hatta birkaç tanesini şahsen tecrübe etmiştim.

“Demek istediğim, Rider... iyi durumda.” Jayden gözlerini yere indirirken omuz silkti. “*Abuelita*’mın daha önce eve aldıklarından çok daha iyi durumda. Rider güçlü biri, hiçbir şeyden faydalanmaya çalışmadı. Benim için hiç beklemediğim bir ağabey gibi oldu. Yüzü gülümsemeyle aydınlandı.

“O çok...” Yanaklarıma ateş bastı. “O çok koruyucu... biridir.”

Jayden’in ağzı hafifçe aralanırken gözleri irileşti. Dudaklarımı birbirine bastırırken yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Vay. Konuştuğunu ilk kez duydum.” Dolaptan güç alarak doğrulup yanıma doğru bir adım attı. Ağabeyinden ve Rider’dan daha kısa boyluydu ama yine de benden birkaç santim uzundu ve boynum ona bakarken geriye doğru eğilmediği için memnundu. “Süper. Ben de sessiz biriyimdir.”

Kaşımın birini kaldırdım.

Kahkaha attı. “Tamam tamam, sessiz biri değilim. Hatta Wikipedia’ya adımı yaz, sessizin karşıtı olarak kabak gibi ben çıkarım kesin. Ama sorun değil. İkimiz tekila ve limon gibi olabiliriz. Sen benim kapanmayan çenemi idare edersin, ben de senin sessizliğini idare ederim.” Koluyla kolumu dürttü. “Mükemmel bir takım oluruz!”

Yeniden gülümsedim. Onu hiç tanıımıyordum aslında ama hoşlanmıştım. Çekici bir sevimliliği vardı ve kibarlığı bu tavrına binlerce bonus puanı ekliyordu. Bu hafta sonu olacak birkaç maçtan bahsetti, merdivenleri çıktığımızda yollarımız ayrıldı ve sabah boyu onu bir daha görmedim. Yemekhaneye giderken bile karşılaşmadık, zaten yemekhanenin kapısından girerken, aklımdaki en son şey Jayden'di.

Keira her zamanki masasında oturuyordu, bir yanı dünkü gibi boştu. İngilizce dersine geç gelmişti, o yüzden konuşma fırsatımız olmamıştı. Rider'ı da görmemiştim ve yine aniden ortaya çıkıp beni allak bullak eder mi bilemiyordum.

Ya Keira fikrini değiştirdiyse?

Ya masasına gittiğimde bana gülerse?

Kulağa delice geliyordu ama mümkün olabilirdi de, her şey mümkün olabilir gibi hissediyordum çünkü. Menüde ne halt olduğunu anlamaya çalışarak yemek kuyruğuna girdim. Nitekim gördüğüm bir çocuğun elindekinin hiç de fırın tavuğa benzer bir yanı yoktu. O sırada Keira bakıp el salladı.

Ta içimden bacaklarıma kadar bir rahatlama hissettim. El salladıysa masaya gittiğimde bana gülmezdi de herhalde. Gülümsemem muhtemelen ürkütücü görünüyordu, tabağıma şap diye koyulacak ve tavuktan çok balık gibi kokan yemeğin ne olduğu konusunda endişelenmeyi bırakarak bir an evvel yemek sırasına girdim. Yine de tepsiyi tutarken ellerim tir tir titriyordu.

Rider'ın çıkagelip beni götürmesini ümit ederek bakışlarımı yemekhanede gezdirdim.

Bu düşünceyle birlikte içimde bir umut yeşerdi. Nefesimi tuttum. Bu yanılttı, içime dolan umut ve o ihtiyaç hissi tamamen yanılttı. İstedğim ya da ihtiyacım olan,

bu işi kendi başıma becermekti, ona bel bağlamak değil. Tepsiyi daha da sıkı kavrarken omuzlarımı dikleştirdim. Midem düğüm düğüm olmuş, tüm iştahımı söndürmüştü.

Yapabilirim.

Derin bir nefes alarak ayaklarımı masaya götürmeye zorladım. İki adım attım. Keira'nın yanına oturabilmek için masanın etrafından dolanmam gerekiyordu ve bu yapmak zorunda kaldığım en zor işlerden biriydi. Gözler, cep telefonlarından kalkarak bana yönelmişti. Bakışlar merak ve karmaşa doluydu, attığım her adımda bir ağırlık beni yere doğru çekiyordu. Masadaki bir kızın fısıldadığını duyduğumda göğsüm, bir anda yelkenler fora diyen bir panikle sıkıştı ve Keira başını kaldırıp bana baktı.

Zaman durmuştu sanki.

Ardından Keira'nın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hey sana yer ayırdım." Yanındaki sandalyeye eliyle vurdu.

Kafamın içinde, kovanından fırlamış üzerime gelen bir arı ordusunun sesi gibi bir vızıltı vardı. Konstrasyonumun her zerresini hiçbir şeyi dökmeden tepsiyi masaya koymaya ve yere yığılmadan oturmaya harcadım. Nihayet kıcımı sert plastik sandalyeye koyduğumda düz duvara tırmanmışçasına iyi hissediyordum.

"Bu Mallory Dodge, soyadın Dodge'du değil mi?" diye sordu tepedeki lambaların ışığı altında parıldayan siyah gözleriyle.

Başımı sallayarak insanları kaçmaya ya da çocuklarını falan bir yerlere saklamaya sevk etmeyen bir şekilde gülümsemeye gayret ettim.

"Mallory benim İngilizce ve konuşma derslerimde, bu buradaki ilk yılı," diye devam etti Keira arkasına yaslanarak. Yanındaki yeşil gözlü kızı gösterdi. "Bu Rachel."

Sapsarı saçları olan kız parmaklarını sallayarak selam verdi.

“Bu Jo.” Başıyla, tıpkı kendi gibi kıvrıcık saçlı ve koyu tenli olan kızı işaret etti. “Bu da Anna. El bileğini kıran arkadaş bu. Normalde takımda geride yer alıyordu ama şov yapmaktan da geri durmuyordu. Hepimiz nasıl sonuçlandığını gördük.”

Jo’nun yanındaki esmer kız sol kolunu ve elinin yarısını kaplayan pembe renkli alçıyı kaldırıp gösterdi. “Keşke yüzüm dağılsaydı.”

Ah!

“Tabii canım, burnun kırılısaydı ponpon kız olmaya devam edebilirdin zaten,” diye sırttı Jo ona.

Keira kahkaha attı.

Nemli avuçlarımı bacaklarıma sildim. Kimsenin benimle el sıkışmamasını umuyordum. İnsanlar hâlâ el sıkışıyorlar mıydı? Sanmıyordum. En azından okulda sıkışmıyorlardı, epey bir garip olurdu herhalde.

“Diyorsun?” diye cevap verdi Anna kuru kuru, kaşları havaya kalkmıştı.

“Her neyse,” dedi Keira kelimenin sonunu uzatarak, sonra masadaki diğer insanları tanıtmaya devam etti.

Kimi gülümsedi kimi el salladı, ben de yüzümdeki buruşukluğun biraz daha gülümsemeye benzediğini umdum. Ellerim sımsıkı bir biçimde kucağımda duruyor, parmaklarıma kan gitmiyordu. Tanışma faslı sırasında masaya iki oğlan geldi. Birini, girdiğim derslerin birinden tanıyordum, adı Peter’di galiba, bir kolunu Anna’nın omzuna attı. Diğeri de Jo’nun yanına oturdu.

“A sen benim tarih dersimdesin değil mi?” Peter olduğunu sandığım çocuk sormuştu soruyu, gözlerini kısıp dikkatlice yüzüme bakarak.

Dilim ağzımın içinde büzüşüp kaldığından başımı sallamakla yetindim.

“Güzel,” dedi Anna’nın tabağındaki üzümden aşırırken. Yana eğilip telefonunu çıkardı. “Derste uykuya dalmadan önce seni gördüm gibi geldi çünkü.”

Diğer çocuk homurdandı.

Anna kıkırdayarak, “Dersleri nasıl geçiyorsun aklım almıyor, cidden bak,” dedi.

Oğlan ona göz kırptı. “Bu da benim sırrım.”

“Orası şüpheli,” diye karşılık verdi Keira alaycı bir ifadeyle. “Bu sabah Instagram’da fotoğrafını gördüm. Gömlek çıkmış falan?”

Peter başını telefonundan kaldırdı. “Bu vücudun,” dedi boшта kalan elini göğsünde dolaştırarak, “dünyayla paylaşılması lazım. Baksana daha şimdiden iki yüz beğeni aldı.”

Jo gözlerini devirdi. “İki yüz beğeni öyle böbürlenecek bir şey değil.”

Benim Instagram hesabım yoktu. Daha çok neyin fotoğrafını çekeceğimi bilmediğimdendi. Oyduğum sabunların mı? Çok bayağı olurdu ama şu an benim de olması gerek gibi geliyordu.

Grup, gülünç bir şekilde kışkırdığım olağan sohbetlerine daldı. Arkadaşlık, şakalaşmak, karşılıklı sevgi göstermek çok az tecrübe ettiğim şeylerdi. Onları, bilinmeyen türleri inceleyen bir bilim insanı edasıyla seyre diyordum. Yani, Ainsley’le yakın arkadaştık ama okula böyle beraber gitmiyorduk.

Öğle yemeğimi, soslu patates olabileceğini düşündüğüm sözde tavuğumu didikleyerek geçirdim. Dört bir yanım sohbet sesiyle sarılıydı. Arada birileri bir soru sorduğunda ya da yorum yaptığında başımı aşağı yukarı ya da iki yana sallayarak cevap veriyordum. İçlerinden biri

bunun abes olduğunu düşünse de kimse bir şey deyip tuhaf bir harekette bulunmadı ama tek kelime etmediğimi fark etmiş olmalıydı.

İçimde hayal kırıklığı filizlenmeye başladı; konuşabileceğimi biliyordum ama ne zaman konuşmak için o en uygun an gelse, ne söyleyeceğimi fazlaca düşünmeye başlıyordum. Sonra da boğazımı tıkayan bir şey varmış da içeri çok az hava girebiliyormuşçasına sessiz kalıyordum.

Kelimeler düşmanım ya da yatağımın altındaki canavar falan değildi ama üzerimde aşırı bir güç uyguluyordu. Sevdiğin birinin hayaleti gibiydiler, sürekli beni kovalıyorlardı.

Öğle yemeği, ağzımı hiç açmadan sona ermişti ama büyük bir felaket de olmamıştı ve ben yemekhaneden *Neşeli Günler* tarzında kollarımı iki yana açıp hoplaya zıplaya çıkmak istiyordum. Tam bir salak gibi davranmıştım ama Keira ile yollarımız ayrıldığında damarlarımdan mutluluk akıyordu.

Bugün bir ilkti.

Konuşmamış olabilirdim ama daha önce kızlarla öğle yemeğinde bir masaya oturmamıştım. Yıllar önce Rider'la okuldayken onunla ve bizimle aynı masaya oturup kalkan diğer çocuklarla öğle yemeği yemiştım ama böyle değildi. Hiç kendi başıma olmamıştım.

Hiç benimle konuşan birileri olmamıştı.

Bu büyük bir şeydi. Muhtemelen sınıfa giderken adımlarımda aptalca bir zıplama, yüzümde de küçük ama zaffer kazanmış gibi bir gülümse vardı. Bugün benim için acayip bir başarıydı. Yürü be! Konuşma dersi için içeri girdiğimde Paige'i gördüm, sırasında oturuyordu, adımlarımdaki zıplamaların bir kısmı sönüverdi. Sırama otururken bir şey söylemedi ama defterimi, notlarımı çıkararak

oyalanırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Her şey sıramın üstüne konduğunda derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. Birkaç saniye geçti.

“Gelmeyecek. Hector da öyle.”

Paige’in sesinin geldiği yere şaşkınlıkla döndüm ve ona bir bakış attım.

Paige sandalyesinde geriye yaslanmış, uzun bacaklarını sıranın altına uzatmış ayaklarını üst üste atmıştı. Siyah gözleri üzerimdeydi. “Hani sürekli kapıya bakma diye dedim.”

Bir anda nefesim kesildi, ona Rider gelecek mi diye bakmıyorum demek üzere ağzımı açtım ama bu... düpedüz yalan olurdu. Yanaklarımı ateş bastı.

Bacaklarını çekip öne doğru eğilirken ağzının bir yanı yukarıya doğru kıvrıldı ve elini Rider’ın boş sandalyesine koydu. “Fark ettin mi etmedin mi bilemiyorum ama Rider yok.” Konuşurken sesi alçaktı.

Kaskatı kesilmiş dururken boğazımdan içeriye hava kaçtı.

“Sana geçen gün de söylediğim gibi, onun kız arkadaşı benim,” diye devam etti. “Ve söylemem gerekir ki burada oturmuş onun gelmesini beklemen hiç de hoş değil.”

Haklıydı.

Hoş değildi.

“Ayrıca ikinizi okulun ilk gününde yüzyılın bir araya gelişi gibi seyretmek de hayatımda tekrar yaşamak istediğim en iyi yüz şey içinde yer almıyor,” diye ekledi, bunu da anlayabiliyordum. Bu konuşma da benim listemde yer almazdı. “O yüzden bir karışıklık olmasın diye tekrar ediyorum. O benim erkek arkadaşım. Seninmiş gibi davranmaktan vazgeç.”

İkinci zil çaldı.

Bay Santos derse başlarken Paige doğrularak defterini açtı. Cözlerim öndeki sıralarda dolaştı. Kimse onun bana söylediklerini duymuşa benzemiyordu ama ben gayet açık ve net duymuştum.

Mesaj alınmıştı.

Carl ve Rosa genelde salı ve perşembe akşamları saat dokuz, bazen hastanedeki duruma göre daha geç saatlere kadar gelmediklerinden perşembe akşamları yemekte kendi başımın çaresine bakıyordum. İştahım pek yoktu gerçi. Salı günü Rosa için bir istisnaydı, eve geldiğimde o da evde olmak istemişti.

Rosa da Carl da kahvaltıda Rider konusunu açmadı ama Rider aklımdan çıkmış değildi. Paige'in sınıfta söyledikleri de öyle ve o kelimeler ne zaman aklıma gelse utanıcımdan iki büklüm oluyordum ama bu, Rider için endişelenmekten alıkoymuyordu beni. Nereye kaybolmuştu? Yaralanmış mıydı? Başına bir iş mi gelmişti? Kötü bir şey olsa Paige'in haberinin olacağını ve erkek arkadaşından uzak durmam için beni uyarmakla uğraşmayacağını bilsem de kafam ister istemez en kötü senaryoya kayıyordu.

Her gördüğünde Rosa'nın elimden aldığı soya sosuyla sodyuma boğduğum, mikrodalgada yapılan pirinç pilavına dokunmadım bile.

Yemek yemekten vazgeçip kâseyi dolaba koydum ve odama çıktım. Çantamdan telefonumu çıkarıp ekranına dokundum. Mesaj yoktu. Rider'dan gelen ilk ve tek mesajı açtım. Ona mesaj göndermeli miydim? Garip mi kaçırdı?

Ahh!

Telefonu yatağa fırlatıp saçlarımı ördüm. Ödevimi yapmak için fazla huzursuz hissediyordum kendimi. Koridordaki çamaşır dolabına gidip bir kalıp sabun aldım.

Rosa'nın benim için alıp dolaba koyduğu dil çubuğu kutusunu açıp içinden birkaç tane çıkarıp odama gittim.

Önce sabunu ılık suyla yumuşatmam gerekiyordu. Ayrıca arkamda dağınıklık bırakmamak için bir poşete ya da oyduklarımın dökülenleri atabileceğim bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Sabun kalıbına bakarak ne oymak istediğimi düşünmeye çalıştım. Şimdiye kadar ağaçlar, yıldızlar, futbol topları, ördekler, gemiler ve daha bir dolu şey yapmıştım. Bazılarını yapmak çok kolaydı, bir saatimi falan alıyordu. Daha karmaşık olanlarını yapmak günler sürebiliyordu.

Sabunun paketini açtım ama durdum. Sabun kırıntılarının okula giydiğim kıyafetlerin üzerine gelmesini -ki kesin gelecekti- istemiyordum. Sabunu ve dil çubuklarını masama bırakıp şort ve askılı üstten oluşan bir pijama giydim. Dolaptan eski bir tişört kapıp kafamdan geçirdim. Biraz büyük bir tişörttü, omzumdan kayıp duruyordu.

Masama dönerken gardırobumun iç kapağında asılı aynadan yansımamı gördüm. Berbat görünüyordum. Aynaya yaklaşarak yan tarafıma döndüm ve iç geçirdim. Elim karnıma bastırarak kaşlarımı çattım. Karnım çok yumuşaktı. Bakışlarım düştü ve yüzümü buruşturdum.

Şort giymek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Şort oldu ama bacaklarım... kesinlikle *iriydi*. Baldırlarım kalındı. Üzerimdeki tişörtü altından çekip kaldırdım. Askılı body'nin içinde kendi sutyeni vardı ama inceydi. Hiçbir çıkıntıyı saklamıyordu. Kesinlikle ince değildim. Çok *iriydim*.

Sabun, masanın üzerinde dokunulmadan duruyordu.

Benim yaşındaki kaç insan sabun oyuyordu acaba? Keira muhtemelen şu an evinde prova yapıyordu, Ainsley Todd'la beraber değilse yazı yazıyordu, sürekli kısa hikâyeler yazardı. Ya da alışveriş yapıyordu. İşi olma-

yan biri için çok fazla alışveriş yapardı, yüksek miktardaki yardımlar sağ olsun. Şayet Todd'la beraberse muhtemelen seks yapıyordu. O da çok yaptığı bir diğer şeydi.

Ayrıca biraz kıskandığım bir şeydi de.

Şimdiye dek hiç öpüşmediğim gibi üzerinde düşünmekten hoşlanmadığım utanç verici bir durum vardı. Bir oğlanla telefonda bile konuşmamıştım; hiç ama hiç randevuya çıkmamıştım. Ainsley bana Todd'un bir arkadaşını ayarlamaya çalışmıştı ama her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Onunla buluşma fikri kusma isteği yaratmıştı.

On sekizime girmeme şurada birkaç ay kalmıştı ve öpülmenin ya da... istenmenin -o şekilde sevilmenin- nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Bende mi bir sorun vardı?

Başımı indirip oynattığım ayak parmaklarıma bakarken gözlerimi kıstım. İriydim. Vücudum çok iriydi, ama Rider güzel olduğumu söylemişti. Bir anda düşüncelerime onun görüntüsü girdi. Altın benekli kahverengi gözleri, geniş elmacıkkemikleri ve inanılmaz dudakları, iyi öpüştüğüne kuşkuym olmadığı dudakları.

Aman Tanrım.

Yapamazdım, *böyle* düşünmemeliydim.

Bu düşünceleri aklımdan çıkararak gözlerimi açtım. Bende olan sorun ince bacaklarımın ya da düz bir karnımın olmayışındı. Cesarete bak. İşin aslı dev bir ürkek kedydim. Daha kendi düşüncelerimi bile kelimelere dokemezken nasıl olup da bir oğlanın dudaklarını düşünebilirdim?

Gözlerimi sabuna çevirdim. Sabun oymanın bir hobi olduğunu düşünüyordum ama sessiz bir hobi; kelimelere ya da düşüncelere ihtiyaç duymayan bir hobi. Benim için ne kadar da uygundu. Kendimi ortalara atmak zorunda

değildim. Keira'nın ponpon kızlık için yaptığı gibi. Alışveriş yapmak esasında bir hobi değildi, yazmak da öyle insan önünde yapılan bir iş değildi ama Ainsley açık sözlü, dostça ve konuşkan biriydi. Kutusundan çıkmıyordu ama dışarıda mutlu mesut davranıyordu. Ben ne yapıyordum? Sabun oyuyordum. Belki de...

Etajerin üstünde duran telefonum öttü. Daha önce çevrimdışı olduğundan Ainsley olduğunu sandım, telefonu alıp baktım.

Ainsley değildi.

Evde msn?

Rider'dı.

Nefesim kesildi.

İlkini algılayamadan bir mesaj daha geldi. *Yalnız mısın?* Gözlerim telefonuma bakarken gezegenler kadar kocaman olmuştu sanki. Bu defa kararsızlıkla tutulup kalmayacaktım. Çabucak *evet* yazıp gönderdim.

Birkaç saniye geçti. Bir dakika beş dakika gibi geliyordu, tam olanları ben mi hayal ettim acaba diye düşünürken yeni bir mesaj geldi, kalp atışlarım durdu.

Tek kelime.

Dışarıdayım.

Sekizinci Bölüm

Vay anasını.

Mesaja bakarken bir saniye kadar baştan ayağa donakaldım. Dışarıda mıydı? Olamaz, gerçekten dışarıda olduğunu kastetmemiştir...

Merdivende yankılanarak zil çaldı ve olduğum yerde döndüm, ciğerlerim hızla inip kalkıyordu.

Lanetler olsun.

Odadan ok gibi fırlayıp çıplak ayakla merdivenlerden hızla inerken beynim şalterlerini kapatmıştı. Antreye doğru resmen uçarak varmış, tam kapıyı açmadan önce durmuştum.

Aptal değildim herhalde.

Dudaklarımı ısırırken parmak uçlarımda üzerinde yükselip kapı deliğinden baktım. Tüm görebildiğim ense-si ve geniş omuzlarıydı.

Gelen Rider'dı. Gerçekten buradaydı.

Telefonu hâlâ elimde sımsıkı tutuyordum, bunun nasıl olduğunu aklım almıyordu. Kuvvetlice yutkunarak kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

Rider'ın belinden yukarısı döndü ve göğsüyle burun buruna geldim. "Açmayacağını düşünmeye başlayacaktım."

Başımı kaldırıp ona baktım ve ağzımdan boğuk bir ses kaçırverdi. Uzanıp kolunu tuttum ve onu içeri çektim. Diğer eliyle kapıyı tutarak arkamızdan kapattı.

"Yüzün." Kolunu saha da sıkı kavradım. "Ne oldu?"

Sol kaşının üzerindeki birkaç santimlik yaraya uzanıp dokunurken alnını buruşturdu. Kesiğin çevresindeki kan kurumuştu, etrafı mavimsi mor bir renge dönüşmeye başlamıştı bile. "Bu mu? Ah bir şey değil."

Gözlerimi ona diktim. "Pek öyle bir şey değilmiş... gibi görünmüyor."

"Önemli bir şey değil." Etrafına bakınırken eklemle-ri bembeyaz olmuş biçimde kolunu kavrayan elimi tuttu. Elimi çekmek yerine parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Evinin nasıl bulduğumu merak ediyorsundur herhalde. Kendi becerim karşısında çok etkilendim doğrusu."

Evet tabii, bunu merak ediyordum ama kaşının üzerindeki yara meselesini kapatacak demek oluyordu. "Rider alnın..."

Elimi sıkıp gülerken bana baktı. "Bana Pointe'de yaşadığını söylemiştin ben de şehir merkezinden metroya bindim, yolun geri kalanını da yürüdüm. Bulmak o kadar da zor olmadı." Diğer elinin parmak uçlarını girişteki vazoda duran yapay papatyaların üzerinde dolaştırdı. "Arabamı aradım. Ne şanslıyım ki evin önünde duruyordu. Belki de o kadar becerikli değilimdir."

Becerikli olsun olmasın yaralanmıştı ve bu benim canımı sıkıyordu. Onu oturma odasına doğru sürükledim.

"Ne giymişsin böyle yahu?" diye sordu onu çekiştirme ses etmeden.

Gözlerim kocaman açıldı. Pijamalarımı giydiğim ta-

mamen aklımdan çıkmıştı. O *iri* vücudumu sergileyen pijamalarımı. “Ben... yatmaya hazırlanıyordum.”

Kaşının birini kaldırdı, sonra da pis pis sırttı. “Saat kaç ki? Yedi mi?”

“Yedi buçuk,” diye mırıldandım onu oturma odasına götürürken.

Geniş odayı incelerken pencere önünde saksıda duran bitkilere baktı sonra gözlerini televizyon ve ses sistemleri ile duvara gömülü kitaplıklarda gezdirdi. Ardından bana döndü. Bakışlarını ağır ağır indirerek vücudumu süzdü, ayak parmaklarımın sert ahşap zemin üzerinde kıvrıldığını hissettim. Bakışlarını sarhoş edici bir sıcaklık takip etti, onu da içimde tuhaf şeyler yaratan kuvvetli bir titreme.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Bakış, aynı geçen günkü kadar yoğundu. Odanın ısısı birkaç derece fırlamış, soluklarım aniden kesikleşmişti. Rider biraz daha yaklaştı.

Hâlâ elimi tutuyordu. “Buraya gelmemem gerekirdi.”

“Gelmemen mi gerekirdi?”

Başını yana doğru eğdi, gömleğinin yakasının yırtık olduğunu gördüm. Kalbim sıkıştı, elimi bırakırken başını iki yana salladı. Gideceğini sandım, o yüzden öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. “Otur.”

Rider kararsız bir ifadeyle bana baktı.

“Otur,” diye tekrar ettim. “Lütfen.”

Arkama doğru baktı, ürpermiş gibi geldi. Oturmadan önce yastığın birini kenara çekti. “Şimdi ne olacak?” diye sordu tanıdık ama yine de tuhaf gelen gözlerle başını kaldırıp bana bakarken.

“Bekle burada.” Sırtını kanepeye yaslayarak dikkatini kitaplıklara verdi, ben de hızla odadan çıktım.

Alttaki banyodan peroksitle birkaç pamuk topu aldım,

bu konu hakkında çok fazla düşünmemeye ve Carl ile Rosa konusunda da endişelenmemeye çalıştım. Eve erken gelirlerse başımın derde gireceğini biliyordum, özellikle de dünkü konuşmadan sonra hiç hoş olmazdı. Rider'ın varlığının onları öfkeliendirmesi bir yana, eve gelip de herhangi bir oğlan görürlerse nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum doğrusu. Bunun da akıllarının ucundan geçmeyen bir başka şey olduğuna emindim.

Ya da benim aklımın ucundan.

Rider bıraktığım yerde oturuyordu, sehpanın yanından geçerken yavaşça nefesimi verdim. Ne getirdiğime baktı ve hafifçe güldü. "Ben iyiyim Fare. Cidden."

Ona doğru yürürken omuz silktim ve sehpayla dizleri arasından geçtim. "Ne oldu?"

"Sadece... ufak bir sıkıntı," dedi elleriyle çenesini ovuşturarak. "Endişelenmeni istediğim bir şey değil."

Peroksidin kapağını açarak pamuğa biraz döktüm, sonra da şişeyi masaya koydum. Keskin kokusu burnuma dolmuştu. "Sen... Sen her zaman hiçbir şey önemli değilmiş gibi davranırdın. Şimdi de öyle yapıyorsun."

Dudakları sağ tarafından yukarıya kıvrıldı ve birden gamzesi ortaya çıktı. Sonra iç geçirdi ve bacaklarını ayırarak öne doğru geldi. Ellerini birden kalçalarıma koydu, bu beklenmeyen temasla az kalsın elimdeki pamuğu düşürecektim. Beni öne çekerken nefesim kesildi; ben sehpanın ucunda oturuyordum, o da bacaklarını bacaklarının dışından kaydırarak öne doğru gelmeye devam etti. Kot pantolonunun sert kumaşı çıplak tenime dokunarak damarlarımda yoğun, nemli bir his yaratmıştı.

"Böyle daha iyi oldu mu?" diye sordu indirdiği kirpiklerinin arasından bakarken.

Gözlerimi kırıştırdım, neden bahsettiğine dair hiçbir

fikrim yoktu ama sonra bu şekilde oturunca ona daha rahat uzanabileceğimi fark ettim. Ellerini kalçamdan çekip kendi bacaklarına koydu, ah Tanrım resmen dibimdeydi.

Ona uzanıp nazikçe yaranın etrafını sildim, bir an inleyerek nefesini tutunca elimi geri çektim.

“Sorun değil,” dedi.

Yeniden denedim, bu defa ne kıpırdadı ne ses çıkardı. “Bana... ne olduğunu söyleyecek misin?”

Birkaç saniye geçti, ona baktım. “Bu bana eski zamanları hatırlatıyor,” dedi kirpiklerini kaldırarak. Gözlerini üzerimde dolaştırırken bir an için tamamen dikkat kesilmişti ama çok sürmedi, çenesindeki bir kas hareket ederken başka yöne bakmaya başladı. “Yani az çok.”

Yanaklarım bir anda kızarıırken yeni bir pamuk aldım. Haklıydı, bu biraz onun yaralarını temizlediğim zamanlar gibiydi. Tabii o zamanlar küçüktüm, yarasını temizlemeye çalışıyordum ama ne yaptığımı bilmiyordum bile. Zamanla büyüdükçe ve o beni şu veya bu sebeple savunmak için dayak yedikçe bu iş rutinimiz olup çıkmıştı.

Tabii şu anki gibi gözleri üzerimde dolaşırken göğüslerime bakmıyordu, bu kesinlikle önceden olan bir şey değildi. O zamanlar bir göğsüm olduğunu fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Yarayı temizlemeden önce düşüncelerim birden park yerindeki arabaya ve önceki gün Keira’nın dediklerine kaydı. Bu, takıldığı karanlık insanların sebep olduğu bir şey miydi? Şimdi iki kaşının üzerinde de birbirinin eşi iki yara mı olacaktı? Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. “Neden derse gelmedin?”

“Halletmem gereken bazı işler vardı.”

“Bu bir cevap değil.” Hiçbir şey söylemeyince şansımı yeniden denedim. “Sen... güvende misin Rider?”

Yanağını bana çevirdi, pamuğu az kalsın gözüne sokuyordum. “Bu biraz kırıcı oldu,” diye mırıldandı bileğimi yakalayarak. Pamuğu elimden aldı ve sehpayaya attı. “Güvendeyim. Her zaman güvendeyim.”

Başımı iki yana salladım. “Onca zaman kendini...”
“Fare...”

“Kendini benim için tehlikeye attın. Defalarca.” Göğsümden taşan endişeyle birlikte öfke de patlamıştı. “Durup da... kendine neler olabileceğini düşünmedin hiç.”

Başını yeniden kaldırarak gözlerime baktı. “Ne yaptığının farkındaydım.”

“Sen...” Anılar, mide bulandırıcı, iğrenç bir şekilde dalga dalga yükselirken boğazım tıkanı. “Sen benim yüzümden sürekli dayak yedin. Sen...”

“Fare,” dedi Rider yavaşça. “O zaman da ne yaptığımı biliyordum, şimdi de ne yaptığımı biliyorum.”

Yani şu an bana başka biri yüzünden dayak yediğini mi söylüyordu? Başka bir şey söylemesine gerek yoktu, biliyordum. Alnındaki o kanlı yara kendi yaptığı bir şey yüzünden olmamıştı, kendinden daha küçük, zayıf biri yüzünden olmuştu. “Mazoşist misin sen?”

Bir an durup bana baktı sonra da kahkaha attı, tüylerimi diken diken eden derinden bir kahkaha. “Güzel soru.”

“Hiç komik değil.” Kolumu çekmeye çalıştım ama bileğimi tuttu. Bakışlarımız yeniden buluştu ve kelimeler, şampanya köpüğü gibi boğazımdan yükseldi. “O zaman da senin canının yandığını görmekten hoşlanmıyordum, şimdi de hoşlanmıyorum.”

“Ama canım acımıyor.” Sesi alçaktı. “Bak? Benimle ilgileniyorsun işte.”

Göğsümde yeniden bir his kabardı ama bu defa farklıydı.

Şişirilmiş balon gibiydi. “Bu yüzden mi buraya geldin?”

Hemen cevap vermedi. “Bilmiyorum. Sanırım sadece seni özledim. Onca zaman boyunca seni görememek... Her gün, ah on yıl boyunca her gün yanında olduğum onca zamandan sonra... seni kaybettim. Ama şimdi döndün.” Diğer elini elimin üzerine koydu. “Gerçek değilmiş gibi geliyor. Yollarımızın tekrar kesişme ihtimali yok gibiydi ama buradasın işte.”

Buradaydık.

“Neyse, onlar gelmeden, isimleri neydi? Carl ve Rosa mı? Evet öyleydi. Onlar gelmeden ne kadar zamanım var?”

“Bilmiyorum. Belki... bir saat kadar falan.” Ellerim onun elleri içinde inanılmaz küçük kalıyor gibi hissediyordum.

Güldü. “Beni burada gördüklerine sevineceklerini sanmıyorum.”

“Neden?”

Kaşlarını kaldırdı. “Bilmem, belki de yanıyordumdur. Belki eve gelip de koltuklarında yabancı bir oğlan görmeye alıştırtılar.”

Gözlerimi devirdim.

“Öyle ama değil mi?” Rider elimden tutup çekince kalktım ve beni yanına oturtmasına müsaade ettim. Arkasına yaslanarak kolunun birini omuzlarıma attı ve beni kendine çekti. “Tam senlik bir hareket olurdu ha?”

Ellerimi bırakınca onları nereye koyacağımı bilemedim, ben de bacaklarımın üstüne koydum. “Buraya... hiç erkek gelmedi.”

Rider gerildi, boynunu çevirerek bana baktı.

Gözlerimi sıkıca kapatarak iç çektim. “Çenemi... hemen kapatmam gerek.”

Kıkırdadı. “Hayır yapma. Konuşmanı dinlemeyi seviyorum.”

Kanepede bir yanımız birbirimize değerken, onun kolu omuzlarımdayken bir ayağım geçmişte bir ayağım şimdide gibi hissediyordum. Şu an bu kadar yakın olmak eskiden olduğundan çok daha farklıydı. Televizyon açık olsaydı dünyanın her yerindeki çiftler gibi sarılıp oturduğumuzu hayal edebilirdim.

Biz çift değildik o ayrı mesele.

Bunu gerçekten kafamdan atmam gerekiyordu. “Ee derste çok bir şey kaçırmadın. Birkaç tane... bilgilendirici konuşma örneği okuduk o kadar.”

“İyiymiş.”

Kısa bir an baktık, sonra başımı çevirdim. “Neredeydin Rider?”

Elini kolumun üzerinde kaydırırken sessizdi. Omzumun üstünde kıvrılmış duran eli çıplak omzumu okşuyordu. Öylesine, istemsizce yapılan bir harekete benziyordu ama tenimde ufak sarsıntılar yaratıyordu. “Hector”la benim bazı insanlarla konuşmamız gerekiyordu.”

Yeniden ona döndüm. “Bu konuşmaya yumruklar da karıştı mı?”

Buruk bir biçimde gülümsedi. “Ara ara.” Uzanıp kafamın tepesindeki topuzla oynamaya başladı. “Hector’un kardeşi... Jayden. Daha küçük, on beş yaşında ama bazen daha da küçük görünüyor. Hani, bilirsin duygusal olarak ve başım sürekli belaya sokuyor.”

Ona bakarken bazı şeylerin değişmediği düşüncesine sıkışıp kalmıştım yine. Ya da bu, insanın mizacıydı. “Sen de beladan kurtarmak için ona yardım ediyordun yani?”

“Etmeye çalışıyordum,” diye mırıldanarak başını arkaya yasladı. Saçımınla oynamaya devam ederken gözleri

dalıp giderek hafifçe kapandı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. “Her neyse, dün konuştuk. Bugün Jayden’in o kışını okula soktuğundan emin oldum. Ama akşamki konuşma o kadar sakın geçmedi.”

Aman Tanrım, hem ona sarılmak istedim hem de onu yumruklamak. “Rider...”

“Burada böyle oturabileceğimiz aklına gelir miydi?” diye sordu.

“Konuyu değiştiriyorsun.”

“Evet.” Muzipçe güldü. “Ama aklına gelir miydi?”

“Hayır,” diye itiraf ederek boğazımda oluşan yumruyu yutkunmaya çalıştım. “Seni bir daha görebileceğimi... sanmıyordum. Sadece görebilmeyi ümit ediyordum.”

“Ümit etmek bizi bir yere götürmüyor ama değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Bu şekilde büyüyünce gerçeklikle senli benli olmayı çabuk öğrenmiştik. Umut, beklenti benzeri şeyler rüya gibi, hayal gibi gelirdi.

Rider’in parmakları saçımın içinde dolanmaya devam ediyordu, ne olduğunun bile farkına varamadan topuzu bozmuştu. Saçlarım, karman çorman dalgalar halinde omuzlarıma düştü. “Saçlarımı böyle açık seviyorum,” dedi ve elini çekerken yanaklarındaki çukurlar pembeleşti. Parmakları kolumun üstünden sıyrılarak geçti. “Gerçi turruncu hallerini özlüyorum. Seni kalabalıkta seçmek kolay oluyordu.”

“Sağ ol ya.”

Kahkaha attı. “Ah tamam tamam yalan söyledim, seni seçmek hâlâ kolay. Bir kilometre öteden bile,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

“Kalabalıktaki herkesten.. kısa olduğum için olsa gerek,” dedim soğukça.

Tuhaf, odaklanmış bir ifadeyle yüzüme baktı. “Hayır,

hiç de değil.” Kaşlarını düşürerek gözlerini ellerime indirdi. “Ee okuldaki ilk üç günün nasıldı?”

Daha sadece üç gün mü olmuştu? Daha uzunmuş gibi geliyordu. Omzumun birini kaldırdım. “İyi.”

“Pek ikna edici olmadı.”

Başımı kaldırıp ona bakarken birden Paige geldi aklıma. Çekilerek aramıza biraz mesafe koydum. Onu nasıl aklımdan çıkarmıştım? Rider’ın bu ani gelişine ve yaralanmasına kapılıp gitmiştim ama bu yeterince iyi bir bahane sayılmazdı.

Kafamda yüzlerce soru vardı. Onlardan biri de neden ilk olarak Paige yerine bana geldiği idi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. İçimden bir ses o kızın konusunu açmamamı söylüyordu, nitekim konuşmak istemezse... Ne? Konuşmak istemezse ne yapabilirdim? Paige’den hiç bahsetmememiz gerçeği değiştirmiyordu. Onun bir kız arkadaşı olması bizim ne olduğumuzu değiştirmiyordu. Arkadaş olduğumuzu.

Derin bir nefes aldım. “Sen... Senin bir... kız arkadaşın var değil mi?”

“Ne?” Rider bir an bana baktı sonra başını iki yana salladı. “Nereden çıktı bu şimdi birden?”

Evet ani olmuştu. Bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim. “Ee... Konuşma sınıfımızdaki kız.”

Rider kısa bir an bana baktı. “Paige’den bahsediyorsun. Evet bir süredir görüşüyoruz.”

Ellerimi kucağıma koyarak gergin bir şekilde gülümsedim. “Ee... hoş.”

Dudaklarını büzerek başka yöne baktı. “Birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Hector’la da ilkokuldan tanışıyorlar. Her zaman etrafımızda yani, anlarsın ya?”

Anlamıyordum ama tahmin edebiliyordum.

“İyi bir kız. Öyle kasıntı değil,” dedi. Benim kasıntı olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Onunla... rahatım, öyle her şeye endişelenmiyorum. Neyse, geçen bahar çıkmaya başladık işte.” Durup bana baktı. “Sen nereden biliyorsun? Seninle mi konuştun?”

Ah olamaz. Bugünkü konuşmamızı bilmesini istemiyordum. Ellerimi yumruk yaparak kendime bunların hiçbirinin beni ilgilendirmedığını söyledim. “Yo, sadece... Sizin okulun ilk günü... beraberken nasıl olduğunuzu gördüm.”

Kaşlarını kaldırdı. “Nasılmışız?”

Başka yöne bakarken keşke çenemi hiç açmasaydım diye düşündüm. “Paige... ne bileyim sana karşı biraz fazla içli dışlıydı sanki.”

“Hmm.” Durdu. “Ben de seninle içli dışlıyım ama bu çıktığımız anlamına gelmiyor.”

Kelimelerini algıladıkça göğsümün orta yerine buz oturmuş gibi hissettim. Vay canına. İyi, çok iyi bir noktaya parmak basmıştı ve bu söylediğiyle bir şey kastettiğini düşünmesem de buz gibi hava içimi yakıyordu.

“Yani,” dedi omzunu omzuma çarparak, “seninle ben hep böyleydik.”

“Doğru,” diye mırıldandım yeniden ona bakıp gülümseyerek.

Birkaç saniye bakıştık, sonra o gözlerini sıktı. “Sana seni üzecek bir şey söylemedi değil mi?”

“Neden... Neden böyle düşündün?”

Dudağının bir yanını yukarı kıvrırdı. “O... Paige biraz sert bir kızdır diyelim.”

Göğsümden alevler yayılıyordu. Elbette Rider sert bir kızdan hoşlanacaktı. Kendisi de sertti ve Paige, beni bugün çok daha fazla hak ettiğim bir konuma sokarken ga-

yet rahattı. Ben onun yerinde olsam orada öylece oturur hiçbir şey söyleyemezdim.

“O yüzden tanımadığı insanlara karşı biraz katı olabilir.”

Omuz silktim.

Tüm dikkatini bana verirken bakışları keskinleşti. “Sana bir şey mi söyledi? Onunla konuşabilirim bak. Onun ne kadar...”

“Hayır,” diye atıldım irkilerek. Kelime, ağzımdan istediğimden biraz yüksek bir tonda çıkmıştı. Resmen bağır-mıştım. “Onunla konuşmana gerek yok.”

Şüpheli bir yüz ifadesiyle baktı bana. “Mallory...”

“Sorun yok.” Kanepenin kenarında kıpırdanırken kul-lanılmamış pamuklardan birine bir fiske attım. “Yani... Bana bir şey söylemedi. Sen de ona bir şey söylemek zo-runda değilsin.”

Söylediklerimde ciddi olduğumu belirtmek için omzu-mun üzerinden ona baktım. Her ne kadar... Her ne ka-dar onun bu hiddetli koruyucu tavrını sevsem de sırtımı kollaması için sürekli ona bel bağlayamazdım. Son dört yıldır yanımda yoktu, eski halimize de dönemezdik. Buna izin veremezdim, ne kadar kolay olursa olsun olmazdı. “Ben... Ben bu şekilde olmasını istemiyorum.”

“Nasıl olmasını istiyorsun o zaman?” diye sordu ve parmaklarını kaşına götürerek yaranın etrafını biraz ovaladı. Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Cevap verme.”

Bunun anlama geldiğinden emin değildim. Gerçekten önemli bir noktayı kaçırmışım gibi hissederek kafam ka-rışmış bir biçimde ona baktım.

“Artık gitmem gerek. Başını belaya sokmak istemi-yorum.” Kanepenin ucuna geldi. Tam karşı çıkacakken -ki biraz daha kalmasını istememe rağmen hiç akıllıca

olmazdı- ellerini yanaklarıma koydu. Nefesim boğazımla, göğsümün arasında bir yerde takılıp kaldı. Eğilerek dudaklarını alnıma bastırıp kalbimi sıkıştıran bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde oyalanırken şaşkınla gözlerimi kapattım. Tüm dengem altüst olmuştu, geri çekildiğinde yerimden kıınılayamadım bile.

Gözlerimi yeniden açıp onu, onun parlak kahverengi gözlerini, aralık duran dudaklarını görene dek aradan sonsuz bir zaman geçip gitmişti sanki. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Seni... bırakabilirim.”

Gözlerini yere indirdi, sonra da bir kaşını yay gibi gerdi. “Gerek yok. Ben hallederim.”

Ayaklarımı zorlayarak girişe doğru peşinden gittim. Kapıya uzandı, ardından da bana döndü. “Kapıyı açmana çok sevindim.”

Yarım yamalak gülümsedim. “Ben de... mesaj atmana sevindim.”

Başını yana eğdi. “Öyle mi?”

Muhtemelen biraz fazla hevesli bir şekilde başımı salladım ama sağ yanağındaki gamze ortaya çıkınca zafer kazanmış gibi hissettim. Kısa bir an gözlerimiz buluştu, gitmesini hiç istemiyordum. Öğle yemeğindeki gibi bastırarak bir duyguyla neredeyse zıplayarak kollarını tuttum ve uzanıp yanağından öptüm. Daha çok galamaya benzemişti gerçi, bu yüzden herhangi bir çizgiyi aşmadığımı düşündüm. Ancak dudaklarımin altında tenini hissetmem yine de beklenmedik ve umut kırıcı gelmişti.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadım geri çekilirken.

Rider’ın gülüşü o yakışıklı yüzünden uçup gitti. Kısa bir süre bekleyip sonra cevap verdi.

“Her zaman, Fare.”

Dokuzuncu Bölüm

*E*ski merdivenlerden parmak uçlarımda çıkarken ahşap, ayaklarımın altında her gıcırdadığında korkuyla irkiliyordum. Sessiz olmalıydım, yoksa Bay Henry beni yakalardı. Yakalarsa fena olurdu. Çok fena.

Karanlık koridora yavaşça süzüldüm. Bayan Becky yine yatağında hasta yatıyordu ama onu kaldırırsam Rider'a yardım edebilirdi. Kapıyı ses çıkarmamak için ağır ağır, milim milim açarak yatak odasına göz attım. Etajerin üzerindeki gece lambası, odayı loş sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Kahverengi boş kutular şifoniyerin üzerine saçılmıştı. Oda tuhaf kokuyordu. Cansız. Ellerimi yumruk yaparak yatağa yürüdüm. Bayan Becky yatakta yatıyordu ama iyi görünmüyordu. Mağazalardaki mankenlere benziyordu, soluk ve donuk.

"Bayan Becky," diye fısıldadım bir kuralı yıkarak. Onu asla uyandırmamalıydım ama Rider'ın yardıma ihtiyacı vardı. Yatakta bir hareket olmadı. Biraz daha yanaştım. "Bayan Becky?"

Korkuyla, yatağa yaklaşmakta tereddüt ettim. Oda bu-

lanıklaştı. Ağırılığımı bir sağ ayağıma bir sol ayağıma verirken gözlerim yaşlarla dolmuştu. Adını yeniden söyledim ama ses yoktu. Askılı tişörtünün askısı omzundan aşağı kaymıştı ve göğsü hareket ediyor gibi görünmüyordu.

Saklanmak üzere döndüm, çünkü çok büyük bir terslik vardı ama Rider dışarıdaydı ve dışarısı bugün okulun bahçesinde eldivensiz ellerimi acıtacak kadar soğuktu. Cılız omuzlarımı kaldırdım ve yeniden yatağın yanına gittim. Uzanıp Bayan Becky'nin kolunu tuttum. Teni soğuk ve... plastik gibiydi. Ellerimi hızla çekip döndüm ve odadan çıktım. Bayan Becky... Yardım edemeyecekti. İş bana düşmüştü ve Rider'ı yüzüstü bırakamazdım. Yavaş adımlarla sessizce küf kokan banyonun önünden geçtim.

Bay Henry, yüreğimi ağzıma getirerek oturma odasında küfür edip bağırıyordu ama yürümeye devam ederek arka kapıya ulaştım. Uzanıp kapının kilidini açtım, kilit sesi mutfakta gök gürültüsü gibi yankılandı. Kapı kolunu çevirdim.

"Ne halt ediyorsun burada kız?"

Korkuyla büzüşerek kalakaldım. Ağzımı açarken kendimi yumruklara hazırladım. Çığlıklar havada, evin içinde yankılandı ve...

"Mallory! Uyan!" Omuzlarımı iki el tutmuş beni sarsıyordu. "Uyan!"

Sıçrayarak doğruldum, yatakta debelenerek ellerden kurtuldum. Sağ elimi boşluğa attım. Dengemi kaybederek yatağın kenarında sendeledim. Sol omzumdaki el beni daha da sıktı. Boğazımdan bir çığlık daha koptu. Yabani bakışlarım ışıkları yakılmış yatak odasında gezindi. Geçmiş, sürüklenip giden duman ya da katran gibi yavaş yavaş geri çekiliyordu. Etrafta bira şişeleri yoktu. Mutfak masasında duran gazeteler yoktu. Carl simsiyah gözlerini

bana dikmiş bakıyordu. Yorgun yüzü endişeliydi. Saçları darmadağınık, gri tişörtü buruş buruştu.

“İyi misin?” diye sordu düzensiz, derin nefesler alarak. “Tanrım Mallory, böyle bağırdığımı en son...”

Yıllar önce duymuştu.

Cümlesini tamamlayamadı. Titreyen ellerimle yüzüme düşen saçları çekerken yutkundum. Boğazım acıyordu. O sırada Rosa’nın da kapıda durduğunu fark ettim, sabahlığının kemerini bağlıyordu. Hiçbir şey demedi. Kalbim, göğsümün içinde deliler gibi çarpıyordu.

“Sorun yok.” Carl koluma dokunurken omzunun üzerinden kapıya baktı. “Sadece kâbus gördün *carino*, o kadar. Haydi yatağına dön.”

Bu nasıl sadece kâbus olabilirdi? Kâbuslar gerçek değildi. Ama bu... Bu, gerçektir.

Çabucak sabah oldu ve gün boyu tek yapabildiğim kendimi oradan oraya sürüklemektir. Konuşma dersi başlarken sınıfa girdim ve girdiğim gibi Paige’le göz göze geldik. Bugün saçlarını şu balerin topuzlarından biri gibi yapmıştı ve büyük altın renkli halka küpeler takmıştı. Harika görünüyordu. Bununla birlikte beni gördüğünde yüzünü buruşturması o kadar harika değildi.

Sol ayağıma kaldırırken tökezledim ve parmak arası sandaletimden gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. Düşmedim ama kalçam boş sıralardan birine çarptı.

Paige’in dudakları kenarlarından yukarıya kıvrılırken kaşının biri de havaya kalktı.

Yarım saniye kadar dehşete kapılmış bir şekilde donup kaldım ama sonra kendimi toparladım. Hızla sırama gidip oturdum. Yanaklarım adeta kaynıyordu. Kendimi aptal durumuna düşürmeden önceki bakışı bana, Rider’ın

bir gün önce önerdiği şekilde onunla konuşmuş olabileceğini düşündürdü.

Defterimi açarken, konuşmamıştır, dedim içimden ve dün aldığım notlara baktım. Gözlerimi kısıtım, yazdığım cümleyle ne demek istediğimi...

“Fare.”

Başımı kaldırırken nefesim boğazıma takıldı. Rider hayalet gibi gelmiş olmalıydı, çünkü ne yerine oturduğunu ne Paige’e bir şeyler dediğini duymuştum ama gelmişti işte.

Üzerinde yazıları solmuş eski bir tişört vardı ve kollarını göğsünde birbirine kenetlemiş oturuyor, tam bir kibirli tembel tip havası çiziyordu.

Dün akşamdan sonra onu görünce karnımda tuhaf kıpırtılar hissettim. Carl ve Rosa’ya Rider’ın eve geldiğini söylememiştim. Söylemeyi düşünmüyordum da.

Fare.

Bir yanım, sembolize ettiği anlam yüzünden bu isimden nefret ediyordu. Ama diğer bir yanım da seviyordu çünkü bu *onun* taktığı bir isimdi. Hangi yanımın ağır bastığından emin değildim.

Kalbim biraz eğlenceli bir şeyler yapmaktan yana karar kıldı. “Rider.”

Rider’ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılarak tüm dikkatimi dudaklarına yöneltmemi sebep oldu. Bir erkeğin nasıl oluyor da böyle mükemmel dudakları olabiliyordu? Haksızlıktı bu. Ve ben neden gözlerimi onun ağzına dikmişim böyle? Kızaran yüzüm soluk alıp veren bir çileğe dönmüştü ve onun gülümsemesi gamzesini de ortaya çıkararak iyice yüzüne yayılmıştı. “Özledin mi beni?”

Ellerim açık defterimin üzerinde dururken Paige’e doğru bir bakış attım. Hector’un ona telefonunda göster-

diği bir şeye bakıyordu ama onun önünde böyle bir soru sorduğuna inanamıyordum. Ya da belki de o kadar önemli bir şey değildi ve ben büyütüyordum.

Omuz silkerken kaşındaki yaranın önceki kadar kötü olmadığını gördüm. “Başın nasıl?” diye sordum kısık sesle.

“Ha unuttum gitti bile onu.” Kısa bir süre yere baktı. “Senin günün nasıldı?”

Uyarı zillerinin uzaktan gelen sesini duyarken içimde sıcak bir şeyler kımıldandı. “Bugün öğlen Keira’yla beraber yedim. Üst üste iki gün,” dedim ona, sonra da bunun kulağa ne kadar salakça geldiğini fark ederek yüzümü buruşturdum.

Rider’ın sırtışı kocaman bir gülümsemeye dönüşerek yakışıklı yüzünü göğsüme atılan bir yumruk gibi erkek güzelliğinin nadide bir örneğine çevirdi. “Bu harika Mal-lory.” Uzanıp koluma dokunurken sesi iyice alçaldı. Dokunurken neredeyse bir elektrik akımı oluştu. “Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten.”

Benimkinden daha koyu tenli olan büyük eline bakarken kalbim güm güm attı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, kendimi şimdi o kadar da aptal hissetmiyordum. Anlamıştı. Beni anlıyordu. Ve bu benim için dünyalar demekti.

Sıralarımızın arasında bir gölge belirdi. Hector yerine oturmak üzereydi ama durup başını yana eğdi. Gözleri Rider’ın eline kaydı, önünden bir *chubacabra** geçmiş gibi görünüyordu.

Rider geri çekildi. “İyi misin dostum?”

Hector’un yeşil gözleri ona döndü. “Ya sen?”

* İsp. İlk kez Porto Riko’da görüldüğü iddia edilen, iki ayak üzerinde durabildiği, hayvanların, özellikle de keçilerin kanını emerek beslendiği söylenen hayal ürünü bir yaratık. (ç.n.)

Cevap gelmedi ve tüm bunların ne anlama geldiğine dair zerre kadar fikrim yoktu ama Hector oturunca, Keira'nın birkaç sıra önden bizi seyrettiğini fark ettim. Zorla gülümsemeye çalışarak öğle yemeği hakkında söylediklerimi duymadığını ümit ettim. Garip olurdu.

"Selam bebeğim," dedi Paige, Rider'ın dikkatini kendisine vermesini sağlayarak. "Bu akşam gidiyor muyuz?"

Rider ellerini başının üzerine kaldırıp geriye yaslanırken dişlerimle dudağımın içini kemirmeye başladım. Yüzünü yandan görüyordum. "Bu akşam mı?"

"Evet." Paige'in yüzü, onları ilk gördüğümdeki gibi kocaman gülümseyişle ışıldıyordu. "Ramon'un partisine gidelim demiştik."

Ramon'un kim olduğunu bilmiyordum ama karnımda bir yerlerde kıskançlık alevlendi. Yetişkinlerin düzenlediği birkaç organizasyon haricinde hiç partiye gitmemiştim. Bunun ne tür bir parti olduğunu bilmiyordum. Bakışlarım ikisinin arasında bir noktaya kaydı ve o anda Rider'ın beni kimsenin anlayamadığı şekilde anlamasına karşın dünyalarımızın artık farklı yörüngelerde olduğunu fark ettim.

Artık Rider ne zaman istese okula gelmeyebiliyordu.

Artık Rider'ın bir kız arkadaşı vardı.

Rider partilere çağırılıyordu.

Ben? Önceden nasılsam her zaman öyle olacaktım.

Okula asla gelmemezlik yapmayacaktım.

Bir arkadaşım yoktu.

Partilere gitmiyordum, Ainsley'nin geçen yılki doğum günü partisi hariç, partilere davet edilmezdim.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Rider. "Garaja gitmem gerek. Gece boyu orada kalabilirim."

Garaj mı? Ona bunu sormak isterdim ama şu an kabuğumdan çıkıp konuşmak için uygun zaman değildi.

Paige'in gülüşü dondu. "Gitmeyi dört gözle bekliyordum."

"Sen git," dedi Rider ona gülümseyerek. Görememiştim ama gamzesinin çıktığını biliyordum. "Zamanında çıkabilirsem orada görüşürüz tamam mı?"

Paige bir süre daha kıpırdamadan durdu ama sonra başını salladı. "Tamam." Uzanıp kolunu boynuna dolayarak, "Seni özleyeceğim ama," dedi.

Cidden başka bir yöne bakmalıydım.

"Öyle mi?" dedi Rider, sesinde sıcak bir ton vardı.

Başka yöne bakamadım.

Paige'in parmakları daha sıkı sarmaya, Rider da ona doğru eğilmeye başlamıştı. İşte o zaman başımı çevirdim... Beş-altı saniye kadar sonra yeniden onlara baktım. Rider dimdik oturuyordu, Paige de tüm organlarıyla birlikte sandalyesine dönmüştü.

Bir saniye sonra Rider başını kaldırıp beni onlara bakıp muhabbetlerine burnumu sokarken yakaladı. Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı ve işte, şimdi ben de gamzesini görmüştüm. Başımı eğerek dikkatimi yeniden kendi sırama... kendi işime verdim.

Bay Santos, tavanda bir kapak varmış da oradan düşmüş gibi bir anda sınıfın önünde belirivermişti. Böylesi yetenek isterdi. "Evet çocuklar. Derse biraz alıştırma yaparak başlayalım." Ellerini çırpı, ön sıralarda oturan ve çoktan uykuya dalmış bir oğlan irkilerek uyandı. "İnsanlar önünde konuşmanın püf noktası pratik yapmaktır. Ne kadar çok alıştırma yaparsanız o kadar kolaylaşır. Bana güvenin."

Duruşumu dikleştirirken parmaklarım titremeye başladı.

"Ben sizin yaşıңызdayken..."

"Yani yüz yıl önce," diye mırıldandı biri.

Santos çocuğa komik bir bakış attı. "Hoş espri. Ney-

se onlarca yıl önce sizin yaşınızdayken bir avuç insanın önünde konuşma fikri midemi bulandırırıldı.”

“İyyy,” dedi kızın biri.

Benim de kusma ihtimalim epey yüksekti.

“Yani bu, üzerinde çalışmam gereken bir konuydu. Hepimiz için öyle. Bu da demek oluyor ki hızlı bir girişle başlayacağız.”

“Hay sıçayım,” dedi Rider alçak sesle.

Santos, neredeyse gözkapaklarını görünmeyecek şekilde gözlerini kocaman açmış şekilde ona bakışımı görmeden konuşmasına devam etti. “Hepiniz ayağa kalkıp sınıfa dönerek adınızı, sevdiğiniz bir şeyi, yalnız hoş bir şey olsun millet, ve bir de sevmediğiniz bir şeyi söyleyeceksiniz. Bakın tekrar ediyorum genel izleyici kitlesine uygun olsun lütfen.”

Sınıftan kahkahalar yükseldi ama kan beynime öyle bir hücum etmişti ki başım dönüyordu. Hayır. Yani haftalarca buna hazırlandım. Sınıf önünde konuşmak hemen bugün ya da yarın ya da gelecek hafta olmamalıydı.

“Mallory.” Rider fısıltıyla adımı söyledi.

Ellerim sıkı sıkıya sıranın kenarına yapışmışken nabzım kendine has disko müziğiyle atıyordu. Boğazımın çapı daralırken gözlerim Rider’dan tarafa döndü. Hector ve Paige’in suratları bulanık görünüyordu. Bir sandalye zemin üzerinde sürtündü ve kafam bir anda sesin geldiği yere döndü.

Oğlının biri pantolonunu toplayarak ayağa kalktı. Söylendiği gibi sınıfa döndü. “Adım Leon Washington,” dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle. “Peynirden hoşlanmam. Hatun videoları seyretmeyi severim.”

Millet kıkırdayıp, gülüşürken Santos çocuğa ters ters baktı. Leon sandalyesine çöktü ve sıra bir kıza geçti. Hızlı

hızlı soluyordum. Paige ilk sıranın sonunda oturuyordu, Rider ikinci sıranın, ben de üçüncü sıranın sonundaydım. Önümde on yedi sandalye vardı, ikisi boştu.

Ah Tanrım.

Kocaman açtığım gözlerimi Rider'a çevirdim. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Ayağa kalkmış konuşan kıza bakıyordu.

"Ben Laura Kaye." Omuzlarına gelen kahverengi saçlarını yüzünden çekerken sınıfa döndü. "Ee ben... Arabada yüksek sesle müzik dinlemeyi severim. Ve..." Yanakları pembeleşti. "Dedikodu yapan orospulardan hiç hoşlanmam."

Bay Santos iç çekti.

Bütün sınıf gülmekten yıkılıyordu.

Laura yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle oturdu.

Bir diğer oğlan ayağa kalktı, yüzü şimdiden domatese dönmüştü, ben yüksek ihtimalle kalp krizi geçirecektim.

"Mallory," dedi Rider fısıldayarak ve panik halindeki bakışlarımı ona çevirdim. Omzunun üzerinden Paige'in bizi izlediğinin farkındaydım. "Yapabilirsin," dedi kısık sesle. "Yapabilirsin."

Gözlerimin içine bakıyordu, söylediklerinin beni ikna etme gücü varmış gibi bakıyordu ama yanılıyordu. Yapamazdım. Boğazım artık tamamen tıkanmıştı. Ah Tanrım ağızımdan tek bir kelime bile çıkarmamın imkânı yoktu. Göğsüme tüm soluk borumu tıkayan bir ağırlık çökmüştü. Tüm enseme o tanıdık yakıcı soğuk yayılmıştı.

Yapamazdım.

Onuncu Bölüm

Eşyalarımı ne ara topladım da çantama koydum hatırlamıyorum. Çantamı alıp ayağa kalktığımı da öyle. Tek ışığın kapı olduğu kapkaranlık bir tüneldeydim.

Bir diğer kız kalkmış kendini tanıtıyordu ama bacaklarım harekete geçtiğinden ne dediğini duyamadım. Şoka girmiş bir halde sınıftan çıkıp kendimi sakın koridora attım. Yarı koşar adımlarla yürürken göğsüm yanıyordu, dışarı çıkana kadar arkama bakmadım ve her an yağmurunu salıvermekle tehdit eden kalın, kasvetli gökyüzünün altında hızla arabama doğru ilerledim.

Aman Tanrım, olanlara inanamıyordum.

Arabamın yanında durup çantamı yere attım ve eğilerek dizlerimi tuttum.

Sınıftan kaçmıştım.

Güçlkle ve ağır ağır nefes alırken gözlerimi kapattım, sıkıca birbirlerine kenetledim, küçük parlak noktalar görüyordum. Ne kadar aptal, ne kadar zayıftım. Tek yapmam gereken ayağa kalkıp adımı söylemekti. Bir tane sevdiğim bir tane sevmediğim şey söylemekti. O kadar zor

değildi ama beynim... Doğru düzgün çalışmıyordu. Kendi-
ni kapatıyor, paniklememe neden oluyordu.

“Mallory?”

İrkilerek doğrulup arkamı döndüm, gözlerim onun
kestane gözlerine kitlenirken neredeyse dengemi kay-
bediyordum. Rider önümde duruyordu, her an dağılacak
gibi duran defteri elindeydi. Dersten çıkıp yanıma gelmiş-
ti tabii ki.

Hiçbir şey değişmemişti.

Küçük düşme hissi yanaklarımı yakarken ona arkamı
dönüp boş futbol sahasına baktım. Hayal kırıklığı yaşları
gözlerime hücum ediyordu.

“Midenin bulandığını söyledim,” dedi bir süre sonra.
“Kimse tuhaf karşılamaz. Sonuçta okul yemeği yiyorsun,
gayet inanılır bir durum yani. Santos seni kontrol etme-
me izin verdi. Geri dönmem gerekiyor ama...”

Ama dönmeyecekti.

Gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım. Kolla-
rım, üzerinde binlerce öfkeli ateş karıncası bir aşağı bir
yukarı yürüyormuş gibi karıncalanmıştı. Okulun daha
dördüncü günüydü ve ben kaçmışım. Muhtemelen Carl
ve Rosa’nın korktuğu şeyi yapmışım. Tam olarak...

“Fare iyi misin?” Bir anlık bir bekleyişten sonra elini
kolumda hissettim.

Fare.

Ben artık o kız değildim.

Kendimi çektim ve tam zamanında ona bakarak yü-
zünden geçen o şaşkınlık ifadesini gördüm. Elini indirdi,
özellikle gözlerime bakmaya çalıştı, tek istediğim... Tek
istediğim normal olmaktı.

Of Tanrım, normallik benimki gibi bir beyne sahip ol-
duğunuzda *abartılı* bir istek değildi.

“Sen... Peşimden gelmemeliydin,” dedim bir an sonra.

“Nedenmiş?” diye sordu sahiden bu konuda bir fikri yokmuş gibi.

“Birincisi Paige.”

“Anlayış gösterir o.”

Bundan şüpheliydim çünkü onun yerinde olsam ben anlayış göstermezdim. Milyonlarca yıl geçse bile. “Diğeri... Peşimden gelmemeliydin... çünkü ben artık senin problemin değilim.”

Çenesini ve omuzlarını kaldırarak uzunca iç geçirdi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kaşlarımı çattım.

Elini uzattı ve parmaklarını oynattı. “Arabanın anahtarlarını alayım.”

Kaşlarımı daha da çattım. Okuldan mı çıkacaktı? Daha en az yarım saat vardı ve... bir saniye. Okuldan erken çıkmayı dert ettiğinden şüpheliydim, ben de geri içeri dönecek değildim.

“Ehliyetim var,” diye devam etti cevap vermeyince. “Yemin ederim. Nasıl araba sürüleceğini biliyorum. Arabanı falan çalacak değilim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ben... Ben çalacağını düşünmemiştim zaten.”

Rider başını yana eğdi. Gerçekten böyle bir şey yapacağını düşündüğümü mü zannediyordu? Hızla eğilip yerden çantamı aldım ve anahtarları çıkarıp ona uzattım. Uzun parmakları anahtarları sardı. Tek kelime etmeden yolcu tarafına geçtim ve çantamı arka koltuğa fırlattım.

Ardımdan o da arabaya bindi, uzun vücudu direksiyonun arkasında iki büklüm olmuştu. Utangaç bir gülüşle eğilip koltuğun altındaki kola bastırarak koltuğu ayarladı. Anahtarları çevirdi ve geri geri çıktık. Honda’yı iki

arabanın arasından dikkatle çıkarırken bir an bana baktı ama bir şey demedi.

Ellerim sımsıkı kıvrılmış, topa dönüşmüşlerdi, düşüncelerim kafamda kuvvetli bir tufan hızında dönüp duruyordu. Okuldan bu şekilde ayrılmak birçok farklı sebeple tam bir delilikti. Tıpkı geçen akşam evime gelişi gibi, Rosa ve Carl bunu öğrenirse deliye dönerdi.

Ama şu an hiçbiri mühim değildi.

Pazartesi okula nasıl gelecektim? Arkama yaslandım, elimin eklemeleri sızlıyordu. Yavaşça ellerimi açmaya çalıştım.

Pencereden bakarken Rider'ın nereye gittiğini ilk anda anlamadım ama trafiğin sıkışmasıyla birlikte şehir merkezine doğru gittiğimizi fark ettim, hâlâ çok işlek olan eski yollardan birindeydik.

“Okuldan sonra hemen eve gitmezsen başın derde girer mi?” diye sordu.

Yani Rosa ve Carl ne yaptığımı, nerede olduğumu bilseydi cevap *herhalde* yani olurdu ama bilmiyorlardı. “Eve gelmelerine biraz daha var.”

“Güzel.” Ona gizlice bir bakış attığımda yola odaklandığını gördüm. “Başının derde girmesini istemem.”

Saçımı toplayıp kıvrırarak kalın bir ip haline getirmeye başladım. “Neden saçımı belaya sokacaktıydın?”

Anlam veremediğim sakın bir ifadeyle bana baktı. Bir süre sonra yeniden yola döndü. “Biliyorlar mı? Yani seni alan insanlar birbirimizle karşılaştığımızı biliyorlar mı?”

Başımı salladım. “Onlara söyledim.”

Kaşının birini kaldırdı, yeniden şaşırdığını söylemek mümkündü. “Beni biliyorlar mı? Öncesinden yani?”

Başımı sallamak üzereydim ama kendimi konuşmaya zorladım. “Biliyorlar.”

“Her şeyi mi?” diye sordu.

“Çoğunu,” diye fısıldadım.

Yavaşça başını salladı. “İkimizin beraber olması konusunda ne düşünüyorlar?” Yanakları bir an pembeleşti. “Yani aynı okulda olduğumuz konusunda?”

Bir yanım bunun çok tuhaf bir soru olduğunu düşünüyordu ama biraz sonra nereye varmak istediğini anlamıştım. Carl ve Rosa’nın onun döndüğünden memnun olmamalarının sebebinin, kendisinin nasıl biri olduğuylla ilgisi var sanıyordu ama yanılıyordu. Mesele onun temsil ettikleriydi.

En azından ben öyle umuyordum.

“Onlar... yalnızca benim... uyum sağlamam konusunda endişeleniyorlar,” dedim ona ki bu doğrudu. “Baş edip edemeyeceğim konusunda ve belli ki... baş edemiyorum.”

Çenesinde bir kas seğirdi ama ben başka bir şey daha söyleyemeden, “Benim adım Rider Stark.”

Ha!

“Ellerimle çalışmayı severim,” diye devam etti kırmızı ışıktaki frenlere basıp yavaşlayarak. “Ve sınıfta olmayı sevmiyorum.” Kirpiklerinin arasından bana bir bakış attı. “Ee belki de sınıfta olmayı sevmediğimi söylemek kötü bir seçimdi, muzı sevmediğimi söyleyebilirim.”

“Muzu mu?”

Hafifçe sırtarak başını salladı. “Üç yıl kadar önce o lanet şeylerden kesinlikle nefret ettiğimi keşfettim.”

“Alt tarafı muz ama?..”

“Şeytanın meyvesi onlar.”

Beklemediğim bir şekilde güldüm. “Çok saçma.”

Ağzının bir yanını kaldırarak güldü ve o gamze beliriverdi. “Gerçek bu. Haydi sıra sende.”

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Konuşma dersinde

istenenleri yapabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordu ama belli ki olay bu değildi. Bunu şimdi yapmanın amacı neydi? Sınıfta yapmakla aynı şey değildi.

“Fare?” dedi yavaşça ama başımı iki yana salladım. Hemen cevap vermedi, “Pekâlâ.”

Saçımı bıraktım ve arabanın içi karanlık olmaya başladığından pencereden bakmaya başladım. Bir alt geçitten geçiyorduk. Birkaç saniye sonra Rider sağa döndü ve çoğu penceresi kırık olan uzun, dikdörtgen bir binanın önündeki küçük park yerine park etti. “Neredeyiz?”

Rider motoru kapattı ve emniyet kemerini çıkardı. “Burası eski bir fabrika. Kötü görünüyor ama güvenlidir. Güven bana.”

Televizyonda seyretmekten hoşlandığım hayalet avlama programlarından fırlamış gibi görünen bu kaygı uyandırıcı binaya baktım. Aa bak işte? Hayalet programları. Bunları sevdiğimi sınıfta söyleyebilirdim. Herhangi biri çıkıp bu bina güvenli demiş olsa kıcımlı bu arabadan hayatta çıkarmazdım ama arada dört yıllık bir boşluk olsa da Rider’a güveniyordum. Emniyet kemerimi çözüp araçtan çıktım.

Anahtarları cebine koyarak o da diğer taraftan dolanıp yanıma geldi. Yürüdüğümüz kaldırım çatlamış, aralarından otlar çıkmıştı. Kaldırımın bazı büyük parçaları yer yer eksikti. Kırmızı boyalı iki kanatlı kapıya yaklaşırken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Havada ağır bir yağmur kokusu vardı.

“İçeri girmeyeceğiz. Bugün değil.”

Sonrası mı olacaktı? Göğsümde bir şeyler pır pır etti. Görmezden gelerek içeri girmememizin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Daha dördüncü gün okuldan kaçmanın yanına bir de mülke izinsiz girme olayına hiç ihtiyacım yoktu.

Ayrıca bu yerin hayaletli olduğuna emindim.

Elini indirdi ve sıcak parmakları, parmaklarımı buldu. Tüylerim ürperdi, elimi tutup beni binanın yan tarafına yönlendirirken takılıp düşmemeye gayret ettim. Eski tuğla duvarlardan küflü kokular geliyordu. Uzun zaman önce unutulmuş çöp konteynerlerinin arkasından geçerken konuşmadı. Soldan devam etti, birkaç tane eski taş piknik masası gördüm, ardından da binanın arkasını.

Yavaşlayarak durdum.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Nereye bakacağımı bilemiyordum, her yer öyle renkliydi ki... Birisi yıkık dö-kük gri duvarı canlı bir kaleydoskopla çevirmişti. Kırmızılar. Sarılar. Yeşiller. Morlar. Maviler. Siyahlar. Beyazlar. Gözlerimi görebildiğim her noktada dolaştırıyordum; dev harfler vardı, rastgele harfler ve İngilizceye benzemeyen kelimeler. Bazı duvar resimleri gördüm. Aralarından insanlar ve arabalar seçebildim. Binalar ve trenler vardı. Hepsi de spreyle boyayla yapılmıştı. Bunların yanında benim sabundan oyduklarımın esamesi okunmazdı. Girift harflerde, yüzlerdeki ayrıntılarda kendini gösteren yetenek muhteşemdi. Ya bunların hepsinin spreyle boyanmasına ne demeliydi? Ben elimde fırça, yanımda Diego Rivera ile bile yapamazdım.

Rider'ın parmaklarında gördüğüm kırmızı boya lekelerini düşündüm ve ona döndüm. Gülümseyerek elimi bıraktı ve boyalı duvara yürüdü. Genç bir oğlan resminin önünde durdu. Ellerimi belime koyarak biraz daha yaklaşıırken o da bir elini siyah saçlı çocuğun omuz kısmında dolaştırdı. Ayrıntılar olağanüstüydü; elini eskimiş kutunun ceplerine sokmuştu. Beyaz bir gömleği vardı ve öyle gerçekçi, öyle ince görünüyordu ki o cılız bedeninin fırlayıp çıkacağını zannettim. Oğlan yukarıdaki diğer bir graffi-

tiye bakıyordu ama yüzündeki ifade içimi parçalamıştı.

Çaresizlik.

Ela gözlerindeki o çaresizlik. Bir çocuğun dudağının kenarındaki çizgide görünen yıkım. Yukarı kalkık çatılmış kaşlarındaki yıkılmışlık. Öylesine güçlü bir umutsuzluk vardı ki resmen elle tutulabilir, gözle görülebilirdi. O bakışı biliyordum. Daha önce görmüştüm. Hissetmiştim.

Hayatım sonsuza kadar böyle mi olacak, diyordu. Bugünden farklı bir gelecek hiç olmayacak mı?

“Graffiti yaparken birkaç kere yakalandım,” dedi Rider duvardan uzaklaşırken. Ellerini, aynı duvardaki çocuk gibi yıpranmış pantolonunun ceplerine soktu. “Ama burası, başını belaya sokmadan bu işi yapmaya izin verilen yerlerden biri. Kafamı dağıtmama yardım ediyor. Yaparken başka şey düşünmüyorum.”

“Bunu... Bunu sen mi yaptın?”

“Evet.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu birkaç spreyle boyayla mı yapmıştı? Şoka uğramış bir biçimde başımı iki yana salladım. Rider her zaman yetenekliydi. Bulduğu her kâğıt parçasına bir şeyler çizirdi ve inanılmaz olurdu. Bakmaktan alamazdım kendimi.

Göğsümü sıkıştıran baskıya ya da yaşların genzimde yarattığı yanmaya engel olamıyordum. O yaşlar akmayacaktı, biliyordum. Hiç akmadılar. Artık eskisi gibi değildi ama ona bakarken ağlamak istedim. İtiraf etmek istemesem de içten içe duvardaki o üzgün ve perişan çocuğun Rider olduğunu biliyordum.

“Hiç Graffiti Sokağı ya da diğer depoyu gördün mü?” diye sordu Rider. Baltimore’daki graffiti sanatçılarının ceza almadan çalışmalarını yapabildikleri yerlerden söz ediyordu.

Başımı salladım. “Sokağı bir kere görmüştüm.” Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp yeniden duvarı taradım. “Yapılanlar güzeldi... Aynı bu yer gibi. Bu harika bir şey. Bu yaptığın.”

Rider bir omzunu kaldırdı. “Öyle önemli bir şey değil.”

“İnanılmaz bir şey.” Aklıma yeniden sabun oymalarım geldi, neredeyse kahkaha atacaktım. “Ben... böyle bir şey yapamam.”

Rider başını yana eğdi. “Sana gösterebilirim.”

Kahkahamda boğulacaktım. Eminim, tepinip duran küçük bir çocuğun eline boyama kalemi verip de boyama kitabında çizgilerin içini boyamasını istemek gibi olurdu.

Bana bakarken başını kaldırdı ve tombul, yüklü yağmur bulutlarına baktı. “Tabii göstermemi istersen. Başın derde girmeden yapabileceğin başka yerler de var.”

Yeniden duvara baktım ve kendimi böylesi ilham verici ve harika bir şeyi yaparken düşündüm. Ancak sprey boyayla çöp adam çizmemle sonuçlanırdı. “Bir şeyleri mahvetmek istemem.”

Ağzının her iki tarafının da kalktığı bir gülümseme beliriverdi. “Mahvetmezsin. Söz veriyorum.” Bundan şüpheliydim, gözlerimi yeniden resmedilmiş çocuğa çevirerek cevap vermedim. Rider’ın buraya Paige’i de getirip getirmediğini merak ettim. Ve anında bunun aptal bir düşünce olduğuna karar verdim. Elbette getirmişti. Muhtemelen şu “graffiti” işini beraber yapmışlardı.

“Ee... Paige de yapıyor mu?” diye sordum ve yanaklarım sıcak bastı.

“Bu tür şeyler mi? Duvar yazısı, graffiti?” Başını iki yana sallarken güldü. “İlk başta belki biraz. Yani eskiden gelip beni seyrederdi ama açıkçası bu pek ona göre değil sanırım.”

Duvara baktım. “Peki bana nasıl yapıldığını göstermene... bir şey demez mi?”

“Demez.” Hiç duraksamadan cevap vermişti. “Neden desin ki?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor Fare.” Biraz daha yaklaştı. “Daha önce de söylediğim gibi biraz zorlu biri. İnsanlara öyle çabucak ısınmıyor ama sana ısınacak. Eninde sonunda.” Durup bekledi. “Seninle zaman geçirmem konusunda bir sorunu yok.”

Başımı yavaşça ona çevirdim. Kız arkadaşının bu konuda bir sorunu olabileceğini ve bunun için onu suçlayamayacağımı söylemem gerektiğini düşündüm ama Rider’ın dediklerini kabul etmem gerekirdi. Onu benden daha iyi tanıyordu ve Paige dün sınıfta herhangi bir kötü harekette bulunmamıştı. Sadece bu olaydaki yerini belirlemeye çalışıyordu. Buna saygı duyabilirdim. Ve Rider’la arkadaş olabiliydik, her zaman arkadaştık. Belki Paige de zamanla bana ısınırdı.

En azından hayatımın bu dönemi, yeni Rider’la olan hayatım doğru dürüst yaşanabilirdi.

Yeniden boyanmış duvara döndüm. Bu işte iyi olmamın imkânı yoktu ama ne zararı olurdu ki? Karnımda küçük çaplı bir hortum meydana geldi. “Tamam.”

Gamze ortaya çıkınca hortum da gitgide büyüdü. Bakışlarımız kesişti ve hızlıca başka yere baktım, aniden sıcak basmıştı. Gömleğimin yakasını açmak istedim ama biraz adam gibi düşününce garip kaçacağını fark ettim.

“Dönmek ister misin?” diye sordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda biraz daha yaklaşmıştı ve hareket ettiğini bile duymamıştım. “Fare?”

Ders bitmiş olmalıydı ve gerçekten eve dönmeliydim

ama... gitmek istemiyordum. Daha değil. Trafiğin uğultusuna ve çalan kornalara rağmen burada insana huzur veren bir şeyler vardı. Başımı iki yana salladım.

Kısa bir an bana baktı, sonra eski, taş piknik masasına yürüyüp oturdu. Bir dakika kadar sonra ben de yanına gittim. İkimiz de uzunca bir süre konuşmadık ve bu çok tuhaf bir durumdu. Geçmişte kaç defa böyle yan yana oturmuştuk?

Dilimin bağı çözöldü. "Garip mi geliyor?"

"Ne?" diye sordu dirseklerini arkaya yaslayarak. Kendisi de geriye yaslanmış, gözlerini indirmişti.

"Bu. Burada olmak... Sanki hiç zaman geçmemişçesine burada olmak." Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "Garip geliyor sadece."

Rider yeniden sessizleşmişti. "Evet, yani garip geliyor ama iyi yönde. Sence de öyle değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandım.

Diziyle dizime dokundu. "Bu garipliği yaşamak için burada olmamıza seviniyorum gerçi."

Dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrılırken yanaklarımdaki sıcaklık daha da yükseldi. "Ben de." Bir an gözlerime baktı sonra dikkatini graffiti kaplı duvara yöneltti. Kısa bir nefes aldım. Ona geçen dört yılı sormak için mükemmel bir şanstı bu. Kafamda bir dolu soru vardı. "Ne kadar zamandır... Hector'un büyükannesinde kalıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Yaklaşık üç yıldır."

"Peki ya... öncesindeki grup evi?"

"O kadar kötü değildi," diye yanıtladı bacaklarını uzatırken. "Çok çocuk yoktu." Alçak sesle yavaşça güldü. "Aslında Bayan Luna'nın yanına gönderildiğime cidden şaşırmıştım. On beşime girmek üzereydim. Ne anlamı vardı ki?"

Ne demek istediğini anlıyordum, ama şanslıydı çünkü tüm hayatını bu sistemde geçirmiş ergen bir çocuğu almak isteyen çok kişi olmazdı. “Bayan Luna’nın yanında mutlu musun?”

“Evet...” Parmaklarını kapatıp açarken göz ucuyla bana baktı. Masaya bir yağmur damlası düştü. “İyi biri.”

Daha fazlasını söylemesini, daha fazla ayrıntı vermesini bekledim ama dediklerini düşünmem için bekliyormuşçasına sessizdi. Ağzımı açtım ama kafasını çevirip bana şöyle bir baktı. Kelimeler dilimin ucunda kalakaldı.

Sesi çok alçaktı, fısıltıdan hallice çıkıyordu. “Hiç... Hiç o geceyi düşünüyor musun?”

Karın kaslarım düğümlendi, başımı hayır anlamında salladım ki yalan değildi. Gücümü son zerresine kadar o geceyi düşünmemek için harcıyordum. O son gece beynim her şeyi anbean bana yeniden göstermeye karar vermişti o ayrı mesele.

“Sen?” diye fısıldadım, dönüp ona bakamadım.

“Bazen.” Ellerini pantolonun üzerinde kaydırarak bekledi. “Bazen diğer geceleri de düşünüyorum, hani biliyor-sun, o şerefsizin sarhoş olup arkadaşlarının da evde kaldığım zamanları.”

Vücudumun her bir parçası gerildi ve diğer gecelerden kastının ne olduğunu bildiğimden çıt çıkarmaya cesaret edemedim.

“Bazen Henry de dahil her birinin ölmesini diliyorum.” Neşe barındırmayan bir şekilde güldü. “Bu da beni korkunç bir insan yapıyor değil mi?”

“Hayır,” dedim hemen. “Bu seni korkunç bir insan yapmıyor.” Zihnim hızla Henry’nin arkadaşlarının eve geldiği o gecelere dönerken ağzım kupkuru oldu. Bazıları bana hiçbir adamın küçük bir kıza bakmaması gereken şekilde

bakıyordu. Ve bazıları da Rider'a o şekilde bakıyordu, onu tercih ediyorlardı, o olmasaydı diğerleri de benim peşimden geleceklerdi. "Onlar hiç?.."

Rider başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar çok fazla sarhoş oluyorlardı, ben de her zaman hızlı davranıyordum. Şanslıydım."

Bu, onu şanslı mı yapıyordu bilemiyordum.

"Artık dönmemiz gerek," dedi ayağa kalkarken ve çatlak asfalta bir yağmur damlası daha düştü. "Yağmur bastırmak üzere."

Ben de ayağa kalkarak peşi sıra Honda'ya doğru gittim. Hareketlerim taş yutmuşum gibiydi. Rider arabaya binip kapıyı kapatırken dönüp boyalı duvara baktım. Graffitiler sadece harfler, parlak bir çiçek, bir kadın yüzü ya da farklı bir gelecek umudu olmadan gökyüzüne bakan küçük bir oğlan çocuğu olabilirdi ama bu her bir parça sanatın bir öyküsü vardı. Her biri kelimeler olmaksızın konuşuyordu. Ben de yıllardır aynısını yapıyordum, sadece bir duvarı boyamıyordum.

"Benim adım Mallory... Dodge." Derin bir nefes aldım, kimseyle konuşmuyordum. "Ben... Ben okumayı seviyorum. Olduğum kişiyi... sevmiyorum."

On Birinci Bölüm

Rosa ya da kendisi işe çağrılmadığında Carl bir cumartesi rutini olarak kahvaltı hazırlamak ve tüm o paylaşmak güzeldir seremonisi gerçekleştirmek istediğinden Ainsley ile buluşmak için Liman'a gittiğimizde öğlen olmuştu.

Carl ünlü *waffle*'ından yapmıştı en azından onun gözünde ünlüydü ama benim için özeldi. Özeldi çünkü buraya gelmeden önce hiç yememiştim. Her cumartesi sabahı çilekli ve yabanmersinli *waffle* yapıyordu. Özeldi çünkü dışarıda bunu tatmayan ve hiçbir zaman tadamayacak olan bir dolu çocuk olduğunu biliyordum.

Kahvaltının yarısında aralarındaki günlük sohbetler ciddileşmiş ve bana yönelmişti. İkinci kupa kahvesini aldıktan sonra ilk konuşan Rosa oldu. "Ee, dün okuldan bizi aradılar."

Bir parça *waffle* ve çilek aralık duran ağzıma girmek üzereyken donup kaldım. Rider'a başımın derde girmeyeceğine dair verdiğim söz buraya kadarmış.

Rosa çatalını tabağına, *waffle* kırıntılarının yanına

koydu. Benim şurup gölüne dönmüş tabağıma kıyasla onunki tertemizdi. “Ashında Bay Santos aradı.”

Gözlerimi kapattım.

“İkimiz de konuştuk onunla,” diye ekledi Carl ve ağzıma attığım son *waffle* lokması boğazımdan ekşi ekşi indi. “Dün sınıf önünde yapılacak konuşma alıştırmasında bir sorun yaşadığını söyledi.”

Gözlerimi açarak çatalımı indirdim. İştahım kaçmıştı. Ben öyle bir... Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

“Başka bir sınıf arkadaşının senin adına konuştuğunu, kendini hasta hissettiğini bu yüzden sınıftan çıktığını söylediğini söyledi,” diye devam etti Carl. “Ayrıca seni idare eden bu arkadaşının Rider olduğunu söyledi.”

Ah Tanrım.

Masanın altına girmek istiyordum.

“Şimdi bu konuyu biraz konuşalım.” Rosa elini kaldırarak Carl’ı susturdu. “Dün kendini hasta hissetmiyordun değil mi?”

Yalan söylemek muhtemelen başarısızlığımı masada onların önüne sermekten daha iyi olurdu ama başımı iki yana salladım. Sessizlik uzadıkça dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi tabağımda dolaştırmaya başladım. Çok feci hayal kırıklığına uğramışlardı. Okulda bir hafta geçirmiştim ve şimdiden benim hakkımda aramalar alıyorlardı.

“Sorun yok.” Rosa uzanıp elini koluma koydu. Başımı kaldırdım. “Carl ve ben bu yolda bazı engeler olmasını bekliyorduk zaten. Konuşma dersinin kolay olmayacağını biliyorduk. Sen de biliyordun.”

Haklıydı. Ama bu, benim itirafımı hafifletmiyordu.

“Okul da biliyor,” dedi Carl dikkatimi kendisine çekerek.

“Biliyor... Neyi biliyor?”

Kollarını masaya koyarak öne eğildi. “Okula kaydını yaptırdığında idareyle konuşmuştuk, onlara bazı sorunlar yaşayabileceğini bildirmiştik.”

Çenem neredeyse masaya vuracaktı. “Siz... ne yaptınız?”

“Ayrıntılara girmedik Mallory, sadece öğretmenleriyle, müdürle ve danışmanlardan biri olan Bayan Dehaven ile tanıştık,” diye açıkladı Rosa. “Bilmemiz gereken herhangi bir durum olduğunda sana göz kulak olacaklar.”

Yani kısacası herkes! Ah aman Tanrım. Sandalyeye sırtımı yasladım, cildim karıncalanıp kaşınmaya başlamıştı. Görmeyen gözlerle onlara bakıyordum. Gözümün önünde tek görebildiğim, ben kendimi yeni bir başlangıç yaptığıma inandırmaya çalışırken hafta boyu benim *zorluklarımdan* haberdar olan insanlardı.

“Bilmeleri gerekiyordu,” dedi Carl.

Bu büyük bir olaymış gibi konuşuyorlardı ama ben aynı görüşte değildim. Dilim damağıma yapıştığı yerden ayrıldı.

“Dün telefonda Bay Santos’la durumu konuştuk,” diye devam etti ve dilim yeniden damağıma yapıştı. “Olanları tamamen anlayışla karşılıyor Mallory. Bunu bilmeni istiyorum. Senin için sınıfın önüne çıkıp konuşmanın ne kadar zor olabileceğini anlıyor.”

Nefes almayı bırakmış olabilirdim.

“Konuşma dersi, mezuniyetin için gerekli olan bir ders ama öğrencilerine daha önce de bazı ayrıcalıklar tanımışlar,” dedi Rosa yumuşak bir ses tonuyla. “Ve Bay Santos senin durumun için bundan çok daha fazlasını yapmaya istekli.”

Kaskatı kesilmiştim. “Ama...”

“Senin, sınıfta diğer öğrencilerin önünde konuşma yapman yerine uygun bir zaman ayarlayıp yalnızca onun karşısında bir konuşma yapmanı kabul etti,” dedi Carl, o

sırada vücut dışı bir deneyim yaşıyor olabilirdim. “Bu sayede sınavlarını verebileceksin, hem de kendi şartlarına uygun şekilde.”

Rosa hafifçe koluma dokundu. “Güzel bir haber bu.”

“Bu...” Başımı iki yana salladım. “Herkes... bilecek.”

Carl kaşlarını çatı.

“Sınıfımdaki çocuklar... bunu yapamadığımı ve... onların... yapamadığı bir şey yapacağımı bilecekler. Hepsi... orada ayağa kalkmak zorunda olacak ama ben kalkmayacağım. Bunu... Bunu yapmam gerek.”

Carl başını yana eğdi. “Tatlım, tek yapman gereken dersi geçmek.”

“Bana bundan daha fazla gerekli olan... normal olmak ve Bay Santos’un karşısında konuşmak sınıftakiyle aynı şey değil,” diye karşı çıkarak onlara baktım. “Bunu yapabilirim.”

“Yapabileceğini biliyoruz. Önünde sonunda,” dedi Rosa ve oturduğum yerde irkildim. Önünde sonunda. Yani şu an yapabileceğime inanmıyorlardı. “Ama şu an adım adım ilerleyeceğiz. Geçen dört yılda zaten olağanüstü büyük adımlar attın. Bu kadar değişiklikten sonra temkinli gitmekten zarar gelmez, tamam mı?”

Hiçbiri tamam değildi ama ellerimi kucağıma koyarken kavga etmenin verdiği öfke ve acı bir nebze olsun dinmişti. “Marquette için... böyle bir müdahalede bulunmak zorunda kalmamıştınız hiç değil mi?”

Rosa ve Carl bana bakakaldılar.

Bu kelimeler ağzımdan neden çıktı ben de bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Sözümü geri almak istedim.

Carl derin bir nefes aldı. “Hayır, kalmamıştık.”

Parmaklarımı kucağımda birbirine doladım.

Rosa, kendi tabağıyla Carl’ın tabağını aldı. “Bitirdin

mi?” diye sordu bana. Başımı sallarken benim tabağım da masadan uçup gitmişti.

“O oğlanın seni idare etmesi güzel olmuş,” dedi Carl ve gözlerim bir anda ona döndü.

“O oğlan mı?”

“Rider,” diye düzeltti, omuzlarım gerilmişti. “Bay Santos seni kontrol etmek için onun da sınıftan çıktığını söyledi. Geri dönmemiş.”

Off Tanrım, güne yeniden başlayıp yataktan hiç çıkmayabilir miydim acaba? Ya da merdivenlerden çıkıp dün gece oymaya başladığım baykuşu bitirmeyi isterdim. Hiçbir şey beni sabunu oymaktan daha hızlı yatıştıramıyordu. Rider ve konuşma dersinde olanlardan sonra çok yardımcı olmuştu. Küçük bir gövde oymuş, minik minik tüyler ve küçük, düz kulaklar eklemiştim.

Dikkatimi yine mevcut konuya yönelttim. “O... iyi olduğumdan emin olmak istemiş.”

Carl inceler gözlerle bana baktı. “Onunla çok vakit geçiriyor musun?”

“Sadece... konuşma dersinde.” Böyle söylemiştim ama asıl gerçeği söylemediğim için biraz suçlu hissediyordum. Bu durumu, doğru olan bir diğer bilgiyle yumuşattım. “Ama öğle yemeğinde... hem İngilizce hem de konuşma dersimde olan bir kızla beraber oturdum. Adı Keira.”

“Bu gerçekten harika.” Rosa, sırtı bize dönük bir şekilde tabaktaki artıkları çöpe döküyordu. “Rider aynı öğle yemeği grubunda değil mi?”

“Hayır.” Rider’ın geçen hafta dersi ekip benimle yemek yediğini bilmelerini hoş karşılayacaklarından şüpheliydim.

Carl hâlâ düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini dikmiş dikkatle bana bakıyordu. “Seninle ilgileniyor mu Mallory?”

“Ne?” Gözlerimi bir kez kırıştırdım, sonra bir kere daha.

Rosa arkasını dönüp Carl’a baktı.

“Seninle bir arkadaştan öte bir şekilde ilgileniyor mu?” diye tekrar etti.

Yok artık...

Of Tanrım.

Yüzüm eriyecek gibiydi. “Onun kız arkadaşı var!”

Şaşıрма sırası Rosa’daydı.

“Öyle mi?” dedi Carl, ses tonunda bariz bir rahatlama vardı. “Öyleyse...” Gülümseyerek arkasına yaslandı. “Sana nırım artık kalkıp yola koyulma zamanı geldi.”

Ben ona bakakaldım.

Rosa ona bakakaldı.

Ardından kalktık, toparlandık ve yola çıktık. Rider ya da okul konusunu bir daha açmadılar ama Liman’a varıp da Ainsley’i gördüğüm an, ikisi bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında konu yeniden açıldı.

Rosa ve Carl biraz ilerideki bağış toplayan stantlara bakarken, biz de Liman’a dönük duran banklardan birine oturduk. Körfezden gelen serin esinti Ainsley’nin sarı saçlarını yüzüne dağıtıyordu.

Ainsley harika görünüyordu. Kimsenin aksini söylemeyeceği, evrensel güzelliğe sahip kızlardandı. Mavi gözleri ve narin burnuyla kusursuz bir uyumdaki elmacık kemikleri vardı, ancak bakışlarından çok daha güzel bir şey varsa o da kişiliğiydi. Sahiden. Ainsley enerjik, konuşkan biri olabilirdi ama her şeyiyle çok tatlı biriydi. Kışkırtılmadığı müddetçe. O zaman işler değişiyordu. Ev okulu sınıfında ilk tanıştığımızda bana karşı aşırı sabırlıydı, çoğu kişinin uzun zaman önce vazgeçtiği sohbetlere sokuyordu beni. Her hafta bütün çocuklar beraber eğitim görmek için bir araya geldiğinde benim için çabalardı.

İlk başta bir arkadaşımın olması tuhaf gelmişti. Çok uzun süre sadece Rider ve ben vardık, sonrasındaysa... kimse yoktu. Ainsley'yi sadece haftada bir, bazen iki haftada bir gördüğümünden konuşmak hâlâ bazen biraz zor oluyordu ama o, Rivaslardan sonra başıma gelen en iyi ikinci şeydi.

Ayrıca dev bir bebek gibi görünmemeyi başarak tulum giyebiliyordu. Bugün de açık mavi bir tulum giymişti, üzerinde de daha koyu mavi bir hırka vardı ve çok sevimli görünüyordu. Ben böyle bir şey giyecek olsam kendimi seve seve odama kapatmaktan gocunmazdım.

"Onlara Rider'dan bahsettiğine sevindim," dedi ama bunun onu neden rahatlattığını anlayamıyordum, ben anlattığıma hiç de sevinmemiştim. Bacağının birini banktan sallandırırken bana doğru eğildi sonra diğer bacağını altına aldı ve ne olur ne olmaz bir kulak misafirimiz vardır diye sesini alçalttı. "Bir gün okula gelip de onu görselerdi ne olurdu?"

Onların öyle rastgele okula geleceklerini hiç sanmıyordum ama daha önceden okulu arayıp insanların bana göz kulak olmalarını istediklerine göre casuslarından birinin onlara Rider'dan bahsetmesi de gayet olasıydı. Ainsley'ye bu konuyu, Carl'ın Bay Santos'la yaptığı anlaşmayı anlattığımda nasıl küçük düşebileceğimi anlamıştı.

"Ben... galiba onlara... anlatmamayı isterdim," diye itiraz ettim.

Ainsley benim kelimelerin arasındaki uzun bekleme-lerimden rahatsız olmuyordu. "Onlara söylemen daha iyi!" dedi fısıltıyla bağırarak. Güldüm. "Bak ben öyle dü-rüstlük muskası falan değilim biliyorsun ama onlara açık açık söylemenin akıllıca olduğunu düşünüyorum."

Daha bir ton nedenle bunu yapmak akıllıcaydı ama

akıllıca davranmak vardı, bir de *akıllıca* davranmak vardı ve bu ikincisi, Rider'ı şimdilik bir sır olarak saklamalıydım anlamına geliyordu.

Ainsley durdu. "Gerçi ben olsam ben de onun eve geldiğini söylemezdim."

Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım.

"Ama onlara söylemenin güzel yanı şu ki, yani artık onu yalan söylemek zorunda kalmadan davet edebilirsin," şeklinde bir çıkarımda bulundu, devasa gözlüklerinin arkasına saklanmış mavi gözleriyle.

Hava o kadar aydınlık değildi ama son zamanlarda gözlerinin aydınlığa ne kadar hassas olduğundan şikâyet edip duruyordu. Vampire dönüşmesiyle ilgili espriler yaptık. "Onunla daha çok zaman geçirmek istediğini biliyorum."

Altdudağımı ısırarak körfeze doğru baktım. Suyun yüzeyi hafif hafif dalgalanıyordu. Uzaklarda sallanan tekneler vardı. Rider'ı daha fazla görmek istiyordum, özellikle de okulun dışında. Daha konuşmadığımız çok konu vardı ve ben... onun etrafında olmak istiyordum işte.

"Mallory?" Koluyla beni dürttü.

Bütün bu düşündüklerimi kelimelere nasıl dökeceğimi bilemeden ona baktım. Çaba isteyen bir işti ve şu an kendi sesim sudaki yabanördeklerinin viyaklamaları kadar tiz geliyordu.

Bir süre daha geçti. "Onu yeniden tanımaya başlamak istemiyor musun?"

Onu yeniden tanımak. Ne kadar tuhaf bir cümleydi. Gözlerimi kıstım. "İstiyorum."

Yüzüne düşen bir tutam saç alıp geri çekti. "Ama?"

"Ama... garip geliyor." Ellerimi bacaklarıma koydum. "Yani aramızdaki... şeyler aynı ama bir yandan da farklı. Sanki o... hayatına devam etmiş ama ben..."

“Sen de devam ettin,” dedin Ainsley sakince.

Etmiş miydim? Bazı günler, korku ve çaresizlik dolu bir hayattan sonra çok uzun bir yıl gelmiş gibi hissediyordum ama diğer günler hâlâ, yumruk seslerini dinleyerek dolabın dibine sinmiş duruyorum gibi hissediyordum.

Eski depo duvarına spreyci boyayla boyanmış çocuğu ve Rider’ın söylediklerini düşündüm kısa bir an. Belki de hâlâ bu savaşı veren tek kişi değildim.

Başımı iki yana sallayarak düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. “Onun... kız arkadaşı var.”

Ainsley, kaşlarını güneş gözlüklerinin üzerinden kaldırdı. “Tamam.” Durdu. “Bak lütfen yanlış anlama ama bunun ne ilgisi var şimdi? Yani siz ikiniz sadece yeniden bir araya geldiniz, hepsi bu.”

“Biliyorum, ben onun kızın arkadaşının olmasının... bir sorun olduğunu söylemiyorum,” diye açıkladım ama işin aslı durum öyle değildi. Gayet bariz bir şekilde Rider’ı bir arkadaştan daha öte görmeye başlamıştım, yani kim öyle görmezdi ki? Gel gör ki onun beni o şekilde görmediğini biliyordum. Hiç öyle görmemişti, hiç de görmeyecekti, kız arkadaşı olsun olmasın. Arkadaştan öte duygulara doğru kayabileceği ihtimalini bile aklıma getirmek istemiyordum. “Ama kız arkadaşı Rider’la benim... yeniden bir araya gelmemizden hoşnut değil.”

“Nasıl yani?”

Ainsley’ye Paige’in dolabımın yanında benimle nasıl konuştuğunu, Rider’ın sınıfa gelmediği gün sınıfta bana neler dediğini anlattım.

“Ahh.” Alnını buruşturdu. “Bir yanımda onun seninle canciğer olmayacağını anlıyor. Bir anda ortaya çıkıverdin ve Rider seni gördüğü için çok mutlu oldu. Bu baş etmesi kolay bir durum olmasa gerek.”

“Biliyorum.”

“Ama siz arkadaşsınız ve onun da bununla baş etmesi gerek. Rider seni kendi hayatında istiyor gibi görünüyor. Fırsatını yakaladığı ilk an, ilk yaptığı sana sarılmak olmamış mıydı?” Başımı sallayınca devam etti. “Sonra da bir gün çıkıp evine geldi, sen keçileri kaçırınca sınıftan çıkıp peşinden geldi.”

Ainsley lafını hiç sakınmıyordu.

“Sonra, seni şu harika yere götürdü ve sanat eserlerini gösterdi ki acayip süper bir iş olduğunu söylemem gerek. Yani seni gerçekten hayatına dahil etmek istiyor. O kızın da bunu kaldırması lazım.”

Başımı yavaşça salladım.

Bir süre sonra nazıkçe bir soru daha yöneltti. “O etrafındayken nasıl hissediyorsun? Onun, geçmişinin büyük bir parçası olduğunu biliyorum.”

Aynı Rosa gibi konuşuyordu. “İyiyim.”

“Emin misin?”

Yeniden başımı salladım. Bir an bana baktı ve sonra başını çevirdi. Bir konu hakkında konuşmak istemediğimde anlayacağı kadar uzun süredir arkadaştık.

Ainsley buna saygı gösteriyordu.

Stantlara doğru çevirdim başımı, Rivaslar kitaplara bakıyorlardı. Carl, bir eliyle Rosa'nın elini tutuyordu, diğer elinde de bir kitap vardı. Gülümseyerek yeniden Ainsley'e döndüm. “Sen... Sen ve Todd nasılsınız?”

Epey ciddilerdi. Yani en azından seks yaptıkları için böyle düşünüyordum. Seks bazı şeyleri otomatik olarak ciddileştiriyor gibiydi. Ainsley bana bu işin biraz tuhaf ama o kadar da kötü olmadığını söylemişti. Bu öyle büyük bir tavsiye olduğundan değildi ama artık seks hakkında düşünüyordum, Rider'ı düşünüyordum.

Ve vay canına, bu hiç de korkutucu gelmiyordu.

Bununla birlikte, zerre kadar deneyimim olmadığından bana her şeyi Ainsley anlatmıştı ve olayı gözümün önünde canlandırabiliyordum. Ayrıca internetim vardı ve...

Artık o geniş omuzları gözümde canlandırabiliyordum, gömleksiz olarak. Ve sarılmalarından söyleyebileceğim kadarıyla son derece yapılılardı. Damarlarım karıncalandı ve aniden askılı bir üst ve şort giyseydim keşke diye düşündüm. Çok sıcaklamıştım ve acaba Rider da...

Ah aman Tanrım, buna bir son vermem gerekiyordu. Yanaklarım yanıyordu ve Tanrı'ya şükür Ainsley koşan bir oğlana bakıyordu. Üstsüz koşan bir oğlana. Yapılı bir vücudu olan bir oğlana.

"İyi gidiyor. Gerçi okullar açıldığından beri onu çok fazla görmüyorum." Omuz silkti ama öyle hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. "Şu sıralar üniversitelere takmış durumda. Tek konuştuğu konu bu."

Ainsley'nin de benim gibi Maryland Üniversitesi'ne gitmeyi planladığını biliyordum çünkü annesiyle babası da oraya gitmişti, ben de üniversiteye şimdiden kabul mektubu almıştım ama Todd'un ne yapacağını bilmiyordum. "Hangi... üniversite?"

"Ah milyonlarca üniversiteden biri işte." Göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Sanırım kuzeydekilerden birine gitmek istiyor. Ivy League* okullarından birine gideceğini sanıyor. Yani bunu söylemem kulağa kötü gelebilir ama kendisi o kadar akıllı değil."

Todd'u bir kere görmüştüm, entelektüel seviyesini o kadar iyi bilmiyordum, gayet düzgün bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca benim havalı insanlar skalasında en alt sıralarda yer aldığımı düşündüğünü düşünmüştüm.

* Amerika'nın önde gelen üniversiteleri için kullanılan bir terim. (ç.n.)

“Off,” diye mırıldandı bacaklarını uzatıp gererek. “Yarın arkadaşıyla sinemaya gelmemi istiyor.”

Oo. Ainsley’nin yakınmalarını, neyin iyi neyin kötü olduğunu anlayacak kadar çok duymuştum.

“Ve yeterince iyi bir bahanem yok, çünkü yakaladığım her fırsatta evden çıkmak istediğimi biliyor.” Durup bana baktı. “Acaba sen suçüçeği geçiriyor olsan da ben de sana bakmaya gelmiş gibi olsam nasıl olur?”

Kahkaha attım.

Ainsley iç geçirdi. “Olmaz sanırım. Yani... Sadece onun arkadaşlarından nefret ediyorum. Ben ev okulu eğitimi gördüm diye hepsi kendini benden daha zeki ve iyi zanne ediyor. Sürekli ‘normal’ insanlarla sosyalleşmenin benim için ne kadar olabileceğiyle ilgili yorumlar yapıp duruyorlar. Ne var biliyor musun?”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Benim için onlarla sosyalleşmek gerçekten zor, çünkü çoğunun Birinci Anayasa’nın, sonuçlarına bakmaksızın ağızlarına gelen her şeyi söyleyebilecekleri anlamına geldiğini sandıklarından fazlasıyla eminim. Facebook’ta abuk subuk bir şey söylediğinde bile kıcını koruyamıyosun, takımdan falan kovuluyorsun ama burada yok!”

Dudaklarımı büzdüm.

Ellerini kaldırdı ve gülümsememi sakladım. “Bu iş böyle olmaz anlıyor musun? Öyle serbest geçiş kartı gibi bir şey değil. Bunun arkadaşlarından biri geçen hafta benimle neyi tartıştı biliyor musun? Birinci Anayasa’yı yanlış şekilde açıklarken *tam bir erkeklik taslayan havası* vardı. Bana, kanunun istediği her şeyi söyleyebileceği anlamına geldiğini anlatmaya çalışıyordu. Neymiş efendim, bu onun düşüncesiymiş de kanun bunu koruyormuş da. Konuşma özgürlüğü diye bağırdı çağırdı. Eh belki devlet karşısında

ama başka yerde değil. Bu adam gerçek mi ya oldum.”

Neyse, en azından artık seks konusunu düşünmüyordum.

“Bir defa her şeyden önce öyle her istediğini söylemenin korunma altına alındığı yok, ülkemizi kuranların ilk başta bunu açıkça ifade ettiklerinden son derece eminim.” Derin ve keskin bir nefes aldı. “Off resmen sigorta reklamına döndüm. ‘Bu iş böyle değil yalnız! Bu söylediklerinin hiçbirisi dediğin gibi değil!’ diye çılgıllık atmak istiyorum. Bak, fikirlerini bütün dünyaya duyur ama lütfen düşünce özgürlüğü maddesinin işini kaybettiğinde, dernekten kovulduğunda kışını kurtarmasını falan beklemekten vazgeç. Ya da! Ya da başka insanların başka fikirleri olduğunda!”

Ainsley, hukukta bir gelecek düşünebilirdi.

“Ve evet, üç dili *akıcı* şekilde konuşabiliyorum,” diye devam etti. “Ama sırf ev okuluna gittim diye bana aptalın tekiymişim gibi davranmak istiyorlar.” Omuzları düştü. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... onlardan hoşlanmıyorum.”

“Üzüldüm,” dedim.

Başını iki yana salladı ve uzun düz saçları rüzgârda savruldu. “Aman her neyse. Hallederim ben.”

Ainsley yapardı. Her zaman her şeyin üstesinden gelmişti.

Birkaç saniye sonra, “Off başıma ağrı girdi,” dedi. Elini kaldırıp sol kaşını ovdu. “Yarının stresi mi, sinüslerim mi yoksa gözlerim mi bilemiyorum artık.”

Kaşlarını çattım. “Gözlerin... şu son zamanlarda... seni çok rahatsız ediyor.”

“Değil mi?” Dudaklarını büzdü. “Bence de. Pek iyi göremiyorum. Sen de bilirsin.”

Bilir miydim? Ainsley muhtemelen gözlüklerini daha sık takmalıydı, onlar olmadan nasıl görebildiğini aklım almıyordu. Gözlüklerini bir kere takmıştım, dünyayı komik aynalardan görmek gibiydi. Ona bir keresinde gözlüğünü neden takmadığını sorduğumda görebildiğine yemin etmişti, ihtiyaç duyduğunda takıyormuş.

Bir kolunu omzuma atarak yanıma yaklaşıp başını omzuma koydu. “Bak konuyu Rider’a getirdiğim için benden nefret etme lütfen. Tamamen bencilce nedenlerden dolayı yapacağım. Umarım siz ikiniz beraber takılmaya başlarsınız da çiftli randevuya çıkarız. Yani öyle randevu olması gerekmez ama onun gibi bir şey işte. Neden sizinle ikili randevuya çıkmak istiyorum biliyor musun?”

Dudaklarımı büzdüm.

“Çünkü siz harikasınız,” dedi kıkırdayarak. “Ama Todd söz konusu olunca cümleme fazladan birkaç harika kelimesi daha ekleyebilirim.”

Aklıma o an bir şey geldi. “Todd’dan... gerçekten hoşlanıyor musun?”

Ainsley iç geçirdi. “Güzel soru. Bilmiyorum. Sanırım şu an için hoşlanıyorum ama sonsuza kadar sürmez.”

Ainsley’ye şu an için demenin bile gayet iyi olduğunu söyleyebilirdim. Hiçbirimiz geleceğin ne getireceğini bilmiyorduk. Bu sonsuza kadarlık olayı elimizi uzattığımız yerde olmayabilirdi. Ama bunun yerine gülümsedim ve benimle Rider için planladığı “randevu” olayını, belki de hiçbir zaman olmayacak “randevuları” gözümde canlandırmamaya gayret ettim.

Ben kendime “şu an için” için bir şans tanıyacaktım.

On İkinci Bölüm

Pazartesi sabahı okula giderken direksiyonu tutan ellerimin boğumları bembeyaz kesilmiş, midem durmak bilmeyen bir şekilde burulup bulanıyordu. Bir yanımda okula gitmek bile istemiyordu, yani ne anlamı vardı ki? Carl'ın Bay Santos ile yaptığı anlaşma kendimi o kadar zorlamak zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Ama derse girmek zorundaydım. Konuşmalarımı tek bir kişinin önünde yapacak bile olsam o sınıfa girip yükümü göstermek zorundaydım. Eğer yapmazsam biriyle sohbet etmeyi bırak o aynada kendisine bakamayan kız olur çıkardım.

Ainsley'yi düşündüm, o kadar yakınımıdaki biriyle bile konuşmanın benim için hâlâ ne kadar zor olduğunu düşündüm. İnsanı felce uğratacak seviyede büründüğüm bu yeni çekingenlikten tiksiniyordum. Dr. Taft'a göre çekingenlik doğru kelime değildi. Fakat insanlar beni hâlâ bu şekilde etiketliyorlardı.

Mallory sadece çekingen.

Mallory'nin kabuğunu kırması gerek.

Gerçekten bir kabuğum olsaydı bu titanyum kaplı, yıkım güllesi bile geçirmeyen cinsten olurdu.

Köşeyi dönüp de dolabıma doğru yürürken Paige'i dolaba yaslanmış görünce sendeledim.

Of hayır.

İçimden bir ses beni Jayden'ın beklediği şekilde beklemediğini söylüyordu.

Bir an dönüp doğruca sınıfa gitme isteği oluştu içimde. Ama kitaplarım yanımda değildi, belki de onları sonra uğrayıp alırdım. Ya da belki bu defa o kadar kötü olmazdı. Öyle olmasın istiyordum. Paige ile aramın iyi olmasını istiyordum. O Rider için önemli biriydi.

Paige başını çevirince beni gördü. Artık kaçmak için çok geçti. Ya da değildi. Hâlâ kaçabilirdim. Kırmızı dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hey, *Fare*." Dolabımdan güç alarak doğrulurken Rider'ın bana taktığı isim ağzından küçümser gibi çıkmıştı. "Cuma günkü küçük olaydan sonra bir daha okula gelmene şaşırdım doğrusu."

Adımlarım çimento içinde yürümeye başlamışım gibi yavaşladı. İlk düşüncem doğru çıkmıştı. Bu işin sonu iyi olmayacaktı.

Gözlerini bana dikerek etrafımızdan geçen öğrencileri kale almadan kollarını göğsünde kavuşturdu. Belki de kale almamazlık etmiyordu. Belki de diğerlerinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ağzımın içi kupkuru olmuştu.

"Neden paniklediğini sormayacağım bile," dedi bal rengi kaşını kaldırırken. "Nedenini biliyorum. Zavallı küçük *Fare* konuşmaktan hoşlanmıyor."

Etrafımızdaki kızlardan biri güldü. Bir oğlan kıkırdadı. Mideme kramp girdi. Boğazımın bile gitgide sıkıştığını hissediyordum.

Zihnimin arkalarından gelen cılız bir ses *kaç*, dedi. *Kaç git buradan.*

Çenem öyle kuvvetli bir şekilde kenetlenmişti ki keskin acısı yanağıma kadar ulaşmıştı. Kalbim trampet gibi atıyordu, ona doğru yürümeye başladım. Belki de dolabıma ulaşmama izin verirdi. Tabii sadece burada durup bana laf etmeye falan geldiyse. Bundan çok daha kötülerine maruz kalmıştım. Onun yanından geçerek dolabımın yanına gittim. Daha önceden duymadığım bir şey söylediği yoktu.

“Neyin peşinde olduğunu biliyorum,” dedi bana dönerek. “Rider’ın peşindesin ve bu çok acınası bir durum. Gerçekten acıklı.”

Dolabıma elimi atarken irkildim. Rider’ın peşinde değildim. Onun kastettiği şekilde değil. Beni bir rahat bıraksa bunu kendi de görecekti.

Beni hiç rahat bırakacak mıydı acaba? Çok şey mi istiyordum?

Paige’in bir yere gideceği yoktu.

Soğuk parmakları koluma dolandı; tutuşu sertti ama acı verici değildi. Çenemi kaldırdım ve göz göze geldik. Başımı indirdi. “Rider’ın şu an ihtiyacı olan son şey senin zırvallıkların. Ne yani? Onun ve senin hakkındakileri bilmediğimi mi sanıyorsun? Rider’ın seni hâlâ koruması gereken küçük zavallı bir fare olarak gördüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Sırtımdaki kaslar gerilirken parmaklarım boşluğu sıkı.

Dudaklarındaki zalim ifade yumuşadı, sonra da soluğu havaya değmezmişim gibi bakmaktan vazgeçti. Bakışları kararlı ve ciddi. “Bana senden, şu hiç konuşmayan ve onun için ne kadar üzüldüğünü söylediği kızıdan bahsetti. Senden çok bahsetti.” İçindeki nefesi sertçe bı-

raktı. “İlk başta, gelip Hector’larla yaşamaya başladığın-
da senden, kendinden bile olduğundan daha çok bahsetti.
Neler olduğunu anlattı bana.”

Kıza bakarken midem içe göçtü. Ses tonunda hoşnut-
suzluk vardı. Göğsüm gerildi. Ben de Ainsley’ye geçmi-
şimden bahsetmişim ama Ainsley bunu asla bana kar-
şı kullanmamıştı. Fakat bu kız. Her şeyi söyleyebilirdi.
Rider nasıl olur da böyle şeyleri bu kıza anlatabilmişti?
Zaten darmadağın olmuş düşüncelerimin arasından ağır
bir ihanet duygusu yükseldi. Ben bu kıızı tanıımıyordum
ama o benim hakkımda aylarca Ainsley ile paylaşmadı-
ğım şeyleri biliyordu.

“Bak burada çirkeflik yapmaya çalışmıyorum,” dedi,
oysa böyle bir çaba içinde olmayan biri için ne kadar güzel
taklit ediyor, diye düşündüm. “Ama Rider onu tanıdığım-
dan beridir suçluluk hissederek yaşıyor ve geçen yıldan
bu yana hayatına devam etmeye başlamıştı. Ve şimdi bir-
den sen ortaya çıktın. Şu an ihtiyacı olan son şey de böyle
bir saçmalık.”

Suçluluk hissederek mi? Göğsüme yayılan boş bir duy-
guyla yavaşça gözlerimi kırptırdım. Paige’in söyledik-
lerini idrak etmeye başladıkça uyuşmaya başlamıştım.
Rider onunla hassas konuları paylaşmıştı. İkimizin hak-
kında dile getirilemeyecek şeyleri ve kendini suçlu hisse-
diyordu, benim başıma gelenler yüzünden kendini suçlu
hissediyordu. Rider’ın merhameti beni öylesine sarmıştı
ki üzerimden atmak mümkün değildi.

Paige gözlerini kıstı, sonra da başını iki yana sallaya-
rak kolumu bıraktı. O anda seyircilerimiz olduğunu fark
ettim. Bizi duyduklarını sanmıyordum ama seyrettikleri
aşıkârdı. Kısacık bir an için kendimi küçük düşmüş his-
sedemeyecek kadar şaşırmıştım.

“Tanrım, çok aptalsın,” deyiverdi Paige. “Bana söylediklerim hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi bakıyorsun. Ne demeye...”

O kelimeler sabrımı taşıyarak boğazımı tıkayan yumruyu çekip çıkardı. “Aptal değilim ben.”

Paige’in ağzı bir karış açıldı. Etrafımızdaki öğrencilerin sesi kesildi. “Sen benimle konuştun mu?”

Araya bir ses girdi. “*Cabrona* olma. Zor olduğunu biliyorum, dünyada sahip olduğun tek şey buymuş gibi olduğunu da ama kes şunu artık.”

Gözlerim hızla Jayden’in olduğu yöne döndü. Derin bir nefes alırken çocuğa sinmiş olan o topraksı kokuyu duydum.

Paige’in yanakları, Jayden’a dönerken kızarmıştı. “Sen bana ne dedin?”

Jayden başını yana eğdi ve gözlerini ona dikti. “Ne dediğimi biliyorsun. Ve doğru olduğunu da biliyorsun, tabii *estupido* değilsen.”

Paige gözlerini kıstı ama Jayden onu yolumdan çekerek dolabıma ulaşmamı sağladı. Çevremizdeki ufak kalabalığa bile bakmadan dolabın kapağını açtım ve çabucak kitaplarımı bırakıp yenilerini aldım, ne yaptığımın farkında değildim. Kafam geçmişteki binlerce saati yeniden yaşıyordu, arkamı döndüğümde Paige yoktu, Jayden yüzündeki kendine has uykulu gülümsemeyle ayakta duruyordu.

“Sınıfa kadar sana eşlik edeyim mi *muñeca*?”

Daha önce *muñeca* kelimesini duymuştum. Carl arada sırada Rosa’ya böyle seslenirdi, Rosa da duyduğunda gülümserdi. El sıkışırken başımı salladım ve çantamın kayışını düzelttim.

“Benim dolabım koridorun sonunda,” dedi. “Yani be-

nim bu koridorda bulunmak için bir sebebim var ama Paige'in yok."

Bu, Paige'in beni özellikle aradığı anlamına geldiğinden midem daha da bulandı.

Jayden yanıma geldi, kalabalık koridorda başımı indirmiş yere bakarak ilerliyordum. Benimle gelmesi derse gecikecek demek mi oluyor diye merak ettim. Ama umursadığını sanmıyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yeniden başımı salladım.

Bir elini, kısa kesilmiş kıvrıkcık saçlarından geçirdi. "Neden konuşmuyorsun? Yani aslında konuşabiliyorsun. Seni duydum. O zaman neden konuşmuyorsun? Yani sürekli olarak?"

Sakın ses çıkarma.

Dilimi çalıştırmaya çabalarken bu iki kelime zihnimde yankılandı. Bu şekilde açıklarsam bu "koşullanma" anlam kazanır mıydı? Yoksa tuhaf olduğumu mu düşünürdü? Muhtemelen tuhaf olduğumu düşünürdü. Dr. Taft, Rosa ve Carl'a bu... konuşamama durumumun travma sonrası stres bozukluğundan kaynaklandığını ve mümkün olduğunca sessiz olmaya koşullandığımı söylemişti. Bu şartlanma olayını araştırmış, Pavlov'un köpekleri hakkındaki her şeyi öğrenmiştim. Neyse ki zil çaldığında salya akıtmıyordum. Ben sadece ses çıkarmamak, görünmemek ve duyulmamak üzere olumsuz pekiştirmeye yetişmiştim.

"Biliyor musun? Hiç sorun değil. Dert etme. Geçen gün de dediğim gibi konuşma kısmını ben hallederim. Benim işim sayılır. Benim için ne dediklerini biliyor musun *muñeca*? Bir Eskimo'ya kar satabileceğimi. Öyle de süper ve cazibeliyim işte!" Sırtışından ciddi mi değil mi söylemek zordu. "Bu yerden kurtulur kurtulmaz yapacağım

şey bu olacak galiba. Satış işine gireceğim. Bu halтта becerikliyim.” Durdu. “Paige gibi değilim. O bir şey satmak istese ancak karşısındakine havlar durur.”

Titrek bir nefes aldım. “Rider... onun gibi birinden nasıl hoşlanabiliyor?”

Jayden durup bana baktı. “Paige’den mi?”

“Özür dilerim,” dedim hemen Rider’ın Hector ve Jayden’in Paige’i küçüklüklerinden beri tanıdığını söylediğini hatırladım. “O senin arkadaşın ve...”

“Evet arkadaşım ama sana nazik davranmıyor, o yüzden özür dilemene gerek yok. Rider’la beraberken böyle değil. Onun yanındayken böyle davrandığını hiç sanmıyorum. Bir şeyler saklıyormuş gibi davranmıyor. Onunlayken böyle pislik çıkarmıyor.” Jayden cebinden telefonunu çıkardı, yepyeni ve büyük bir telefondur. Ekranına dokundu ve hızla gelen mesajı okudu. Kaşları çatıldı. “Her neyse sen Paige’i takma kafana. Muhtemelen sen...”

Jayden’in sesi bir anda canlılığını yitirdi ve başımı kaldırdığında benim sınıfımın yanındaydık ama Jayden oraya bakmıyordu. Koridorun diğer ucundan gelen cidden iriyarı bir tipe bakıyordu. Son sınıf öğrencisi olmalıydı, son seneyi tekrar eden hatta belki de üçüncü defa tekrar eden bir son sınıf öğrencisi. Jayden’a, tıpkı onu ilk gördüğümde kendisine dik dik bakan diğer oğlan gibi bakıyordu.

“*Mierda*,” diye mırıldandı Jayden sonra geri geri gitmeye başladı. Bana baktı. “Sonra görüşürüz *muñeca*.”

Cevap verme fırsatım olmadı. Döndü ve bir eliyle pantolonunu çekştirerek koşar adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

“Hey! Jayden!” diye bağırdı büyük çocuk. “Nereye gidiyorsun dostum?”

Yeniden baktığımda Jayden’in köşeden döndüğünü gör-

düm. Başımı kaldırdığımda bir anda hangi delikten çıktığını anlamadığım ağabeyi bu çocuğun arkasında bitivermişti. Bir elini çocuğun omzuna koyarken çenesi kasılmıştı.

“N’oluyor Braden?” diye sordu.

Braden, Hector’un elini omzundan silkeleyerek arkasını döndü. “Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedi öfkeli bir ses tonuyla. “Jerome senin şu aptal kardeşin yüzünden çok kızgın, bana patlayacak değil. Jayden’in hemen...”

Bizim sınıfın hocası, sallana sallana gelirken bu ikisinin adını söyleyince hemen sınıfa girdim. Altdudağımı ısırırken hızla arkadaki boş sıraya oturdum. Neredeyse Jayden’i her görüşümde bir bela çıkıyordu. Hiç de iyiye alamet değildi.

Sırama oturup da ikinci zil çaldığında kamyon çarpmışa döndüm. Jayden kafam uçup gitmiş, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptığımın farkına varmışım.

Paige’in karşısında durmuştum, yılmamıştım.

Sadece üç kelime etmişim.

Ama başarmıştım. Kendimi savunmuştum.

On Üçüncü Bölüm

Başarmışlık duygum tavan yapmıştı, öğle yemeği ve öğleden sonraki derslerim boyunca yerini başka şey almadı. Yine Keira'yla oturdum. Ve yine konuşmadım ama kimse benim bu iletişim yoksunluğumdan rahatsızlık duymadı.

Paige'in karşısında durmak çok büyük bir şeydi. Everest'e tırmanıp ölmek kadar büyüktü. Jayden ikinci defa araya girmişti ama bu defa başaran bendim. Çok fazla bir şey olmayabilirdi ama ben yapmıştım.

Sadece son derse giderken midem yine taklalar atmaya başlamıştı. Konuşma dersine giriyordum. Sabah olanlar ve küçük zaferim sonsuz zaman önce olmuş gibi geliyordu. Bir tek ortaya çıkmak zorunda kalacağım için değildi, Paige'i de görmek zorunda kalacaktım.

Notlarımı alarak çantama koydum ve kalktım. Bu sabah dolabıma giderken sıvı çimento içinde yürüyormuşum gibiyse, şu anki yürüyüşüm çimentoyla *karışık* bataklıkta ilerlemeye çalışmak gibiydi.

Ama koridora bakarken kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Yanlış bir tepkiydi, çok yanlış bir tepkiydi ama

durduramıyordum.

Rider sınıfın hemen karşısındaki dolaplara yaslanmış, ellerini lime lime olmuş eski pantolonunun cebine koymuş bekliyordu.

Boğazımda tuhaf bir düğüm oluştu, midem az öncekinden tamamen çok farklı bir nedenle taklalar atıyordu şimdi. Kirpiklerini kaldırıp da o yumuşak bakışlı, altın rengi ve kahverengi gözleri gözlerimle buluştuğunda damarlarımdan büyük bir hızla sıcaklık akmaya başladı.

Rider... Tanrım, Rider çok iyi görünüyordu.

Genç bir oğlanın nasıl görüneceğini bilemediğim bir şekilde iyiydi. Tıpkı televizyonda ergen çocukları yirmi beş yaşındakilerin oynadığı gibiydi.

Koyu kestane saçları dağınıktı; sanki uyanıp yıkanmış ve kuruması için öylece kendi haline bırakmıştı. Parlak sarı ışık çıkık elmacikkemiklerini aydınlatıyordu. Dolgun dudakları, bir kenarından hafifçe yukarı kalkmıştı. Sağ yanağındaki gamzesi yoktu. Geniş omuzlarını saran mavi tişörtündeki amblem öyle silikti ki ne olduğunu çıkaramıyordum.

Doğrulurken bir elini kaldırıp saçlarından geçirdi. Karşındaki yeni kesiğin yarası zar zor fark ediliyordu. Mutlu oldum. Dudaklarımdaki şapşal gülüşü yok etmeye çalışarak ona doğru yürüdüm.

"Hey Fare," dedi ve onun *Fare* deyişi Paige'in tükürür gibi söylemesinden çok farklıydı. Yumuşak, derin ve sonsuzdu. "E plan ne bakalım?"

İşte o anda, öğrenci selinin arasından ayaklarımı sürüyerek geçerken dank etti. Birazdan olacakları bildiği için sınıfın kapısında bekliyordu. Planın ne olduğunu bilmek istiyordu. Çıkacak mıydım, batacak mıydım? Hangisini seçersem seçeyim yanında olacağını biliyordum.

Tüm iç organlarım erimişti, herkes böyle mi hissediyor acaba diye düşündüm ama bu sıcak hissin etrafı bir nebze suçlulukla sarıldı. Organlarım Rider için erimeye izinli değildi. Rider yasak bölgeydi.

İkinci bir şey daha geldi aklıma. Paige, Rider'ın her zaman beni koruduğunu ve şimdi de bir şekilde aynısını yapması için onu etkilediğimi söylemişti. Rider'ın peşinde olduğuma inanıyordu. Kasten bir şey yapmamıştım ama bir bakıma haklıydı. Sınıfı terk ettiğimde Rider peşimden gelmişti, beni takip etmişti ve şimdi de buradaydı, yapmasına ihtiyaç duyduğum ne varsa yapmaya hazırdı.

Hâlâ beni koruyordu.

Bu da beni çok zavallı bir konuma sokuyordu.

“Var mısın yok musun?” dedi, hafifçe omzuma çarpıp geçen birine baktı. Gözlerini kıstı.

Öksürerek boğazımı temizledim. Yine o kaçma hissi gelmişti, çünkü en kolayı buydu ama kısa vadeli oluyordu. Sınıfa girmezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum. Omuzlarımı dikleştirerek başımı salladım. “Varım.”

Dudaklarının köşesinin biraz daha kalkması haricinde yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu. Gamze ortaya çıkmış, adeta tüm koridoru kutsamıştı. “Haydi, yapalım şu işi o zaman.”

“Dur.” Kolunu yakaladım.

Yüzünden büyük bir şaşkınlık geçti. Onu bu şekilde tutmama alışık değildi. Ağzımı açtım ve ona Paige'e neler söylediğini sormaya hazırlandım. Ona ne söylediğini bilmek istiyordum. Onun bu davranışları sergilemesine neden olanın acıma hissi olup olmadığını bilmek istiyordum. Konuşmak üzereydim ama etrafımızda insanlar vardı. Yalnız değildik ve bu özel bir konuşma olacaktı. İki dersin arasında birkaç dakikada olup bitecek bir konu değildi.

“Fare?”

Kolunu bırakırken zorla gülümsemeye çalıştım. Elini kaldırıp çenesini ovuşturdu. Parmağında bu defa mavi lekeler vardı.

“Sen... yine duvar mı boyadın?” diye sordum güvenli sulara adım atarak.

Yırtık pırtık defterini diğer eline aldı. “Sayılır.”

Merdivenlerden inerken daha ayrıntılı bir cevap bekledim. Rider yanımda yürüyordu, daha çok peşimden geliyor gibiydi. Öğrenciler gelip geçerken ona çarpıyordu ama fark etmiyor gibi görünüyordu.

Ya da umursamıyordu.

Daha ayrıntılı bir cevap vermedi, ben de elimi soğuk tırabzana koyarken dilimi çalıştırmaya başladım. “Sayılır derken?”

Merdivenler bitmişti. “Akşamları çalışıyorum. Ara sıra.”

Şaşkınlıkla irkildim. “Çalışıyor musun?”

“Okuldan sonra, haftada birkaç kere.” Bana baktı, ardından da alçak sesle kahkaha attı. “Sana yengeç avcılığı yapmayı düşünüyorum demişim gibi bakıyorsun.”

Son adımları atarken gözlerimi kırıştırdım. “Sadece... bilmiyordum. Nerede çalışıyorsun?”

“Kaldığım yerden çok uzakta değil,” diye açıkladı.

“Kaldığın?” dedim, Hector ve Jayden’in büyükannesiyle yaşadığı yeri tarif etmek için kullandığı garip ifadeyi düşünerek.

Başını salladı. “Bayan Luna’nın evinden biraz aşağıdaki bir garajda. Sahibi için bazı özel tasarımlar yapıyorum. Kişiye özel boyamalar falan.”

“Vay canna,” diye mırıldandım, cuma günü Paige’e bir garajdan bahsettiğini hatırlayarak. Kapıyı açtı ve ben kolunun altından geçerken tuttu. “Süpermiş. Yani... bu işte

sana sahiden güveniyor olmalılar.”

Rider, önemli bir şey değilmiş gibi bir omzunu salladı ama yanakları hafiften kızarmıştı. Kişiye özel araba boyama işi hakkında pek bir bilgim yoktu ama hata kabul etmeyen zor bir iş olduğunu biliyordum. Birinin bu iş için genç birine güvenmesi çok şaşırtıcıydı ve ona bu işi nasıl bulduğunu sormak istiyordum. Ama sınıfa girmiştik.

Ben sınıfın arkasına giderken o da yanımdaydı. Keira elini kaldırıp parmaklarını oynatarak selam verdi. Ben de ona selam verdim. Öğle yemeği boyunca Keira ve Jo, çoğunlukla Anna'nın sakatlığı yüzünden öğrendikleri yeni bir hareket hakkında konuşmuşlardı.

Yerime oturdum ve hemen notlarımı açtım. Hector Rider'ın sırasının önüne gelip de “Kendini nasıl hissediyorsun *bebitala*?” diye sorduğunda kelimeler bulanıklaştı-verdi.

Önce neden böyle bir soru sorduğunu anlamadım ve Braden denen çocukla ilgili olduğunu düşündüm ama sonra cuma günkü çılgın kaçışımı ve Rider'ın bahanesini hatırladım. Başımı iyiyim anlamında salladım ve Rider'a baktım. Arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını sıranın altına uzatmış, inik gözkapaklarıyla bana doğru bakıyordu.

Boğazım daha da kurudu. Bir soru sormak istiyordum ama Rider'ın bakışı aşırı derece tetikte olmama neden oluyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımı oynattım. “*Bebitala*... ne demek?”

Rider şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken dudakları hafifçe aralandı. Yüzü bir anda şaşkınlığa bürünmüştü. Evet, Hector'un önünde konuşmuştum. Biraz sersemlemiş gibi hissediyordum. Topu topu birkaç kelime etmiş olabiliyordum ama onunla ilk defa konuşmuştum. Yeriden

karşılaştığımızdan bu yana ilk kez Rider'ın yanında başka biriyle konuşmuştum. Ben Jayden'la konuşurken yanımızda değildi.

Gülümsememi bastırmak için altdudağımı ısırardım. Hector'a bakmaya çalıştım. Yeşil gözleri kocaman açılmış, gülümsüyordu. "Şey, bebek demek."

"Oo," diye fısıldadım yanaklarıma ateş basarken. Hoş bir şeydi.

"Ayrıca sana seslenmemesi gereken bir hitap anlamına da geliyor," diye ekledi Rider ve gözlerim yeniden ona döndü.

Hector kıkırdıyor, Rider gülüyordu. Bir kolunu sandalyenin sırtından sarkıtmıştı. "Benim hatam," diye mırıldandı ama yüzünden hiç de suçluluk hissediyormuş gibi gelmedi.

Hafifçe gülümsedim.

Rider başını yana eğdi. "Hı hı tabii!"

Sonra Paige'in sınıfa girdiğini gördüm, uzun bacaklarıyla çabucak arkaya gelmişti. Sırasına geçerken Hector'a gülümsedi. Ama hemen oturmadı. Bir elini Rider'ın omzuna koydu ve eğildi, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Selam bebeğim."

Dikkatimi sınıfın ön taraflarına doğru verdim. Öpüşüklerini görmeme gerek yoktu. Oturduğunu belli edecek şekilde bir sandalye çekilme sesi duymama rağmen dönüp bakamadım. İçimde garip, yakıcı bir his oluştu. Genzimde acı bir tat duydum.

Hector beni izliyordu.

Gülümsedim.

Onun da dudaklarının bir yanı yukarıya kıvrıldı.

Birkaç saniye sonra Bay Santos ellerini çırparak sınıfa girdi. Gözlerim sınıfın ön saflarında gezinirken gerildim.

Bir yanımla benimle göz teması kurmasını bekliyordu; bir baş sallama ya da Carl'ın planının geçerli olduğunu gösteren herhangi bir şey.

Ama olmadı.

Santos kitabını açtı, tahtaya gitti ve üç hafta sonra yapacağımız ilk konuşmanın üzerinden geçti. Bilgilendirici türde bir konuşma olacaktı. Üç dakika sürecekti. Karnım yere yapışmış gibi hissettim. Üç dakika mı? İlk konuşma üç dakika mı sürecekti? Sonsuzluk demekti. Ben, kendi konuşmamı Bay Santos'un karşısında yapacak olmama rağmen kalbim kaburgalarımı kıracaktıymışçasına çarpıyordu ama düşüncelerimi dizginledim. Aklımı kaçırmak için önümde daha üç haftam vardı, o yüzden sakinleşmem ve hemen dikkatimi toplamam gerekiyordu. Zihnimi kontrol altına almayı başarınca apar topar notlar almaya başladım. Ne zaman Rider'a baksam uyuklar gibi görünüyordu. Not aldığı yoktu. Paige hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Hector, ee Hector kucığına koyduğu telefonuna bakıyordu. Bir an ekranda patlayan şekerler görür gibi oldum.

Zil çaldığında zıplayıp *Kahvaltı Kulübü* filmindeki gibi yumruğumu havaya kaldırmak istedim. Tanrı'ya şükür yapmamayı başardım ve onun yerine sakince eşyalarımı topladım.

Ben ayağa kalkana kadar Hector çoktan sınıftan çıkmıştı bile. Keira ön tarafta Bay Santos ile konuşuyordu. Rider ise uzun parmaklarını defterine dolamış bekliyordu.

Beni.

Çantamı omzuma takarken, karnımda yeniden taklalar hissetmeye başladım ama sonra Paige'in de beklediğini gördüm.

Rider'ı.

“Hey!” Paige yaklaşarak Rider’ın boşa olan elini tutup ona yaslandı.

Daha önce de yaptığım gibi gülümsedim ve kimse bir şey diyemeden kıcımlı oradan hızla uzaklaştırdım. Ya da en azından uzaklaştırmaya çalıştım.

“Mallory.” Bay Santos kapının yanındaydı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Onun arkasından giderken omuzlarım gerildi. Önünde duran bir defteri kapattı.

“Çok tutmayacağım seni. Buradan çıkmaya heves ettiğine eminim,” dedi. Gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. “Sadece konuşmalarını benim karşımda yapman konusunda sonuna kadar arkada olduğumu bilmeni istedin.”

Şimdi konuşmak, ona benim de konuşmamı herkes gibi sınıfta yapmak istediğimi söyleme zamanıydı. Ama hiçbir şey söylemedim.

Bay Santos konuşmasını sürdürdü. “Ayrıca seni anladığımı da bilmeni istiyorum. İnsanlar önünde konuşmak herkes için zordur, bazıları içinse neredeyse imkânsızdır. Öğrencilerimin hiçbirini kalkıp kendileri için zararlı olabilecek bir şey için zorlamam.”

Aslında... biraz zorluyordu.

Ama Bay Santos’a konuşma yapmamın bana zarar vermeyeceğini söyleyebilirdim. Kendimde bunu yapacak cesareti ve gücü bulabilirdim.

Yine de bir şey söylemedim.

“Anlaştık mı?” dedi.

Başımı salladım.

Bay Santos gülümseyerek başını salladı. “İyi akşamlar Mallory.”

Arkamı dönerek sınıftan çıktım ve Bay Santos’la olan

konuşmamı sindirmekteyken Rider'ı gördüm, yanında kız arkadaşı yoktu.

Etrafıma bakındım. "Paige... nerede?"

"Çıktı. Benimle beklemedi," dedi, kendisi beni beklesin diye bırakıp gitmesinde hiçbir sorun yokmuş gibi.

Ağzım açıldı, tam ona bu sabah neler olduğunu söyleyecektim ki dudaklarımı kapatıverdim.

"Dolabına gitmen gerekiyor mu?" diye sordu. Ödevlerimi aklımdan geçirdim ve başımı hayır anlamında salladım. Başını kaldırıp koridorun sonuna baktı. "Arabana yürüyelim mi?"

Öyle de yaptı.

Seyrekleşen öğrenci trafiği ve etrafımızdaki mutlu seslerin arasından dışarı çıktık. Rider, ancak öğleden sonra güneşinde arabamın parlayan tavanını gördüğümde konuştuk. "Bugünün olaysız geçmesine sevindim."

Yüzümde alıkoyamadığım bir gülümseme vardı. Ağzım kulaklarıma varıyordu. "Ben... Ben de." Çenemi kaldırmak yavaşça nefes aldım. Rider, dudakları her iki tarafından da kalkmış gülümserken gözlerini indirmiş bana bakıyordu. Bir an on yıl öncesine döndüm.

Küçüktüm, içi yamru yumru, dar yatağın kenarında oturuyordum. Midem bomboştu, açlıktan iki büklüm kıvranıyordum. Yazın ortasında, klimasız yerde saçlarım yanağıma yapışmış, bir insanın normalde oturduğunda vücudunda oluşmaması gereken çukurlara ter birikmişti.

Rider sabahtan beri evde yoktu.

Bayan Becky'nin nadiren ayık olduğu zamanlardan biriydi ve Rider'ı alışveriş merkezine götürmüştü, o güzeli klimalı alışveriş merkezine. Rider, Bayan Becky'nin gözdesiydi. Ben de gitmek istediğim için ağladığımı hatırlıyordum ama Bayan Becky beni azarlamış, bebek gibi dav-

ranmamamı söylemişti. Bütün gün havasız odada tıklıp kalmıştım, çünkü Bay Henry evdeydi ve onun dikkatini çekmek istemiyordum. Rider o akşam eve geldiğinde beraberinde bir de oyuncak bir bebek getirmişti.

“Kendimi kötü hissettim,” diyerek bana vermişti. İşte o zaman da şimdiki gülümseme vardı yüzünde; güvenle kararsızlık karışımı tuhaf, çekici bir gülümseme.

Paige’in daha önce intikam duygusuyla dile getirdiği gibi.

Kendimi kötü hissettim.

Rider’ın son dört yıldır suçluluk psikolojisiyle dolaştığını söylemişti ve şu an bunu gayet açık ve net bir şekilde görebiliyordum. Anlamsız değildi. Rider o evde çok acı çekmişti ama bazı konularda ona benden daha iyi davranılmıştı. Rider’ın suçluluk hissi mahmuzlanıyor, bazen kendini ölümcül bir ihtiyaçla Bay Henry’nin yumrukları-
nın ve benim önüme atılmasıyla sonuçlanıyordu. Benim yeniden onun hayatına girmem bir anda yeniden koruyucu rolüne bürünmesine sebep olmuştu. Birden... Birden kendimi iğrenç hissettim. Kasvetli bir havada tüm gün dışarıda kalmıştım sanki. Eve gidip üzerimdekileri çıkartıp yakmak ve günlerce duş almak istiyordum. Benim için hissettiği acıma duygusunun ağırlığı ve suçluluk beni boğuyordu. Aptal gözyaşları genzimi yakmaya başladı.

Tanrım, bu çok küçük düşürücüydü.

Geri adım atarak çantamı biraz daha sıkı kavradım. Şimdi bu konuşmayı yapmanın tam sırasıydı. “Kendini suçlu mu hissediyorsun?”

Rider şaşırıldı. “Ne?”

“Benim... Benim yüzümden kendini... suçlu mu hissediyorsun?” diye sordum, acı verse de kelimeleri ağzımdan çıkarmaya zorladım kendimi.

Ağzı, dile gelmeyen kelimelerle kıpırdadı, sonra biri omurgasına kılıç sokmuşçasına kaskatı kesildi. “Neden soruyorsun bunu?”

“Sen neden cevap vermiyorsun?” diye karşılık verdim.

“Bunun ne tür bir soru olduğunu bile bilmiyorum Fare. Ya da neden böyle düşündüğünü.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Cidden... bilmiyor musun?”

Bir an sonra defterini daha da sıkı tuttu. Cevap vermedi, derin bir nefes aldım. “Sen... Paige’e benden bahsetmişsin.”

“Of Tanrım.” Etrafına bakarak başını salladı. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Sana böyle mi söyledi Fare? Gerçekten mi?”

Bir omzumu kaldırdım. Görmediği omzumu, çünkü bana bakmıyordu. Yakındaki bir park yerinden çıkan parlak sarı bir Volkswagen Bug’a bakıyordu. “Hayır,” diye yalan söyledim. “Pek sayılmaz ama bana... bazı konuları düşündürdü.”

“Ne zaman? İkinizi konuşurken hiç görmedim.”

“Bu sabah karşılaştım.” Bu hem bir bakıma doğrudu hem de onun beni beklediğini söylemekten daha iyi geliyordu kulağa.

“Fare...”

Bekledim.

“Ona geçirdiğimiz bazı zor zamanları anlattım. Dönüp bakınca belki de anlatmamam gerekiyordu. Lanet olsun. Bir gün yeniden geleceğini ya da onun seninle konuşma ihtimalinin olabileceğini hiç beklemiyordum.”

Ben de onu yeniden göreceğimi hiç beklemediğimden nasıl düşüneceğimi bilemiyordum ama ihanet hissi geçmiş değildi, hâlâ mideme oturmuş duruyordu. Mantıksız olduğunu fark ettiğim anda bile gitmedi. Paige ile konuşması Rider’ı bana karşı sadakatsiz yapmazdı çünkü sadık

olmasını gerektiren herhangi bir durum yoktu ama bu, hissettiğim iltihaplı sancıyı geçirmiyordu.

“Ona her şeyi anlatmadım.”

Nefesim kesildi. “Çok konuşmadığımı... biliyordu.”

“Bunu ben söylemedim. Ona böyle bir şeyi asla söylemem.” Zar zor gözlerime baktı. “Geçen salı Hectorların evine gelmişti, Hector da seninle ilgili sorular sormuştu. Ona sessiz biri olduğunu, çok konuşkan olmadığını söylüyordum. O da o sırada duymuş olmalı, ona doğrudan bir şey söylemedim.” Durup bekledi. “Paige böyle yaptığımı mı söyledi?”

Böyle söylemişti ama başımı hayır anlamında iki yana salladım.

Omuzları, derin bir nefesle kalktı, sonra parmakları gün içinde gevşeyip düşen bir saç tutamını alıp kulağımın arkasına ittirdi. Yanağımda hoş bir karıncalanma oldu ama sonra elini başımın arkasına götürünce bu karıncalanma sırtıma yayıldı.

Birbirimize bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim. Kafam bulanmıştı, sesimi kullanmakta bir sorunum olmamasına rağmen böyle bir durumda ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Rider bir süre bana baktı sonra boynumdaki eliyle beni kendine çekti. Diğer kolu da sırtıma dolandı ve sıcak bir şekilde sımsıkı sarıldı bana.

Elini çekmeden geri çekildi. “Sonra konuşalım mı?”

Gülümsedim ve başımı salladım ama dokunuşu hoş, sarılışı daha da hoş olsa da aklım ister istemez Rider’ın soruma cevap vermemesine takıldı.

On Dördüncü Bölüm

Rider pazartesi gece bana mesaj attı. İyi geceler dilediği ve bana Fare diye hitap ettiği kısa bir mesajdı. Geçen seferin aksine bu defa aptallık etmeyip ben de iyi geceler dileyerek karşılık vermeyi başardım.

Okulun ikinci haftası aşağı yukarı ilk haftası gibi geçti. Yani, öyle geçti sayılırdı. Hiçbir dersten kaçıp gitmemiştim. Gol! Pazartesi itibarıyla Paige bana dolabımın başında herhangi bir sürpriz hazırlamamıştı. İkinci gol! Pazartesi ona karşılık vermem işe yaramışa benziyordu. Üçüncü gol! Rider'la flörtleşmekle meşgul olduğundan konuşma dersinde beni görmezden gelmişti. Pazartesiden perşembeye kadar öğle yemeklerini Keiraların masasında yedim ve dün bana sorulan bir soruya cevap vermeyi başardım. Hatta bir değil tam iki soruya! Resmen gol yağmuru olmuştu.

Soru, el bileğini kıran Anna'dan gelmişti ve "Hiç bir yerin kırıldı mı Mallory?" diye sormuştu.

Tabağımda oynadığım spagetti mideme oturdu, her bir lokma sanki kurşun ağırlığındaydı. Boğuk bir sesle, "Evet," dedim.

“Neren?” diye sordu Keira keskin koyu gözleriyle.

Sonraki kelime o kadar zorlu değildi. “Burnum.”

Şanslıydım, muhtemelen o sırada Jo’nun erkek arkadaşı bize kardeşinin, epey yetenek gerektirdiğini düşündüğüm bir şekilde burnunu bir beyzbol sopası ve topuyla nasıl kırdığını anlatmaya başladığından kimse bana burnumun nasıl kırıldığını sormamıştı. Perşembe günkü öğle yemeğinde söylediğim o kadar çok bir şey değildi, altı üstü üç kelimeydi, tamamı dolu bir masanın karşısında söylenmiş üç kelime. Her ne kadar basit olsa da ben... kendimi iyi hissediyordum ve o gece Carl ile Rosa işten döner dönmez onlara söylediğim için kendimle gurur duyuyordum.

Onlar da gururlanmışlardı.

Ve rahatlamışlardı.

Tabii kendi aralarında sözsüz, hızlı bakışmalar olmuştu. Ama bunun beni rahatsız etmemesine çalıştım. Okulla baş edemediğime inanmamaları gibi değildi ama yine de endişelendiklerini biliyordum. Hepsinin birden ağır geleceğinden kaygılanıyorlardı ama yapıyordum, ortaokulda kaldığımdan daha uzun kalmıştım lisede.

Cuma günü Rider elleri ceplerinde yemekhanenin girişinde oyalanıyordu. Belli ki yine dersini ekmeye karar vermişti. Bu hareketini onaylamamam gerekse de onu gördüğüm için mutluydum. Konuşma dersinden önce ya da sonra pek konuşamamıştık, herhangi sürpriz bir ziyarette de bulunmamıştı. Yemek kuyruğuna girdik ve yine ilk geldiğimizde aldıklarını aldı; pizza ve süt.

“Burada mı dışarıda mı oturmak istersin?” diye sordum.

Rider’ın dudakları yukarıya kıvrılırken Keira’nın oturduğu masaya baktı. “Nereyi istersen. Dükkân senin.”

Güldüm. Dışarıda yersek ciddi konuşabilirdik. Ayrıca yaz mevsimi, henüz sona ermemişken aceleci ve erken bir çıkış yapmaya karar vermiş gibi hava serinlemişti. “Dışarı çıkalım mı?”

Eski piknik masalarına giderken karşımıza kimse çıkmadı. Masaların birkaçı doluydu, boş bir tane buldum. Rider yanıma oturdu. Diğer öğrencilerin yaptığı gibi karşıma oturmadı. Çok yakınımıdaydı, bacağı neredeyse bana dokunuyordu. Hoşuma... gitmişti.

Bu yaptığı, tepsimi önüme koyarken kendisinin aşırı derece farkına varmamı sağlamıştı. Sütü açıp tepsiye koyarken aldığı her nefesi duyabiliyor, dirseğini masaya koyarken bank üzerindeki her hareketini hissedebiliyordum.

Sütten bir yudum aldım. “Dersini ektiğin için başın belaya girmiyor mu?”

Omuz silkti, silkince kolu koluma değdi. Bu da çok hoşuma gitmişti ama belirsiz cevaplardan hoşlanmıyordum. “Rider?”

Dilim pizzasını alırken bana baktı. “Dert değil.”

Kaşlarımı çattım. “O neden?”

Bir ısırik aldı ve çiğnerken “Nasıl olsa sonunda dersi geçeceğim. O yüzden sorun değil.”

Rider zekiymiş. Keira bile fark etmişti. Çocukken bazı konuları herkesten daha çabuk anlardı ama derse girmek önemliydi. Böyle düşündüğüm için dışarıdan aptal gibi görülebilirdim ama nasıl olur da başı derde girmezdi? Pizzanın üzerinden sucuğun birini alırken bunu sordum.

Hemen cevap vermedi. “Dürüstçe bir cevap mı istiyorsun? Umursamıyorlar.”

“Kimler?” Sucuğu onun tabağına koyacaktım ama elimden alıp ağzına attı. “Öğretmenler mi?”

“Evet. Galiba benden sadece asgari gereklilikleri bekliyorlar o kadar.” Suyundan içerken güldü. “Derslere gir çık falan.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.”

“Okul artık Bayan Luna’yı aramıyor bile. Vazgeçtiler... Koruyucu ailede olduğumu anladıklarında aramaktan vazgeçtiler.” Yüzünü astı ve ben bu duyduğuma inanamadım. “Paige’e de aynı şeyi yaptılar ki o koruyucu ailede bile değil. Sırf yaşadığı yer yüzünden. Ve bu şekilde başka bir sürü kişi var. Bir adres görüyorlar ve üstünü çiziyorlar.”

Kafam karışmıştı, başımı iki yana salladım. “Senin adresin ne?”

O da başını iki yana salladı. “Senin adresin onları etkileyecek türden adreslerden. Ama bu lanet okulun yarısı öyle mi? Değil elbette.” Durup tabağıma baktı. “Yiyor musun?”

Gözlerimi devirdim. “Çocuk değilim. Kendi yemeğimi... yiyebiliyorum.”

Rider kaşının birini kaldırdı ve başımın üzerinden bir şeyler yavaşça aşağıya doğru kaymaya başladı. Yanaklarım kızardı. “Güven bana,” dedi daha da sert bir sesle. Daha boğuk. “Biliyorum. Anlamak için çok kafa patlattım ama biliyorum.”

Ağzım bir karış açık kalakaldım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Gözünü pizzama dikti.

Peki madem. Bir ısıruk aldım. Şapşal şapşal oturup ona bakmaktan iyiydi.

“Her neyse, başım dertte değil,” dedi bir peçete alıp parmaklarını sildi.

Pizzadan bir ısırık daha alıp tabağa geri koymayı düşünüyordum. “Başın derde girmiyor çünkü onlar...” Bir sucuk daha alıp ona uzattım. Parmakları bu defa bana dokunarak tenimi ısıttı. “Onlar senden bir şey beklemiyor. Bunu mu söylüyorsun?”

Rider yeniden omzunun birini silkti, cevap vermedi.

Lanet olsun, dediği şey buydu. Huzursuzca yarısı yenmiş pizzaya baktım. “Doğru mu bu?”

Bana baktı ve gözlerini yere indirdi. “Galiba... bunu sorman bile bir bakıma iyi.”

Ellerimi kucağıma koydum. “Ne demek... istiyorsun?”

Pizzasını bitirip bana döndü ve yüzüme baktı. Doğrudum, aramızda çok az bir mesafe vardı. Yakınlaştıkça, kirpiklerini her kaldırdığında gözlerindeki altın renkli hareleri görebiliyordum. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı ama gözüme yetersiz gelmişti. “Sen iyi bir yerdesin,” dedi. “Dört yıl oldu. Harika insanlar tarafından evlat edinildin. Doktorlar tarafından. Artık o diğer hayatı yaşamıyorsun.”

“Ama... Ama Bayan Luna’nın iyi biri olduğunu söylemiştin.” İçim kaygıyla doldu. Yalan mı söylemişti?

Elini uzattı ve işaretparmağıyla elime dokundu. Bugün boya lekesi yoktu. “İyi biri. Harika ama... bak bir önemi yok.” Parmağını kemik boyunca gezdirerek avcumda dolaştırdı sonra bileğime doğru geldi. “Başım dertte değil. Derde girmeyecek.”

Bir önemi vardı, bu durum bana okulun Rider’ı uğraşmaya değmez biri olarak gördüğünü düşündürmüştü. Ya da daha fenası, kendisi uğraşmaya değer olduğunu düşünmüyordu. Ama yanlış düşünüyordu. Tam ona bunu söyleyecektim, elimi çevirip parmaklarını parmaklarıma doladı. O anda düşüncelerim darmadağın oldu.

Küçükken de bunu çok yapardı ama şimdi çok farklı hissettiriyordu. Hatta öyle ki ister istemez eline bakıyordum, benimkinden ne kadar büyük olduğuna, benim elimden daha sert ve pürüzlü oluşuna.

Artık o diğer hayatı yaşıyorsun.

Ama o yaşıyordu, yaşamak zorunda olmadığını düşünmeme rağmen.

Elimi çekmem gerektiğini biliyordum, ama çekmeyince içten içe kendimi azarladım. Onun elimi tutuşu masum görünüyordu. Zaten Paige'in göreceğinden de şüpheliydim. Hoş, masum olmadığını düşünürse de onu suçlayamazdım.

Rider elimi sıktı. "Yapacağımız konuşmayla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Senin konun hükümetin üç organı değil mi?"

Başımı salladım. Ona Carl'ın Santos'la yaptığı anlaşılmadan bahsettim. Harika bir fikir olduğunu düşündü. Muhtemelen herkes harika bir fikir olduğunu düşünürdü, sonuçta kimse yapabileceğini sanmıyordu ne de olsa.

Santos ilk konuşmada kendi konularımızı kendimizin seçmesine izin vermedi ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Rider, resimdeki farklı sanat stilleri konusunu almıştı. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. "Bu konu... kolay olmalı."

"Öyle." Elimı bıraktı, parmakları avcumdan geçerken arkasında bir dizi ürperti dalgası bıraktı. "Sen de başaracaksın."

Konuşmaya hazırlanmak için iki haftam olduğunu, ayrıca kendi konuşmamı sınıfın önünde yapmayacağım için fazladan birkaç günüm daha olacağını göz önüne alınca ben de üstesinden gelebileceğimi düşündüm.

"Alıştırma yapmak ister misin?" diye sordu suyunu alırken.

“Ciddi misin?” Ainsley’den bana yardım etmesini istemeyi planlıyordum. Konuşmamı her ne kadar sadece Santos’un önünde yapacak olsam da bana hâlâ aşırı zor geliyordu. Şimdi bile düşününce karnıma ağırlar giriyordu. Keira’dan yardım istememe imkân yoktu, çok utanırdım.

Rider başını salladı. “Evet. Ne zaman istersen yapabiliriz.”

Kalbim tekledi. “İş ne olacak?”

“İş saatleri rahat.” Tabağa baktı, o daha sormadan ne söyleyeceğini biliyordum.

“Tamam,” dedim. “Bitireceğim.”

Kıkırdadı ve bir gamze oradan göz kırptı. “İşte benim kızım!”

Nefesim kesildi, sersemledim ama yedim. Pizzamı bitirdim, ardından sütümü tepeye diktim. “Paige de... bizimle alıştırmaya yapacak mı?” diye sordum, onun da çalışması gerektiğinden akıllıca bir soru olduğunu düşünerek.

Beni koluyla dürttü, neredeyse süt dökülecekti. “Ee pek sanmıyorum.”

Başımı sertçe ona çevirdim. “Neden?”

Rider omuz silkti.

“Onunla... konuşmadım,” dedim yavaşça, Paige’in dediği her şeyi Rider’a söylemediğimden ne diyeceğimi bilemedim.

“Biliyorum,” diye yanıt verdi.

“Sen...” O anda kafama dank etti. Gözlerimi kıstım. İçimi bir rahatsızlık ve şüphe kapladı. “Sen... ona bir şeyler söylemişsin.”

Rider kaşlarını kaldırdı.

“Ben... Bunu yapmış olamazsın,” dedim arkama yaslanırken, hafif bir esinti bir tutam saçımı havalandırdı ve yüzüme attı. Rider gözlerime baktı. Bana aptal dediğin-

de kendimi savunmuştum ve bu sebeple o zamandan beri beni rahatsız etmediğini düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. “Ona ne söyledin?”

Rider gözlerimi arandı. “Ona sadece senin benim için önemli olduğunu ve senin hayatıma yeniden gireceğini hiç düşünmediğimden birinin ya da herhangi bir şeyin bunu bozmasını istemediğimi söyledim. Anlayacaktır.”

“Neyi anlayacaktır?” diye fısıldadım.

Rider yeniden gözlerime baktı. “İkinizden birini seçmem gerektiğinde bunun kendisi olmayacağını.”

Karnımda bir şeyler pır pır etti ve göğsüme doğru yayılmaya başladı. Yani, bu aslında çok tatlı, hoş ve biraz da çılgıncaydı ama yine de onun bunu yapmasını, benim savaşılarımı vermesini istemiyordum. İkimizden birini seçmesini istemiyordum. “Bu... Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum. İkimizden birini seçmek zorunda olmamalısın. Benim... artık beni savunmana ihtiyacım yok.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı.

“Evet!” Biraz bağırmıştım, yandaki masadan birileri baktı. Sesimin bu kadar yüksek çıkmasına şaşırmıştım ama yapmıştım. Gerçekten kızmıştım. Ben kalkmış burada Paige’i kendi kendime başımdan defettiğimi düşünürken, bir bakıyorum bunu yapan aslında ben değilmişim. “Birinin... beni korumasına ihtiyacım yok,” dedim daha alçak bir sesle.

Kocaman ve ıslıl ıslıl gülümsedi ama umurunda değildi.

Omzuna bir yumruk attım. “Gülümsenecek bir şey değil bu.” Kolumu geri çekip bir daha yumruklayınca elimi yakaladı.

“Fare!” Rider derinden bir kakhaha attı. “Sen bana yumruk mu attın?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Beni savunmana... ihtiyacım yok. Benim...” Devam edemedim, tuttuğu elimi

göğsüne çekmişti. Kuvvetli kalp atışlarını elimin altında hissedebiliyordum.”

Gözkapakları düştü. “Neye ihtiyacın var Mallory?”

Konuşmak, şimdi çok farklı bir nedenle zor geliyordu. “Benim... Benim olayların üstesinden kendi başıma gelmeye ihtiyacım var.”

Rider başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakarken kaşlarını çattı. “Neden?”

“Neden mi?” dedim hararetle. “Çünkü kendim için bunu yapmam gerekiyor. Bir sorun olduğunu düşündüğün her an... yanıma gelemezsin. Beni her zaman... koruyamazsın.”

“Ama korumak istiyorum,” dedi yine alçak sesle. Huzur veren sesiyle.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. “Yapamazsın.”

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Elim hâlâ göğsünde duruyordu. “Bu değiştirmesi zor eski bir alışkanlık gibi.”

Gözlerini yeniden kaldırdı, bakışları beni delip geçiyordu. “Denemen... Denemen gerek.”

“Pekâlâ.” Ellerimizi dizine koydu. Diğer eliyle saçımı tutup kulağımın arkasına attı. “Deneyebilirim.”

Öylece birbirimize bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum ve şayet etrafımızda bize bakan birileri varsa onların ne düşündüğüne dair de bir fikir yürütemiyordum. Ona hâlâ kızgındım. Endişesine müteşekkir olmadığım-
dan değildi ama ben sürekli koşup kurtarması gereken bir küçükhanım değildim.

Ya da öyle olmamaya çalışıyordum.

Çünkü olmak istediğim Mallory zayıf ve acınası bir kız değildi. Paige’in erkek arkadaşının kendisini savunması gereken türde bir kız değildi.

Kısa bir nefes aldım. “Eğer ihtiyacım olursa ya... yardımını isterim. Tamam mı?”

Başını yana eğdi ve güzel Tanrım, dudaklarımız neredeyse mükemmel... bir hizadaydı. “Tamam.”

“Güzel,” diye fısıldadım.

Rider elini yavaşça indirdi ama birkaç saniye daha elimi tutmaya devam etti. Elimini bırakırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Artık çok farklı birisin Mallory.”

Duruşumu dikleştirdim. “Evet öyleyim.”

“Güzel,” diye fısıldadı.

On Beşinci Bölüm

Paige, kendi özel yoluymuş gibi koridorda rahat rahat, gerine gerine dolaşıyordu. Her adımından özgüven taşıyordu. İçimden yüzeye doğru bir kıskançlık yükselmeye başladı. Böylesine bir kendinden eminlik görmemiştim hiç, nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum. Saçları gergin bir atkuyruğu olarak toplanmıştı ve daha önce görmediğim koyu tenli bir kızla beraberdi.

Çantamın kayışını tutup bir gözümü ondan ayırmadan yürümeye devam ettim. Bir yanım sola geçip dolapların kenarından yürümek istiyordu ama bir dolu kapı açılıp kapanıyordu. Çok kalabalık olurdu.

Ve bu hareket beni korkak yapardı.

Bunu yapamazdım, özellikle de geçen cuma Rider'a ona beni korumasına ihtiyacım olmadığını söyledikten sonra. Şimdi pazartesi olmuştu ve söylediklerimi kanıtlayanın zamanıydı.

Kalbim, onun yanından geçerken Riverdance'den fırlamışçasına step dansı ve sıçrayışlar yapıyordu. Paige hiçbir şey demedi ama ince, solgun kolunu kaldırıp orta-parmağını gösterdi.

Tam benim olduğum yöne.

Yanındaki kız kahkahalar attı.

Sonra diğer yanımdan bir yerden, bedenimin her bir zerresiyle tiksindiğim bir söz duydum.

“Tam bir geri zekâlı.”

Yanaklarımı bir anda alevler sardı. Kızın Paige'den bahsetmediğini biliyordum. Gözümü bile kırpmadım. Onun olduğu yöne bakmadım, kimseye bu zevki tattıracak değildim. Başım dik yürümeye devam ettim ve dolabımın yanına geldim.

Görmeyen gözlerle kitaplarımı aldım ve doğru kitaplar olduğunu ümit ettim. İstedğim son şey Paige ile Rider'ın arasına girmektir ama bu ortaparmak bir şeye işaret etmiyorduydu da gösterilmişti işte. Rider ona her ne söylediyse Paige'i *mutlu* etmemiştir.

Ama bana yapılanın yanından bile geçmezdi.

O söz, o korkunç söz öğle yemeğinde Keira'nın yanına gidene kadar içimde yumruk büyüklüğünde bir delikle doluşmama neden oldu. Grup evinde, ortaokulda bu sözü o kadar çok duymuştum ki... Alnıma yapıştırılmış bir etiket gibiydi adeta hatta öyle ki bir yanıma buna inanmaya bile başlamıştı. Belki de bu yüzden konuşmuyordum. O zamanlar bile bunun doğru ve kibar bir kelime olmadığını biliyordum. Dr. Taft'a söylediğim ilk şeydi bu. Doğru olup olmadığını sormuştum ona, o sırada Carl da yanımda oturuyordu.

Daha sonra o gece Carl ve Rosa yanıma oturmuş bana bunun doğru olmadığını söylemişlerdi ama bazı gelişmeler göstersem de bir önemi yoktu. Ben hâlâ bendim ve onlar buna rağmen beni seviyorlardı.

Biri bana böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu.

Besbelli biri bir şeyler söylemişti. Ama koridordaki bu tanımadığım alelde kız neden böyle bir şey söylesindi?

Rider’la anlaması güç bir bağı olduğundan söyleyenin Paige olduğunu düşünmek istemiyordum ama başka kim söylerdi ki?

İç çekip bir biftek aldım ve Anna ile Keira’nın birbirlerinin bilekliklerini incelemelerini seyrettim. Kenarından çeşitli uçların sallandığı altın ve gümüş bilekliklerdi.

Sabah belki de başka bir konu hakkında bir şey duymuştum. Hiçbir fikrim yoktu ama dilimi damağımdan ayırıp konuşmaya zorladım. “Çok... güzeller.”

Anna şöyle bir hızlıca Jo’ya bakıp ardından şaşkınlığını gizleyerek bana gülümsedi. “*Alex and Ani* bileklikleri. Evde birkaç tane daha var,” dedi. “Harikalar.”

Jo kolunu uzatıp bileğini salladı. Üç tane vardı kolunda. “Vilma bulaştırdı bize.”

Eti kesmeye odaklandım. “Vilma?”

“Geçen yıl mezun oldu,” diye açıkladı Keira. “Eskiden takım kaptanıydı. Şimdi West Virginia Üniversitesi’nde ponpon kızlık yapıyor.”

Anna tabağımdan patates kızartması alırken başını salladı. “Yemin ederim bu bilekliklerden satabilirdi.”

Tabağıma ona doğru ittirdim, o da birkaç patates daha aldı. Başka konuya geçilince konuşma dersini düşünmeye başladım. Keira’nın konuşma konusunun ne olduğunu hatırlayamıyordum ama alıştırma yapıp yapmayacağını merak ettim.

Dudaklarım aralandı, dilim hecelerle, sesli harflerin arasında dolanmaya başladı ama onun karşısında konuşmama çalışabilir miydim acaba? O cesareti sonsuza dek bulamayabilirdim. Garip olduğumu mu düşünürdü? Muhtemelen. Öğle yemeklerimi kütüphanede falan yemeye başlayabilirdim. Daha tek kelime etmeden korkaklık etmiştim.

Of.

Yediğimin kanguru eti olmadığını ümit ederken, yanımdaki boş yere birinin oturduğunu fark ettim. Topraksı kokuyu tanıyınca başımı kaldırıp baktım.

Keira güldü. “Selam Jayden.”

“Hey,” dedi sandalyeye yan oturup kollarını masaya yaslarken. “Baktım bu güzel hanımlar yalnız görünüyor, gideyim de onları varlığımla kutsayayım dedim.”

Jo burun kıvırdı. “Daha yeni kalkmışsın da okula gelmişsin gibi geldi bana.”

“Öyle de yapmış olabilirim.” Anna’nın kısık gözlerle bakışını görmezden gelerek patateslerimden aldı. “Sağ ol bebek.”

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?” Jo, çatalıyla Jayden’la beni işaret etti.

Ben daha başımı sallayamadan Jayden kolunu omzuma attı. “Kendisi benim manita olur.”

Güldüm.

“Manita mı?” diye iç geçirdi Keira. “O kelimedenden nefret ediyorum. Gerçekte ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Metres,” diye cevapladım hiç düşünmeden. “Yunanca.”

Gözlerim kocaman açıldı. Vay be! Öğle yemeğinde hiç çekinmeden konuşmuştum. Vay canına! Kimse benim içten içe kafayı yediğimi fark etmemişti ama ben olanlara inanamıyordum. Burada oturup hiç sorun yaşamadan konuşmuştum.

Kendime ödül olarak bir kurabiye falan vermeliydim.

Anna kıkırdadı. “Of ya biliyorum, biliyorum. Yine de sevimli bir kelime bence.”

Karşısında oturan Keira gözlerini devirdi. “Kelime anlamı metres dedik.”

“Mallory metres oluyor o zaman yani,” diyerek kolunu indirdi Jayden.

Kaşımın birini kaldırdım.

“Ağabeyin nerede senin?” diye sordu Jo. “Ben de onun manitası olacağım.”

Jayden suratını ekşitti. “Neden? Eziğin teki o. Bense bebek yüzlü bir insanım. O yaşlı, kaba pisliği ne yapacaksin?”

Kahkaha atarak saçlarımı omzumdan çekerken Jo da burnunu buruşturdu. “Kaba pislik mi? Bu kelime normalde hiç de Hector için kullanacağım bir kelime olmazdı.”

“Kullanmalısın bence.”

Jayden yemeğin kalanı boyunca kızlarla şakalaştı ve... Bambaşka biriydi. Komikti. Tuhaf bir çekiciliği vardı. Birkaç yıl içinde en az Hector kadar ele avuca sığmaz biri olacağına şüphem yoktu. Onu dinlerken o kadar çok gü-lüyordum ki erken yaş kırışıklıklarım olur mu diye merak etmiyor değildim.

Hatta konuşma dersine giderken merdivenlerde Rider’la karşılaştığımda bile hâlâ gülümsüyordum. Bugün onu ilk görüşümdü. Başka bir soluk tişört ve pantolon giyyordu, saçları biraz dağınıktı, son dersi boyunca uyumuşa benzi-yordu.

Dudaklarında tembel bir tebessüm vardı. “Ben de tam sana bakmaya geliyordum.”

Onun yanına giderken inanılmaz şekilde daha da çok gülümsemeye başladım. O da dönerek yanımda yürüme-ye başladı.

“Şu konuşma alıştırmaları olayını düşünüyordum,” dedi. “Hâlâ yardımcı olmamı istiyorsun değil mi?”

Karnımın diplerinde bir yerde gergin bir kıpırtı hisset-tim. Rider’la çalışmak istiyordum ama bu sabah olanlardan sonra pek akıllıca olmazdı. Derin bir nefes aldım. “Yapmak zorunda değilsin. Yani, yapacak daha iyi işlerin... vardır.”

“Ama yardım etmek istiyorum.” Sallanan kapıyı yakaladı ve açık tutarken kaşlarını çattı. “Yardım etmek istemeseydim, böyle bir teklifte bulunmazdım.”

Yürümeye devam ederken kendimi konuşmaya zorladım. “Biliyorum, ama...”

“Alıştırma yapmana yardımcı olmak istiyorum,” diye tekrar etti bir an bile tereddüt etmeden ve merdivenlerden inerken karnımdaki kıpırtılar göğsüme doğru yayılmaya başladı. “Neden çalışmak istemiyorsun?” Durdu. “Benimle birlikte yani.”

Merdivenler bittiğinde başımı kaldırıp ona bakarken ela bakışlarındaki karmaşayı gördüm. Dudağımın içini kemiriyordum. Kahretsin. “Sadece bunu yapmak zorunda hissetmediğinden... emin olmak istedim.”

Sırıttı. “Perşembe boşum.”

Perşembe mi? Bu hafta mı? Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hafta sonuna kadar konuşmamın taslağını hazırlardım, o yüzden olabilirdi ama perşembe çok yakındı.

“En azından haftaya Bay Santos’un karşısında konuşmanı yapmadan pratik yapma fırsatın olur.” Kolumu dürttü. “Okuldan sonra gelebilirim.”

Perşembe harikaydı, çünkü Carl da Rosa da hastanede olacaklardı ve ikisinin de eve gelme ihtimali düşüktü. Ya da sadece gidip onlara Rider yardım etmek için eve gelebilir mi diye sorabilirdim. Kendimi başımı sallarken buldum.

Ders, pratik yapmamız için küçük gruplara ayrılmamızla başladı. Ortalığa kusacakmışım gibi hissettim. Hector ve Rider ile eşleştiğim için şanslıydım. Aynı zamanda Paige’le de eşleştiğim için bir o kadar şanssız. Rahatlayacak bir şey yoktu; pratik yapacağım bir şey de...

İki oğlanın da konuşması hazır değildi. Benim konuşmam da kabataslak hazırды ama yüksek sesle okuma-

ma hiç gerek yoktu. Paige'in konuşması hazırdı galiba ama bir eli gizlice kucagında tuttuğu telefonda, diğer eli Rider'ın kucagındaydı. Ne zaman benden yana baksa gülümsemişti; bu sabahki haliyle arasında dağlar kadar fark vardı.

Hector, pratik yapmak üzere bir şeyler karalarken ben Rider'la Paige'i izliyordum ama daha çok Rider'ı, çünkü bir şekilde... elimde değildi.

Altdudağını dişleri arasında emerken bir şeyler... çizi-yordu. Konuşmayla ilgili bir şey değildi. Eğildim. Kaş-larını indirmiş, tüm dikkatini önüne vermişti. Kalemikle kısa dokunuşlar yaparken bileği farklı açılarda hareket ediyordu. Saniyeler içinde bir bebeğin nefesi gibi görünen bir çiçek salkımı çizmişti.

"Bana bakmak yerine konuşmana çalışmalısın," dedi Rider başını kaldırmadan.

Paige'in siyah gözleri bana döndü ve kısıldı.

Yanaklarımı bir anda ateş bastı.

"Aslında senin de, bilmiyorum ama hani kendi konuşman üzerinde falan çalışman gerekmiyor mu acaba?" Hector sırtıtarak Rider'ın aslında üzerinde gerçek kelimeler var gibi görünen kâğıdını işaret etti. "Ve sen de lütfen ona bakma Mallory. Paige yüzünden egosu zaten yeterince büyüdü. Fazlasına ihtiyacı yok."

"*Pendejo*," diye mırıldandı Rider alçak sesle.

Hector kolunu uzatıp ortaparmağını kaldırdı. "Anca gidersin."

Rider'ın ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Paige, elini Rider'ın bacağından kaldırdı ve dirseğini masaya dayadı. Çenesini avcunun içine koydu. "Ee Mallory haftaya konuşmanı yapacağın için heyecanlı mısın?"

Kaskatı kesildim. Sınıfın, konuşmamı onlar gibi yap-

mayacağımdan haberi olmadığını düşünerek anlayacaklar diye ödüm kopmuştu.

“Kim heyecanlanmaz ki?” diye sordu Hector.

Paige beni seyrederken bir omzunu kaldırdı. “Peki ya sen?”

Rider da başını kaldırdı. Ağzını açtı, Paige’in dikkatini dağıtacak bir şey söyleyeceğini ya da benim yerime cevap vereceğini biliyordum. Yaptığımız konuşmadan sonra buna izin veremezdim.

Dilimi konuşmaya zorladım. “Ben... konuşmamı... sınıfta yapmayacağım.” Kelimeleri ağzımdan çıkarmaya zorlarken yanaklarımı sıcak bastı. “Öğle yemeği zamanı... yapacağım.”

“Ne?” dedi kahkahayı basarken.

Rider şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Gerilim, omuzlarımı dikleştirmişti. “Herkes gibi... yapmak zorunda... değilim.”

“Gerçekten mi?” İrileşen gözleri Rider’la Hector arasında mekik dokuyordu. “Hiç adil değil.”

Kalbim tekledi.

“Öyleyse bile kimin umurunda?” diye karşılık verdi Hector. “Beni etkilemiyor.”

Paige arkasına yaslandı. “Ama hiç hoş bir şey değil. Hepimiz sınıfta yapmak zorundayız ama o değil. Nedenmiş?”

“Nedeni önemli değil,” dedi Rider, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Hector haklı, onun ya da herhangi birimizin durumunu etkilemiyor.”

Cevap vermeye hazırlanıyordum.

Paige başını yavaşça Rider’a çevirdi. Gözlerini kıstı. “Madem öyle, Laura ya da Leon da konuşmalarını yapmak zorunda olmasa böyle mi düşünürdün?”

Rider benimle olan göz temasını bozdu. “Evet. Çünkü yine benim durumumu etkilemiyor, umurumda olmazdı.”

“Ama umursuyorsun,” diye bağırdı Paige. Sıranın altına girmek istiyordum, sesinin sınıfta duyulmamasının imkânı yoktu.

“Paige,” diye iç çekti Rider başını iki yana sallarken. “Bunu burada yapmayalım.”

Paige yana doğru eğildi ve boynunu uzattı. “Neyi yapmayalım *Rider*?”

“Of ya,” diye mırıldandı Hector.

Bay Santos birden dibimizde bitti, Rider’ın çalışması-na göz atarken bizi susturdu. Konuşmasına çalışmadığı için Rider’a kızacak diye gerildim.

Dalgin bir gülümsemeyle eğilip tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak baktı. “Ayrıntılar ve gölgeler muhteşem. Çiçekler kâğıttan fırlayacak gibi duruyor.”

Çenem yere yapışacaktı.

Rider, yanakları pembeleşirken tuttuğu kalemi indirdi.

“Hiç şaşırmadım gerçi.” Bay Santos, Rider’ın omzunu tuttu. “Çalışmaların her zaman mükemmel olmuştur.”

Kaşlarım havaya kalktı. Santos, Rider’ın yaptıklarını daha önce görmüş müydü? O zaman neden onu azarlamamıştı?

Rider, Santos onun omzunu sıkarken hiçbir şey demedi. “Ama şimdi konuşmana çalış, çizimlerini sonra yaparsın, anlaştık mı?”

“Tabii,” diye mırıldandı Rider kalemmini sıraya bırakırken.

Bay Santos dikkatini benim kâğıdıma yöneltti ve sayfayı şöyle bir gözden geçirdi. “İlginç,” diye mırıldandı, olduğum yere sindim. Sırama biraz daha yaklaşıırken hâlâ gülümsüyordu.

Gerginlikle altdudağımı yaladım ve kelimeleri kafamın içinde döndürüp dilime ulaştırmaya çalıştım. “Be... Ben konuşmaları yazmada çok iyi değilim,” dedim ve durup derin bir nefes aldım. “Ya da... konuşma yapmada.”

İşte bu! Bay Santos’la benim yerime konuşan kimse olmadan konuşmuştum. Duruşumu biraz düzelttim.

“İnsanların önünde konuşmak da bir sanattır. Bu işte iyi olmak çok öznel bir konudur Mallory.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım, bu dediğiyle nereye varmak istediğini anlamamıştım.

“Ama her şey pratikle ilgili.” Santos kâğıdıma bakarak başını salladı ve o anda acaba ilk hafta dersten çılgın çıkışından ve hemen ardından Carl ile Rosa’yı aramasından mı bahsediyor diye merak ettim. O zaman pek çaba göstermemiştim. “Bu, hemen ilk seferde doğru yapmakla ilgili değil, hele mükemmel olmakla hiç ilgili değil ama çabalarsan başarırısın. Tıpkı sanatta olduğu gibi. Ya da hayatta.” Sonra omzumu sıvazladı. “Ve görünüşe bakılırsa sen çabalıyorsun.”

Yavaşça gözlerimi kırptırdım.

Santos yeniden sınıfın önüne doğru yürüdü.

“Bu da neydi böyle şimdi?” diye mırıldandı Paige.

Rider’a baktım, hafifçe gülüyordu ama yine de sağ yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. “Derin düşünceler,” diye mırıldandı.

Ağır ağır başımı salladım. “Nasıl oldu da... başın belaya girmedi?”

“Eh yetenek işte!”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ve senin çalışmalarını... nereden biliyor?”

Hector kâğıdından başını kaldırıp yüzünü ekşiterek ona baktı ve Rider’dan önce yanıtladı. “Çünkü Rider ikin-

ci sınıftayken okulun dışını biraz dekore etmeye karar vermişti.”

Rider gözlerini devirdi.

“Okulun girişini boyamıştı, ama salak herif ertesi gün, graffiti yaptığı tişörtün aynısını giyince yakayı ele verdi,” diye atıldı Paige, bana bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Bakışlarında, kendisi bunların hepsini bildiği, ben bilmediğim için yaşadığı bir mutluluk vardı. “Bay Santos muhtemelen onun yaptıklarını takdir eden tek öğretmen.”

Bakışlarım Rider’a kaydı. Yanakları yeniden kızarmıştı. “Başım çok fazla belaya girmede,” dedi bana bakmadan. “Hafif bir suçtu. Temizlemelerine yardım ettim ki çok fena bir şeydi.”

“Hafif suç mu? E bu nasıl başı belaya girmemek oluyor?”

Hector önündeki kâğıda dönerken güldü. “Hafif suç dedikleri o kadar endişeleneceğin bir şey değil.”

Aklım hiç almıyordu.

Biraz sonra Rider’ın gözleri bana doğru kaydı. Şapşal şapşal sırtıyordu. “Tamam. Başım belaya girdi ama o kadar da büyük bir şey değil. Aslında Santos yardım etti, ben de zararı ödemekten kurtuldum, o yüzden de temizlemek zorunda kaldım.”

“Santos’un Rider’ın çizimlerinden birini şehirdeki bir galeriye verdiğini bilmediğine eminim,” dedi Hector. “Santos’un ona yardım kısmı buydu. Ona sergilenebilecek bir şey yapması gerektiğini söyledi. Hani böyle duvar kenarına falan değil.”

Ağzım birkaç saniye açık kaldı. “Ne?”

“*Cállate*, dostum.” Rider öne eğilerek Hector’a baktı. “Cidden bak.”

Hector başını arkaya atarak güldü.

“Nerede?” diye sordum.

Paige iç geçirdi. “O kadar büyük bir şey değil. Sadece bir tuvalin üzerinde yapılmış graffiti.”

“Yine de büyük bir şey,” dedim hiç duraksamadan.

Paige gözlerini devirdi.

Rider, çizimine dönerken başını iki yana salladı. “Önemli değil.”

Bence önemliydi. “Bence harika bir şey.”

Ses tonumdaki bir şey Rider’ın bana bakmasına neden oldu ve uzunca bir an daha bekledikten sonra cevap verdi. “City Arts’ta. Ya da oradaydı. Hâlâ orada mı bilmiyorum.”

Oradaysa gidip görmek istiyordum, çünkü bu... olağanüstüydü.

Eski Rider da böyleydi. Kibar, sağlam duruşlu, koruyucu. Ama bu büyük ve yeni Rider’da bilmediğim daha çok şey vardı.

Başımı iki yana sallayarak konuşmama baktım ama kelimeleri gördüğüm yoktu. Santos’un dediklerinden ötürü olduğunu düşündüm. Mantıklı geliyordu. Hayat da bu konuşmayı yapmak gibiydi. Bir sonuç elde etme gerekliliğinden çok çabalamakla ilgiliydi.

Bunun... Bunun üstesinden gelebilirdim.

Ders bittiğinde Hector, “Acıktım,” dedi.

“Peki,” diye cevap verdi Rider ben defterimi çantama koyarken. “Bu konuda tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

Hector bana bakıp sırtarak göz kırptı. “Beni buradan çıkarıp beslemeni istiyorum.”

Rider suratını ekşitti.

“Firehouse’a gidebiliriz. Tam onların hamburger ve

patates kızartmasını yiyecek moddayım.”

Rider ayağa kalkarak kollarını esnetti. Tişörtü karnının bir kısmını açıkta bırakarak havaya kalktı. Gözlerim bir anda oraya odaklanmıştı. Karnının alt kısımları inanılmaz derecede gergindi. Biçimliydi.

Hoştu.

Çok hoştu.

Yanaklarım kızarınca başımı çevirdim ve Hector’un anlamlı bakışlarıyla karşılaştım. Hay lanet. Rider’la ikisine daha fazla dikkat etmeliydim. Daha görünmez bir biçimde. Paige de beni yakalamıştır diye ondan tarafa bakamıyordum bile.

“Sen de bizimle gelsene,” diye önerdi Hector.

Şaşırdım. Benimle mi konuşuyordu?

Evet. Çünkü Rider da kollarını indirirken benim olduğum yöne baktı, hâlâ sandalyemde oturuyordum. “Bir şeyler yemek ister misin?”

“Herhalde ister,” dedi Hector. “Dükkânımızın kapanmasını istemez bence. Kim ister ki değil mi?”

Tanrım Jayden’la ikisini birbirlerine ne kadar benziyorlardı.

Rider tembel tembel sırttı. “Ee ne diyorsun?”

Aklımda bir dolu olasılık dönüp duruyordu. Ainsley ve ailem dışında kimseyle dışarı çıkıp bir şeyler yememiştim. Hele bırak ikiyi, bir erkekle bile dışarı çıkmışlığım yoktu. Carl ve Rosa muhtemelen deliye dönerlerdi.

Tamam. Muhtemelen değil kesinlikle deliye dönerlerdi. Ama gitmek de istiyordum.

Kalbim deli gibi çarparken kafamı salladığımı hissettim.

Rider’ın gülüşü yüzüne yayıldı ve sağ yanağındaki gamzesi bir kez daha tüm dünyayı aydınlattı. “Süper. Bizi sen götürür müsün?” diye sordu.

“Bana uyar,” dedi Hector. “Sizi sonra yine okula bırakırım.”

Mantıklı geldi, başımı tamam anlamında salladım.

“Güzel.” Rider durdu, gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. “Ama önce yapman gereken bir şey var.”

Kaşlarım kalktı.

“Kalkman gerekiyor.”

Kalktım.

Paige de oturduğu yerden kalktı. “Ben sizinle gelemem. Biliyorsun pazartesi günleri Penny’ye bakmam gerekiyor.”

“Off kahretsin.” Rider parmaklarını saçlarından geçirirken Penny’nin kim olduğunu merak ettim. “Kardeşinle seni bir şey yemek için almamı ister misin? Daha sonra uğrayabilirim.”

Paige başını yana eğdi. “Ciddi misin sen? Yine de gidecek misin yani?”

Yo hayır, olamaz.

Geri çekilerek çantamı omzuma taktım. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Hem de hiç.

Rider kız arkadaşına bakarak bizimle konuştu. “Ben sizinle dışarıda buluşayım olur mu?”

“Tabii,” diye mırıldandı Hector, ben kımıldamayınca nazıkçe dirseğimden tuttu. “Haydi gidelim.”

Hector’un beni sınıftan çıkarmasına müsaade ettim. Dışarı çıkana kadar konuşmadık. Olanlar hakkında konuşmak istiyordum ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemedim. Park yerine yaklaşıyorduk. O kadar zor değildi. Konuşabilirdim. Onunla daha önce de konuşmuştum. Kolay olmuştü.

Ellerimi yumruk yaparken dikkatimi önümüzdeki insanların sırtına verdim ve Carl ya da Rosa’yla konuşuyor-

muşum gibi düşündüm. Ya da Rider'la. Kelimeler yavaşça yerlerinden çıktı. Yer yer acı vererek. "Belki de... ben gelmesem iyi olur."

Oldu işte.

Söyledim.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Tüm dünya bir anda yavru hayvanlarla dolmuştu sanki.

Konuşmam onu şaşırttıysa da belli etmedi. "Gelmem için hiçbir sebep yok."

Escort'unun yanında dururken başımı kaldırıp ona baktım. Midemde gerginlikten küçük küçük yumrular oluşmuştu. Kendime ne kadar yalan söylersem söyleyeyim burada durup onunla konuşmak kolay değildi. "Sanırım ben... neden gelmemem gerektiğiyle ilgili... iyi bir neden biliyorum."

Arabanın arkasına yürüyüp çantasını arkaya atarken hafifçe güldü. "Paige mi?"

Başımı salladım.

Kıkırdayarak güldü, hiç de komik olduğunu düşünmüyordum. Yanıma gelirken sürücü tarafındaki kapıya yaslandı. Birkaç saniye kadar sonra, "Rider'ın ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Hiçbir zaman bildiğini sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne... demek istiyorsun?"

Hector bir süre beni inceledi, bu defa alçak sesle güldü. "Sadece sesli düşünüyordum." Durup çenesini kaşıdı. "Yani, Rider son senesi olmasaydı en az iki kere okuldan uzaklaştırma alırdı ama şimdiye dek henüz almadı."

Kulağa hiç hoş gelmiyordu ama geçmişte kaldığına sevinmiştim.

"Eskiden, çalışmadığı her gece graffiti yapıyordu," diye devam etti Rider geliyor mu diye yola bakarak. "Aslında Paige ile öyle çok zaman geçirmede anlıyor musun?"

Onu kesinlikle hiç anlamıyordum.

“Benim *abuelita*’ya karşı çok saygılı, beni yanlış anlama ama Rider hep...”

“Hep... ne?” diye sordum yüzüme gelen saçları çekerek.

Yosun yeşili gözleri olduğum yere doğru döndü. “Yani aslında *burada* ama değil.”

Ne demek istediğini biliyordum.

Yağ dökülmüş asfalta bakarken göğsüm sıkıştı. Burada ama değil. Hayatta ama yaşamıyor. O hissi biliyordum. Yıllarca o hisle yaşamıştım. Bazı günler hâlâ boğazıma kadar sıkıca iliklenmiş ağır bir ceket giymişim gibi hissediyordum. Acaba Rider da öyle hissediyor muydu ya da başka insanlar dışarıdan öyle olduğunu fark ediyorlar mıydı bilmiyordum.

Ve bu da... bu da beni çok üzüyordu.

“Geliyor işte.” Hector arabadan uzaklaştı.

Başımı kaldırıncı koşarak gelen Rider’ı gördüm. Arabaya yaklaşırken yavaşladı. Paige yanında değildi. Hector arabaya binerken Rider’ın yüzünde, olanlara dair bir ipucu aradım. Çenesi kasılmıştı.

Boğazım kurudu. “Her şey... Her şey yolunda mı?”

Rider alnını buruşturdu. “Evet.”

“Belki de ben...”

“Hayır.” Başını indirerek bana doğru bir adım attı. “Ne diyeceğini biliyorum. Hayır. Orada olanlarla senin hiçbir ilgin yok.”

Öylece ayakta dikiliyordum. “Bunun... benimle bir ilgisi var.”

Çenesindeki kasın biri seğirirken Rider başka bir yöne baktı. Bir müddet sonra, “Haklısın. Bir bakıma haklısın. Ama bu Hector’un seni davet ettiğini ya da benim bizimle gelmeni istememi değiştirmiyor.”

Hector pencereyi açarak başını dışarı çıkardı. “Geliyor musunuz?”

Rider’a baktım, hâlâ emin değildim.

Lütfen.

Konuşmadı. Dudaklarını oynattı.

Gidecektim.

Yirmi dakika sonra kendimi okuldan yalnızca birkaç kilometre uzakta küçük bir kafeteryada buldum. Görünüşüne bakıldığında buranın bir zamanlar itfaiye olduğu anlaşılıyordu, bu da yerin adını açıklıyordu.* Mekân eskiydi; duvarlarda eski fotoğraflar asılıydı, kırmızı vinil koltukları vardı. İnsana evindeymiş hissi veriyordu, sanki her an yaşlı bir kadın tezgâhın arkasından yemekleri pişiren oğluna seslenecekti. Gerçekten böyle olup olmadığını, buranın bir aile yeri olup olmadığını ya da tezgâhtan sarkan mutsuz görünümlü kadının çocuğu olup olmadığını bilmiyordum ama mekân öyle bir his veriyordu işte.

Hoşuma gitmişti.

Hepimiz görünüşte aynı siparişi vermiştik; hamburger ve patates kızartması. Rider ve ben peynir de ekletmiştik. Hector güneşin altında yetişen ne varsa istemişti. Yemek lezzetliydi, öğlen okulda kendimi yemeye zorladığım ne idüğü belirsiz etlerden çok daha iyiydi.

Geldiğime sevinmiştim.

Aslında gelmemek için bir nedenim yoktu. İki oğlanın birbirlerine sataşmalarını dinliyordum. Bazen Hector Porto Rikocaya kayıyor, Rider da aynı şekilde cevap veriyordu. Karşılıklı küfür ediyorlarmış gibi geliyordu. *Cállate*’nin çeneni kapat demek olduğunu öğrendim ki bu, birbirlerine sürekli söyledikleri bir sözdü. Telefonum

* *Firehouse*, İngilizcede itfaiye anlamındadır. (ç.n)

çantamdaydı. Yolda gelirken Rosa'ya bir mesaj göndermiştim. Arkadaşlarımla bir şeyler yiyeceğimi sonra da eve geleceğimi söyleyen tamamen normal bir mesajdı, ilk normal mesajımdı. Gerçi mesaj yüzünden biraz suçluluk duyuyordum. O yüzden de beni ararlarsa stres olmaya-
yım diye telefonu sessize almıştım. Telefonum yolda on beş dakika boyunca titremişti. Carl mı Rosa mı diye bakmaya gerek duymadım. Eve gittiğimde onlara araba kullandığımı için cevap veremediğimi söyleyecektim.

Yalan söyleme kısmı için... gerçek anlamda kötü hissediyordum.

Ama burada olmaktan keyif almamı engellemediğini itiraf etmeliydim.

Hector eliyle karnına vurarak arkasına yaslandı. "Of iyi geldi. Bunların hamburgerleriyle hayatımı geçirebilirim."

Yanımda oturan Rider suratını ekşitti. "İyi de hayatın zaten hamburgerlerle geçiyor."

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi ve gülerek öne eğilip kollarını masaya koydu. "Burada farklı şeyler yiyorum."

"Ne gibi?"

Hector gözlerini devirdi. "Hmm bakalım. Sebzeli peynirli burgerlerini yedim."

Güldüm.

"Bu, normal hamburgerle aynı şey oluyor yalnız," dedi Rider arkasına yaslanıp kolunu oturduğumuz bankın sırtına koydu. "Başka bir şey bul!"

Hector gözlerini kıstı. "Soğan halkaları."

"O sayılmaz." Rider parmaklarıyla omzuma dokundu. "Değil mi?"

Başımı salladım.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye cevap verdi Hector ve tabağımdan bir tane patates kızartması aldı.

Bir insan kardeşine ancak bu kadar benzeyebilirdi.

Rider bana doğru yaklaşırken kıkırdayarak güldü. “Bu akşam çalışacak mısın?”

Hector başını hayır anlamında salladı. “İ-ıh yarın.”

“Nerede... çalışıyorsun?” diye sordum.

“Gerçekten harika bir yerde,” dedi hiç duraksamadan. Ona belli belirsiz bir bakış attım. Gülümsedi. “McDonalds’ta.”

“İşte tam da bu yüzden hamburgerden başka bir şey yemeliydin,” dedi Rider.

“Firehouse’un hamburgerleri McDonalds’ınkiler gibi değil. Bu konuşmayı yaptığıma bile inanamıyorum.” Hector gözlerini bana çevirdi. “Her neyse, bir yıl kadar önce çalışmaya başladım. İşe girmesi en hızlı ve en kolay olan yer. Hem bizim *abuelita*’nın sosyal güvenliği de kesilmiyor.”

Rider, “Bayan Luna da çalışıyor. Tam gün,” derken parmaklarının saçımı okşadığını hissettim.

“Jayden’ı da sokmaya çalışıyorum.” Hector elini saçlarından geçirdi. “On beşine basıp da çalışma izni alır almaz o da çalışabilir.” Durup Rider’a baktı. “Bu o kadar kolay olmayacak ama. Çocuk her şey hemen, kolayca olsun istiyor da işler öyle kolay olmuyor işte.”

Rider sessiz kaldı ama dile getirilmeyen sözcükler vardı sanki. Başka birileriyle buluşup basketbol oynayacaklardı, o yüzden biraz daha oturup sonra kalktık, Hector beni arabama bıraktı. Park yerinde hâlâ birkaç araba vardı. Amerikan futbolu ve ponpon kızların çalışmaları devam ediyor, sesleri uzaktan duyuluyordu.

Rider peşim sıra arabadan çıktı, arkadan dolanarak yanıma geldi. Ben, kapımı açarken durup bekledi. “Geldi-

ğın için sağ ol. Çok... Çok güzeldi.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda yanaklarının... kızardığını görüp şaşırdım. Yine kızarmıştı ama nedenini bilmiyordum. Kendisine iltifat edildiğinde ya da yaptığı çalışmalardan bahsedildiğinde kızardığını fark etmiştim. Bu konularda rahat değildi ama şimdi neden rahatsız olduğunu anlamamıştım.

Çantamı yan koltuğa atarken parmaklarını kapının kenarına koydu. “O yüzden teşekkürler.”

Ona gülümserken Hector da eliyle arabasının dış kısmına vuruyordu. “Peşinize takılmama izin verdiğiniz için... teşekkürler.”

Başını indirdi. “Peşimize falan takılmadın. Sen de orada bizimleydin, hep beraberdik.”

Yüzüm daha da güldü. Bu tabiri hoşuma gitmişti ama sonra Hector’un söyledikleri ve olanlar geldi aklıma. “Evet, sen de oradaydın.”

Rider şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından yavaşça, “Evet, öyle,” dedi.

Omzunun üzerinden baktım. “Paige konusunda... üzgünüm.”

“Ben...” Uzunca bir an bakıştık sonra gözlerini çevirdi. “Ben de...”

Nasıl karşılık vereceğimi bilemeden koltuğa iyice yerleştim.

“Hey,” diye bağırdı Hector ve sürücü tarafındaki kapıya vurdu. “Bizsiz başlayacaklar bak!”

Rider kapımı kapatacak gibi oldu ama onun yerine eğildi. Yeniden göz göze geldik. Zaman sonsuzluk gibi uzadıkça uzuyordu. Bana uzandı. Dudakları alnıma dokunup bir süre orada dururken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Bunu yapmamam gerekirdi,” dedi. Öyle alçak sesle fısıldamıştı ki sahiden söyledi mi yoksa ben mi uydurdum diye merak ettim. Sonrasında yüksek sesle devam etti. “Yarın görüşürüz Fare.”

On Altıncı Bölüm

“Mallory biraz aşağıya gelir misin?”

Carl’ın sesini duyunca midem altüst oldu. Eve Rosa’dan önce gelmiş, kapıdan girer girmez hiç vakit kaybetmeden bana seslenmişti. Etajerin üstüne baktım, saat dokuza geliyordu. Bir yanım uyuyormuş numarası yapmak istedi. Yukarı çıkıp da uyuduğumu görünce uyandırmayacağını biliyordum. Ama bu tam bir korkaklık olurdu, özellikle Rider ve Hector’la dışarı çıkmışken.

Yataktan çıkarak aşağıya indim. Bir yandan da parmaklarımı saçıma dolamış kıvrarak oynuyordum. Kalbim, kaburgalarımın altında deliler gibi çarpıyordu. Yalan söylemeyeceğim dedim kendi kendime. Carl kiminle olduğumu sorarsa doğruyu söyleyecektim. Kulağa ne kadar aptalca gelirse gelsin doğruları bilmeyi hak ediyorlardı.

Ama donakalmıştım.

Carl mutfaktaydı, dolaptan meyve suyu çıkarıyordu. Üzerinde önlüğü vardı. “Lafı dolandırmayacağım Mallory. Rosa, okuldan sonra arkadaşlarıyla yemek yemeye gittiğini söyleyince şaşırdım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak mutfak dolabından bardak çıkarışını seyrettim. “Böyle bir şey yapmam... çok mu garip?”

Omzunun üzerinden bana baktı, siyah kaşları yukarı kalkmıştı. “Ainsley ile birlikteyken hayır. Ama dört yıldır sadece Ainsley ve bizimle vakit geçirmekten rahatsızlık duymuyordun.” Durup yakut kırmızısı meyve suyunu bardağa koydu. “Üstelik aradığımda cevap vermedin.”

“Araba... sürüyordum.” Nasıl da yalancıydım. “Sonra da unutmuşum. Eve gelince ödevlerin başına oturdum.” O kadar da büyük bir yalan değildi ve Carl meyve suyu şişesinin kapağını kapatırken yaptığım açıklama ona o kadar da şüpheli gelmemişe benziyordu.

“Kiminle birlikteydin?” diye sordu. Hem yalan söylemek istiyordum hem istemiyordum. Tuhaf bir durumdu. Yanağımın içini ısırırken kendimi hazırladım. “Rider’la... birlikteydim.”

Carl, başını benim olduğum yöne doğru öyle hızlı çevirmişti ki *Exorcist* filmi aklıma gelmişti.

Her bir yanım kaskatı kesilmişti, başımı güçbela sallarken tıkanmış gibi gelen boğazımdan nefes almaya çalıştım. “Rider ve arkadaşı... Hector’la. Beraber Firehouse’a gittik...”

“Firehouse Izgara’ya mı?” diye sordu kaşlarını indirerek. “Mallory orası çok kötü bir mahallede.”

O kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum. “Sadece hamburger yedik... Sonra da eve geldim. Eğlenceliydi.”

Carl gözlüklerinin üzerinden bana bakarken meyve suyundan içti. “Hector kim?”

Hector’un kim olduğunu açıklarken Carl’ın memnuniyetsizliği anbean arttı.

“Gerçekten iyi biri. McDonalds’ta çalışıyor, Jayden

adında yine çok komik olan bir erkek kardeşi var. Büyükkanneleri Bayan Luna, Rider'ın koruyucu ailesi," diye devam ederken ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Hepimiz konuşma sınıfındayız. Rider bana yardım edecek..."

"Konuşmanı hazırlamana mı yardım edecek?" Sesi kuşkulu gibiydi. Başımla onayladım ve konuşmayı sürdürdüm. "Evet. O... benim bu tür konularda zorluk yaşadığımı biliyor. Tüm sınıfın önünde konuşmak zorunda olmasam da pratik yapmam lazım. Perşembe okuldan sonra çalışacağız."

Adam sanki bir anda nefes almayı bırakmıştı. "Bizimle konuşmadan onunla plan mı yaptın?"

Oo... Ağırlığımı yeniden diğer ayağıma verdim.

"Ben... bunun o kadar büyük bir sorun olacağını düşünmemiştim. Yardıma ihtiyacım var."

"Ainsley yardım edemez mi?"

Daha uzun bir oo deme zamanıydı. "Rider benim sınıfımda... O yüzden... onunla çalışmak mantıklı geldi."

"Peki ya şu Keira denen kız?" diye hızlı bir karşılık verdi. "O da senin konuşma sınıfında değil mi?"

Hay lanet olsun.

Bunu söylediğimi hatırlıyordu demek. Elbette hatırlayacaktı ama Keira'ya sormamamın geçerli bir sebebi vardı. "Onun önünde alıştırma yapmak... çok utanç verici olur. Rider benim... nasıl olduğumu biliyor."

Carl ağzını açtı ama sonra kapatıp bardağı tezgâha koydu. Anlamıştı. "Bu durumdan pek memnun olduğumu söyleyemeyeceğim. Bu oğlanı yıllardır görmedin ama onunla yemeğe gidiyorsun, şimdi bir de sana yardım edeceği çıkıyor."

Zar zor yutkundum. "Ama... Ama o benim arkadaşım... ve bu normal bir şey."

“Senin için değil.”

İrkilerek geri çekildim. Benim için değildi. Benim için hiçbir zaman normal olmayacaktı. Onlara gönderdiğim normal bir mesajdan sonra hissettiğim hafiflik uçup gitti. Bu his de uzun sürmemişti, çünkü hiçbiri bana uygun değildi.

“Öyle demek istemedim,” dedi hemen ardından, uzanıp omzumu tuttu. “Özür dilerim, ama onu tanımıyorsun Mallory. Artık tanımıyorsun en azından.”

“Onu tanıyorum,” diye ısrar ettim, yaşadığım o anlık acıyı uzaklaştırmaya çalışarak başımı kaldırıp gözlerine baktım. “O... iyi bir insan.”

“Öyle olmadığını söylemiyorum.” Carl elini indirip iç çekerek yan döndü ve belindeki çağrı cihazını çıkardı. “En azından iyi biri olduğunu umuyorum. Bir insanı, bazen aileden bile olsa hiçbir zaman gerçekten tanıyamazsın. İnsanlar sana görmeni istediğin yüzlerini gösterirler. Bunu unutma.”

Bununla ne demek istediğini anlamamıştım. Yani anlamıştım aslında. Sonuçta sosyal hizmetler görevlilerinin Bay Henry ile Bayan Becky’nin aslında nasıl insanlar olduğunu bildikleri gibi bir durum değildi. Onlar bu durumu son derece iyi saklamışlardı, peki Carl acaba *gerçekten* ne biliyordu?

“Dikkatli olmanı istiyorum Mallory,” diye devam etti.

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Olurum.”

Carl bir süre yüzüme baktı ve sonra başını salladı. “Perşembe günü nerede çalışacaksınız?”

Bir omzumu kaldırıp indirdim. “Burada olabilir herhalde?”

Kaşlar yeniden kalktı. “Onunla burada yalnız olman konusunda pek rahat hissedeceğimi sanmıyorum,” dedi ve

onlara Rider'ın daha önce onlar evde yokken buraya geldiğini söylemediğim için kendimi tebrik ettim. "Ayrıca herhangi bir yerde olman konusunda da rahat hissedemem."

"Onunla mı?" dedim, donup kalmıştım.

Başını iki yana sallayarak belli belirsiz gülümsedi. "Herhangi bir erkekle, Mallory."

Yanaklarımı ateş bastı. "Biz... sadece çalışacağız, onun bir kız arkadaşı olduğunu unuttun galiba." Kelimeler ağzımdan dökülürken Rider'ın bugün beni alnımdan öpüp sonra da yapmaması gerektiğini söylediği aklıma gelince göğsüme bir sancı saplandı.

Yapmamalıydı. Alından öpmek masum olsa bile doğru değildi.

"Biliyorum." Burnunun üst kısmını parmaklarıyla sıktı.

Bir müddet sonra sabrım tükenmişti. "Ödevim var," dedim.

Carl elini indirdi. "Çok geç kalma." Tam dönüp gidecekken beni durdurdu. "Bana kiminle olduğun konusunda doğruyu söylediğin için teşekkür ederim."

Bu telefona cevap vermeme olayında yalan söylediğim için beynim kafatasımın içinde korkuyla büzüşmüştü ama zorla gülümsemeye çalıştım. Sonra da neredeyse koşar adımlarla odama gittim. Carl bana teşekkür etmişti fakat Rider'la takılmamdan mutlu olmadığı son derece açıktı. Ya da sadece Rider erkek olduğu içindi.

Sadece erkek olduğu için böyle olduğunu Carl'ın Rider'la bir alıp veremediğinin olmadığını ümit ettim. Neden Rider'la bir derdi olabileceğini idrak bile edemiyordum ama ortada bir gerçek vardı, *bu* Rider'ı gerçekten çok iyi tanıımıyordum. Carl bu konuda haklıydı fakat bu Rider, çocukken sevdiğim Rider'dan o kadar da farklı olamazdı.

Bundan emindim.

* * *

Ertesi gün Rider, konuşma dersinden sonra arabama kadar benimle yürüdü. Sessizdi gerçi, arabanın arka kapısını açıp çantamı koltuğa atarken pek konuşmadı. Paige ile arasında olanlardan, alnıma kondurduğu ve pişman olduğunu bildiğim öpücükten dolayı mı diye merak ettim. Belki de Paige bugün derse gelmediği içindi.

Anahtarı çıkarıp kapıyı kapattım ve ona döndüm. Yana çekilerek benim için kapıyı açtı. Mırıldanarak teşekkür edip içeri geçtim.

“Baksana,” dedi üzeri lekeli asfalta bakarak. “Perşembeyi düşünüyordum.” Gözlerini kaldırdı ve ciğerlerimden ağır ağır bir hava çıktı. “Hâlâ yapıyor muyuz Fare?”

Midemdeki burulmayı bile düşünmeden duraksamadan cevap verdim. Başımı salladım. “Evet.”

Ağzının kenarları yükseldi. “Sahiden mi?” Şaşkın gibiydi, nedenini anlamamıştım. Carl’ın dün geceki konuşmasını düşünmemeye çalıştım. “Süper. Dört gözle bekliyorum.”

Ben de öyle bekliyordum ama içimde kabaran heyecan ve beklentiyle kelimeler ağzımda donup kalmıştı. Rider beraber olmak istiyordu. Kahretsin, bu kırmızı alarmdı. Acilen Ainsley’yle konuşmam gerekiyordu.

Rider bir elini kotunun cebine koyarken sıırıttı. “Tamamdır o zaman.”

“Tamam,” diye fısıldayabildim.

Çenesini aşağı eğip dönüyordu ki durdu. Tıpkı dün olduğu gibi eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı ve tıpkı dün olduğu gibi dudaklarının o kısacık dokunuşunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. Kalbim de mideme eşlik ederek taklalar attı.

Rider doğrularak geri çekildi, defterini bacağına pat pat vuruyordu. “Yarın görüşürüz.”

Ama dün olduğu gibi bunu yapmaması gerektiğini söylemedi.

Eve vardığımda baharatlı bir koku beni mutfığa çekti. Karnımın guruldamaya başlamasıyla birlikte, mutfak tezgâhının üstünde soğuyan peynirli *enchilada*'yı görür görmez ağzım da sulanmaya başlamış olabilirdi.

Üzerlerine ev yapımı peynirli sos dökülmüştü.

En sevdiğim.

Çantamı yere bırakıp sofraya tabakları koyan Rosa'nın yanına gittim. Arkasından ona sarıldım ve sıktım.

Rosa kahkaha atarak döndü. "Hep bu peynirli sos yapıyor bunları değil mi?"

Başımı sallayarak kollarımı indirdim ve geri çekildim. Karnım yeniden guruldarken Carl getirdiği fırın tepsisini masanın ortasına koydu. Kafamı içine sokup hepsini götürmesini gelmişti.

"Selam," dedi Carl fırın eldivenini açık çekmeye atıp bana dönerek. "Okul nasıldı bakalım?"

"Güzel." Ellerimi yıkadıktan sonra buzdolabından bir kutu kola kaptım. Carl gözlerini kısarak içecek tercihime baktı ama ses etmedi. Güzel, çünkü o kolayı soğuk ve cansız parmaklarımın arasından zorla çekip alması gerekirdi.

Rosa, maceracı bir tutam saç kulağının arkasına atarken güldü. "Salata da var. Ondan da ye."

Salata mı? Peynir soslu, etli *enchilada* varken kim salata isterdi ki? Lütfen yani! Yüzümden ne düşündüğüm okunuyor olacaktı ki salata kâsesi sihirli bir şekilde önüme doğru yaklaşıverdi.

Masanın başına çökerken aklıma birden korkunç bir düşünce girdi. Acaba Rider okuldan eve ya da garaja gitğinde sıcak yemek bulabiliyor muydu? Hector büyükan-

nesinin hâlâ çalıştığını söylemişti. Oğlanlar kendi başlarına mı idare etmek zorunda kalıyorlardı?

Rosa iki dilim *enchilada* kesip tabağıma koydu. O da böyle yemekler yiyebiliyor muydu? Birisi onun tabağına böyle yemek koyuyor muydu? *Enchilada*'nın tadını her zamanki gibi çıkaramadım, Rosa'yla Carl'ın havadan sudan, rahat ve sıcak sohbetleri bana inanılmaz şanslı olduğumu hissettiriyordu. Carl'ın hastanedeki odama geldiğinden bu yana her gün bunun farkında olmadığımından değildi ama bu akşam... bunu sanki her zamankinden daha fazla kabul etmem gerekiyordu.

Şanslıydım.

"Bu sabah odana bıraktığım kâğıtlara baktın mı?" diye sordu Carl.

Kâğıt mı? Hızlıca düşündüm sonra, Maryland Üniversitesi'nin biyomühendislik ve biyoloji bölümlerinin tanıtım broşürlerinden bahsettiğini anladım. Hiçbirine bakmamıştım, başımı iki yana salladım.

Carl bardağını alırken gözlerini kıstı. "Maryland'e erken kabul aldın o yüzden zaman var ama kararımı bildirmek büyük önem arz ediyor. Bu işi ciddiye alman lazım."

Daha birkaç yılım olduğu düşünülürse işi ciddiye aldığımı zannediyordum.

"Son plana odaklandığından emin olman gerek," diye devam etti. "Doğru bölüm tercihin tüm geleceğini şekillendirecek."

Gözlerim kocaman açıldı. Bu söylediği epey ağır gelmişti.

"Üniversitedeki ilk iki yılın çok önemli, George Washington'ın tıp ve araştırma bölümüne girmen için erken bir teminat olacak." Rosa, George Washington'dan her bahsettiğinde olduğu gibi yine gülümsemişti. Carl gibi, o da oradan mezundu. Marquette için de planları buydu. Maryland

Üniversitesi'ne gidip George Washington için erkenden bir güvence kazanmak. "Tıp ya da fen bilimleriyle ilgili herhangi bir bölüme gitmek o kadar kolay olmuyor. Daha ilk yılından önce planlamaya başlaman gerekiyor."

Tabağıma yoğunlaşarak oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kendimi biyomühendislik ya da kimya okurken düşünmeye çalışınca kurdeşen dökecek gibi oluyordum. Yapmasına yapardım. Bunun için yeterince akıllı olduğumu düşünmek istiyordum ama ben... Bu beni heyecanlandırmıyordu.

Biraz bekledikten sonra Rosa, "Tatlım sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Bir kere başımı salladım.

Bir kolunu masaya koyarak bana doğru eğildi. "Yapmak istediğin şey bu mu?"

Kalbime bir ağırlık çöktü. Bu soru bana ilk kez soruluyordu. Nasıl cevaplayacağımı bilemeden arkama yaslandım, çünkü ben de bilmiyordum. Bu planı uygulamazsam hangi planı uygulayacaktım? Ne yapmak istiyordum? Başkalarına yardım edebileceğim bir şey istediğimi biliyordum. Günün sonunda bir anlam ifade eden bir iş. Bana devasa bir ikinci şans verildiğinden bunu istediğimi biliyordum. Bir *anlam* ifade edebilmek için istiyordum bunu. Ama hayatını laboratuvarı geçirmek insanlara yardım edilebilecek tek şey değildi. Polis memurları vardı, psikologlar, sosyal hizmetler görevlileri, öğretmenler ve...

Sosyal hizmetler.

Midemdeki bir kıpırtı heyecan yarattı. Sosyal hizmetler. Bir kere gözlerimi kırıştırdım, sonra bir kere daha. Doğru hissettirmişti. Sanki bu sistemde büyüyen, karşılığını vermek isteyen benim için çok anlamlıydı. Böyle bir iş, sosyal hizmetler görevlilerinin uğraşmak zorunda işle-

ri görmek aşırı zor olabilirdi ama ya Rider ve benim başıma gelenlerin başka bir çocuğun başına gelmesine engel olabilseydim, onlara gerçek olduklarını, istediklerini ve sevdiklerini bilmelerini sağlayabilseydim? İşte bu, günün sonunda büyük anlam ifade ederdi. Ömür boyu bir anlam ifade ederdi.

Derin bir nefes alarak ağzımı açtım.

“Elbette onun da istediği bu.” Carl güldü. “Sürekli konuştuğumuz tek konu bu.”

Rosa kaşının birini kaldırdı. “Onun istediği buysa broşürlere bakardı diye düşünüyordum.”

Carl yeniden gözlerini kıstı.

Biraz daha eğilip büküldüm. “Ben... Ben bu konuyla ilgileniyorum ama bakmak istediğim... birkaç farklı şey daha var.”

Carl’ın kıstığı gözleri çatılan kaşlara dönüştü. “Ne gibi Mallory?”

Tuttuğum çatalı daha da sıkmaya başladım. “Sosyal hizmetler mesela?”

“Sosyal hizmetler mi?” Carl yeniden güldü. “Öğrenci kredilerini hayatta geri ödeyemezsin.”

Ben dudaklarımı büzerken Rosa ona sert bir bakış attı.

“Ne?” dedi Carl başını iki yana sallayarak. “Verdiği cevap ciddi bile değildi. Her neyse konuşmamız gereken başka bir konu var.”

Enchilada’dan büyük bir lokma alırken konu üniversiteden hiç ama hiç konuşmak istemediğim bir konuya geldi.

“Carl bana yarından bahsetti,” dedi Rosa tam da koca bir çatal yemeği ağzıma atarken. Kocaman açtığım gözlerimle donakaldım. İkinci raunt başlıyordu. “Bence... bu çok güzel bir fikir.”

Ha?

Gözlerim bir anda Carl'a döndü. Çatalıyla yemeği bölüyordu.

"Ama senden bir şey isteyeceğim," diye devam etti arkasına yaslanırken, bense, elimdeki çatal havada kalmış öylece duruyordum hâlâ. "Çalışmanızı bizim evde olduğumuz bir zaman ayarlayın."

Yok artık!

Rosa bana gülümsüyordu. Carl ise yemeğine canice bir ifadeyle bakıyordu. Nihayet çatalı ağızıma soktum. Pekâlâ. Tam olarak ikinci raunt oluyordu aslında.

Yemekten sonra sofrayı topladım, kalanları buzdolabına yerleştirdim. Yarın için harika olacaktı, yani ben -ahh- Rider'la beraberken. Ardından da çantamı alıp yukarıya çıktım. Carl'la Rosa oturma odasında oturuyorlardı. Jeopardy'nin müziğini duyuyordum. Odama girer girmez bilgisayarımı açıp mesajlaşma uygulamasına tıkladım. Ainsley çevrimiçiydi.

Tıklayıp bir mesaj gönderdim. *Orada mısınız?*

Altta bir konuşma balonu belirdi ve cevabı geldi. *Her zaman.*

Bilgisayarımı alıp yatağa oturdum ve kucağıma koydum. *Tavsiyene ihtiyacım var.*

Danışmanın hizmetinde.

Yarın okuldan sonra Rider eve gelip konuşma dersi için yardım edecek, fazladan biraz içecek, yiyecek, durdum, vesaire almalı mıyım bilemedim.

Bir balon daha çıktı. *Dur bakalım. Geri sar. Rider yarın sizin eve mi geliyor?*

Evet.

Carl ve Rosa biliyor mu?

Sırıtmam sona erdi ve midem düğüm düğüm oldu. *Evet.*

Bekledim. *Carl pek mutlu değil ama Rosa dert etmedi.*

Mallory Dodge!!! Seninle gurur duyuyorum! Artık bir isyankâr değilsin. :))

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçar gibi yazdım. *Yiyecek içecek almalı mıyım?*

Yani normalde evde böyle şeyler zaten vardır ama? Evet, almalısın bence.

Ainsley haklıydı. Evde zaten vardı, aptallık etmiştim ama gözlerimi mesajına diktim ve onu buraya getirmek akıllıca bir hareket mi diye merak ettim. Belki de evimde çalışmak fazla... fazla samimiydi ve parlak bir fikir değildi.

Paige bana çirkeflik yapsa hakkıydı. Rider'ın evime gelmesi Paige'in benden hoşlanmaması için başka bir sebep yaratacaktı.

Zihnimden türlü olasılıklar geçiyordu. Kütüphaneye gidebilirdik. Özel çalışma odaları vardı. Oraya gitmek yiyecek içecek sorununu çözerdi. Makyaja falan gerek kalmazdı. Bu da diğer bir iyi noktaydı. Makyaj konusunda pek iyi değildim. Ama Ainsley bana bir-iki güzellik vlogger'ı* önerebilirdi.

Kararımdan memnun olarak rahatladım. *Sanırım kütüphaneye gidebilir miyiz diye soracağım.*

Birkaç saniye sonra cevabı geldi. *Ee neden ki?*

Birkaç saniye sonra da ben mesaj gönderdim. *Daha akıllıca olur sanki. Kız arkadaşı onun evime gelmesinden hoşlanmayabilir.*

Kız arkadaşı kimin umurunda ya?

Ainsley!!!

Şaka yapıyorum, diye yazdı. *Gerçi sen sorun olacağını düşünüyorsun ama evine gelmek sorun olsa Rider en başta kabul etmezdi.*

* Çeşitli konularda videolar yayınlayan blogger. (ç.n.)

Güzel nokta. *Kütüphaneye gitmek daha kolay olur.*

Bir baloncuk daha geldi. *Sen de ne garipsin ya ama yine de seviyorum seni. Sana bir sorum olacak yalnız. Ciddi bir soru. Son derece ciddi.*

Kaşlarım havaya kalktı. *Tamam.*

Rider'dan hoşlanıyor musun? Yani gerçekten ondan hoşlanmak gibi hoşlanmak?

Midem yine düğüm düğüm olmuştu ama bu defa nedeni tamamen farklıydı. Ondan birinden hoşlanıyormuş gibi hoşlanıyor muydum? Düğümler cevabı yeterince veriyordu ama dile getirmek, bunu gerçek kılmak geri alınamayacak bir şeydi.

Ve ben bunu gerçek kılmak istemiyordum.

Rider'dan hoşlanıyordum, *gerçekten* hoşlanıyordum, küçükken olduğundan çok daha farklı bir şekilde. Yeniden on iki yaşında olmak gibiydi ama bu defaki hoşlanma çok daha kuvvetliydi. Hislerimin böyle olması doğru değildi, biliyordum. Onun bir kız arkadaşı vardı ve ondan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım bu değişmeyecekti. Bunu kabul etmiştim. Kabul etmek zorundaydım. Onun için hissettiklerim yalnız bana aitti.

Bana aitti ve kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Yavaşça nefes verdim.

Cevap vermemiştim ama Ainsley, *Ben de böyle düşünüyordum*, diye yazdı.

Yazmaya devam edecek mi diye bekledim ama cevap vermeyince ben yazdım, *Orda mısın?*

Bir-iki dakika sonra bir baloncuk çıktı. *Pardon. Annem buradaydı, Facebook'ta otuz yaşında adamlarla randevu ayarlıyor muyum diye bir kontrol etmek istemiş.*

Şaka yaptığını bilerek güldüm.

Ainsley'den bir mesaj daha geldi. *Yarın olanlardan*

haberdar et beni. Doktorun ofisinde beklerden eğleneyim biraz.

Kaşlarımı çatıp hemen cevap verdim. Ne doktoru?

Annem yeni gözlük vermesi için beni göz doktoruna götürecekt.

İyi de gözlüklerini daha geçen yıl almadın mı? diye sordum.

Evet ama doğru bir reçete olduğunu sanmıyorum. Gözlerim çok fena, diye cevap verdi. Ayrıca güneş gözlüğü için de reçete lazım. Güneş çooooook parlak. Her neyse, beklerken sıkılırım o yüzden haberlerini bekliyorum.

Bacaklarımı uzattım. Herhangi heyecanlı bir haber olacağını zannetmiyorum.

Deme öyle, kesin olur. Gülen surat ekledi. Olsa iyi olur yani.

Konuşma bitince bilgisayarımı kenara koydum ve kalkıp masaya koyduğum çantamı aldım. Altdudağımı ısırırken Rider'a kütüphanede çalışalım diye hızlı bir mesaj gönderdim.

Gönderir göndermez telefonu etajerin üstüne koyup tarih notlarımı açıp çalışmaya başladım. Saat dokuzda telefonum bipledi. Alıp baktım, mesaj Rider'dan geliyordu.

Süper, diye yanıtlamıştı.

Nedense gerçekten öyle mi acaba diye merak ettim.

On Yedinci Bölüm

Perşembe günü bir türlü bitmek bilmedi. Saat gıdım gıdım ilerliyordu, konuşma dersinden önce sınıftan çıktığımda hafiften bunalım geçiriyordum ve Rider beni beklemiyordu. Beynim birden en kötü senaryoya yöneldi.

Ya Rider okula gelmediyse? Ya aslında konuşma dersime yardımcı olmak istemiyorsa? Ya beni yüzüstü bıraktıysa? Ya Paige ile olan ilişkisini tehlikeye atmak istemediyse? Hepsi de son derece gerçek olasılıklardı.

Hızla sınıfa gittim ve yerime oturup gözlerimi kapıya diktim.

Paige sınıfa geldi, onu neredeyse tanıyamamıştım. Düz, siyah bir eşofman altı, üzerine de büyükçe bir gömlek giymişti. Saçları tepesinde geçen seferki gibi gösterişli olmayan bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Yaklaştıkça gözlerinin hafifçe şiş olduğunu gördüm.

Sırasına oturdu ve çantasını yere atıp bana döndü. “Ne halt etmeye bakıyorsun öyle?”

Kıpkırmızı kesilerek bakışlarımı yeniden sınıfın ön tarafına çevirdim.

“Aptal orospu,” diye mırıldanınca irkildim.

Söyleyeceklerim ağzımın ucuna kadar geldi. Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan nefes aldım.

Ardından sınıfa gelen Hector oldu, uzun adımlarla içeri girerken Keira’nın söylediği bir şeye gülümsedi. Paige’in ona gülümseyişi ve onunla konuşma şeklini görünce göğsüm sıkıştı. Tanrım, ben de böyle olsun istiyordum.

Boğazım daralırken kendime, Rider gelmezse bunun kişisel bir şey olmayacağını söyledim ama öyle algılayacağımı biliyordum. Tam kafamı indirip sıraya vuracakken Rider, elinde defteri, dudaklarında uykulu bir gülümsemeyle aylak aylak içeri girdi. Elbette. Yüzüstü bırakmamıştı.

Omuzlarımdaki gerginlik bir anda kalktı ve yeniden dizginleri ele almam gerektiğini söyledim kendi kendime.

“Hey!” Hector sırasına geçerken Rider’a başıyla selam verdi.

Rider bir şeyler mırıldanıp yerine oturdu. Paige’e doğru eğilerek duyamayacağım bir sesle konuşmaya başladı. Paige başını iki yana salladı. Rider elini onun koluna koydu. Paige bir anda geri çekilince çok şaşırdım. Defterini çıkarıp sıraya vurunca Rider iç çekmiş gibi geldi.

Sonra bana döndü. “Selam Fare.”

“Selam,” diye cevapladım sakince.

Tüm ders boyunca ona söylediğim tek kelime buydu ki pek de iyiye işaret değildi. Dersin sonunda eşyalarımızı toparlarken bir anda inanılmaz derecede gerildim. Rider beni bekliyordu.

“Hemen çıkıyor muyuz?” diye sordu.

Başımı sallarken Paige’in çoktan sınıftan çıktığını fark ettim. Rider’ın kaşının biri yay gibi kalktı ve Keira’yla Hector’a el sallayarak sınıftan çıkarken tek kelime etme-

di. Arabayı benim sürmem iyi oldu çünkü içten içe çıldırmaktansa dikkatimi yola verebilecektim.

Okuldan yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki kütüphaneye doğru yola çıktık, park yerinden çıkar çıkmaz baştan aşağı gerildim.

Rider bunu fark etmişti. Herhalde fark edecekti. “Oraya gitmemizde bir sorun yok değil mi?” diye sordu.

Başımı sallayıp hafifçe öksürdüm. Paige’i sormak istedim ama boğazımdaki yumru engelledi. Ne kadar aptaldım. Rider’la hiç böyle bir sorunum olmamıştı, sadece zihnimde bir çıkmaz yaşıyordum. Şu çenemi çalıştırmam gerekiyordu.

“Sen ve Paige... iyi misiniz?” Zor olmuştu ama kelimeleri çıkarmayı becermiştim.

Biraz zaman geçti. “Pek değil aslında.”

“Bu... konuda konuşmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır.”

“Tamam,” dedim, nefesim kesilmişti.

“Şu an o konu hariç her şeyden konuşabilirim, tamam mı?” diye ekledi.

Kırmızı yanan trafik lambasına bakarken direksiyonu daha da sert sıktım. Şu an Paige konusunu her şeyden çok merak etsem de Rider’ın dediğini yapabiliirdim. Onun hakkında da öğrenmek istediğim çok fazla şey vardı.

“Sen... nasıl?..” Başımı kaldırıp kırmızı ışığa baktım ve dilim yeniden çözülene dek içimden bir dolu küfür sıraladım. İki yıl önceymiş gibi heyecanlanmıştım. “Garajda... çalışmaya nasıl başladın?”

Muhtemelen bu tamamen rastgele soruyla onu gafil yakaladığım için hemen cevap vermedi.

Kızarak direksiyonu sıktım. “Ben... Ben sadece merak etmiştim. O yüzden sordum. Özür dilerim.”

“Yo, hayır sorun değil.” Ona gizlice bakarken ön camdan dışarıyı seyrediyordu. “Razorback Garajı yaşadığım yerden bir blok kadar uzakta. Ben de sahibi Drew’ı sık sık görürdüm. Ne zaman karşılaşsak muhabbet ederdik yani. Arada da garajda takılırdım, harika işler yapan bir tasarımcıları vardı. Her neyse bir yıl önce falan graffiti yaparken yakalandım, şu okulda olan olay değil.”

“Çok fazla... yakalanmışsın,” dedim sağa dönerken.

“Ha. Evet. Öyle. Her neyse. Drew olanları duymuş. Onu sonraki görüşümde kendisine yaptığım işleri göstermemi istedi. Ben de gösterdim, beğendi. Güzel oldu işte. Kalanı hikâye.”

Diğer bir trafik ışığına yaklaşıncaya yavaşladım. “Bu sahiden... harika bir durum.”

“Şanslıyım,” diye cevap verdi ardından da kıkırdadı. “Drew bana gayet iyi ödeme yapıyor.”

“Çünkü bu işte gerçekten iyisin,” dedim ona.

Gamzesi ortaya çıktı. “Ee istersen sana garajdaki bazı işlerimi gösterebilirim. Yani öyle heyecan verici bir şey değil, muhtemelen yapacak daha başka işlerin vardır ama...”

“Görmeyi çok isterim.” Yüreğim taklalar atıyordu.

Gamzesi biraz daha yanağında kaldı.

“İşten para... biriktirebiliyor musun?” diye sordum.

“I-h. İçkiye, kızlara falan harcıyorum.”

Ona hızla bir bakış attım.

Rider kıs kıs güldü. “Evet evet para biriktiriyorum. On sekiz yaşımdayım, mayısta mezun olacağım. Geleceği düşünmem lazım. Kalacak bir yer bulmam lazım. Artık çekler gelmeyecek, Bayan Luna’nın her ne kadar beni kapı dışarı etmeyeceğini bilsem de doğru bir hareket olmaz. Başka bir çocuk alması gerekecek.”

Kütüphaneye geldiğimizde park yerine girip boş yer aradım. “Peki ya üniversite?”

“Ee onu pek gelecek listemde göremiyorum.”

“Neden?” Anlamamıştım. “Sen... gerçekten çok zekisin. Üniversite işini tereyağından kıl çeker gibi halledersin.”

Koltuğunda kıpırdandı. “Bilemiyorum. Çok masraflı Fare ve ben o kadar para biriktiremem.”

“Ama çeşitli burslar var.” Arka taraflarda bir park yeri buldum, girdim ve motoru kapattım. Rider’a dönüp baktım. “Buna ne diyorsun?”

Çenesinde bir kas seyirdi. “Evet biliyorum ama... Kendi geleceğimde üniversite görmüyorum. Yani üniversiteye falan girecek olursam insanlar muhtemelen şaşkınlıktan ölürlər.”

Kaşlarımı çattım. “Ben ölmezdim.”

Emniyet kemerini çıkarırken şöyle bir bana baktı ve gülümsedi. “Değişmişsin. Hem de çok. Yine de bazı şeyler hâlâ aynı.”

Bu iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi emin değildim.

Rider uzanıp benim de kemerimi çözdü. “Sen beni herkesin gördüğü gibi görmedin hiç.”

Şimdi kafam karışmıştı işte. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani sen... Bilemiyorum. Beni olmadığım bir şey gibi görüyorsun.” Arkasına uzanarak koltuktan çantamı aldı. “Beni beyaz atlı şövalye olarak görüyorsun.”

Bu da neydi şimdi?

Kapıyı açıp çantamla birlikte dışarı çıkışını izledim. Bir an için donakalmıştım. Anahtarı yerinden çıkarıp hızla peşinden gittim. “Beyaz atlı şövalye olduğunu düşünmüyorum.”

Rider arkasına dönüp bana baktı. “Adımla üniversiteyi aynı cümlede düşünebilen tek kişi sensin.”

Onun uzun adımlarına ayak uydurabilmek için adımlarımı hızlandırmak zorunda kaldım. “Çok saçma.”

Binanın kapısını açarken dikkatle bana baktı. “Neyse ne.”

“Hayır, hiç de öyle değil.” Kapının eşiğinde durup gözlerimi ona diktim. Ana girişe giderken durdu. “Eğer istiyorsan üniversiteye gidebilirsin. Adın ve üniversi... aynı cümlede gayet de güzel oluyor.”

Rider kafasını tavana çevirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra, “Hı hı,” dedi.

Bu neydi peki?

Rider kütüphaneye girdi, biraz sonra ben de peşinden gittim. Kitap ödünç alıp verme bankosundan sağa döndü, müsait olan sadece tek bir oda kaldığı için şanslıydık. Uzun ve kitap dolu rafların arasından geçerken derin nefesler aldım, kitap kokusunu çok seviyordum. Bir anım canlanıverdi.

Bacaklarımı göğsüme çekmiş duruyordum. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu. Akşam kötü geçmişti. Bay Henry’nin arkadaşları gelmişti ve bir süre gitmeyeceklerini biliyordum. Oda soğuk ve karanlık, yırtık pırtık battaniye incecekti. Isınmak için ellerimi bacaklarımdan arastırarak sokup kendime sarılmıştım.

Kapı gıcırdayarak açılmış ve belli belirsiz bir figür içeri girmişti. Tuttuğum nefesimi bıraktım. Rider yatağa yaklaşmıştı. Duvar tarafına doğru kenara çekildim. Yanıma oturduğunda yatak sallandı. Bir saniye kadar sonra hafif sarı bir ışık yandı. Küçük fener dikkat çekmezdi.

Rider da dizlerini kaldırmış, benim dizlerime yaslanmış ve derin bir nefes almıştı. “Bir varmış bir yokmuş bir Kadife Tavşan varmış ve ilk başlarda gerçekten çok göz alıcıymış.”

Keskin bir nefes alarak başımı kaldırıp Rider’a baktım

ve bir anlığına onu geçmişteymiş gibi gördüm. “Bana kitap okurdun hatırlıyor musun?”

Başını evet anlamında sallarken dudaklarını büzdü. “Elbette.”

Odaya yürürken başka bir şey demedim. İçerisi serindi ve girer girmez uzun kollu bir üst giydiğime şükrettim.

Rider ışığı açtı ve çantamı yere koydu. Ben üniversite konusunu bir kere daha açmadan, “Peki sen neden mekânı kütüphane olarak değiştirdin?” diye sordu.

Ainsley’nin dün geceki sorusu aklıma gelince uzaklaştırdım. Ona Paige yüzünden olduğunu söyleyebilirdim ama şu an bunu duymak istemeyeceğini biliyordum. “Daha kolay olur... diye düşündüm.”

Karşılık olarak sadece başını salladı.

Kısa bir süre onu izledim sonra çantamı alıp fermuarını açtım. Beyaz duvarlı, soğuk odada ince bir ses yankılandı. Odada yuvarlak bir masa ve dört sandalye haricinde bir şey yoktu. Masanın ortasında Sharpie marka siyah bir kalem vardı.

Rider oturup arkasına yaslanarak kolunu yanındaki sandalyenin sırtına attı. Dudaklarında muzip bir gülüşle bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve öylece kaldı. Göğsümün derinliklerinde bir kıpırtı hissettim. Rider’ın gülüşü tüm yüzüne yayılınca içimdeki kıpırtı da çoğaldı.

“Neden bana... böyle bakıyorsun?” Soru dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz geri almak istedim. Aptalca bir soruydu.

Rider’ın gamzesi belirdi. “Sana bakmak hoşuma gidiyor.”

Kaşlarım havaya kalktı.

Kıs kıs gülmeye başladı. “Kulağa biraz korkutucu geldi değil mi? Demek istediğim... yani evet sana bakmak ho-

şuma gidiyor. O yüzden kulağa geldiği kadar korkutucu.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Korkutucu... değil. Ben sadece...”

“Ne?” diye sordu ben devam etmeyince.

Ona ne söyleyebilirdim ki? Bana bakmaktan neden hoşlandığını anlayamadığımı mı? Dışarıda kendisi için daha iyi seçenekler olduğunu mu? Kulağa korkunç gelirdi herhalde. Dünyadaki en çirkin insan olduğumu düşündüğümünden değildi. Ben... idare ederdim galiba. Görünüşüm konusunda gerçekçiydim, Paige ya da Keira ya da Ainsley gibi değildim.

Başımı iki yana sallayarak konuyu değiştirdim. “İlk sen... başlamak ister misin?” diye önerdim defterimi çıkarırken. Defteri açtım ve katladığım konuşmamı çıkardım.

“Çok isterdim,” dedi Rider sırtarak. “Ama daha konuşmamı yazmadım.”

Ağzım açıldı. “Ne?”

“Sonra halledeceğim.” Elini umursamazca salladı. “Sen başla.”

“İyi de derste sadece çizim mi yapıyordun? Çalışmıyor...”

“Yapacağım Fare. Söz veriyorum.” Elini kaldırarak serçe parmağını salladı. “Serçe parmak sözü vereyim hatta.”

İç geçirdim. “Serçe parmak sözüne... ihtiyacım yok.”

Rider pis pis sırtarak arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Derin bir nefes alarak konuşmama baktım. Kelimeler, gözümde bozukluk varmış gibi birazcık bulanıklaşmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Aldığım derin nefes boğazıma sıkışmıştı.

“Yapabilirsin,” dedi Rider usulca.

Kısa bir an gözlerimi kapattım. Yapabilirdim. “Amerika Birleşik Devletleri’nin... üç farklı...”

Yapmıştım.

Yani biraz zorlanmıştım, ilk denememin üç dakikanın altında olmayacağını çok iyi biliyordum. Ondan fazla defa bir kelimeye takılmıştım, gözlerim okumaya devam etmek istediği için de kekelemeye başlamıştım, o yüzden pek yardımcı olmamıştı. Rider'ın önerisiyle oturarak konuşmayı denedim. Sonra yeniden ayağa kalktım. Konuşmamı o kadar çok defa yaptım ki neredeyse ezberlemiştim.

Bütün bu süreç boyunca Rider, aziz unvanı alacak kadar sabırlı davranmıştı, nitekim bilgilendirici bir konuşmada onlarca defa durup kekelerken beni ciddiyetle dinlemişti. Birisi bunu kaydetse Şeytan cehennemde insanlara işkence etmek için başa sarıp sarıp sürekli dinletebilirdi.

“Ben... Her bir kelimeyi düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.” Oturdum ve kâğıdı masaya bırakıp kollarımı kucağıma koydum. “Çok utanç verici. İnsanlar... benimle dalga geçecek.”

“İnsanlar götlük yapar Fare. Bunu sen de biliyorsun.” Durdu ve saçlarımın bir kısmını tutup omzumdan aşağı saldı. “Bunda utanılacak hiçbir şey yok.”

Ona baktım. Kararlı bakışından ve dudaklarını ciddi bir ifadeyle birbirine bastırışından samimiyet akıyordu. Ama yanılıyordu. “*Bu...* utanç verici.”

“Sen izin vermezsen öyle olmaz.” Sandalyesinde bana doğru dönerken bacağı benimkine dokundu. Göz göze geldik. “Bunu aşacak güçtesin. İnsanlar her haltı söyleyebilir. Ne istiyorlarsa düşünebilirler ama senin nasıl hissettiğine karışamazlar.”

Vay canına.

Derin ve olgun bir edayla konuşmuştu.

“Dr. Taft gibi konuşuyorsun,” deyiverdim.

Kaşlarını kaldırdı. “O kim?”

“O...” Ah. Dur bakalım. Rider terapiste gittiğimi bilmiyordu.

Başını yana eğip bekledi. “O ne?”

Of hayır. Çenemi kapalı tutmalıydım. İçten içe terapiye gitmenin kendimi kötü hissetmem gereken bir şey olmadığını biliyordum. Geçmişimi -geçmişimizi- düşününce beklenebilir bir durumdu. Ama tıpkı konuşmamak gibi kötü ve çoğunlukla ağır bir utanç oluyordu.

Ya Rider? Görünüşe göre çocukluğumuzdan görece daha az hasarla çıkmışa benziyordu. Öyle değil miydi? Terapisteye gitmemişti. Normal konuşuyordu. Ama gerçekten hasar almamış mıydı? Gitmediği bütün o dersleri düşündüm, kimsenin umursamadığını söyleyişini. Rider buna inandığı için mi kendisinden bir şey beklemiyordu?

“Fare?” Saçımından bir tutamı eline alarak. “Dr. Taft kim?”

Konuşma kâğıdına dönerek gözlerimi çevirdim. Ne önemi vardı? Rider’ın arkadaşlığımı reddetmeyeceğini biliyordum. Hafifçe bir nefes aldım. “Dr. Taft... benim terapistimdi. Yaklaşık üç yıl onu görmeye gittim. Kendimi... hazır hissettiğim için, kısa bir süre önce bıraktım.”

“Hmm. İyiymiş.”

İyi miymiş? Pekâlâ. Acaba ne sıklıkta on yedi yaşındaki kızların bir terapiste gittiğini itiraf ettiklerini duyup da sadece iyiymiş diye cevap vermişti? Çaktırmadan ona baktım, rahat bir ifadeyle bana bakıyordu. “Gerçekten mi?”

Rider omzunun birinin kaldırıp indirdi. “Mantıklı. Yanı zor şeyler... gördün. Delice olaylarla uğraştın. Aslına bakarsan birini görmeye gittiğin için biraz rahatladım.”

Kısa bir an onu süzdüm. “Gerçekten... böyle mi düşünüyorsun?”

Başını evet anlamında salladı.

“Peki ya sen?” diye sordum. Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın görünüyordu. “Sen de... benimle beraber büyüdün. Sen de kötü şeyler gördün.”

“Ben iyiyim,” dedi botlarına bakarak.

Yandan yüzüne baktım. “Ben de oradaydım Rider. Hatırladığım bazı...”

“Ben iyiyim,” diye böldü konuşmamı bana bakarak. “Söz veriyorum. Yemin ederim.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça başımı salladım. “Sen... o gece hakkında düşündüğünü söylemiştin.”

Rider kaskatı kesildi, sonra da yavaşça tuttuğu nefesi bıraktı. “Bazen,” dedi yavaşça, sonra daha yüksek sesle devam etti, “düşündüğüm zamanlarda da senin başına gelenleri düşünüyorum.”

Midem altüst oldu, öğleden beri bir şey yemediğime bir kez daha sevindim. “Rider...”

“Orada olmam gerekirdi,” dedi koyulaşan gözleriyle. “O eve girmenin bir yolunu bulmalıydım. O orospu çocuğunun eninde sonunda o oyuncak bebeğe bir şey yapacağımı biliyordum.”

Ağzımı açtım, of kahretsin Kadife’yi çok seviyordum. Ayrıca Bayan Becky onu alışveriş merkezine götürdüğünde onu bana Rider almıştı ve yıllardır sahip olduğum ve sadece bana ait olan tek şeydi. Elden düşme değildi. Benden önce kimseye ait olmamıştı ve onu kimseyle paylaşmak zorunda değildim. Bebek benimdi ve çok güzeldi.

Eskiden öyleydi.

On iki yaşımıdayken bebeği her yere yanımda götürmüyordum. Bunun için büyümüştüm ama Bay Henry ve

Bayan Becky o bebeğe ne kadar değer verdiğimi biliyorlardı. Bay Henry onu elimden almıştı ve... sonu iyi olmamıştı işte.

Rider elini saçlarının arasından geçirerek ensesini tuttu. "O adama o geceden bahsetmeseydim bunlar olmayacaktı. Orada tek başına kalmayacaktın. Yaptıklarını görmeyecektin." Elini indirerek başını geriye attı. "En büyük pişmanlıklarımdan biri."

"Bu mu?" dedim çatlak bir sesle. "Senin... hatan değildi." Olanlar *Rider'in* hatası değildi.

"Bebeği alıp o lanet şömineye attı," dedi sertęe.

Çaresizlik ve aptallıkla son bir hareketle bebeği kurtarmaya çalışmıştım. O gece gördüklerimi görmemiş olsaydım böyle yapmayabilirdim. Bebeğime yapılanlar beni kırmıştı. Rider'in hediye ettiği ve şimdiye dek sahip olduğum tek şeye bakarken panikle miştim. Bay Henry'nin yanından hızla geçip ateşe uzanmıştım. Hayal meyal Bay Henry'nin kahkahalar attığını hatırlıyordum arkasından da o korkunç çığlık ve berbat koku gelmişti.

Çığlıklar, benim çığlıklarımdı.

Rider uzanıp sol kolumu çekerken hiçbir şey söylemedi. Kıyafetin kolunu dirseğime kadar çekerken soğuk parmaklarını tenimde hissettim. Aynı park yerindeki o ilk günkü gibi kolumu çevirdi.

"Hâlâ bu kadar az iz kaldığına inanamıyorum." Başparmağıyla bileğimi okşayınca hafiften nefesim kesildi. Dokunuşu tüylerimi diken diken etti. "Sadece kolunun kalanından biraz daha pembe o kadar. İnanılmaz."

Ağzım kurudu. Başparmağı, dirseğime doğru tenimde dolaşmaya devam ediyordu.

"Keşke hiç olmasaydı." Yutkundü. "Seni kaybetm..." Sesi gitgide kısılırken kirpiklerinin arasından baktı ve

gülümsedi. “İşe yaramış gerçi. Büyük belaların arkasından iyi bir şeylerin olması ne garip.”

“Senin hatan değildi,” diye ısrar ettim, ciddiydim de. “Beni günün yirmi dört saati izleyemezdin. Ben senin sorumluluğun değildim.”

Bir süre gözlerime baktı, ne söyleyeceğini düşünüyor-muş gibi görünüyordu. “Neyse,” dedi. “Hiçbiri önemli değil. Utanılacak hiçbir şeyin yok. Konuşma şeklin büyük bir sorun değil. İnsanlar götlük yaparsa bu da onların bileceği iş. Onlara değer biçecek tek kişi sensin.”

“Ya bunların hiçbiri işe yaramazsa?” diye sordum.

Rider dudağının bir kenarını havaya kaldırdı. “O zaman ben de onları döverim.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Ciddiyim.”

Başımı geriye atarak kakhaha attım, uzun ve kuvvetli bir kakhaha. Ve yeniden ona baktığımda gözlerini anlamlı anlamlı bana dikmiş bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum gülümsemem solmaya başladı.

Rider hafifçe başını salladı. “Hiç.” Durup bekledi. “Sadece böyle güldüğünü duymayalı... çok uzun bir zaman oldu. Çok güzel.”

Yeniden gülümsedim.

“Gerçekten güzel,” diye tekrar etti ve yeniden baktık. Hâlâ kolumu tutuyordu ve başparmağı hâlâ yumuşak halkalar çiziyordu. “Umarım daha sık gülersin.”

On Sekizinci Bölüm

Bunun olmadığını biliyordum.

Zihnimin en uzak köşesinde gördüklerimin, duyduklarımın şu an gerçekleşmediğini biliyordum. Biliyordum da kendimi çekip çıkaramıyordum. Sesler gelmeye başlayınca yapamadım. Yüksek. Keskin. Sağır edici sesler. Korku yüklü bir bomba infilak ediyordu.

Ellerimle kulaklarımı kapattım, geri çekilerek duvara yapıştım. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama yapamıyordum. İkisi de küçük iğnelerle tutturulmuş gibi irice açılmış etrafa bakıyor gibiydi. Yüzümün ortasında yayılan acıyı unutmuştum.

Bay Henry kıpkırmızı yanakları, kan çanağı gözleriyle Rider'ı kolundan çekştirerek kirli, yırtık pırtık yer döşemesine sürükledi. Rider artık neredeyse Bay Henry'nin boyundaydı ama adam ondan rahat kırk, kırk beş kilo ağırdı. Öyle çok bağıırıyordu ki ne dediğini anlayamıyordum ama Rider mücadele etmiyordu. Bir eliyle burnunu kapatmıştı. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Karınım burulmuştu.

Bay Henry arka kapıyı açtı. Soğuk havayla birlikte sarımtırak zemine minik kar taneleri düştü. Dış kapı kırılmış, rüzgârda sallanıyordu. "Seninle işim bitti artık çocuk. Kötü olduğunu mu sanıyorsun? Belki de birkaç saat dışarıda kalırsan ne kadar şanslı olduğunu anlarsın."

Ne olduğunu anlayamadan Bay Henry Rider'ı dışarıya, karla kaplı verandanın üzerine attı. Duvardan doğrularak bağırdım. Rider dışarıda kalamazdı. Üzerinde bir gömlek bir pantolon vardı. Dışarısı buz gibiydi.

Kapı çarparak kapandı. Artık çok geçti.

Bay Henry bir anda bana döndü, korkudan ölecektim. Kapı dışarıdan yumruklanıyordu, doğrulmaya yeltendim. Bay Henry'nin bulanık bakışlarıyla benim aramda hiçbir şey yoktu.

"Çekil gözümün önünden!" diye bağırdı tükürerek. "Yoksa sen de pişman olursun."

Arkamı dönerek mutfaktan çıktım ve odaya gittim. Kendimi duvara yaslariken kolumu kaldırıp parmaklarımı burnuma götürdüm. Burnum acıyla zonkluyordu ama ellerimde çok kan yoktu.

Lütfen uyan. Lütfen uyan. Lütfen uyan.

Kalbim deli gibi çarparken Bay Henry'nin oturma odasına gidişini dinledim. Bir saniye sonra televizyon açılmıştı. Ciddi ciddi Rider'ı dışarıda bırakacaktı. Aman Tanrım bu karda, soğukta dışarıda kalamazdı. Bir şey yapmak zorundaydım.

Birkaç dakika bekleyip döndüm ve kalktım. Ses çıkarmaya dikkat ederek merdivenleri çıktım ve koridoru geçtim.

Odaya girme. Odaya girme.

Kapıyı ittirerek açtım. Loş, sarı bir ışık yanıyordu. Bayan Becky yataktaydı. Adını seslenerek yatağa yürüdüm ve ona dokundum. Derisinde bir gariplik vardı, biliyor-

dum. İçten içe biliyordum, bir terslik vardı. Çılgılığım boğazımda düğümlendi.

Sakın ses çıkarma.

Çılgılıklar... Çılgılıklar duyuluyordu ve sessiz olamıyordum. Hepsi benim çılgılıklarımdı. Odadan çıktım. Merdivenlerden inerken Bay Henry aşağıdan bağırdı. Rider'ın yanına gitmeliydim ve buradan çıkıp gitmeliydik. Kalbim çok hızlı atıyordu, neler olacağını biliyordum; görmek istemiyordum ama zaten görmüştüm.

Lütfen uyan. Lütfen uyan. Lütfen uyan.

Mutfak kapısına ulaştım, Bay Henry oradaydı, tükürükler saçarak bağıırıyordu. Ağzımdan tek kelime çıkaramadım. Kolumdan yakalayarak beni oturma odasına fırlattı. Televizyon koltuğunun önünde dururken şöminede alevler çıtırdıyordu. Kolumu bırakmadan eğildi ve arkasına uzandı.

Bu sadece bir rüya. Sadece bir rüya. Uyan.

Doğrularak Kadife'yi avcuna aldı. Bebeğimin orada olduğunu biliyordum. Sütün kapağını onun istediği gibi sıkı kapatmadım diye üç ay önce odamdan almıştı. Bez bebeğimin tam olarak nerede olduğunu biliyordum ama dokunamayacağımı da biliyordum.

Kolumu bırakırken bebekle yüzüme vurdu. Yere yuvarlandım, bacaklarımin arkası sehpanın kenarına geldi.

Uyan. Uyan.

Bay Henry küfretti. "Sıçayım böyle işe. Ukala bacaksızın teki ve bir geri zekâlıyla uğraşıp duruyorum." Bebeği avcunda sıkarak şömineye fırlattı.

Gözlerim kocaman açıldı ve...

"Mallory!"

Uyandım ve nefes almaya çalışarak yatakta iki büküm oldum. Yalnız değildim. Kollarımda eller vardı. Kendimi geri çekerek yeniden çılgılık attım.

“Tamam, geçti,” dedi ses yeniden. Yavaş yavaş onun Carl olduğunu anladım. “Geçti Mallory. Kâbus görüyordun... yine.”

“Karanlık,” diyebildim yatak başına yaslanırken. “Bu...” Yanı başımdaki lamba yanarak odayı loş bir ışıkla aydınlattı. Carl, yatağın kenarında oturuyordu. Saçları darma-dağınktı, gözleri uykulu uykulu bakıyordu ve elini alnıma koyarken beyaz tişörtünün kırıışık olduğunu gördüm.

Göğsüm sızlıyordu.

“Geçti Mallory.” Carl elini ıslak saçlarımda gezdiriyordu. “Sadece bir kâbus. Her şey yolunda. Güvendesin.”

Güvende.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Güvendeydim ama geçmiş... geçmişim güvende değildi. Hiç olmamıştı ve sonsuza kadar da beni kovalayacaktı.

Carl yataktan kalktı ve biraz sonra bir şişe soğuk suyla geri döndü. Bana uzattı. “Yavaş yavaş içmeni istiyorum.”

Titreyen parmaklarla kapağı açtım ve şişeyi ağzıma götürdüm. Ufak bir yudum aldım, sonra bir yudum daha, kavrulmuş boğazım serinliyordu.

Carl, ben şişeyi indirene dek bekledi ve “Endişeleniyoruz Mallory,” dedi.

Nefesim kesildi. Lafı hiç dolandırmamıştı. Carl’ın huyu değildi hiç.

“Neredeyse iki yıldır hiç kâbus görmüyordun ama okula başladığından beri sürekli kâbus görür oldun,” dedi manidar bir şekilde bana bakarak. “Endişeleniyoruz.”

“Ne konuda?”

Başını yana eğdi. “Sen ve okul konusunda, Rider’ın hayatına yeniden girmesi konusunda. Belki de hepsi birden çok ağır geldi Mallory. Sen...”

“Ağır gelmedi,” diye lafını böldüm. “Sadece...”

“Yeniden kâbuslar görüyorsun,” diye devam etti ben kendimi bilmiyormuşum gibi. “Sadece kaygılandık. Boğulup bunalmanı istemiyoruz.”

Bunalmak. Sanki stres olunca ortadan ikiye çatlayıp kırılacak bir yaratıktım. Göğsümden ağır bir öfke yükseldi, Carl’a karşı böyle hissetmek garipti. “İyiym.” Zar zor iki kelime ettim. “Bunalmış değilim. Sadece... bir kâbus gördüm. Önemli değil. Okulla ya da Rider’la bir ilgisi yok.”

“Rider kısmına katılamayacağım.” Tam ağzımı açıyordum ki elini kaldırdı. “Ancak onun yeniden senin hayatına girmesi...” Derin bir nefes çekti içine. “Çoğu korkutucu olan eski hislerinin yeniden canlanmasını açıklayabilir.”

Carl’ın söylediği mantıklıydı ama başımı iki yana salladım. “İyiym ben.”

Carl bir an bana baktı sonra da iç çekerek başını iki yana salladı. “Pekâlâ.” Kalkmak üzere harekete geçti. “Ama aklından çıkarma, konuşmak istediğinde gelip bizimle konuşabilirsin.”

Ne konuda konuşacaktık? Hiçbir bir fikrim yoktu ama başımı tamam anlamında salladım. Beni biraz daha inceledi sonra da kapıyı sessizce kapatarak odadan çıktı. Ona iyi olduğumu, bunalmadığımı söylemişim ama Carl’ın bana inanmadığını biliyordum.

Doğruyu söylediğimden bile emin değildim.

Rider cuma günü gelmedi.

Paige de yoktu; ikisinin beraber olduğunu düşündüğümünden karnımda ufak huzursuzluk yumruları oluşmuştu. Dönemin başı dışında Rider hiç ders kaçırmamıştı.

Ders bittiğinde eşyalarımı toplarken Hector’un arkasından baktım. Rider’ı ona sormak hem akıllıca olurdu hem daha kolay. Mutlaka nerede olduğunu biliyordu.

Çantamın kayışını avuçlarımın arasına alırken kendimi konuşmaya zorladım. "Hector?"

Gülümseyerek benim olduğum yöne döndü. "Selam."

Sıramın yanından geçtim. "Rider... iyi mi? Yani, derse gelmedi de," dedim açıklayarak. "Paige'le birlikte... diye düşündüm ama yine de iyi olduğundan... emin olmak istedim."

Hector boş sıraya bakarken gülümsemesi kesildi. "Paige'le beraber değil. Bugün değil." O yeşil gözleri bana yöneldi. "En azından ben onunla olduğunu sanmıyorum."

"Hmm." Dudağımın içini ısırdım.

Omzunun üzerinden baktı ve iç geçirdi. "Dün akşam çok feci tartıştılar, o yüzden Paige'in gelmemesine çok şaşırmadım ama..."

Omzunun üzerinden Bay Santos'un bize doğru geldiğini gördüm. "Ama ne?"

"Gece kafası fenaydı." Çantasını omzuna attı. "Bu sabah uyanmasının imkânı yoktu."

"Kafası fena mı?" dedim şapşal şapşal sonra anladım durumu; içmişti.

"Benim gitmem gerek. İşe yetişeceğim," dedi Hector. "Sonra görüşürüz *bébé*."

Sersemlemiş biçimde kafamı salladım ve Hector giderken bir süre hareket edemedim. Rider dün gece Paige'le kavga etmişti sonra da içmişti. Midem altüst oldu, sınıfın önüne doğru yürümeye başladım.

"Mallory biraz konuşabilir miyiz?" Bay Santos bana seslendi. Kapının orada yanıma gelince durdum. "Konuşmanı bu çarşamba yapmaya ne dersin?"

Kafam milyonlarca kilometre uzaktaydı, başımı salladım.

"Harika." Koluma hafifçe vurdu. "Dört gözle bekliyorum."

Sınıftan çıkıp dolabıma gittim, hafta sonu için gereken kitapları aldım. Arabaya yürürken kafam dağınıktı. Kar-

nımdaki alevler suçluluk hissi yaratmaya başlamıştı.

Cuma akşamı hatırı sayılır bir süreyi cep telefonuma bakarak geçirdim, parmaklarım ekranın üzerinde tereddütlerle hareket ediyordu. Öncesinde Ainsley ile konuşmuş-tum ve bana Rider'a mesaj atmamı söylemişti, sonra da yarın görüşmek üzere söz almıştı.

Rider'a mesaj at.

O kadar basit.

Basitti. Kimi kandırıyordum ki?

Ama daha önce onunla ya da başka bir erkekle herhangi bir iletişim başlatmadığım için bir o kadar da büyük bir adımdı. Ve her zamanki gibi çok fazla düşünüyordum; sonuçta Rider arkadaşımdaydı ve onu kontrol etmem normaldi.

Baştan ayağa beni huzursuz eden ve üzerime fenalık getiren bir hüsrarla doldum. Kısılmış gözlerle telefona baktım ve Rider'ın adına dokunarak mesajları açtım.

İyi misin? Durdum, sonra da sildim. Ardından yeniden yazdım. *Her şey yolunda mı?* Kulağıma daha normal gelmişti, o yüzden GÖNDER'e bastım ve telefonumu yatağın kenarına attım.

Rider cevap verdiğinde saat ona geliyordu. *Evet. Pazartesi görüşürüz.*

İçimi bir rahatlık kapladı ama kafamda binlerce şey dönüyordu, çok zor uyuyabildim. En azından başka bir kâbus görmemiştim, şu an istediğim son şey Carl ve Rosa'nın delirip beni okuldan almalarıydı.

Çünkü yapılması gerekenin bu olduğunu düşünürlerse yaparlardı.

Lands Lisesi'nin koridorlarına Mezunlar Günü tanıtımları asılmıştı. Her yerdelardı. Duvarlar. Dolapların üzeri. Öğleden sonra geçerken tarihlere bir göz attım. İki hafta

sonra ekimin son hafta sonu olacaktı.

Okula başlayalı neredeyse iki ay olduğuna inanamıyordum. Sonsuzlukmuş gibi gelse de zaman çok hızlı geçiyordu.

Rider pazartesi günü okula gelmişti, Paige de öyle. Sınıfın önünde buluştuk, konuşma sınıfına beraber gittik. Paige ile arasında ne olduğunu ya da Hector'ın bana bahsettikleri hakkında bir şey sormadım. O da konuyu açmadı. Paige'in sınıfa ikinci zilden biraz önce geldiğini gördüm. Rider'a baktı ama Rider ona bakmadı. Neler olduğunu bilmiyordum.

Ardından derste, düşüncelerim çok daha önemli bir noktaya kayd. İlk konuşma yapılmaya başladığında bu işin gerçekten olduğu kafama dank etti. Sınıftaki herkes konuşmasını yapacaktı, ben de çarşamba günü öğle yemeği sırasında yapacaktım.

Panik, zehirli bir sarmaşık gibi tüm damarlarıma hızla yayılmaya başladı. Herkes onlar gibi... yapamayacağını öğrenecekti.

Ayağa kalkıp konuşmalarını yapan diğer öğrencileri dinleyerek dikkatimi kontrol edebileceğim konulara vermeye çalıştım ve Rider'ın kütüphanede dediklerini hatırladım.

İnsanlar pislik olabilirlerdi ama bu beni bağlamazdı.

Tek yapmam gereken Bay Santos'un karşısında konuşmaktı. O yüzden elime geçen her fırsatta pratik yapıp, kendimi değerlendiremediğim zaman Carl ve Rosa'dan yardım alacaktım. Bu arada Rider'ın hâlâ konuşmasını yazmadığını fark etmiştim.

Yapmadığı için çok da endişeli görünmüyordu, ne zaman konuyu açsam lafı değiştiriyor, "Sen konuşmanı yapar yapmaz seni garaja götüreceğim," diyordu.

Onu alaycı alaycı süzdüm ama garaj olayını da merak

ediyordum. Yaptığı işleri görmek istiyordum. Yanlış olmasına rağmen *onu* da görmek istiyordum. Ama öyle ödül bekleyen bir kemirgen değildim.

Tabii ödül ev yapımı peynirli sos değilse. O zaman her türlü ödülü alabilirdim.

Mezunlar günü konusu salı günü öğle yemeğinde açıldı. Okulun yarısı katılmayı düşünüyordu. Diğer yarısı pek umursamıyordu. Oturduğum masa ilk gruptandı. Açıkçası bu sabah posterleri falan görene kadar Mezunlar Günü konusu aklıma bile gelmemişti. Gündemime bile girmemişti. Soğuk baktığımdan ya da okul danslarıyla işim olmadığımdan değildi. Sadece durumu değerlendirmeye şansım olmamıştı. Bu fırsat elime şimdi geçmişti ve bir yanım eğlenceli olabileceğini düşünüyordu. Yeni bir *deneyim* olacaktı.

Gel gör ki elbisem yoktu.

Ya da kavalıyem.

“Konuşmanı ne zaman yapacaksın?” diye sordu Keira öğle yemeğinde. Onunki normal bir insan gibi çarşamba günü derste olacaktı.

Bu soru ilk kez soruluyordu. Cevaplamak istemiyordum ama cevap vermezsem garip olurdu, kaldı ki buna gerek kalmadan da yeterince gariptim. “Yarın,” dedim tabağıma bakarak. “Yarın... öğle yemeği esnasında.”

Keira hemen cevap vermedi, yan gözle ona şöyle bir baktım. Kaşları çatılmıştı. “O zaman konuşmanı Bay Santos’un karşında yapacaksın yani?”

Paige gibi düşünmeyeceğini umarak başımı salladım.

“Güzelmış,” dedi peçetesini alırken. O sırada Jo ve Anna da karşımıza oturmuştu. “İnsanların önünde konuşma yapmak zorunda kalmak beni acayip geriyor.”

“Cidden mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Evet.”

“Tanrım, kusmazsın umarım,” dedi Jo çenesini eline koyarak. “*Pitch Perfect*’i seyretmiş miydin?”

Başımı salladım.

“İşte iki yıl önce bilim dersinde ilk sunumunu yaptığında oradaki Aubrey gibi olmuştu,” diye devam etti Jo.

Keira alnını kıştırdı. “Tuvalete gitmiştim.”

“Yine de iğrençti,” dedi sosa bulanmış noodle’ına çatalını daldırırken.

Anlam verememiştim. “Ama sen... ponpon kızsın.”

Keira tüm masaya bakıp en son gözlerini bana çevirdi. “N’olmuş yani?”

Yanaklarımı ateş bastı. “Sen... sürekli insanların önündesin ve... eğlendiriyorsun.”

“Evet ama beraberimde bir grup insan oluyor,” dedi omzuna düşen kıvrık saçlarını elleriyle tararken. “Tek başına değilken daha kolay ve kesinlikle sınıfın karşısında çıkıp pek anlamadığın bir konuda kışından uydurarak konuşmakla aynı şey değil.”

“Doğru,” diye mırıldandı Anna alçısına bakarken.

Keira’ya bakarken inanamıyordum. O da heyecanlanıyordu. O da yemeğine benim gibi dokunmamıştı. Sürekli konuşuyordu ve hiç kekelemiyordu ama yine de heyecanlanıyordu.

“Gg... gerçekten kustun mu?” diye sordum.

Jo etrafımızdaki insanların dikkatini çeken bir şekilde ta içinden bulaşıcı bir kahkaha patlattı. “Kusmak yanında hafif kalır.”

“O kadar da kötü değildi,” diye ısrar etti Keira Jo’ya karanlık bakışlar atarak. “Her neyse,” diye devam etti bana dönerek. “Acayip heyecanlanmıştım. Gel seninle bir anlaşma yapalım.”

“Anlaşma mı?” diye fısıldadım. Aniden Keira ve arkadaşlarına -arkadaşlarıma- çok minnettar olmuştum. Onlar hakkında inanılmaz bir şekilde yanılmıştım. Son birkaç haftadır fark etmesine fark etmiştim ama ponpon kız klişesine çok kolayca kapılıp inandığım için utanmam lazımdı.

Keira başını salladı. “Kusacak gibi olursa bana sepet tutacaksın, şayet sen Bay Santos’un karşısında kusarsan sen de bana söyleyeceksin, gülmeyeceğime söz veriyorum.”

Dudaklarım birbirinden ayrıldı.

“Anlaştık mı?” diye sordu.

İstemeden de olsa kahkaha attım ama kendimi tutamıyordum. Muhtemelen hayatımda yaptığım en acayip anlaşmaydı. “Anlaştık.”

Konuşmamı yapacağım çarşamba günü, karnımda düğümler, boğazımda insanı kavuran bir yumru ve baş ağrısıyla uyandım.

Rosa mutfakta bekliyordu, tezgâhın kenarında bir türlü dokunamadığım bir kâse tahıl gevreği duruyordu. Ben buzdolabından bir bardak süt alırken hiçbir şey söylemedi. Tahıl gevreğine dokunmadığımda önüme itmedi. Yalnızca ben çıkmadan önce bana sıkıca sarıldı ve “Çok iyi bir iş çıkaracaksın Mallory,” dedi.

O sözler bütün gün kalbimde yankılandı.

Defterimi alıp deli gibi çarpan kalbimi yok sayarak konuşmamı yapmak üzere koridorda yürüyordum. Köşeyi döndüm ve bir anda durdum.

Rider beni görünce yaslandığı duvardan ayrıldı. Ellerini pantolonunun cebine koyarken ağzının tek tarafıyla gülümsedi. “Selam Fare.”

“Burada... ne yapıyorsun?” diye sordum. “Dersin var.”

Gülümseme her iki yanına da yayılıp gamzesi ortaya çıktı. “N’olmuş yani?”

Tek kaşımı kaldırarak karşısında durdum.

Başını yana eğdi. “Burada olmam gerekiyordu. Bunu başaracağını söylemem gerekiyordu.”

Kalbim birden göğsümde öyle hızla kabardı ki havalanıp tavana uçacağımı zannettim. Benim için buraya gelmişti. Koruma ihtiyacı duymasıyla ilgili değildi. Arkadaşım olduğu ve bana önem verdiği içindi. Ona sarılmak istedim.

Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydı.

Acaba nasıl hissettirir... Bu düşünceleri hemen uzaklaştırdım. Odaklanmam gerekiyordu. Söylediği söz tüylerimi ürperten bir hatırlatıcı olmuştu. Haklıydı. Bunu başaracaktım.

Ona gülümsedim sonra da dönüp kapıyı açtım. Bay Santos masasında oturuyordu. Önünde açık duran bir kese kâğıdı vardı. Domates çorbasının kuvvetli kokusu geliyordu. Ben kapıyı kapatırken saçlarını elleriyle geriye tarayarak ayağa kalktı.

“Affedersin, öğle yemeğimden atıştırıyordum.” Gülümserken sandalyesini geriye çekti. “Eminim sen de açsındır, o yüzden hazır olduğunda başlayalım.”

Çantamı boş sandalyeye koyarak defterimle birlikte ortaya yürüdüm. Midem bulanıyordu. Bu da, bana öğle yemeği yok demekti.

Bay Santos sıralardan birine oturarak ellerini masaya koydu. “Zaman senindir.”

Sonsuza dek bekleyebilir miydim yani?

Titreyen ellerle arasına çıktısını aldığım konuşmamı koyduğum defterimi açtım. Kâğıt düzgünce, kırışmadan arasında duruyordu. Tüm kelimeler bulanık görünüyordu. Dizlerim titredi. Tek bir insanın karşısında duruyor-

dum. Tüm sınıfın değil. Oysa tüm sınıfın karşısında olmaydım ama değildim.

Başaracaksın.

Boğazıma sıkışan bir nefes alırken omuzlarım gerildi. Zor değildi. Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Kâğıt kuru kemikler gibi hafifçe hışırdadı.

Yapabilirim. Yapabilirim.

Kelimeler tuhaf bir görüş kaybı yaşıyormuşum gibi yeniden bulanıklaştı. Kalbim öyle delicesine çarpıyordu ki dizlerim tutmuyordu. Ellerim titriyordu.

Yapabilirim. Yapabilirim.

“Amerika Birleşik Devletleri’nin... üç farklı hükümet organı vardır. İlki...” Fazla gittiğimi ve satır atladığımı fark edince durdum. Panikleyerek başımı kaldırdım, Bay Santos’un beklediğini gördüm.

Bana sabrını gösterircesine başını salladı.

Yeniden başladım. “A... Amerika Birleşik Devletleri’nin üç farklı hükümet organı vardır; yasama, yürütme, yargı,” dedim ve kendimi devam etmeye zorladım. “Y-yasama organının denetlediği...”

Batırmıştım.

Tanrım, konuşma çok kötü gidiyordu.

Binlerce profesyonel konuşmacı mezarlarında ters dönmüşlerdir herhalde, o derece kötüydü ama yapmıştım. Bay Santos zamanın dolduğunu haber vermeden birkaç saniye önce konuşmamı tamamlamıştım. Konuşmamı, hayatımda yaptığım ilk konuşmamı bitirmiştim.

Yapmıştım.

Kusmamıştım.

Keira bunu duyduğuna sevinecekti.

Bay Santos gülümseyerek yerinden kalktı. “İyi iş çıkardın Mallory. İlk başta biraz takıldın ama başlayınca

gerisini güzel getirdin. Konuşman için çok iyi araştırma yapmışsın.”

Ellerim hâlâ titrerken kâğıdı ona uzattım. “Teşekkür... ederim.”

“Sonucunu diğerleriyle birlikte öğreneceksin,” diye açıkladı, başımı salladım. “Tebrikler. İlk konuşmanı yaptın.”

Çantamın yanına gittim ve defterimi içine koydum. İlk konuşmam. Yapmıştım işte. Ayrıcalıklı olarak sadece Bay Santos’un karşısında yapmıştım ama yine de yapmıştım.

Rider sınıfın önünde bekliyordu. Telefonuna bakıyordu ama vücudu bana doğru eğilirken telefonunu cebine koydu. “Ee?”

Dudaklarım, köşelerinden yukarıya kıvrıldı. “Yaptım.”

Gülümsemesi tüm koridoru aydınlattı. “Yapabileceğini biliyordum.”

“Evet.”

Göz göze geldik, yüzünde yumuşacık bir ifade vardı. İçimde kabaran duygular yine gelmişti ve bu defa beni tavana uçurmasına izin vermiştim.

Yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey yapmıştım.

On Dokuzuncu Bölüm

“Hemen bir şeyler yemek ister misin?” diye önerdi Rider konuşma sınıfından çıkıp yürürken. “Daha zamanın var.”

Midem hâlâ düğüm düğümdü ama konuşma işi bittiğinden bir dilim pizza yiyebilirdim. Ben de başımı salladım.

“Harika.”

Yemekhaneye doğru yürümeye başladık; yaklaştıkça konuşmaların ve kahkahaların uğultusunu daha fazla fark etmeye başladım ama kulaklarıma ilk haftadaki gibi rahatsız edici gelmiyordu. Hatta bugün gürültünün, ne olduğu belli olmayan o yemeklerin kokusunun insanı hoşça karşılayan bir havası vardı. Adımlarım daha bir hafifti. Ben...

“Bay Stark,” dedi tok bir ses. “Acaba sizi koridorda gördüğüme neden şaşırmıyorum? Oysa şu an derste olmanız gerektiğine yüzde doksan dokuz eminim.”

Durdum ve arkamı döndüm. Rider da aynısını yaptı. Müdür Washington kollarını göğsünde kavuşturmuş açık bir kapının yanında ayakta duruyordu. Pürüzsüz, kel kafasından ılık yansiyordu.

Eyvah.

“Yüzde yüz emin değilsiniz yani?” diye karşılık verdi Rider, şok oldum. “Her zaman yüzde yüz emin olmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?”

Müdür Washington gülümsedi. “Akıllı çocuksunuz Bay Stark. Bu ince zekânızı derslerinizde kullanmamanız çok üzücü ama bunu beklemek biraz fazla olurdu değil mi?”

Rider’ın çenesinde bir kas seyirdi. “Öyle galiba.”

Yüzündeki zoraki gülümseme sönmişti. “Gidip dersinize girin Bay Stark.”

Bir an için Rider’ın gideceğini düşünmedim. Dudaklarında meydan okuyan bir gülümsemeyle müdüre bakıyordu. Kısa bir süre sonra yana doğru geri çekildi. “Sonra görüşürüz Fare.”

“Umarım bu, derste olmanız gereken saatte koridorda olmaz,” dedi Müdür Washington.

Rider topuğu üzerinde dönerken alçak sesle güldü. “Bilemiyorum. Bunu beklemek biraz fazla olabilir.”

Müdürün geniş göğsü derin, sabır dileyen bir nefesle yükseldi, ardından bana döndü. Gözlerini kıstı. “Bu, birlikte vakit geçirmek isteyeceğin türde bir çocuk değil,” diye öğütledi, bu vahşi tavrı karşısında irkilmiştim. Carl ve Rosa onunla konuşmuş olsa da görünüşümden beni tanıdığını zannetmiyordum! “Bu çocuğun girdiği yol senin yürümek isteyebileceğin bit yol değil. Olman gereken yola gitsen iyi olur.”

Ben daha cevap veremedim Müdür Washington dönüp ofislere doğru koridorda bakınarak gitti. Müdürün sözleri, ses tonu, Rider’a davranışları kafamda yeniden dönerken konuşmamı yapmanın mutluluğu sönüp gitmişti.

Ne beklentisi vardı.

Ne saygısı.

* * *

Keira da dışarı fıskıran herhangi bir vücut sıvısı olmadan konuşmasını yapabilmmişti. O yüzden güzel duygular yeniden dönmüş öğlen olanlar sonsuz zaman önce olmuş gibi geliyordu. Sınıfın önüne geçip Amerika'nın ilk beş başkanı hakkında konuşmasını yaptığında Paige için bile sevinmiştim.

Kendine gelmişti. Kısmen. O çuval gibi kıyafetler, dağınık atkuyrukları gitmişti. Bacaklarını saran mavi bir kot pantolon ve kazak giymiş, saçları bakımlı ve dümdüzdü. Son birkaç gündür beni görmezden geliyordu, haliyle otururken benden yana bakmadığında pek şaşırmıyordum.

Son zamanlarda Paige ile Rider'ın nerede olduklarını düşünmekle zihnimi yormuyordum ama herhangi bir dokunma ya da öpüşme olmadığının fark etmiştim. Konuşuyorlardı. Birbirlerine gülümsüyorlardı. Yani aslında Paige ona gülümsüyordu ama Rider'ın tepkisini göremiyordum, tek bildiğim buydu.

Zil çaldığında Paige'in Rider'dan kendisini aramasını istediğini duydum, sınıftan çıkarken de Keira sırama geliyordu. "Öğlen ne yaptın? Kustun mu?"

"İyi idi... sanırım. Kusmadım." Sağ elimle sağ bacağıma sıkarken durdum. "Harikaydın."

"Biliyorum!" dedi. "Tanrım, bittiği için çok mutluyum."

Rider da kalkıp sıramın yanına geldi ve defterimle kâğıdımı alırken tek kaşını kaldırdı. "Biri gitti. Kaldı bir milyon."

Evet, bunu bilmek çok fenaydı.

Keira kahkaha attı. "Evet ikimiz de kusmadık!" Elleri ni cıırttı. "Yaşasın, işte biz!"

Gülümsedim.

“Kötü olacağını düşündüğüm bazı anlar oldu,” dedi eğilip çantamı alan Rider’a bakarak. “Ama batırmamayı başardım.”

“Hepimiz takdir ettik,” diye dalga geçti Rider. Defteri-mi çantama koydu.

“Hı hı kesin öyledir,” diye karşılık verdi Keira. “Senin konuşmandan n’aber? Harika olacağına hiç şüphem yok.”

“Öyle bir şey, evet,” dedi Rider.

Ayağa kalkarak çantama uzandım. Parmaklarımı sürtündü ve bu kısa dokunuş tüm sistemime tuhaf bir elektrik yaydı, hızla elimi çektim. Gözlerim onun gözleri-ne kaydı ve bakışlarımız buluştu. Defterime çantamda en mükemmel yeri bulmak gibi muazzam bir göreve odak-lanarak başını çevirirken yanakları pembeleşmişti. Nab-zımdaki tekleme göğsümde sıçrayışlara dönüştü.

“Tamam o zaman...” diye mırıldandı Keira Rider’a ba-karak. Kıs kıs gülererek çekildi. “Yarın görüşürüz.”

Rider çantamın fermuarını kapatırken hızlıca başını salladı.

Ben de parmaklarımı ondan yöne sallayarak veda ettim.

“Hazır mısın?” diye sordu Rider.

Başımı sallayarak sınıfın önüne doğru peşinden yürü-düm ama tam çıkarken Bay Santos çıkageldi.

“Rider,” dedi gözlüklerini çıkararak. “Bir dakikan var mı?”

Rider önce bana baktı sonra öğretmene döndü. “Evet.”

Bay Santos bana gülümserken bir elini Rider’ın omzu-na koydu ve onu tahtaya doğru götürdü. Kapının yanında olmama ve koridor gürültülü olmasına rağmen onları du-yabiliyordum.

“Konuşmanı hazırladın mı?” diye sordu Bay Santos.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Rider.

Öğretmenin yüzünden şüpheli bir ifade geçti. “Emin misin?”

Rider ağzının kenarıyla gülümsedi ama bir şey demedi.

“Sana derste müsaade ediyorum. Sıkıldığını, ellerini kullanıp bir şeyler yaratmayı yeğlediğini biliyorum ama bu işi ciddiye alman gerek.”

Rider cevap vermedi, bense olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

“Biliyorsun, konuşmak istersen buradayım,” dedi Bay Santos ve Rider’ın suratında hafiften alaycı bir gülümseme oluştu. Ardından hareketsiz kaldı. “Yeteneğini ziyan etme. Tamam mı?”

Rider cevap vermedi, sonra da öğretmenin yanından ayrıldı. Gözlerimi onun üzerinden ayırmadım. Bana doğru yürürken çenesinde bir kas seğiriyordu. Rider’ın neden Bay Santos’la konuşması gerekirdi? Bay Santos Rider hakkında benim bilmediğim ne biliyordu?

Bunun cevabını sormadan da biliyordum.

Her şeyi.

Kalabalık koridorda yürümeye başladık. “Her şey... yolunda mı?”

“Ee evet.” Başımı indirerek bana bakarken yüz hatlarını gevşedi. “Şu haline bak.”

“Halime mi bakayım?”

Rider kolunu indirip elimi tutunca tüm kolumda bir karıncalanma oldu. Kenetlenmiş ellerimize baktım. Bu... bu his yeniydi, ta içerilerde, kalbimin derinliklerindeydi, onun elinin hissini ve ağırlığını seviyordum ve bu çok yanıltıcı. Bazı arkadaşlar el tutuşabilirlerdi ama insanların her zaman böyle algılamadığını biliyordum.

Onun bakışlarından kaçarak elimi ondan ayırdım ve kollarımı göğsümde bağladım.

“Dolabına gitmen gerekiyor mu?” diye sordu bir süre sonra.

Düşündüm ve başımı iki yana salladım. Öğleden sonra bulutlarının altında yürüdük.

Ancak arabamın yanında durduğumuzda başımı kaldırıp ona baktım.

Arka kapıya yaslanırken yüzündeki ifadeden bir şey çıkarmak zordu. “Sana daha önceden sormak istediğim bir şey vardı. Sana garajı, Razorback Garajı’nı göstermek istiyorum.” Bir elini kaldırarak alnına düşen saçı çekti. “Beni çalışırken görmek isteyebileceğini düşündüm. Cumartesi günü ne yapıyorsun?”

Kalbim zincir sallayan bir seri katil tarafından yakalanmışım gibi çarpmaya başladı. “Ee...” Ciğerlerimden dolu dolu gelerek *hiçbir şey* diye bağırmadan önce bir saniye kadar sustum, ama doğru değildi. Ainsley cumartesi günü görüşmek istiyordu, öyle olmasa bile koca bir Paige sorunu vardı.

Rider kaşının birini kaldırdı.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Orada öyle ayakta dikilmiş ona bakarken onun aklından kim bilir neler geçiyordu. “Öğlen Ainsley ile buluşacaktım, beraber... takılacaktık.”

Rider bir süre sessiz kaldı, ardından ellerini ceplerine soktu. “Güzel.” Kafasını kaldırıp beni süzdü. Hafifçe dönerek yan gözle Hector’un yaklaşan arabasına baktım. “Ben de onunla tanışmak isterim.”

Dur bakalım.

Ne?

Ainsley’le mi tanışmak istiyordu?

Rider altdudağını ısırıldı. “Yani farkındayım, biraz kendimi davet ettirmiş gibi oldum.”

Sahiden en yakın arkadaşım ile tanışmak mı istiyordu?

Başını yana doğru eğdi. “Eğer uygun olmadığını düşünüyorsan bu iş biraz tuhaf olmaya başlayacak.”

Bir şey söylemem gerektiğinin farkına vararak gözlerimi kırptırdım. Herhangi bir şey. Hector’un arabası biraz ötemde durdu. Böyle bir şey yapabilir miydik? Kafamdan hiç de alışık olmadığım kuralları geçirmeye başlamıştım. Aslında okulun dışına ilk çıkışımız olmayacaktı. Beraber yemek yemiştik, kütüphaneye gitmiştik. Evime de gelmişti ama onu saymıyordum. Arkadaşlar beraber takılırdı.

Ama Rider’a sadece arkadaş olan biri gibi düşünüp ona öyle bakamıyordum. Hoş, o bilmiyordu. Ama ben biliyordum.

Kafam çok karıştı.

“Beraber takılmamız... uygun olur mu?”

Kaşlarını indirdi. “Evet, uygun olur tabii.”

Bu soruyu sormakla neyi kastettiğimi anladığının emin olamayarak derin bir nefes aldım. Ben de onun Ainsley’yle tanışmasını istiyordum. Ainsley benim için acayip önemliydi. Kararımı vermiştim. “Ben... Çok isterim.”

Rider’ın tepkisi gecikmedi. Gülümsedi ve gamzesi ortaya çıktı. Nefesim kesildi. Rider’ı Ainsley’yle tanışması için davet etmiştim. Bunu istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

İçimde çalkalanmaya başlayan heyecanı göz ardı ettim. Rider ve Ainsley ile takılmak normaldi. Muhtemelen bir milyon kişinin her gün yaptığı bir şeydi. İnsanlar hayatlarını böyle yaşıyorlardı ama benim için bir ilkti, hem de koca bir ilk. En iyi arkadaşım ve bir zamanlar en iyi arkadaşım olan, şimdi ise hissettiğim derin, yoğun, karmaşık duygulara rağmen kim olduğunu bilmediğim... oğlanla beraber vakit geçirecektik.

Önemli hissettiriyordu.

“Harika,” dedi yaslandığı arabamdan doğrularak. “İşlerin tuhaflaşmaya başlamamasına sevindim.”

“Yo!” diye seslendi Hector pencereden kolunu uzatarak. “Hazır mısın adamım? Çıkmam gerekiyor.”

“Evet. Geliyorum hemen.” Rider çantamı uzatırken başını bana doğru eğdi. Ciğerlerimdeki hava hızla dışarı çıkarken hareketsiz kaldım Rider’ın dudakları yanağımın kıvrımına dokundu ve omurgamdan aşağı tüylerimi ürpertti. “Sana sonra mesaj atarım, cumartesiye konuşuruz.”

Tamam demiştim galiba. Tam emin değildim. Orada öylece dikilip ona bakmış da olabilirdim. Ama Rider ta derinlerine ulaşan ve kalbimi sarıp sarmalayan o gülümseyişle gülümsedi. Hector’un arabasına binişini seyrettim, park yerinden çıkarken Hector’a el salladım sonra da arabama binip direksiyonun başına geçtim.

Arabayı çalıştırmadım.

Ne düşünüyordum? Ne hissediyordum?

Hiçbir önemi yoktu.

Hızla park yerinden çıkarken çok çok önemli bir şeyin farkına vardım. Basitliğiyle neredeyse dünyayı sarsacak kadar önemli bir şeyin. Cumartesinin heyecanına kapılınca Bay Henry ve Bayan Becky’yi, konuşma dersi ve benim konuşmamla ilgili olarak okulu arayan Carl ve Rosa’yı tamamen unutmuştum. *Her şeyi* unutmuştum.

Çünkü önemli değildi.

Başka bir şey önemliydi.

Yaşadığım hayat önemliydi.

Dondurma gibi bir geceydi ya da Rosa o akşam elinde iki kâseyle odama geldiğinde öyle söylemişti.

Çikolatalı dondurma.

Hem de üzerinde bir ton çikolatalı sosla.

Başarılı geçen konuşmamı kutluyorduk.

Carl'ın geç saatlere kadar çalışması gerekiyordu o yüzden sadece ikimiz vardık. Onu sürekli yeşil önlüğüyle görünce şimdi eşofman altı ve üzerinde pamuklu bir tişörtle görmek garip gelmişti.

Yanıma oturarak kâseyi bana uzattı. "Umarım midende tatlı için yer vardır."

Sırıttım. "Tatlı için... her zaman yerim vardır."

Rosa gülümsedi. "Kan bağımız olmadığına emin misin?"

Soğuk, yumuşak, sosla kaplı güzellikten bir kaşık alırken kahkaha attım. Rosa gözlerini odada gezdirirken şifoniyerin üzerine baktı. "Son yaptığın oyma bu mu?"

Başımı salladım. "Baykuş."

Bir elinde kâseyle dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalktı ve baykuşun yanına gitti. Eline aldıktan sonra omzunun üzerinden ışıldayan gözlerle bana baktı. "Malory bu cidden güzel olmuş."

"Teşekkür ederim."

"Tüm oymaların güzel ama bundaki ayrıntılar..." Baykuşu dikkatlice yeniden yerine koydu. "Muhteşem." Yatağa dönüp oturdu. "Şu işi gerçekten bir de ahşap üzerinde yapmayı tekrar düşünmeni istiyorum. Carl'ın garajda aletleri var."

Elektrik aletlere o kadar meraklı değildim.

Bir kaşık dondurmayı yuttu. "Carl, biraz daha resmi bir kutlama için cumartesi akşam bizi yemeğe götürmek istiyor."

Birden midemdeki dondurma ekşileşti. "Cumartesi günü Ainsley ile... planlarım vardı."

Heyecanlıyım demesi Ainsley'nin nihayet Rider ile tanışacak olmasıyla ilgili hislerini açıklamaya yetmez-

di bile. Ona okuldan sonra güzel haberleri verdiğimde mesajlarım coşmuştu, ben burada oturmuş tıknırken o muhtemelen hâlâ bana Aman Tanrım, Aman Tanrım diye yazmaya devam ediyordu.

“Ah! Evet doğru,” dedi bir kaşık daha alırken. “Pazar olsun o zaman.”

Başımı salladım ama midem hâlâ çalkalanıyordu. “Ee Rider...” Rosa çenesini kaldırırken ağızım kurudu. “Rider da cumartesi günü Ainsley ile tanışmak istiyor.”

Kaşığı kâseye çarptı. “Öyle mi?”

Başımı salladım. “Ben de... Ben de tanışmalarını istiyorum.” Dudağımın kenarından deri gerildi. Rosa cevap vermeyince endişelenmeye başladım. “Sorun olur mu?”

Rosa omuzlarını kaldırdı. “Hayır. Sanmıyorum.”

Sanmak mı?

“Ee peki ne yapacaksınız bakalım cumartesi?” diye sordu.

“Ainsley ile ben öğlen yemeğe gidecektik, Rider da tanışmak için... oraya gelir herhalde. Sonra Ainsley’le akşam... sinemaya gitmeyi planlıyoruz.”

“Uzun ve dolu bir güne benziyor.” Kaşığını kâsenin içine koydu. “Bu hafta sonu ödevin yok mu?”

Kâseyi etajerin üzerine koyarken başımı iki yana salladım. Midem çubuk krakere dönmüştü.

“Carl bu hafta sonu Rider’ı görmem konusunda rahat olmayacaktır,” dedi, nefes almayı bırakabilirdim. “Marquette’e de aynı şeyi yapıyordu,” diye ekledi hüzünlü bir gülümsemeyle. “Bana kalırsa ikisinin tanışması güzel bir fikir. İkisi de senin için önemli insanlar ama bizim de Rider’la tanışmamız bir o kadar önemli.”

Of hayır.

“Cumartesiden önce onunla tanışabiliriz diye düşün-

yorum. Carl'ın endişelerini epey giderecektir, eh benim de öyle." Gözlerime baktı. "O yüzden böyle bir anlaşma yapalım. Cumartesi Ainsley ve Rider'la görüşeceksen Rider cuma akşamı yemeğe gelsin. Carl'la ikimiz evde oluruz."

Eyvah.

Eyvah eyvah eyvah.

"Tamam mı?" diye üsteledi.

Başımı sallayarak, "Tamam," dedim, ne diyecektim? Rider kabul eder mi onu bile bilmiyordum, cumartesi planlarımdan hiç bahsetmemem gerekirdi diye düşünmeye başlamıştım.

Rosa'nın eşofmanının cebinden bir bip sesi geldi. Yana eğilerek çağrı cihazına baktı. Bu cihazı sadece Carl ve Rosa'nın kullandığını görmüştüm. Doktorları teknoloji-den uzak bir cihaz kullanırken görmek garipti. Cebinden telefonunu çıkarıp hastaneyi aradı.

"Dios," diye mırıldandı telefonu kapatır kapatmaz yerinden fırlayarak. "Sohbete sonra devam etsek olur mu?" dedi kaşlarını çatarak. "Bundan nefret ediyorum ama başka çarem yok. Silahla yaralanmış bir hasta geliyor. Genç bir çocukmuş."

Başımı salladım. "Ta... tamam."

Rosa eğilip alnımdan öptü. Odadan çıktı, iki dakikadan kısa bir süre içinde de evden ayrılmıştı. Ameliyatının iyi geçmesini ümit ettim. Hastalarını kaybetmek ona zor geliyordu ve bu şehirde bu, çok fazla oluyordu.

Kapının kapandığını duyunca telefonumu elime aldım. Konuşmamı yapmadan önceki davranışımın doğru olduğunu düşünerek bir mesaj yazdım. *Carl ve Rosa cuma akşam yemeğinde seninle tanışmak istiyor.*

Oldu işte. Söyleyebilmemin başka bir yolu yoktu o yüzden gönder tuşuna bastım.

Kâsemi alıp aşağı indim, Rosa'nınki de mutfak tezgâhında duruyordu, onunkini de alıp bulaşık makinasına koydum. Yeniden üst kata çıkarken Rider'dan mesaj geldi.

Kulağa güzel geliyor. Bana saati bildirirsin.

Vay canına.

Kulağa güzel mi geliyor?

Hızla tamam diye mesaj yazarken hafifçe gülümsedim. Yüzümü yıkarken bir şey olmadı, çıktığımda yazdığı mesaj yüreğimi kıpır kıpır etmişti.

Dört gözle bekliyorum.

Ben o kadar emin değildim.

Gecenin bir yarısı Rosa'nın eve geldiğini duydum. Merdivenlerin kenarına gidip Carl'la birlikte hastası hakkındaki konuşmalarını dinledim. Çocuk on üç yaşındaymış. İki yerinden vurulmuş. Göğsünden ve sırtından. Rosa göğsünü ameliyat edebilmiş ama omurgası bitik durumdaymış. Rosa sonra çalışma odasına gitti, bir şişe şarapla sabaha kadar orada kalacağını biliyordum. Hastalarını kaybetmeye dayanamıyordu, bu hastası gibi ölmemiş olsa bile yine de çok etkilenmişti.

On üç. Ve çocuk bir daha hiç yürüyemeyecekti.

Girminci Bölüm

Cuma günü Rider'ın konuşmasını seyretmek en sevdiğim televizyon programını seyretmek gibiydi. Derse, olabilecek en son dakikada gelmiş, hemen sonra da farklı sanat türleri üzerine olan bilgilendirici konuşmasını çok kolay bir şey yapıyormuşçasına anlatmıştı. Rahattı hatta neredeyse umursamazdı, konuşurken ara ara gülüyordu, mutlu görünüyordu. Sanatını iyi biliyordu, sınıfın karşısında durma işinde de iyiydi.

Konuştuğu süre boyunca Paige'in parmakları kucagında sakladığı telefonun üzerinde oynayıp durmuştu. O gün sınıfta konuşmamışlardı, Paige akşam bize geleceğini biliyor mu merak ediyordum. Ya da genel olarak konuşup konuşmadıklarını.

Artık yarın öğrenecektim.

Bu geceden sonra belli olurdu.

Rider, Carl ve Rosa'yla birlikte olacağı yemek konusunda da rahattı. Benimse günüm geçmek bilmiyordu, okuldan dönünce fazla enerjiyi üzerimden atmak için dış aldım.

Akşamın nasıl geçeceğine dair zerre kadar fikrim yoktu. Ama ev harika kokuyordu.

Rosa yavaş pişiriciye etli güveç koymuştu, inanılmaz gergin olmama rağmen kafamı o şeyin içine gömmek ve yemeği göçürmek istiyordum.

Kötü bir fikirdi pek tabii.

Saçlarım kurumuştu, okulda giydiklerimi yeniden giyemedim. Garip olur muydu olmaz mıydı emin değildim ama bu akşamın... bu akşamın özel olduğunu düşünüyordum. Hayatımdaki en önemli dört insandan üçü nihayet tanışacaktı. Kot pantolon üzerine Ainsley'nin bana geçen doğum günümde hediye ettiği krem renkli kısa kollu kazağını giydim. Göğüs ve bel kısmı oturuyor kalça kısmı hafifçe açılıyordu. Yan tarafıma dönerek aynada kendime baktım.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ellerimi kalçalarımın kenarında dolaştırdım. Birden hiç beklenmedik bir düşünceyle yanaklarım kızardı. Bir düşünce bile değildi. Daha çok, aynı hareketi Rider'ın, onun ellerinin yaptığı... bir görüntü, bir histi. Midemin aşağılarında bir ürperti oldu.

Çok yanılttı, çok çok yanılttı.

Rider sadece bir arkadaştı. Hayatımdaki yeri buydu.

Aynanın önünden ayrılarak ellerimi indirdim. Birkaç tane derin nefes alarak odadan çıktım ve merdivenlerden indim. Girişte duran duvar saatine baktım ve kalbim tekledi. Rider birazdan gelirdi.

Rosa mutfakta, dört kişilik bir sofrayı kuruyordu. Rider için. Ah Tanrım. Bana bakarak gülümsedi. Siyah saçları alçak bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Fırının saati çaldı. "Güveci ocaktan alabilir misin? Dikkatli ol ama. Sıcaktır."

Bir işle uğraşmam iyi olurdu, çekmecedeki fırın eldivenini alıp haşlanmış sebzelerin olduğu güveci almak üzere ocağa yürüdüm.

“Gergin misin?” diye sordu mutfak dolabına giderken. Gülümseyerek başımı salladım.

“Olma.” Bardakları çıkardı. “Hepimiz için heyecanlı bir olay.”

Öyleydi.

Bardakları masaya koyduğumda Rider ve benim... bizim hiç bu şekilde bir yemek yemediğimiz düşüncesi geldi aklıma. Bir kere bile. Beraber yemek yemiştik. Ama genellikle yerde ya da...

“Carl gelmeden önce sana bir şey sormak istiyorum.” Elleri omuzlarıma koydu. Gülümsedi ama koyu gözleri ciddiyetle bakıyordu. “Rider için ne hissediyorsun?”

Gözlerim irileşti. Bu soruya türlü şekillerde cevap verebilirdim. Söyleyebileceğim, düşünebileceğim birçok şey vardı ama aklıma gelen ilk düşünce aynanın önünde dururken hissettiklerim oldu.

“Ah tam da düşündüğüm gibi.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ben...”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin.” Bir elini yanan yanağıma koydu. “Hiçbir sorun yok.”

“Onun kız arkadaşı var,” dedim ona.

“Tatlım bu, birisi için hissetmemen gereken bir şey hissedemeyeceğin anlamına gelmiyor.”

Ha.

“Büyüyorsun.” Gözlerini tavana kaldırdı. “Ve ben yine buna hiç hazırlıklı değilim.”

Hmm.

“Ama öyle olmalıyım değil mi?”

Hı.

Rosa’nın gözleri bana döndü. “Ben...”

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bakayım?” Carl oturma odasından geçerek bize doğru yürüdü. “Bensiz özel bir

toplantı mı var yoksa?”

“Sadece kız kıza ufak bir sohbet.” Elini indirdi ve omuzlarıma doladı. Muhtemelen etrafa tuhaf bakışlar saçarak gerçekten çok ucuz atlattım diye düşünüyordum. “O kapağı açayım bile deme...”

Carl, güvecin soğuduğu tezgâhın yanında durdu. Masum numarası yaptı. “Açmayacaktım zaten.”

“Hı hı! Biz neyin ne olduğunu gayet iyi biliyoruz değil mi Mallory?”

Başımı salladım. Evet biliyorduk.

O anda zil çaldı ve olduğum yerde sıçradım. Saate baktım. Rider’ın gelmesi gereken saate daha beş dakika vardı.

Carl kapının olduğu yöne döndü.

“Ben bakarım.” Onun yanından geçerek gittim.

Kayarak kapının önünde durdum, kim olduğuna bile bakmadan açtım ama gelen oydu.

Rider evimizin girişinde, eşikte ayakta duruyordu ve o... O da kıyafetlerini değiştirmişti.

İçime bir rahatlık çökerken onun ne kadar... *seksi* göründüğünün farkına fazlasıyla varmıştım. Onda fark etmem gereken bu olmamalıydı ama fark etmiştim işte. Siyah bir kot üzerine, gri bir gömlek giymişti. Gözlerim ellerine takılıp kaldı.

Dolgun dudakları inceden bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Girebilir miyim?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Gülümsemesi daha da yüzüne yayıldı. “Fare?”

“Ah evet.” Yana çekildim. “Tabii.”

Rider beni süzerek içeri girdi. Losyonunun kokusunu içime çektim. Bir an için bakiştık, sonra oturma odasına doğru baktı. Yanaklarının ortası biraz kızarmıştı. “Yemek harika kokuyor.”

“Ee... etli güveç.” Kendimi artık aç hissetmiyordum. Rider’ın dudaklarına baktım, ardından da hızla başımı çevirdim. “Şey... Rosa... süper bir aşçıdır.”

Onun varlığını fazlasıyla hissederken onu mutfağa yönlendirdim. Oturma odasından geçiyorduk ve Rider aniden vitrinin önünde durdu. “Bunlar nedir?” diye sordu.

Baktığı yöne döndüm. Gözlerim kocaman açılıverdi. Fark etmemesi gereken sabun oymalarına bakıyordu. “Şey...”

Başını eğerek uyuyan kediyi incelemeye koyuldu. “Sabun mu bunlar?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Vay be,” diye mırıldandı ve birkaç yıl önce yaptığım kalp ve güneşe yöneldi. “Carl ve Rosa mı yapıyor mu bunları?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ee... Ben... yaptım.”

“Ne?” Doğruldu ve şaşkınlıkla bana baktı. “Sen mi yaptın? Neden hiç bahsetmedin?”

Yanaklarım yanıyordu. “Carl ve Rosa dışında... kimse bilmiyor.”

Gözümün içine baktı, sonra yeniden dolaba döndü. “Mallory bunlar harika.”

Omzumun birini kaldırdım. “Alt tarafı... sabun işte.”

“İnanılmaz şeylere dönüştürdüğün sabunlar ama,” dedi. “Ben böyle bir şey yapamam.”

“İyi de sen spreyle boyayla resimler yapıyorsun ve...”

“Ama bunu yapamam,” dedi yeniden. “Bu oymalar da tıpkı spreyle boyamak gibi yetenek ister.”

Katılmadığımı belirtmem gerekirdi. İlğiden dolayı kendimi rahatsız hissederek mutfağı işaret ettim. “Hazır mısın?”

Bir müddet daha bana bakıp sonra başını salladı.

Carl ve Rosa mutfak masasında bekliyorlardı.

“Bu... Bu Rider,” dedim ellerimi birbirine dolayarak.
“Bunlar da... Carl ve Rosa.”

Rosa’nın gözleri hafifçe irileşerek kaşları kalktı.

Carl, Rider’ı ayakkabılarının yıpranmış burnundan siyahımsı kahverengi tondaki dağınık saçlarına kadar süzdü ve kaşlarım çattı.

İşte o anda yemeğin hiç de kolay geçmeyeceğini anlamıştım.

Akşam, yemekle başladı.

Ve ardından sorular geldi.

Her ikisi de iç içeydi. Sofraya oturduğumuz an Carl Rider’ı incelemeye başladı. Gafil yakalandığım bu taktik karşısında yalnızca etimle oynayıp bir lokma patates yiyebilmişim.

Muhtemelen Carl hiç çekinip sıkılmadan Rider’ı sorguladığından o da yemeğine dokunmamıştı. İspanyol engizisyonu ara verince Rider bana döndü. “Yiyecek misin?”

Patatesi bölerken başımı salladım. Ta ki tabağımdaki sebzeyi yiyene kadar bakmayı sürdürdü. Onu sinir edeceğini bildiğimden gözlerimi devirmemek için zor dayandım. Öğle yemeklerinde olduğu gibi yediğimden emin olmak istiyordu. Yıllarca kalanları ve artıkları paylaşmanın getirdiği alışkanlığı kırmak kolay değildi. Ağzıma bir patates daha atınca Rider da bir kaşık nohut aldı.

Eti keserken başımı kaldırıp masaya baktım. Carl ve Rosa ikimize bakıyordu. Rider’la diyalogumuzu anlamadıklarını bildiğimden kızardım.

“Demek bir tür yedek parça dükkânında çalışıyorsun,” dedi Carl hafifçe öksürerek. Çatalından mükemmel bir ayarda pişmiş et sarkıyordu. “Yarı zamanlı mı?”

Gözlerimi kapattım.

“Evet efendim. Razorback Garajı’nda. Sahibi özel boyama işlerinde beni çağırıyor,” diye sabırla cevapladı Rider. Bütün bu... işkence çektiren sorgulama boyunca hep sabırlı davranmıştı zaten.

Carl’ın sorduğu her soruyu cevaplamıştı. Grup evinde ne kadar kalmıştı? Hangi semtte yaşıyordu? Okulda en sevdiği ders neydi? Ki cevabı şaşırtmayan bir şekilde sanat dersi olmuştu. Sorular ardı ardına geliyordu hatta Rosa tek kelime dahi konuşma fırsatı bulamamıştı.

Çok utanmışım.

Ve inanılmaz biçimde hayal kırıklığına uğramışım.

“Koruyucu ailen ne iş yapıyor?” diye sordu Carl.

Burnumdan soluyarak çatalımı sımsıkı kavradım. Bu iş... çığrından çıkıyordu.

Rider rahatsız görünmüyordu. “Aile olarak sadece bir kişi var. Bayan Luna’nın kocası ben gelmeden önce vefat etmiş. Bayan Luna telefon şirketinde çalışıyor.”

“Peki, okuldan mezun olunca ne yapmayı planlıyorsunuz?” Carl bombardımana devam ediyordu. “Yakında sistemden çıkacaksın, sonrasında Bayan Luna ile kalmayacağını varsayıyorum. Üniversiteye gidecek misin?”

“Şimdilik üniversiteye gitmek gibi bir planım yok,” şeklinde yanıtladı Rider nohutları tabağının kenarına iterken. “Çok masraflı ve Bayan Luna şimdiye dek benim için çok fazla şey yaptı. Üniversite masrafımı karşılamasını bekleyemem.”

“Burslar var,” diye karşılık verdi Carl etini keserken. “Gayet zeki biri olduğun izlenimi edindim.”

“Öyle,” dedim. “Ayrıca çok da yetenekli. Yaptığı çalışmalarından biri... şehirde bir yerde sergileniyor.”

Rider bana gülümsedi.

“Öyle mi?” dedi Rosa sakince. “Sanat galerisinde mi?”

Rider onun sorusunun yanıtlarken ben de Carl'ın sorusuna bir son vermesi için dua ediyordum.

Rider bana bakıp ikinci defa “Yemiyor musun?” diye sordu.

Ağız sulandıran güvecimin yarısı tabağımda öylece duruyordu. Yemeğimi sofraya tükürmeden yemek için çok fazla hayal kırıklığına uğramıştım.

Kolumu tuttu ve alçak sesle, “Ye,” dedi.

İç çekerek çatalımı alıp ete batırdım. “Mutlu musun?”

Yanağında gamzesi belirdi. “Evet.”

Carl'ın hiç gevşemeyen kaşları o anda biraz gevşemiş, rahatlamıştı. Birazcık. Yarın ne yapacağımızı sordu. Cevaplayan bendim ama sorular Rider'a yöneltilip duruyordu.

Yemek bittikten otuz dakika kadar sonra hâlâ masayı devirmek istiyordum. Böyle hissetmeyeli çok, çok uzun zaman olmuştu.

“Mallory bana kız arkadaşın olduğunu söyledi,” dedi Carl ve kocaman açılan gözlerimle neredeyse boğuluyordum. “Bu akşam buraya yemeğe gelmen konusunda ne düşünüyor?”

Rosa kaşlarını kaldırarak eşine baktı. Ağzımı açmış tam onun kız arkadaşının konuyla ne alakası olduğunu söyleyecektim ki Rider verdiği cevapla beni şoka uğrattı.

“Kız arkadaşım yok efendim.”

Olduğum yerde aniden doğrularak kafamı ona çevirdim. “Ne?”

“Yani, vardı.” Rider benimle göz göze geldiğinde yanakları kızardı. “Paige ve ben... ayrıldık.”

Karnım ayaklarıma yapışırken gözlerimi ona dikip bakakaldım. Kafamda binlerce düşünce çalkalanıyordu. Bundan daha fazla şaşıramazdım herhalde. Hiçbir şey söylememişti. Tamam, ben de geçen haftadan beri Paige

ve kendisi hakkında bir şey sormamıştım ama böyle bir şeyi nasıl söylemezdi?

“Eh bu herkese sürpriz oldu galiba.” Carl’ın ses tonu dümdüzdü.

O konuşmaya, Rider da sorularını cevaplamaya devam etti. Ama profilden Rider’a bakarken dikkatimi pek veremiyordum. Aralarının iyi olmadığına dair işaretler vardı. birbirleriyle pek konuşmuyorlardı. Paige kenarda köşede karşıma çıkmıyordu. Hector, tartışıklarını ve bu yüzden Rider’ın cuma günü okula gelmediğini söylemişti. Rider’ın kafasının iyi olmadığını. Belki içmemişti, sadece ayrıldıkları için üzgündü. Belki de Paige artık onun benimle olan arkadaşlığına katlanamamıştı. Rider daha önce onunla benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsa... Of Tanrım, bizim arkadaşlığımızla bir ilgisi yoktu umarım. Birden ortaya çıkıp da... insanların hayatlarını mahveden kişi olmayı istemiyordum.

Yemek bitip de Rider giderken hâlâ şaşkındım. “Yemek için teşekkürler,” dedi Rider Rivaslara çok kibar bir şekilde. “Çok lezzetliydi.”

Kendimi toparlayarak ben de onunla kalktım. “Bırakmamı... ister misin?”

Rider sandalyesini geriye iterken başını iki yana salladı.

“Seninle tanışmak güzeldi.” Rosa peçetesini masaya koyup ayağa kalktı. “Arayı açma yine gel,” dedi eğilip hızlıca Rider’a sarılarak.

Carl masanın etrafından dolanırken Rider’a doğru selam verircesine başını salladı. Rider durup Carl’a elini uzattı. “Yemiden teşekkür ederim efendim.”

Carl Rider’ın elini sıkarken gergin dudaklarla gülümsedi. Herhangi bir şey söylemeyince Rider’la ikimiz dışarı

çıktık. Sokak lambaları yol kenarlarındaki beton kaldırımları hafif sarımsı bir ışıkla aydınlatıyordu.

“Brakmamı istemediğinden... emin misin?” diye sordum.

Başını sallayarak basamaklarda durdu ve bana döndü. Göz göze gelince o sarhoş edici sıcaklık geri dönmüştü. “Güzel vakit geçirdim.”

Kaşımın birini kaldırdım. “Ciddi misin?”

Ellerini pantolonunun cebine koyarken güldü. “Evet. Çok iyi insanlar.”

“Carl... pek dostça davranmadı. Seni soru yağmuruna tuttu ve... pek kibar davranmadı.” Tenimi karıncalandıran o öfke yine ortaya çıkmıştı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok Fare.”

Bu akşam rollerin biraz değiştiğini fark ederek ellerimi belime koydum. O beni savunacağına ben onu savunmuştum ve bu epey tuhaf bir histi. “Dilemem gerekiyor... gibi hissediyorum.”

Bir omzunu silkti. “Sadece seni koruyordu ve etrafından seni koruyup kollamak isteyen insanlar olduğu için seviniyorum.” Durdu. “Beni dert etme. Sorun yok.”

Carl’ın hiçbir davranışı bende sorun yok hissi uyandırmıyordu.

“O kadar çabuk sinip korkmam,” dedi bir süre sonra.

Carl’a olan öfkemi bir kenara bırakıp öğrenmek için ölüp bittiğim soruyu sordum. “Paige’le gerçekten ayrıldınız mı?”

Rider başını salladı. “Evet. Geçen hafta. Perşembe akşamı.”

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Hiç... hiçbir şey söylemedin.”

“Konuşmak istediğim bir konu değil,” dedi sabit bakışlarla. “Paige’le, ben Hector ve Jayden’in yanına taşındı-

ğımdan beri arkadaşız. Artık böyle olduğundan... emin değilim.”

“Üzüldüm.” Gerçekten üzülmüştüm. Rider’a karşı olan hislerime, onun yamndayken gösterdiğim tepkilere rağmen incindiği için üzgündüm.

Hafifçe gülümsedi. “Ben de. Ama onunla olmak... doğru değildi. Artık değil en azından.”

Eh bu, kimin kimden ayrıldığını açıklıyordu. Neden artık doğru olmadığını merak ederek omzuma doğru şöyle bir baktım. Neden ayrıldıklarını sormak istiyordum ama o kelimeleri çıkaracak cesareti kendimde bulamıyordum. “Geçen hafta... bu yüzden mi okula gelmedin?”

Kaşlarını çattı. “Ayrılmak çok fena bir şey Fare. Onu incitmek istememiştım ama incittim. Ve bu istediğim en son şeydi.” Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. “Yarın konuşuruz artık tamam mı?”

Yarın.

“Tamam,” dedim.

Rider durmuş bana bakıyordu. Sonra bakışları omzuma doğru kaydı, aklında bir şeyle meşgul olduğu belliydi, çünkü bir saniye sonra basamakları çıkıp tam altımda durdu. “Sabun oymaların çok güzel, umarım devamını görürüm,” dedi sonra da yaklaşıp yanağımdan öptü. Nefesim kesildi.

Rider ciddi bir ifadeyle geri çekildi. “Yarın görüşürüz Mallory.”

Onun basamağın üzerinde dönüp gidişini seyrederken yanağımda tatlı bir ürperti oluştu. Rider omzunun üzerinden dönüp baktı, gülümsedi ve yürümeye devam etti. Gözden kaybolana kadar orada kaldım, Rider’ın veda ederken söylediklerimi kafamda yeniden canlandırımd ardından da kendimi topladım.

Rider'la Paige'in ayrılmasının şokuyla Rider'ın daha çok sabun oyması görme istediği biraz çekildi ve yaşadığım hayal kırıklığı ve öfke yüzeye çıktı.

İçeri girdiğimde Rosa tabakları bulaşık makinasına yerleştiriyor, Carl da tezgâha yaslanmış duruyordu. Hayatımda ilk defa konuşabileceğim binlerce farklı kelimeyi düşünmüyordum. Ne söylemek istediğimi çok iyi biliyordum.

Mutfak adasının önünde durdum. "Rider'a hiç kibar davranmadın."

Carl şaşkın şaşkın bana döndü. "Pardon?"

"Rider'a hiç kibar davranmadın," diye tekrar ettim. "Ona bir şüpheliymiş gibi... davrandın."

Rosa'nın dudakları aralandı.

Carl doğrulurken gözleri irileşti. "Mallory..."

"Rider bizim gibi yaşamıyor," dedim yanan gözlerim ve boğazımla. "Onun üvey annesi doktor değil ve Rider üniversiteyi karşılayabileceğini düşünmüyor. Ama bu onu... kötü biri yapmaz."

"Onun kötü biri olduğunu söylemedik." Rosa içten bir ifadeyle Carl'ın yanına yürüdü. "Öyle bir izlenim bıraktıysak..."

"Sen bıraktın," dedim titreyen sesimle doğruca Carl'a. "Onu soru sorup durdun ve ne cevap... verirse versin yeterli olmadı."

Carl'ın gözlerinin kenarı kırıştı. "Rider'dan bahsetmek istiyorsan istersen bir kız arkadaşı olmadığı konusundan bahsedelim."

"Kız arkadaşı vardı. Şimdi de ayrılmışlar."

"Manidar," diye mırıldandı.

"Gördün mü?" Ellerimi savurdum. "Manidar... diyor-sun. Sanki ben ya da Rider yalan söylemişiz gibi. Onun hayatımın... hayatımızın bir parçası olmasını istiyorum."

Ve nihayet onunla tanışacağınız için... bu akşam çok heyecanlıydım.” Dudaklarım titriyordu. “O... defalarca hayatımı kurtardı ve en azından sırf bunun için... ona saygı göstereceğinizi düşünüyordum.”

“Mallory,” dedi Carl.

Arkamı dönerek daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Carl’ı görmezden, duymazdan gelerek merdivenlerden çıkmaya başladım. Bu konuşma benim için bitmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Çalışma odasındaki masa lambası açıktı ve odayı loş bir sarı ışığa bürümüştü. Odada hafiften bir şeftali kokusu vardı. Kitaplığa yürüdüm ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim. Kitaplığın ortasına gelince durdum, elim yanıma düştü. Korkunç bir gece uykusunun ardından ertesi sabah kendimi bir şekilde evimizdeki kütüphanede bulmuştum.

Erkenden kalkmıştım, kendimi huzursuz hissedip yeniden yatamayınca Carl ve Rosa uyurken evde dolaşmıştım. Kısmen bugün Rider ve Ainsley ile görüşeceğim için, kısmen de Rider ve Paige'in artık beraber olmadıklarını öğrendiğim içindi.

Ainsley'ye akşam yemeği felaketini anlattığımda her zamanki bilgeliğini konuşturmuştu. Carl'ın tepkisinin normal olduğunu, Todd'u ilk kez eve getirdiğinde babasının oğlanı kapının önüne atacağını düşündüğünü söylemişti.

Olayın böyle olduğundan o kadar emin değildim.

Sonra da Rider ve Paige konusuna yoğunlaşmış, ayrılığın benim için bir anlamı olduğuna inandırmıştı beni.

Olanlar konusunda yapacak bir şey olmadığından kafamı bu konudan uzak tutmaya çalışıyordum.

Küçükken Rider'ın bana okuduğu kitabı düşündüm; beni her defasında ağlatan bir öyküydü ama içimi günün birinde gerçek olacağımız, sevilleceğimiz umuduyla doldururdu.

Çünkü büyürken böyle hissediyordum. Rider ve ben gerçek değilmişiz gibi. Kimsenin bizi düşünmediğini, bizim için endişelenmediğini. Kendi başımızın çaresine bakmak üzere bırakılmış, unutulmuştuk.

Şimdi beni düşünen, benimle ilgilenen ve benim için endişelenen iki kişi vardı. Rider'ın bana dün gece hatırlattığı üzere bunun için minnettar olmalıydım ama şu an sadece kendimi sinirli hissediyordum.

Carl ve Rosa Rider hakkındaki her şeyi biliyorlardı, benim için yaptığı her şeyi. Bunun, Rider'ı Carl'ın gözünde iyi bir yere getirdiğini düşünmüştüm ama Carl şüpheli ve güvensiz davranmıştı. Yargılayıcı.

Yine de Carl'a söylediklerime inanamıyordum. Şimdi bile düşününce nabzım fırlıyor, midem bulanıyordu. Carl'ın bana kızdığını hatta o söylediklerimden sonra delirdiği biliyordum. İstiyordum ki... Onun için, onlar için mükemmel olmak istiyordum ve dün gece mükemmel değildim.

Dün gece ikisinden de kaçmıştım ki o bugünün planıydı.

İç çekerek kitaplığın önünde ilerledim. Ortada duran iki raf çerçeveli fotoğraflarla doluydu; mutlu bir bebekle başlıyor, uzun koyu saçlı, parlak kahverengi gözlü güzel bir genç kıza doğru devam ediyordu.

Marquette'in fotoğraflarına bakıyordum ve ister istemez artık burada olmadığının hiç de adil olmadığını düşünüyordum. Rosa'nın ameliyat ettiği çocuğun artık

yürüyemeyecek olmasının hiç de adil olmadığını düşünüyordum. Rider'ın başına gelen, gördüğü tüm o korkunç şeylerin adil olmadığını. Benim yaşadık...

Gözlerimi kapatarak düşünceleri engelledim. Şimdi düşünmeye başlarsam dağılacaktım. Hiç düşünmek istemediğim şeyler vardı.

Gözlerimi yeniden açtığımda Marquette, ölümünden birkaç ay önce çekilmiş bir fotoğraftan bana bakıyordu. Kendimde hiçbir zaman giyecek güven bulamayacağımı düşündüğüm siyah bir bikiniyle plajdaydı. Pespembe çerçeveli güneş gözlükleriyle kocaman gülümsüyordu. Ayaklarının altında beyaz kumlar, arkasında okyanus ıslıl ıslıl parlıyordu.

Marquette'in lise üçte çıkmaya başladığı bir erkek arkadaşı vardı. Adını bilmiyordum, sadece arada sohbetlerin içinde geçiyordu. Bir dolu da arkadaşı vardı. Popülerdi. Akıllıydı. Tüm fotoğraflarda çok bir insanmış gibi görünüyordu. Keira gibiydi.

Bir daha yürüyemeyecek oğlanı düşündüm. Onun hayatı nasıldı acaba? Bir anda onun okulun en popüler çocuğu ya da çok da seilmeyen kaba biri olup olmadığının hiç önemli olmadığını fark ettim. Adil değildi.

Fotoğraflardan uzaklaşırken milyonlarca defa düşündüğüm bir şeyi merak ettim. Çok yanılttı ve korkunçtu ama elimde değildi. Marquette eğer hâlâ yaşasaydı ben nerede olurdum? Carl ve Rosa yine de beni eve getirmek için uğraşır mıydı? Birçok insanın vermediği bütün bu fırsatları verirler miydi?

Bu soruların cevaplarını bilmiyordum ve beynimi kemirip duruyordu ama bildiğim iki şey vardı.

Marquette'in hayatı kısa sürmüştü.

Ve bana ikinci bir şans vermişti.

Onun resmine bakmaya devam ettim. Birçok insanın sadece tek bir şansı olurken benim ikinci şansım olmuştu ve bunun mahvolmasına izin veremezdim.

Santos derste çabalamak ve yaşamak konusunda ne demişti? Her şey denemekle olurdu, benim yapacağım da buydu.

Deneyecektim.

“Aman Tanrım,” diye ciyakladı Ainsley oturduğu bankta yaklaşırken. Burnunun üzerine düşen güneş gözlüklerini düzeltirken yerinden fırladı. “Acayip tatlı olmuşsun!”

Yavaşlarken rahatlayarak kendime baktım. Bugün için kıyafetimi seçmek epey stresli olmuştu. Sonunda siyah bir tayt, üzerine beyaz dantelli askılı bir üst ve soluk mavi bir hırka giymiştim. Saçlarımı açık bırakmış, Rosa’nın saç düzleştiricisiyle düzleştirmiştim. Saçımda daha önce böyle bir şey denemediğime şaşırmışım ve YouTube’dan öğrendiğim ve yapması yarım saatimi alan “fresh” görünümü yapana kadar makyajımı üç kere silmiştim.

Ainsley elimi yakalayıp beni, seçtiği kafenin kapısına sürükledi. “Tamam. Beş dakika erken geldin, o da her an gelebilir ve ben aklımı kaçırmak istiyorum.”

Kıs kıs güldüm. Aklını kaçırmak mı istiyordu? Ben daha saniyeler önce hiperventilasyonun ucundan dönmüş gibiydim.

Bizi restorana yönlendirdi. Mekân kalabalık değildi ve hemencecik dört kişilik bir masaya oturduk. Yanımdaki yeri boş bırakarak karşıma oturdu ve kalbim yerinden çıkacak gibi attı.

Gözlüklerini başına kaldırarak solumuzdaki cam cepheye bakınca gözlerini kısarak başını çevirdi. Restorana

parlak güneş ışığı doluyordu. Doğrudan güneşe karşı oturmamak için sandalyesini çevirdi.

“Gözlerin... hâlâ kötü mü?” diye sordum.

Gözlerini devirerek iç çekti. “Of evet. Ne olacak bilmiyorum. Yeni gözlük almaya gittiğimiz doktor anneme bir tür uzmana görünmem gerektiğini söyledi.”

Karnımda bir yerlerde bir sıkıntı hissettim. “Ne... için?”

Omzunun birini silkti. “Gözlerime baktığımda garip bir şey görmüş ve bir retina uzmanının kontrol etmesini gerektiğini düşünüyormuş. Önemli bir şey olmadığını düşünüyormuş.”

Uzman deyince kulağa önemli gibi geliyordu. “Ters bir durum mu görmüş?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bundan başka bir şey söylemedi.”

“Randevun... ne zaman?” diye sordum ama garson gelip de önümüzdeki üç bardağa su doldururken durup bekledim.

“İki hafta sonra. Neyse benden bahsettiğimiz yeter. Heyecanlı mısın?” diye sordu menüyü eline alırken.

Ainsley’nin bana gözüyle ilgili tüm gerçeği anlatmadığını düşünsem de başımı salladım. “Evet.”

“Bu neye benziyor biliyor musun?” Menüyü göğsüne bastırdı. “Randevuya.”

Midem yere yapışacaktı. Başımı iki yana salladım.

“Evet, evet öyle,” diye üsteledi. “Aynen bir randevu gibi. Deneme randevusu.”

Deneme randevusu mu? Öyle bir şey mi vardı? Tam soracaktım, konuşmaya devam etti. “Tamam. Kanıtlara bakalım o zaman. Birbirinizi gördüğünüz andan itibaren Rider sana ulaşmak için her türlü girişimde bulundu değil mi? Dersini ekip seninle öğle yemeği yedi. Sen dersten

kaçınca iyi olduğundan emin olmak için yanına geldi, sonra sana graffitilerini gösterdi. Konuşmana hazırlanmada yardım etti ve Carl ve Rosa'yla tanışmaya geldi. Bu da onun gayet ilgilendiğini gösterir.”

Aslında bu sadece onun hayatımın bir parçası olmak istediğini gösterirdi ama bunu söyleyemeden onu gördüm. Rider gelmişti. Kaldırımında durmuş restorana bakıyordu.

Kaskatı kesildim. Göz göze gelince yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme oluşmuştu. Dün akşamki gibi değildi. Daha çok okuldaki hali gibi görünüyordu. Eskimiş bir kot, tişört yerine yakasız, önü düğmeli siyah bir üst ve yıpranmış spor ayakkabılar giymişti ama Tanrım resmen düşünemiyordum.

Tamam. Doğru değildi. Düşünebiliyordum ama tamamen konu dışı şeyler düşünüyordum. O dolgun ve hafifçe kıvrımlı dudaklarını ve onları yanağım ya da alnım dışında... yerlerde nasıl hissettirebileceğini düşünüyordum. Ellerini, ellerinin ne kadar kuvvetli olduğunu ve avuçlarındaki tuhaf şekilde hoş gelen nasırları düşünüyordum. Bir sürü şey... düşünüyordum, artık biriyle beraber olmadığından o kadar da yanlış gelmeyen şeyler.

Neredeyse kafamı masaya gömdüğümü fark ederken Ainsley omzunun üzerinden baktı. “Güzel yüce Tanrım,” diye mırıldandı. “Bu o mu?”

“Evet,” diye mırıldandım. Oydu.

Mavi gözleri kocaman açılarak hızla bana döndü. “Mal-lory. Vay canına.”

Rider’a odaklandığımdan cevap veremedim. Üzerinden fışkıran bir güvenle restoranda yürüyordu. Yaşlı bir kadınla kocasının oturduğu masanın yanından geçerken kadın başını kaldırıp ona baktı. Gülümseyerek gözleriyle onu takip etti.

Ve masamıza ulaştı. Yanımdaki sandalyeyi çekip otururken nefes almayı bırakabilirdim. “Özür dilerim,” dedi bana bakarak. “Biraz geciktim.”

Gecikmiş miydi?

“Hector bıraktı,” diye devam etti. “O da bu civarda bir yerde. Yemeğimizi bozmak istemedi.”

Rider onu da mı davet etmişti? Öyleyse bu, Ainsley’nin söylediği deneme randevusu durumunu değiştiriyor muydu? Böyle bir şey gerçekten var mıydı ki? Bunların bir önemi var mıydı?

Ainsley, Rider’a gülümseyerek öne atıldı. “Selam, ben Ainsley.”

Rider da başını yana eğerek ona gülümsedi. “Ben de Rider.”

“Biliyorum,” dedi Ainsley. “Kesinlikle Rider’sın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Ainsley beni görmezden geldi. “Nihayet seninle tanışabildiğime çok sevindim. Senin hakkında çok şey duydum.”

“Cidden mi?” Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Ona neler anlattın Fare?”

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Dudağının sağ tarafı yukarı kalktı ve gamze ortaya çıktı. Of Tanrım.

“Mallory senin harika biri olduğunu söyledi,” dedi, hoş ben bu kelimeleri kullandığımdan o kadar emin değildim. “İkinizin beraber büyüdüğünü. Birbirinizin en iyi arkadaşımışsınız.”

“Evet,” diye mırıldandı o fena gülümsemesiyle... bana bakmaya devam ederek. “Öyleydik.” Durdu ve nihayet Ainsley’ye döndü. “Ama yerimi kaptırmışım sanırım.”

“Evet,” diye espri yaptı. “Paylaşmak güzeldir.”

Rider kıkırdayarak güldü. “Öyle galiba.”

Bir şeyler söylemem gerektiğini bilerek kalbim hızla atı-

yordu. Herhangi bir şey. “Daha önce... burada yedin mi?”

Biraz bayağı olmuştu bu.

Rider, benim bu bayağılığımdan etkilenmemişçesine başını hayır anlamında salladı. “Hayır.” Menüye baktı. “Ama hamburgerleri güzel görünüyor.”

Birden Firehouse aklıma geldi. Küçük restoran daha onun tarzıydı, rahat ve eskiydi. Bu mekânsa bütün camları, parlak beyaz masalarıyla... Ainsley’nin ve benim yemek yediğim türde bir yerdi ama Carl ve Rosa’dan önce hiç böyle bir yere adım atmamıştım.

Acaba Rider kendini rahatsız mı hissetmişti? Umursuyor muydu? Yoksa ben öylesine aptallık mı ediyordum?

Muhtemelen aptallık ediyordum.

“Hamburgerleri harikadır,” diye öneride bulundu Ainsley. “Humusları da öyle.”

“Humus mu?” Rider başını arkaya atarak kahkaha attı. “Hiç tarzım değil. Bana etle gelin.”

“Hiç humus denedin mi?” diye sordu Ainsley. “Etin üzerine?”

Burnumu buruşturdum.

“Hayır.” Yine güldü. “Hiç denemedim.”

“Denemelisin o zaman.”

“Denememelisin,” dedim ben.

Garson geldiğinde Rider humussuz hamburger ısmarladı. Ben de aynısını söyledim, yanına da kola istedim. Ainsley aperatif olarak humus söyledi, artık oturup hepsini tek başına yedi.

Rider ve Ainsley havadan sudan sohbet etmeye başladılar. Ainsley ona okulunu sordu. Rider ona ev okulunu sordu, yemeğimizi bitirdiğimizde yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi sohbet ediyorlardı. Ben de arada sohbete katıldım ama genelde sessiz kaldım ki bunda şaşırarak

bir şey yoktu. Rahattım ama Rider'ın her hareketinin, bana her bakışının aşırı derecede farkındaydım.

"Yemekten sonra bir şey yapacak mısınız?" diye sordu Rider kolunu benim sandalyemin sırtına atarak. "Sinema falan?"

"Aslında ben sinemaya gelemem. Ee... Annemler bu akşam benim için bir şey yapmışlar o yüzden Mallory tamamen boş," dedi bir çırpıda.

Kalakaldım. Ne? Hiç böyle bir şeyden bahsetmemiştii.

Rider'ın bakışları aramızda gidip geldi. "Ben bütün gün beraber olacağınızı zannediyordum."

"Hayır," dedi hemen Ainsley. "Sadece birkaç saatliğine. Günün kalanında Mallory senindir ve aldığım bazı duyumlara göre akşam eve giriş saati on bir civarında."

Gözlerim kocaman açıldı. Amanın. Neler oluyordu? Ainsley'ye baktım, masum masum gülümsedi bana. Önceden uyarıydı bari.

Rider'ın dudaklarının bir yanı kalkarken içeceğini eline aldı. "Bana uyar." Parmaklarını omzuma dokundurdu. "Garaja gelmek ister misin?"

Sesindeki alçak ton kalbimi yerinden oynatmıştı. Ainsley boş tabağına bakıyordu. Ben kafamda bir cevap oluşturmamadan bir telefon çaldı.

Rider kıpırdanarak cebinden telefonunu çıkardı. Arayana baktı ve ayağa kalktı. "Hemen dönerim."

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Ainsley bana döndü. "Mal, çok seksi."

Kolamı alırken kızardım. Rider'a seksi derken i harfini uzatmak gerekirdi. Bu kuşku götürmezdi ama fiziksel görünümün ötesine de geçmişti. Bütün o güzel görünümünün altında... gerçekten iyi bir insan yatıyordu. Güzel bir kalp.

“Onu tarif ederken dalga geçmiyormuşsun.” Ainsley sandalyesinde geriye yaslanırken kıs kıs güldü. “Onunla gidecek misin? Yani, artık gitmek zorundasın gibi bir durum var aslında, seni öylece ortaya attım ama bunu istediğin için yaptım. Ortaya atılman *gerekliyordu*.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken neredeyse bardağımı düşürüyordum. “Ama... bütün gün seninle beraber olacaktık.”

“Olduk işte. Her ne kadar humus yemeye ikna edemesem de... Şimdi başka biriyle olma şansın var. Hem de çok *seksi* biriyle.”

Midem buruldu, nahoş bir his değildi, çok da tanıdıktı. “İyi de...”

“Rosa’yla Carl seni benimle birlikte zannediyor. O yüzden eve kaçta gidersen git bilmeyecekler. Annemlerle konuşacak da değillerdir.” Sinsice gülümsedi. “Özellikle de bu akşam şu kendi olaylarıyla meşgullerken. Buluşma gecesi mi neyse işte.” Burnunu kırıştırdı. “O yüzden sorun olmaz.”

Rider’ın olduğu yere baktım ve midem daha da buruldu. Zihnim tekerlek gibi dönüyordu. Şu an durmuş bu durumu değerlendirdiğime inanamıyordum. Evet Carl ve Rosa bilmeden okuldan çıkmıştım, yine onların haberi olmadan Rider eve gelmişti ama bu... Bu farklıydı. Bir şekilde görünmeyen bir çizgiyi geçiyordum sanki. Rivaslar Ainsley’le olacağımı zannediyorlardı ama olmayacaktım.

Rider’la birlikte olacaktım.

Bir cumartesi öğleden sonrası ve belki akşamı da. Deneme randevusu şimdi gerçek bir randevu gibi hissettiriyordu.

Büyük bir adım gibi geliyordu.

Yakalanırsam Rider’ın yüzünden olduğunu söylerlerdi

ve beni kötü etkilediğini söylerlerdi, diğer yandan Rider izinli olmadığını bilmiyordu. Ben bile izin verilip verilmeyeceğini bilmiyordum ama soramayacağımı adım gibi biliyordum.

Yanlış bir şey yaptığımdan bile emin değildim, gerçekten çok aptalca geldiği için izin istemeyecektim.

Rider telefonunu indirip cebine soktu. Yapabilir miydim ki? Gidip onunla vakit geçirebilir miydim? Alalecele içeceğimi alıp koca bir yudum içtim. Neden bu kadar korkuyordum ki? Rider'la beraber büyümüştük. Tamam, birbirimizi görmeyeli yıllar olmuştu ama arkadaşlık ve o, bir ilişkiden daha yeni çıkmıştı. Bu öyle deneme randevusu falan değildi.

Yapabilirdim.

“Sence... Sence gitmeli miyim?”

Ainsley'nin mavi gözleri heyecanla açıldı. “Evet! Tanrım evet!” Koluma bir şaplak attı. “Baş başa zaman geçirmek için mükemmel bir fırsat.”

Kaşlarımı çattım. “İyi de biz... baş başa çok zaman geçirdik.”

Bir an gözlerini bana dikti sonra devirdi. “Bu farklı bir baş başa zaman Mallory. Bu *cumartesi* baş başa zamanı.”

Kaşlarımı kaldırdım.

Ainsley başını iki yana sallayarak içeceğini eline aldı. “Güven bana. Farklı.”

Ona bu konuda güvenecektim.

“Ona ilgi duyuyorsun, dikkat, bence o da sana ilgi duyuyor. Yani, neden duymasın ki? Ama erkekler bazen biraz aptal oluyor o yüzden muhtemelen soğukkanlılığı oynayacak ve ilgi duymuyormuş gibi yapacak.”

Ağzımı açtım.

“Todd böyle söyledi. Ta ki biz yalnız kalana dek ilgilen-

miyormuş gibi davrandı, sonra harekete geçti.”

Rider harekete geçer miydi? Kalbim olasılıkları düşünerek kabarmaya başladı ve midem yeniden buruldu.

Ainsley arkasına yaslandı. “Bunların hepsi senin için çok yeni, biliyorum ama birkaç derin nefes al ve keyfini çıkar. Bakarsın elini tutmaktan fazlasını yapar.”

Ah aman Tanrım, bu çok fazlaydı. Ona Rider’ın elimi tuttuğundan hiç bahsetmemeliydim. Bir yetişkine çok ihtiyacım vardı.

“Bak,” dedi, sesini alçaltarak yaklaşırken ve elini elimin üzerine koydu. “Rahat hissediyorsan git. Yapmak istediğin bir şeyse. İstemiyorsan o kadar da önemli değil. Yalnızca senin ondan bir arkadaştan öte hoşlandığını biliyorum. Bunu ona...” Durup omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bakışından söyleyebilirim... Aman Tanrım, *bu da kim?*”

Kaşlarımı çatarak onun baktığı yere baktım ve Rider’ın artık yalnız olmadığını gördüm. Kafenin girişinde yanında Hector duruyordu. Birden endişelendim. Kafalarını eğmişlerdi ve Rider’ın çenesinden görülebildiği kadarıyla eğlenceli bir şeylerden bahsetmedikleri açıktı.”

Jayden’ı görmeyi umarak öndeki pencerelere baktım ama yoktu. Düşününce, birkaç gündür Jayden’ı hiç görmemiştim.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Ainsley.

Bardağımı masaya koyarken yutkunarak başımı salladım. “Adı... Hector. Rider’ın arkadaşı.”

Ainsley’nin yanaklarında hafiften bir gülümseme oluştu. “Leziz çocukmuş.”

Tam o anda Hector, Rider’ın söylediği bir şeye güldü. Tok sesi kafedeki birkaç kafayı kendine çevirdi. Hector leziz olmasına lezizdi, kuşku götürmezdi. Gel gör ki be-

nim gözlerim Rider'ın üzerindeydi. Hafifçe gülümsemiş, sağ yanağındaki gamzesi ce-e yapmıştı. Sonra dudakları hareket etti ve Hector bizim masaya doğru baktı.

Yüzünde bir şaşkınlık belirdi, ardından dolgun dudakları yukarı kıvrıldı ve bakışları Ainsley'ye yöneldi ve orada kaldı.

"Sevdim," diye fısıldadı. "Kız arkadaşı var mı?"

Ainsley'nin hâlâ bir erkek arkadaşı var mı diye merak ederek omuz silktim. Hector'un ciddi olduğu biri var mıydı bilmiyordum. Onu okulda birkaç kızla görmüştüm ama içlerinden biriyle çıktığını sanmıyordum.

Rider'la ikisi masamıza doğru yürümeye başladılar. Rider yeniden yanımdaki sandalyeye otururken Hector Ainsley'nin yanına geçti.

"*Esa chica esta bien caliente.*" Rider başını iki yana sallarken Hector kahkaha attı. Karşımda oturan Ainsley kaskatı kesildi. İspanyolcası çok iyiydi, gerçi Hector Porto Rikoluydu ama Ainsley'nin onun ne söylediği hakkında genel olarak bir fikri olduğunu düşünüyordum ve duyduğundan pek memnun değildi. "*Me gustaria a llevarla a mi casa y comermela.*"

Ainsley başını yana eğerken uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden eliyle taradı. "*Gracias! Pero no hay ni una parte de mi que tu te vas a comer.*"

Hector'un gözleri irileşti.

Rider başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. "O-ho-ho paha biçilemez."

"Ne?" Ainsley kocaman gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla sersem sersem duran Hector'a baktı. "Beyaz hatunların başka bir dili anlayamayacağını düşündüğün için mi karşıma geçmiş ben burada yokmuşum gibi hakkımda konuşabiliyorsun?" Gevrek ve sahte bir ifadeyle güldü.

“Dostum yapma lütfen!”

“Vaay...” Hector arkasına yaslanırken ona bakıp başını yavaşça iki yana salladı. “Acımasızsın.”

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi mavi buz parçalarını andıran gözleriyle. Hector için düşündüğü lezzetlik bir anda uçup gitmişti. “Sen de tam bir *mal criadosun*.”

Hector gözlerini kıstı.

“Arkadaşını ciddiye sevdim Fare.” Rider kıkırdamaya devam ederken bana göz kırptı. “Şöyle söyleyeyim Hector’a kabaca aşağılık göt dedi ki ben de sonuna kadar katılıyorum.”

Aman Tanrım.

Ainsley, Hector’un eskimiş tişörtüne bakarken kaşının biri kaldırdı. “Sen arandın...”

“*Que carajo...*” diye mırıldandı Hector. “*Nena*, beni tanımıyorsun.”

Ainsley bir omzunu silkti. “Tanımak istemiyorum da...”

Oo. Of hayır. Rider eline bir kutu patlamış mısır alıp seyretmek istiyormuş gibi görünse de her şey kötüye gidiyordu.

Ainsley sandalyesini çevirip bana döndü, yanakları hafifçe kızarmıştı. “Rider’la gidecek misin?” diye sordu, sesi alçaktı ama duyulabilir seviyedeydi.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Hector, gözü hâlâ Ainsley’deyken.

Ainsley onu görmezden geldi ve midem yeniden taklalar atmaya başladı. “Onu garaja götüreceğim,” dedi Rider.

Hector’un dudakları büzüldü. “Hmm yasal görünüyor.” Rider elini uzatıp ona ortaparmağını gösterirken Hector pis pis sırıttı. “Ramon’un partisine gitmeyecek misin? Parti büyük.”

Rider bana bakınca boğazıma bir yumru takıldı. “Mal-

lory benimle garaja gelirse gelmem.”

“Onu da getirebilirsin,” dedi sonra da alaycı bir gülümsemeyle Ainsley’ye baktı. “Seni de davet ederdim *mami* ama muhtemelen senin klasına uymaz.”

“Sen gidiyorsan muhtemelen uymaz evet,” dedi Ainsley soğukça. “Ama zaten ilgilenmiyorum o yüzden bir önemi yok.”

O anda Hector ve Ainsley’nin çoğunlukla İspanyolca olarak tartışmaya başladıklarını ancak fark etmiştim. Parti mi? Kulağa olabildiğince can sıkıcı geliyordu, daha önce hiç partiye gitmemiştim. Bir kere bile. Nabzım kontrolden çıkmış sinekkuşu gibi boynumda kanat çırpıyordu adeta. Ellerimi indirip avuçlarımı bacaklarımın üzerinde gezdirdim.

Orada ne yapacaktım? Ahtapot gibi Rider’a yapışıp kalacaktım. Konuşmam, insanların arasına karışmam beklenecekti. İçki içmem. Alkolü ilk dokuz yaşında tatmıştım ve tükürmüştüm. Bırak partiyi birkaç insanın önünde bile zar zor konuşabiliyordum.

Rider’la göz göze geldik, paniklemiş göründüğümü biliyordum. Yüzümdeki damarlara hücum etmiş kanı hissedebiliyordum. “İ-ıh bu akşam hiç parti havamda değilim,” dedi diğer ikisi tartışmalarına ara verdiğinde. “Sana da uyar mı Mallory?”

Bir yanım, onun sadece beni düşünerek böyle cevap verdiğini biliyordu, nitekim partiye gitmek bana spreylilikle boyamayı öğretmekten daha eğlenceli olmalıydı. Ama diğer yandan damarlarımdaki tatlı rahatlamayı inkâr etmek mümkün değildi.

Adım adım ilerliyordum, bebek adımlarıyla ama partiye gitmek ip olmadan uçurumdan atlamak kadar dev bir adım olurdu. Yutkunarak başımı salladım. “Uyar.”

“Güzel,” diye mırıldandı arkasına yaslanırken. “O zaman garaja gidiyoruz.”

Soğukkanlı davranmaya çalışarak gözlerimi yere indirdim ama gülümsememe engel olamıyordum. Şapşal, aşırı ve kontrol dışı bir gülümseme olduğu kesindi ama heyecanlanmıştım. Hatta çok heyecanlanmıştım.

Bu akşam ne olacağı önemli değildi... Bu akşam her şekilde bir ilk olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Razorback Garajı'na giderken arabamın direksiyonuna Rider geçti. Nereye gidileceğini o bildiğinden, ben de gerginlik yumağına döndüğümünden mantıklı bir hareket olmuştu. Garaja giderken ilk birkaç dakika konuşmadık.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum. "Kafeyi... beğendin mi?" diye sordum. "Biraz... farklı olduğunu biliyorum." O kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum. Daha salakça bir şey söyleyebilir miydim acaba? Hava nasıl falan?

Off.

Bana kısa bir bakış atarken altdudağını ısırды. "Güzel-di. Farklı derken?"

"Sadece... daha önceleri böyle bir yerde hiç oturmadığımı düşünmüştüm." Nereye varacağımı merak ederek durdum. "Hiç gitmemiştik yani."

Elini direksiyonun üzerinde kaydırarak kolayca döndü. "Yani öyle bir yerde kendimi rahat hissedip hissetmediğimi mi sormaya çalışıyorsun?"

Ağzımı açtım ama kelimeler yine birbirine girmişti.

Her zamanki gibi. Yanaklarıma ateş bastı. Bunu soruyordum, değil mi?

“Fare?”

Başımı iki yana sallayarak emniyet kemerimle oynamaya başladım. “Öyle demek istemedim.”

Trafiğe çıkınca sessizleşti. “Öyle mi?”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Oysa bana gayet açık bir soru gibi gelmişti. Yani artık aynı hayatları yaşamıyoruz değil mi?”

Ona kaçamak bir bakış attım. Doğruca önüne bakıyordu. Bir eli direksiyonda, diğeri bacağına duruyordu. Benim doğal tepkim sessiz kalmak olurdu. Ama sessiz kahlırsam Rider’ın başka bir konuya geçeceğini biliyordum ve bunu ortaya atan bendim. Sahiplenmek zorundaydım. Sonsuza dek sessiz kalamazdım.

Kısa bir nefes alarak dikkatimi önümüzdeki kırmızı kamyonu verdim. “Aynı hayatları yaşamıyoruz ama... ben öyle düşünmedim. Bu yüzden de... kafe konusunu etraflıca düşünemedim.”

“Başka bir yerde ne kadar rahatsam orada da o kadar rahattım,” diye yanıtladı bir süre sonra, sesinden herhangisi bir duygu anlaşılmıyordu.

Ona kısaca bakarken kendimi tam bir mal gibi hissediyordum. “Seni... gücendirdim. Özür dilerim.”

“Gücendirmedin,” dedi gözlerini kısarak. “Gerçekten.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Rider’la geçmişte çok şey paylaşmıştık ama bazen aramızda kocaman bir uçurum varmış gibi geliyordu. Ya burada oturup bunu düşünecektim ya da bir köprü kurup bu uçurumu geçecektim.

Kemerin üzerindeki parmaklarımı gevşetmeye çalışarak ellerimi kucağıma koydum. “Dün... dersteyken, sen ve

Bay Santos birbirinizi iyi tanıyorsunuz... gibiydi.”

“Okula graffiti çizerken yakalandığımda bana çok yardım etti,” dedi. “Sana söylemiştim sanırım.”

“Bundan... ötesi varmış gibi geldi.” Ona şöyle bir baktım. “Senin eserini... galeriye koymuş.”

Rider hemen cevap vermedi. “O olaydan beri gözü üstümde sayılır. Böyle biri yani, sen de bilirsin. Dikkat ediyor.” Bir omzunu kaldırdı. “Her zaman gözetiyor. Diğerlerinin gördüğü gibi görmüyor.”

“Ne demek... istiyorsun?”

Parmaklarını trampet çalar gibi direksiyona vurdu. “Sadece oturduğun mahalleyi, adresini ya da öyle haltları görmüyor.”

Kırmızıda durduğumuzda bana doğru baktı. “Sanatta bir geleceğim olması için kıcımdan ayrılmıyor. MICA’ya, Maryland Sanat Koleji Enstitüsü’ne bakmam için konuştuk.” Başını iki yana sallayarak güldü. “Adamın büyük amaçları var.”

Maryland Sanat Koleji Enstitüsü şehirdeki en iyi sanat okullarındandı. En iyilerden biriydi. “Santos oraya gitmen için... gerekenlere sahip olduğunu düşünüyorsa neden gitmeyesin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Oranın bir döneminin parası yeni bir arabadan fazladır eminim.”

“Peki ya finansal yardımlar?”

Cevap vermedi.

Peşini bırakmadım. Carl’ın geçen gece onun yakasını bırakmaması gibi değildi, Rider sahiden yetenekliydi. “MICA olmasa da... daha ucuz okullar var. Girmesi daha kolay olanlar.”

“Biliyorum,” dedi, başka da bir şey söylemedi.

Kaşımı çatarak onu inceledim. “Biz küçükken üniver-

siteye gitmekten bahsederdin. Ben bahsetmezdim ama... sen bahsederdin."

Direksiyondaki elleri gerildi. "O zamanlar çocuktum Fare."

"Yani?"

"Şimdi işler farklı."

"İşler şimdi daha iyi," diye karşılık verdim. "Öyle değil mi?"

Yavaşlayarak dar bir yan yola döndü. "Fark ettin mi, bir konuda yoğun duygular hissettiğinde konuşurken duraksamıyorsun?"

Bunu fark etmiştim, bir yanım buna dikkat ettiği için heyecanlanmıştı. Ama konumuz bu değildi. "İşler şimdi daha iyi değil mi?"

"Evet, Fare," dedi iç çekerek.

Gözlerimi kıstım. "Böyle konuştuğunda sana pek inanmıyorum." Onu incelerken daha fazla soru sorabileceğime kanaat getirdim. "Paige'le aranızda... ne oldu?"

"Nedir bu sorgulama böyle?" Garajın önündeki park yerine girmek üzere döndü.

"Çünkü önemsiyorum," deyiverdim. Sorgu konusunda haklıydı. Geçen gece Carl'ın yaptığı gibi davranıyordum ama en azından niyetim iyiydi.

Rider başını bana döndürdü ve göz göze geldik. Söylediklerimden pişman değildim çünkü doğrudu. Onu önemsiyordum. Onu *her zaman* önemsemiştim. Başını çevirmeden motoru kapattı ve anahtarı çekti. Ellerini bacaklarının üzerine koyup dikkatle bana baktı.

"Paige'i hak etmiyordum," dedi. "O ilişkiyi."

"Neden?"

Gözünü gözüme dikti, sonra da hafifçe dudağının bir köşesini kaldırdı. "Beraber bile olmamamız gerektiğini

düşünüyorum. Arkadaş olarak kalsak daha iyi olurdu ve..." Bakışları gri, alçak binaya kaydı. "Yani onu gerçekten önemsiyordum. Hâlâ da önemsiyorum. Belki de bir yanım ilk başta... bu işin ilerleyeceğini düşünmüştü, anlarsın ya. Ama olmadı." Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi. "Sanırım bunu bir süredir biliyordum. Kendimi Paige'in de aynı şekilde düşündüğüne ikna etmeye çalıştım. İlişkiden pişmanlık duymuyorum ama bitirmek için beklediğime pişmanım. Onu bu yüzden incittim ve çok fenaydı. O benim için önemli biri..." Başını iki yana salladı. "Seninle kütüphaneden çıktıktan sonra onu görmeye gittim. Daha önce yapmam gereken bu işi bitirdim. Ardından da içtim... Biraz fazla içtim."

Durup emniyet kemerimi açarken parmakları yan tarafıma dokundu. "Onunla olmak doğru değildi." Kemerini omzumdan kaydırды. "Onu kandırıyormuşum gibi hissediyordum. Özellikle de şu an."

"Şu an mı?"

"Evet." Gözleri, gözlerimi aradı. "Özellikle de şu an."

Hafifçe nefes alırken dudaklarım aralandı.

Uzun bir an sonra "Çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı evet anlamında salladım. Kapıyı açtım ve Rider'ın gelmesini bekledim. Yanımızdan bir kamyon geçti, bloktan aşağı doğru giderken içinden yükselen müzik yankılanıyordu. Caddeden geçerken etrafıma bakındım. Kötü bir mahalleye benzemiyordu. Bir dolu dükkân vardı ve aşağı taraflarda dizi dizi tuğladan evler görüyordum.

"Yaşadığın yer buralara yakın mı?"

Rider, gri renkli penceresiz bir kapının önünde durup başını salladı. "Evet. Üç blok aşağıda." Bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. "Dükkân biraz dağınık. Kusura bakma."

“Sorun değil.” Burası sonuçta bir yedek paracıydı. Dağınık olması beklenirdi.

Kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı benim için tuttu. Ben de peşinden girdim. Girer girmez boya, yağ ve gazyağı karışımı ağır bir koku karşıladı. Zor bir iş yapılyormuş gibi kokuyordu.

Duvardaki şalteri kaldırıncı tüm binada düşük sesli bir uğultu yankılandı. Tavandan sallanan lambalar binayı baştan başa aydınlattı. Işık ilk başta zayıftı ama gitgide güçlendi.

Rider ellerini cebine sokup devam etti. “Geliyor musun?”

Ellerimi belime koyup havaya kaldırılmış bir arabaya doğru yürüyen Rider’ın arkasından gittim. Arabanın tekerlek yuvaları açıkta duruyordu, tekerleri yoktu.

Her yerde çalışma tezgâhları, alet çantaları vardı. Beton zemin yağ lekeleriyle kaplıydı. Uzun ve geniş binada ilerledikçe kalın branda beziyle kaplı daha çok araba görmeye, daha yoğun bir boya kokusu duymaya başladık. Bu taraflar daha karanlıktı.

Rider omzunun üzerinden arkasına dönüne yanaklarına soluk sarı ışık yansımıştı. Üzeri kapalı bir arabanın yanında durdu. “Burada belli saatlerde çalışmıyorum. Drew iş olduğunda arıyor. Son birkaç aydır şanslıydım, düzenli iş vardı.”

Uzanarak bir zinciri tuttu. Sırtındaki kaslar gerilmiş, zincire asıldığında omzu ve kollarındaki tişört gerginleşmişti. O sıcak ve yoğun his damarlarıma nüfuz ediverdi.

Alanı aydınlatan ışığın altında ilk fark ettiğim, duvara asılı büyük kanvastı. Boyayla kaplanmıştı. Sanki üzerine hiçbir özel şekil yapılmadan yüz farklı renkte boya atılmıştı.

Rider baktığım yere baktı. “Renkleri orada deniyorum. Bazen sprej kutusuna koymadan önce karıştırmam gerekebiliyor.”

“Sprej kutusu mu?”

Başımı sallayarak tezgâhın birine doğru yürüdü. Üzerinde başlıkları olan birkaç tane gümüş renkli teneke kutu vardı. Birini alıp geldi. “Boya buradan giriyor.” Parmagını metal kutunun sprej uca bağlandığı yerde gezdirdi. “Üst tarafı hava kompresörüne giden bir hortuma bağlanıyor.” Spreji tezgâha bırakırken yaptığına sıkılmış gibi güldü. “Sprej dersi istememiştin gerçi.”

“Sorun değil.” Yaklaştım. “Çok değişik.”

Rider tezgâhtan uzaklaşırken yine güldü. Yanımdan geçip üzeri kapalı bir arabanın önünde durdu. “Geçen hafta bu arabanın üzerinde çalışıyordum.” Brandayı arabanın üstünden çekip kaldırdı. “Bitti sayılır.”

Ağzım açık kaldı.

Ne tür bir araba olduğunu bilmiyordum. İki kişilik beyaz bir arabaydı. Muhtemelen *coupe*’ydi. Ne olduğu önemli değildi. Benim ilgimi çeken, boyanmış kaportası ve ön çamurluğuydu.

Amerikan bayrağına boyanmıştı. Böyle deyince kulağa çok özel gelmiyordu ama bayrağın ayrıntıları olayı apayrı bir seviyeye çıkarmıştı. Hiçbir kırmızı çizgi beyaz çizgiye karışmamıştı. Yıldızlar koyu mavi üzerinde mükemmel bir şekilde parlıyorlardı. Bayrak, dümdüz bir dörtgenden ibaret değildi.

Kaput çamurluğa doğru inen gerçek bir kumaş konmuş da rüzgâr kaldırıyormuş gibi dalgalı görünüyordu. İşin aslı araba gerçekten hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Bu, bir yüzeye sprej boya sıkılarak nasıl yapılabilirdi?

“Adam Amerikan tarzı bir şey istemişti.” Elini çamurlukta gezdirip hayali bir lekeyi siler gibi yaptı. “Biz de bayrağa yöneldik.”

Elimi göğsüme koyup hayranlıkla başımı iki yana salladım. İnanamıyordum. Depoya çizdiklerini görmüştüm ve büyüleyiciydi ama bu bambaşka bir şeydi. “Muhteşem.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Kocaman gözlerle ona baktım. “Bunun muhteşem bir iş olduğunu nasıl görmezsin?”

Rider dikkatini yeniden arabaya yöneltirken omuz silktili. “Sadece bir bayrak.”

“Gerçek gibi görünüyor!” Sesim çatlak çatlak çıkmıştı ama umursamadım. Rider yokluktan geliyordu. Hiçlikten. Karanlık ve şiddet içinde büyümüştü ama bu yeteneği her zaman vardı. Yaşadıkları bu yeteneğini öldürmemişti. “Sanki gidip... bayrağı kaldırabilirim.”

“Ya?” Durdu. “Teşekkür ederim.”

“İşlerinin listesini... tutuyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz.”

“Bunun fotoğrafını çekmelisin,” dedim. “Tüm yaptıklarının.”

Çenesini indirdi. “Evde biraz var. Ama öyle bir arada, düzenli falan değil. Fotoğrafları genelde Drew çekiyor. İnternet sitesine koyuyor.”

“Bir portfolyo,” dedim heyecanla. “İhtiyacın olan bu.”

Brandayı almak için eğilirken dudağının köşesi kalktı. Arabanın üzerini örtüp yanlarından düzeltmesini seyrettim.

Yavaşça nefes aldım. “Ben... Yaptığın diğer işleri de görmek istiyorum.”

“Daha sonra göstereyim. Resimleri alırım,” dedi örtüyü *coupe*’nin bagajına bağlarken.

Gülümseyerek kollarımı indirdim. Örtünün diğer tarafını da düzelterip bana doğru yürürken aklıma bir fikir gelmişti. Rider'ın portfolyosu yoktu. Bir şekilde yeteneğinin farkında değildi ama bu ona yardım edemeyeceğim anlamına gelmezdi.

“Denemek ister misin?” diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. “Araba boyamayı mı?”

Kahkaha atarken Rider'ın kestane gözleri ışıldadı. “Hayır. Araba boyamayı değil Fare.” Duvara asılı bir kanvası gösterdi. “Burayı boyamayı.”

Dönüp kanvasa baktım. Henüz boyanmamış yerleri vardı. Çoğu alt kısımdaydı.

Rider çalışma tezgâhlarından birine gidip çekmeceyi açtı ve iki tane beyaz maske çıkardı. “Biraz fazla duman çıkıyor.” Yeniden bana yürüdü. “Ne diyorsun?”

Gülümseyerek başımı salladım.

Rider daha da gülümseyerek maskeyi başımdan geçirip çenemin altına indirdi. Saçlarımı maskenin lastiğinin altından geçirirken göz göze geldik. Bana bakışında tereddüt etmişti. Sanki bir şey söylemek istiyormuşçasına ağzını açmış ama sonradan fikrini değiştirmişti. Dönüp kendi maskesini takarak tezgâhın yanındaki uzun plastik dolaba gitti. Kapağını açıp normal görünümlü spreys kutulardan aldı.

“Buna geçmeden önce elimdekilerle başlamamız gerek,” diye açıkladı yumuşak bir ses tonuyla ve kırmızı kapaklı bir kutuyu bana uzattı. “Bu renk sana gider.”

Metal kutuyu tutarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Rider elindeki kutuyu çalkalayarak yürürken beni kanvasa yönlendirdi. Ben de aynı şekilde çalkalıyordum ama muhtemelen dışarıdan bakıldığında hafiften kaçık gibi görünüyordum.

“Bir harfle başlamaya ne dersin? Mesela M harfi.” Maskesini kaldırıp ağzını kapattı, konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. “İşte.”

Kutuyu kolunun altına sıkıştırıp bana dönerek maskemi yukarı çekti ve ağzımı kapattı. Lastiğin kenarındaki elleri omurgama dans eden ürpertiler gönderiyordu. “Oldu işte.”

Spreyin kapağını açtı ve kapak yumuşak bir sesle yere düştü. Işıldayan gözlerle diz çöküp bir dizi hareketle siyah boyayla kalın bir R harfi çizdi. “Sıra sende.”

İlk anda kararsızlıkla donakalıp öylece ayakta durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yani spreyle bir harf çizmek çok zor değildi ama bunu deneyecek olma fikri korkutucu geliyordu; peki neden? Ne için? Başarısız olacağım için mi? Bir harf çizmekte ne kadar başarısız olabilirdim ki? Yani lütfen. Bir şekilde beceremesem bile Rider umursamazdı. Ben de umursamamalıydım.

Sadece *denemekten* korkuyordum işte.

Koluma bir titreme geldi, düşünmeyi bıraktım, stres olmayı bıraktım. Kapağı açtım ve öne yürüdüm. Diz çökecek dev, hava kabarcıklı kırmızı bir M harfi çizdim.

Olmuştu işte.

O kadar da büyük bir olay değildi.

Kimse benim abuk subuk M harfimden dolayı yaralanıp ölmemişti. Rider'ın ağzını göremiyordum ama gülüyordu galiba.

“O zaman...” dedi ve R'nin yanına bir I harfi ekledi. “Üniversitelere bakıyorsun değil mi?”

A harfi çizirken başımı sallayacaktım ama kendimi konuşmaya zorladım. “Evet. College Park'a... gitmek istiyorum... ama ben...”

“Ne?”

Yaptığım işe odaklanırken kaşlarım çatıldı. “Carl ve Rosa beni... tıp bilimiyle ilgili bir bölüme gidip araştırmaya yönelmemi... istiyorlar. Kızları Marquette de onlar gibi doktor olacaktı.”

Rider, sol tarafımda sessizce çalışırken hafiften ayağa kalktı. “Peki *sen* ne yapmak istiyorsun?”

“Ben...” Adımın ilk üç harfine bakarken kutuyu indirerek durdum. Cevabı biliyordum ama Carl’ın nasıl güldüğünü ve sosyal hizmetler alanında okuma fikrimi nasıl peşinen sildiğini düşündüm. Rider’ın da aynısını yapmasını istemiyordum. “Bilmiyorum.” Ona baktım. “Sence de istediğim bu olamaz değil mi?”

Durup bana baktı. “Cevabı bilmiyorum Fare. Artık dört yıl önce tanıdığım kız değilsin.”

Bazen tam da o aynı kız olduğumu düşünüyordum.

Yeniden boyamaya başladı ve havaya ağır bir boya kokusu yayıldı. “Neyi çok seviyorsan oraya git.”

Araştırma alanını o kadar da sevmiyordum ama sosyal hizmetler alanında öyle hissedecekmişim gibi geliyordu. Yalnızca Carl ve Rosa’yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve başka bir alana gitmeye karar verirsem öyle yapacağımı biliyordum. Ama çok sevdiğim başka ne vardı?

Rider, yaptığı farklı işlerden, boyamak zorunda kaldığı farklı yerlerden bahsetti. Bir keresinde bir kamyonetin üzerine palyaço çizmek zorunda kaldığını söylediğinde çok güldüm. Nereden baksan ellinci seviye bir korkuydu. Harflerimizin içini doldurduk. Rider zikzaklı tasarımlardan oluşan çok şık bir şey yapmıştı. Ben de denedim ama benimki daha ziyade kan sıçramış gibi görünüyordu.

Aklımda neyi çok sevdiğimi düşünüyordum. Bana neyin seslendiğini ama Y harfini doldurmayı bitirdiğimde

hâlâ bir cevabım olmadığını fark ettim. Kendimle ilgili her şey çok yüzeyseldi ve gün yüzüne çıkan pek bir şey yoktu. Okumayı seviyordum. Sabun oymayı seviyordum. *Project Runway*'i seyretmeyi seviyordum. Ama o şeylerin hiçbirini sevmiyordum.

Ainsley'nin yaptığı gibi yazmayı istemiyordum. Sabun oymak garip bir hobiydi, kendimce meditasyonumdu. Hayatımı kurtarmak için beyaz pamuklu bir tişört tasarlamazdım.

Tanrım... bomboş biriydim. Kanvasın üstüne boyanmış minicik boya tanecikleri gibi. Sevdiğim şeyler, yıllar boyunca ilgimi çeken şeyler vardı ama genel olarak boştum.

Son birkaç yılda geçmişten gelen tüm duygusal bavuulları, tüm o travma ve korkuları yavaş yavaş açmıştım ama o karmaşa arka planda var olmaya devam ederek beni sadece sessiz tutmaktan fazlasını yapıyordu. Beni... *yaşamaktan* alıkoyuyordu. Bir şeyi tutkuyla sevmek bu değil miydi? Yaşamak? Ama korku hâlâ yanı başımda duruyordu, ben de bu yüzden bomboştum işte.

Tuhaf bir şekilde omuzlarımdan bir baskı kalkmıştı. Doğrulurken kendimi bu konuda kötü hissetmiyordum. Kaba bir tabirle beyaz bir kanvastım ama bu o kadar da kötü bir şey değildi. İşte o anda karar vermiştim, çünkü şayet beyaz bir kanvas isem... herhangi bir şey olabilirdim.

Her şey olabilirdim.

Sadece yapmam gerekiyordu.

Gel gör ki adım kanlı bir marşmelov gibi görünüyordu.

Maskenin arkasından kıs kıs güldüm.

"Beğendim." Rider tezgâha gidip elindeki kutuyu bırakırken maskesini çıkardı. "Ee ne düşünüyorsun?"

Maskeyi kafamdan çıkarırken gülümsedim. "Hoşuma gitti." İsimlerimize baktım. "Beni buraya getirdiğin için

sağ ol. Eminim... parti çok daha ilgi çekicidir..."

"Hayır. Başka bir yerde olmayı istemezdim," dedi uzun ve ince bedenini bana doğru eğerken. "Gerçekten."

Kaşlarımı kaldırdım. Ona inanıp inanmakta şüphe ediyordum.

Bir bez çıkardı. "Ellerini göster."

Gösterdim. İki parmağımın üzerinde, tıpkı Rider'ın ellerinde sürekli gördüğüm türde kırmızı lekeler vardı. Elimi, ellerinin arasına alıp nazıkçe boyaları sildi. "Ciddiyim Mallory. Burada olduğun için çok mutluyum. Parti umurumda değil."

O özenle elimi temizlerken başımı kaldırıp ona baktım ve söylediklerine inanmaya karar verdim. Sözlerini olduğu gibi kabul etmeye. Bezi çekerken ellerimi inceledi. "Benim gördüğümü görmüyorsun."

"Ne?"

İşaretparmağımı bir kere daha silerken suratını ekşitti. Sonra da bezi arkasına bırakıp kırmızı spreyi eline aldı.

"Şu beni önemseme olayına dönmek istiyorum," dedi yeniden kanvasın önüne gidip beni şaşırtarak. "Beni önemsediyini biliyorum Mallory."

Teneke kutuyu sallarken kalbim deliler gibi çarpmaya başladı.

"Ben de seni önemsiyorum." Hafifçe diz çöktü. Bir saniye sonra kolunu kaldırıp boyamaya başladı. "Sanırım burada bir şey eksik."

Ne yaptığına, nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir bir fikrim yoktu, doğrulup yana çekilene dek bekledim. Nefesim kesilirken dudaklarım aralandı. Rider isimlerimizin arasına bir kalp çizmişti. Gözlerimle görüyordum:

Küçük bir oğlan çocuğu gibi şapşal bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. “Çok klişe oldu sanki, değil mi?”

Kalbim resmen fazla mesai yapıyordu, öyle hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimi sandım.

“Ya da biraz aşırı?” Kutuyu yakınlardaki bir çöp kutusuna attı ve yavaşça bana yaklaştı. Yanakları pespembe olmuştu. “Kesinlikle çok aşırı oldu.”

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Rider hiç de Ainsley’nin söylediği şeyleri yapmıyordu. Soğukkanlıyı, zoru oynamıyordu. Kendini olduğu gibi ortaya koyuyordu ve ben... Ben...

“Senden çok hoşlanıyorum Mallory. Tanrı biliyor ya, benden çok daha iyisini hak ediyorsun.” Başını eğip elini saçlarına atarken güldü. “Tanrım. Bu işte çok kötüyüm. Hepsini unutabilir miyiz?..”

Kendimi toparladım. “Benden hoşlanıyor musun?”

Gözlerime baktı. “Evet. Hoşlanıyorum. Biliyorum Paige’le birlikteydin ve ondan hoşlanıyordum ama senin için hissettiklerim gibi değildi. Sana karşı hissettiklerimle alakası yoktu. Ve uzun süre birlikte olduğumuz... geçmişimizden dolayı değil,” dedi bir çırpıda. “İlk başta, sana karşı olan ilgimin... sebebinin bu olduğunu sanmıştım. Paylaştıklarımızdan ötürü olduğunu düşünmüştüm. Sonra o gece senin evine geldim, yaralarım ile ilgilendin ve bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu düşündüm.” Yanakları kızardı. “Kesinlikle fiziksel bir şeydi ama sadece o değildi. Adımı söylediğin o ilk andan beri bunu biliyordum sanırım.”

Şimdi nabzım da coşmuştu. Benden hoşlanıyordu, *hoşlanıyordu*. Aman Tanrım bunu hiç beklemiyordum. Kesinlikle planlanmamıştı. Sonsuz, engin bir bilinmezler deniziydi.

“Daha iyisini hak ettiğini biliyorum ama daha iyi olmak istiyorum. Senin için *o* olmak istiyorum.” Önümde dururken sesi gitgide alçaldı. “İşte bu yüzden şimdi soracağım şeyi soracağım.”

Göğsüm ve midem pır pır ediyordu. Onun gözlerinin içine bakarken nefessiz kaldığımı hissediyordum. “Ne soracaksın?”

Çenesinde bir kas seğirirken göğsü sertçe yukarı kalktı. “Seni öpebilir miyim?”

Girmi Üçüncü Bölüm

Karar vermeye çalışırken, beynimin az önce olanların her bir ayrıntısını değerlendirdiği bir dizi bocalanan an olmamıştı.

Çünkü düşünmedim.

Harekete geçtim.

“Evet,” diye fısıldadım.

Rider’ın boğazından bir ses yükseldi. Boğuk, erkeksi, kısmen inilti ve hırıltıya benzeyen bir sesteki ve tüylerimi diken diken etmişti. Bir elini yanağıma koydu ve başını bana doğru eğdi ama beni öpmedi.

Yo, hayır.

Ilık nefesi alnımda dolaşırken eli yanağımda kaydı ve parmakları saçlarımın arasında girdi. Diğer elini sırtıma koydu, elinin ağırlığı iç organlarıma delice şeyler yapıyordu. Sırtımın kavisi üzerinde ateşten izler bırakarak dolaşıyordu. Dudakları yanağıma dokunduğunda gözlerim kapandı. Olabilecek en çılgın işkenceydi. Tüm vücudum gerilerek dudaklarının dudaklarıma dokunacağı ana hazırlandı.

Dudaklarının bir tüy gibi hafifce dokunuşu, yaşadığım en tatlı baskıydı. Bir kere dokundu. Sonra bir kere daha. Dokunuşunu her bir gözenegimde hissediyordum, tüm damarlarımdan vücuduma şok dalgaları yayılmıştı.

Rider işte o zaman öptü beni.

Bu sefer yumuşak, güzel, gerçek bir öpücüktü ve öpüşü derinleştğinde artık çekingen bir dokunuş olmaktan çıkmıştı. Ben bilmesem de o ne yaptığını biliyordu ve doğuştan gelen bir bilgi bana bunun hiç de önemli olmadığını söylüyordu. Dudakları dudaklarımın her bir noktasında dolaşüyor, içime gergin uyarılar gönderiyordu.

Öpüşmek inanılmazdı. Harikaydı. Olağanüstüydü. Muhtemelen tanımlayacak birkaç farklı kelime daha bulabilirdim. Öpüşmek aklımı başımdan almıştı ve Rider dudaklarını çektiğinde, ikimiz de güçlükle nefes alabiliyorduk. Alnını alnıma dayadı. İkimiz de bir süre konuşmadık.

Hâlâ doğru düzgün düşünemiyordum. Ellerim ne ara Rider'ın göğsüne gelmişti bilmiyordum ama avuçlarımda altındaki kalbi en az benimki kadar hızlı atıyordu. Onun limonlu losyonu ve hafiften boya karışımı kokusunu içime çekerken zihnim bu defa keyifli bir boşlukta ydı.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu parmaklarını saçımdan çeneme doğru gezdirirken.

Evet, Tanrım evet diye  ı lık atmak muhtemelen çok abartılı olurdu o yüzden bir şekilde sakince, “Evet,” demeyi başardım.

Rider gülümseyerek dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. “Güzel. Çünkü benim gerçekten hoşuma gitti.”

Yanağımı avcuna koydum. Hiçbiri gerçek de ilmiş gibi geliyordu, sanki rüya görüyordum ve her an uyanıp gerçekliğe, sadece geçmişin ve zar zor yaşadığım bugünün

olduğu bir dünyaya dönecektim. Şu an ilk kez öpüştüğüm bir gerçekliğe değil. Önce hızla koşup koşup sonra dönüp arkama bakmak zorunda kalmak yerine her saniyesini tecrübe ettiğim bir gerçekliğe değil.

“Ne yaptığımızı cidden konuşmamız gerek ama istediğim...” Rider derin bir nefes aldı ve sesi yeniden boğuklaşıp derinleşti. “Yeniden yapmak istiyorum.”

Göğsüm yeniden kabardı ve yemin ederim beni tavana doğru uçurabilirdi. Konuşmak mantıklı olurdu ama mantıklı olmaktan yorulmuştum. “Ben... Ben de... istiyorum.”

Rider zerre kadar tereddüt etmedi.

Başını hafifçe yana eğdi ve dudakları tüm o yumuşak baskısıyla dudaklarımın üzerindeydi. İkinci öpüşmemiz de ilki kadar muhteşemdi ama birkaç saniye sonrasında farklılaştı. Dudaklarımı tanımak istiyormuş, aklına kazımak istiyormuş gibi onların üzerinde uzun uzun oyalanıyordu. Ben de aynısını yapmak istiyordum.

Ona yaslanarak bir elimi omzuna koydum. Belimdeki el hareket etti, ardından kolu belime dolandı. Bir anda bir dolu farklı duyguyla dolmuştum ve bedenlerimiz birbirine değse bile daha da yakın olmak istiyordum. Dudaklarım aralandı ve...

Bir anda garajın önünden gelen bir çıtırtı sesiyle hızla ayrıldık. Rider kaşlarını çatarak başını çevirdi. “Ne oluyor?”

Rider kolunu bana sararken dudaklarım hâlâ titriyordu. “Başımız... dertte mi?”

“İ-h. Ama kimsenin buraya gelmemesi gerekiyordu.” Gergin çenesiyle bana baktı. “Burada kalmanı istiyorum tamam mı?”

“Ama...”

“Bir şey olmadığına eminim ama bir gidip bakmak isti-

yorum.” Elimi bıraktı. “Burada kal tamam mı?”

Ellerimi belime koyup başımı tamam anlamında salladım. Rider bir süre inanmıyormuş gibi bana baktı, sonra arkasını döndü. Tezgâha gidip uzun, ince metal bir parça aldı.

Demir levye pek de “bir şey yoktur” demiyordu.

Rider üzeri kapalı arabaların arasından geçerken burada durmaktan başka çarem yoktu. Hiç de iyi şeyler hissetmiyordum. Garajın önünden gelen sesle öne doğru atıldım.

“Hey! Rider. Burada mısın?”

“Tanrım,” diye mırıldandı Rider, sonra daha yüksek sesle, “Jayden, sen misin?” dedi.

Bir anlık bir duraksama oldu. “Evet. Neredesin?”

Rider dönüp bana baktı, hızla ona yürüdüm. “Sesi... bir garip geliyor,” dedim, öyleydi de, sanki harfleri yutuyor gibiydi.

Rider başını salladı, sonra elini indirip elimi buldu. Garajın önüne giderken elindeki levveyi bırakmadı. “Hangi cehennemdeydin Jayden?” diye seslendi Rider ve beni parçalar halinde duran bir arabaya yönlendirdi. “Hector ve büyükannen seni aramaktan helak oldular. Neden?..”

Nefesim kesilerek elimi ağzıma götürdüm.

Jayden arkasını dönük bir şekilde duruyordu. Üstü yoktu. Sırtının her yanı yaralar ve morluklar içerisindeydi. Arkasını döndü.

Rider elimi bırakarak kaskatı kesildi. “Lanet olsun.”

Jayden başını kaldırdı, çok daha fenaydı. Bir gözü korkunç bir mor renkteydi, şişmiş ve kapanmıştı. Öne bir adım atarken kıpkırmızı üstdudağının yarıldığını gördüm. “Başım çok fena belada dostum.”

Girmi Dördüncü Bölüm

Rider, Jayden'ı garajın arkasındaki bir dinlenme odasına götürdü. Çizik çizik bir masanın, son demlerini yaşıyormuşçasına sesler çıkaran bir buzdolabının bulunduğu küçük ve aşırı parlak bir odaydı. Dolaptan buz alıp bulabildiği en temiz beze sardı.

“Dostum, çok özür dilerim.” Jayden buzı gözüne koyarken mırıldandı. “Onu buraya getirdiğini bilmiyordum. Sadece burada olacağını ve gelebileceğimi düşündüm.” Durup başını yavaşça bana çevirdi, onun ne kadar kötü göründüğünü belli etmemeye çalıştım. Bay Henry'nin Rider'a yaptıklarından edindiğim yılların tecrübesi vardı. “Gerçekten *bébé*. Bilsem bu belayı buraya getirmezdim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

“Ama getirdin,” dedi Rider beni şaşırtarak. “Bu belayı getirdin, bana... ona. Hiç hoş değil adamın.”

Kocaman açılmış gözlerimle Rider'a ters ters baktım.

Rider'ın çenesindeki bir kas kasılırken telefonu indirdi. “Hector yolda. Söylemiş olayım, çok kızgın.”

Burada durmak ya da ayaklarının altından çekilmek-

ten başka nasıl yardım edebileceğimi bilemeden Jayden'in yanına oturdum.

"Onu aramana gerek yoktu." Jayden buzu çekti. "Onunla bir ilgisi yok. *No te preocupes.*"

"Endişelenecek bir şey yok mu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne hale geldiğinin farkında değil misin? Şu lanet buzu koy gözüne." Rider başını iki yana salladı. "Braden yaptı değil mi?"

Bu adı okulda gördüğüm çocuktan hatırlıyordum.

Jayden bir şey demedi.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim. Hector da öyle. Kaç gündür ortalarda yoktun, kim bilir ne haltlar çeviriyordun ve şimdi şu haline bak."

Genç çocuk bezle kaplı buzu gözüne koyarken başını eğdi. "Kaybettiğimi geri yerine koyabilirim sandım."

Rider'a baktım, yüzümden sorduğum soruyu anlamıştı. Cevap vermesini beklemiyordum ama verdi.

"Jayden, süper zekice bir şey yaptı..."

"Dostum," diye mırıldandı Jayden.

"...ve Braden'dan mal alabileceğini sandı. Malı peşin aldı," diye devam etti Rider. *Malın* burada ne anlama geldiğini bilmek için çok fazla kafa yormaya gerek yoktu. "Tabii bu haltı sattı ve vermesi gereken miktarı tam olarak geri vermedi."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor," diye karşı çıktı Jayden. "Sen de yaptın!"

Sen de yaptın.

Kalakaldım, nefes almayı kesmiş olabilirdim. Gözlerim Rider'a kaydı. Sonra ödemek üzere mal almanın ne demek olduğunu biliyordum. Mallar sana daha sonra satıp da parasını ödemen sözüyle veriliyordu. Domates alıp satmaktan bahsetmediklerini biliyordum.

Uyuşturucudan bahsediyorlardı.

Midem bulanmaya başladı.

Rider Jayden'a bakıyordu. "Eskiden yaptım. Eskiden Jayden. Sonra da beynimin loblarını çalıştırdım ve birkaç yüz dolar için bir sokak arasında ölmek istemediğime karar verdim."

Rider eskiden uyuşturucu satmıştı. Eskiden. Gözlerimi dikmiş onlara bakarken rahatlayıp rahatlamamam gerektiğine karar veremiyordum. Tek hissedebildiğim içimde büyüyen korkuydu.

"Ben ölmeyeceğim."

Rider ona birkaç morluk da kendisi eklemek istiyormuşçasına baktı. "Harbiden mi? Kuzenine ne oldu? Son baktığımda nabızıyla yollarını ayırmıştı."

"Adamım," dedi Jayden çenesini indirerek.

Rider kollarını kavuşturdu. "Neden yapıyorsun bunu? Hector sana bir iş bula..."

"McDonalds'ta mı? Asgari ücretle o iğrenç yağı koklamak için mi?" Jayden başını iki yana sallarken suratını ekşitti. "Sen de biliyorsun, o kadar çok saat çalışmasın diye o parayla *abuelita*'ya yardım ediyorum." Buzu kaldırdı. "Böyle devam edemez. Sen de biliyorsun bunu, devlet senin için para vermeyi kesecek."

"Biliyorum Jayden."

"O kahrolası elektrik parasını ödemek için çocuk almaya devam etmesini istemiyorum. Hepsi senin gibi olmuyor."

Rider gözlerini kapattı. "Bunu da biliyorum ama lanet olsun... kendini öldürteceksin."

Nefesim kesilirken bulantım arttı. Onları dinlerken ensemden aşağıya inen buz gibi bir hava hissettim. Bu... Bu son derecede ciddi bir durumdu. Hayatımda olup biten her şeyden daha ciddiydi.

“Hayır adamım. Sen fazla endişeleniyorsun,” diye karşılık verdi Jayden ve buzu yeniden gözüne koyacakken Rider’ın bir bakışı onu durdurdu. “Ben halledeceğim.”

Rider suratını buruşturdu. “Belli oluyor.”

Jayden başını çevirip buzdolabına baktı.

Bir süre sonra Rider daha alçak sesle yeniden konuşmaya başladı. “Sen benim kardeşim gibisin Jayden. Hector da sen de bana çok yardım ettiniz. Bana evinizi açtınız. Başına böyle bir şey geldiğini görmek istemiyorum.”

“Bir şey olmayacak.”

Rider konuşmasını sürdürdü. “Sence büyükannen seni böyle görmek ister mi? Bu onu ne hale getirir hiç düşünüyor musun? Sence senden bu şekilde para ister mi?”

Onları dinledikçe taşlar yerine oturmaya başlamıştı ve bundan hiç hoşnut değildim. Rider ve Hector’un okuldaki park yerine gelen daha büyük yaştaki oğlanların peşinden gidişini düşündüm. Kaşında bir yarayla çıkageldiği geceyi. Hector’la aralarındaki fısıldaşmaları. Jayden’in işi her neyse Rider da bulaşmıştı.

“İyiym ben,” dedi Jayden katı bir sesle. “Bana bir şey olmayacak. İyiym.”

Hector geldiğinde Jayden’m öncelikli sorununun Braden olmadığını düşündüm. Nitekim Hector Jayden’ı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Kardeşine bir İngilizce bir Porto Rikoca konuşarak bağırmıştı. Bir kerecik bile dönüp bana bakmamıştı ki benim açımdan hiç de sorun değildi. Sonrasında kardeşini garajdan çıkarıp Rider’la beni bir kez daha yalnız bırakmıştı.

Rider arkalarından kapıyı kapattı ve kısa bir an arkasına dönmedi. Omuzları, aldığı derin nefesle yükseldi ve o zaman yavaşça bana döndü. “Özür dilerim.”

“Senin... hatan değil,” dedim ona.

Çenesi kasıldı ve başını indirdi. “Evet ama bu...”

“Bu ne?” dedim daha lafını bitirmeden.

Elini kaldırıp çenesini ovuşturdu. “Bu pisliğin sana bulaşmaması gerekirdi. Yakınında bile olmaman gerekirdi.”

“Böyle bir şey olacağımı... bilmiyordun,” diye mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştım. Bir yanım ona yaklaşıp dokunmak istiyordu ama kendimi tuttum. “Umarım... Jayden iyi olur.”

Rider hemen cevap vermedi. “Kıcını bu işten kurtarırsa olacak.”

“Durum... ne kadar kötü?”

Yine durup bekledi. “Kötü. Her zaman kötüdür Fare. Son derece ciddi bazı heriflere bulaştı ve bu deliğe bir kez girince çıkması kolay olmuyor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ve sen de bir zamanlar... bu işin içindeydin değil mi?”

Kaskatı kesilerek başını kaldırdı. “Bilmeni istemezdim.”

Göğsüm sıkıştı. “Artık biliyorum,” dedim sessizce.

“Aptaldım. Çok hem de. Kolay gibi gelmişti. Biraz dolanıyorsun. Para kazanıyorsun.” Rider kapıya yaslanıp gözlerini kapattı. Birden yüzüne savunmasız bir ifade yerleşti ve bir anda üç kat yaşlanmıştı sanki. “Ben Jayden kadar ileri gitmedim ve kurtuldum.”

Oturmam gerekiyormuş gibi hissettim. “Nasıl... kurtuldun?”

“Onların kuzeni ölmüştü, başının arkasından vuruldu,” dedi düz bir sesle, irkildim. “Bunu görünce her şey bitti. Ben şanslıydım. Şanslıydım. Ne yapıp yapmadığımı umursayan birilerine bulaşmamıştım. Hepsi bu.”

“Peki ya... Hector?”

“Ashında o daha akıllıca davrandı. Bunların hiçbirini-

ne girişmedi. O yüzden çalışıyor. Kazandığı her kuruşu da biriktiriyor. Teknik okula gitmek istiyor. Hamburger yapmak dışında bir işi olsun istiyor. Jayden daha bir çocuk,” dedi, kendi sanki asırlık çınardı.

“Bayan Luna’ya yardım etmek istiyormuş.”

“Ediyor da işleri daha fena hale getiriyor. Beni yanlış anlama. Paranın bir kısmını kendi için harcıyor. Başı o yüzden derde girdi ama eve marketten bir şeyler alıyor, Bayan Luna’nın cüzdanına gizlice para koyuyor.” Rider yeniden iç çekti. “Hepimiz yapıyoruz.”

O anda, Rider’ı eskiden yaptıkları yüzünden suçlayamayacağımı biliyordum. Rider... Jayden... Ve daha başka bir dolu kişi bu çevrenin bir sonucuydu. Kimileri bu işten kurtuluyor, kimileri kurtulamıyordu. Rider haklıydı. Şanslıydı. Bazen bilinçli bir şekilde oluyordu. Ama çoğunlukla şansa bakıyordu, bense aralarında en şanslı olanlarıydım.

Kollarımı salıp kendimi ona doğru yürümeye zorladım. “Sen de... bu işe bulaşmış durumdasın.” Ağzını açtığında konuşmaya devam ettim. “Jayden’in ardından seninle Hector’un okuldan ayrıldığı gün. Sen... başında bir yarayla çıkagelmiştin. Neden?”

Rider yaslandığı kapıdan ayrıldı ve elini kaldırdı. Saçlarımı yüzümden çekerek kulağımın arkasına attı. “Jayden’in bir sorunu vardı.”

Bekledim.

Parmaklarını yüzümde, çenemin üzerinde dolaştırdı. Sonra elini enseme koydu. “Braden’la buluşacaktı. Biz de onu durdurduk.”

Parmağıyla hafifçe okşamaya başlayınca nabzım birden fırladı, dokunuşunu her yanımda hissediyordum ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. “Ne yaptın? Yüzünle mi durdurdun?”

Güldü. “Braden’ın veletleri Jayden’ı vermememizi kabul etmediler.”

Kalbime bir ağırlık çöktü. “Kim bu Braden böyle?”

“Hiçbir şekilde endişe etmemen gereken biri,” dedi hiç duraksamadan ve ona sert bir bakış attım. “Sahiden. Onunla karşılaşmanı gerektirecek bir durum yok.”

“Ama senin var?”

Kaşının birini kaldırdı. “Yardımcı olabilirsem yok. Umarım Jayden bu akşam olanlardan ders almıştır.”

“Ya almadıysa?” Midem fırl fırl dönmeye devam ediyordu. “Onun kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm ama biraz sonra iç geçirdi. “Braden bizim okulda. Yaşça daha büyük olan Jerome için çalışıyor. Jayden parayı vermeyince onu getiren de Braden olunca, onunla çetesi Jerome’a hesap vermek zorunda kalacaklardı. Haliyle Jayden’a kızdılar, kızınca da dertlerini konuşarak halletmiyorlar.”

Kavga ediyorlardı. “Seninle Hector da Jayden’ın yerini mi aldınız ne yaptınız? O yüzden mi yaralandın?”

“Hayır. Onları Jayden’a biraz daha zaman vermeleri için ikna ettik,” diye açıkladı. “Tabii ikna etmemiz biraz zaman aldı, bir de sadece konuşarak ikna olunmuyor işte.”

Ah Tanrım. Öyle bir durumun nasıl olabileceğini aklım almıyordu bile. “Böyle bir şey... yine olacak mı? Bu adamlar epey korkutucu gibiler. Ben...” Derin bir nefes aldım ve muhtemelen olabilecek en bencilce şeyi söyledim. “Bu işlere bulaşmanı istemiyorum.”

“Beni önemseydiğin için mi?”

“Herhalde.” Gözlerimi kıstım. “Yaralanacaksın diye endişelenmek istemiyorum.”

Öne doğru bir adım attı ve elini kalçama koydu. “Benimle olmak istediğin için mi?”

“Evet.” Söylemesi kolay bir kelimeydi ne de olsa.

Rider gülümseyince sağdaki gamzesi ortaya çıkıverdi. “Kız arkadaşım olmak istiyorsun yani.”

Ağzımı açtım ve ardından gülmeye başladım. Böylesine ciddi bir konuşmanın ardından tuhaf olmuştu ama cümleyi söyleyişi çok tatlı ve şapşalcaydı.

Yanakları kızardı. “Bu kahkaha için ne düşünmeliyim bilemedim,” dedi. “Ama tınısını sevdim.”

Bu kelime karşısında nefesim kesildi. Sevmek. Ah güzel Tanrım olan bu muydu?

“Öyle mi peki? Kız arkadaşım olmak istiyor musun?” diye sordu ve kıkırdayarak güldü. “Tabii bunu seni öpmeden önce sormam gerekiyordu muhtemelen ama... Bu işin nereye varacağını görmek istiyorum Mallory. İkinci bir şans elde etmişiz gibi hissediyorum, anlıyor musun? Konuşma sınıfına gelip seni orada otururken gördüğümünden beri bunu düşünüyorum. İkinci bir şansımız oldu. Kimin ikinci bir şansı olabiliyor ki?”

Ta içimde bir yerlerde, derinlerde bunun doğru olduğunu hissederek gözlerini arandım. Ben de ikinci şanslar hakkında aynı şekilde düşünüyordum.

“Bunu kaçırmak istemiyorum.”

“Ben de.” Elimini usulca yeniden onun göğsüne koydum. Carl ve Rosa bu işten hiç de memnun olmayacaklardı. Paige de öyle. Belki de tüm bunlar biraz deliceydi ama istiyordum... onu istiyordum. “Evet.”

Rider’ın yüzündeki gülümseme soldu ve tam konuşmaya başlayacak gibiydi ama düşüncesini değiştirmişe benziyordu. Tek kelime etmeden başını eğdi ve beni öptü -üçüncü öpüşmemdi- ve ilki ve ikincisinde olduğu kadar doğru, mükemmel ve kusursuz hissettirmişti.

Dudaklarını geri çekerken beni göğsüne yaslayıp kol-

larıyla sardı. Ben de onu, onun beni tuttuğu kadar sıkıca tutuyordum. Yanağımı kalbine yasladım ve Jayden’la ilgili olan durumu şimdilik rafa kaldırdım. Rider’la kendime, burada olanlara ve olanların ne anlama geldiğine odaklandım.

Çünkü bu... bu daha başlangıçtı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ainsley, yatağımın ucundan gözlerini dikmiş bana bakarken patlamış mısır kâsesini göğsüne çekti. Geriye sadece çekirdekleri kalmıştı ama Ainsley yarısı patlamış mısırların etrafını kemirmeyi seviyordu. Nasıl oluyor da dişini kırmıyordu hiç bilmiyordum.

Pazar akşamıydı, Rider’la öpüşmemin, ardından Jayden’in çıkagelişinin, sonra da arkadaş olarak geldiğimiz yerden kesinlikle sadece arkadaş olarak ayrılmayışımızın üstünden daha yirmi dört saat geçmemiştir.

Erkek arkadaş.

Kız arkadaş.

Bütün bunlar olurken orada olmama rağmen nasıl gerçekleştiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kıs kıs gülesim gelmişti ama kafamı kucığımdaki yastığa gömmek için direndim.

“Bir dakika,” dedi Ainsley ışıldayan mavi gözleriyle. “Bana neredeyse her şeyi anlattın. Ama bir noktaya geri dönmek istiyorum. İsimlerinizin arasına kalp mi çizdi?”

Başımı salladım.

“Cidden mi? Tanrım, Mal. Bu çok banal ama sevimli de, o yüzden banallikten yırttı ama fena yani.”

Ben de çok fena olmuştum.

“Sana onun senden gerçekten hoşlandığını söylemiştim. Diğer oğlanların yaptığı gibi senden hoşlanmıyormuş gibi davranmamış bile. Her şeyini ortaya koymuş,” diye devam etti kâseden tam açılmamış bir mısır bulup ktır ktır yerken. “Peri masalı gibi.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Öyle ama!” diye üsteledi. Mısırını kütletirken durdu ve “Siz birlikte büyüdünüz ve o da senin beyaz atlı prensin oldu. Sonra ayrıldınız ama yeniden bir araya geldiniz. Gerçek olamayacakmış gibi.”

“Öyle.” Yastığı göğsüme çektim. “Bu konuda ne düşüneceğimi... bilemiyorum.”

“Harika olduğunu düşün. Çünkü öyle.” Saçlarını kulağının arkasına itti. “Tek düşünmen gereken bu.”

Ama işin içine biraz gerçeklik girmişti. “İyi de Paige...”

“Onlar ayrıldılar, neredeyse bir hafta önce. Yani onları sen ayırmış değilsin.” Durup burnunu buruşturdu. “Ash-na bakarsan biraz sen ayırmış sayılırsın ama kasten değil. Tabii bu Paige denen kızın bunu böyle göreceğinden şüpheliyim ama neyse ne, senin sorunun değil.”

Paige’in, Rider’la benim, nasıl desem, *bir şey* olduğumuzu öğreneceği andan çok fena ödüm kopuyordu. “Rosa’ya bu sabah Rider ve benim... görüşüğümüzü söyledim. Tüm bu erkek arkadaş, kız arkadaş olayını.” Kızardım. “Kızdığını sanmıyorum ama pek mutlu da sayılmazdı. Carl bir şey söylemedi ama...”

“Ama muhtemelen söyleyecek ve muhtemelen acayip tuhaf bir şey olacak. Sadece biraz zamaa vermen lazım,” dedi bilgece bir tavırla. “Sonuçta bu senin ilk ilişkin.”

“Ben... Bilemiyorum. Sadece... bundan öte bir şeymiş gibi hissediyorum.”

Ainsley bir an beni inceledi. “Carl ve Rosa konusunda stres yapma.”

“Ben...”

“Ve sakın stres yapmadığını söyleyeyim deme. Sen her konuda strese giriyorsun.” Çenemi güzelce kapatırken gülümsedi. “Bazen, hmm, yani aslında olmayan bir kafa-ya saplanıp kalıyorsun.”

Kaşlarımı nasıl yani dercesine kaldırdım.

Patlamış mısır kâsesine baktı. “Lütfen yanlış anlama. Sadece, bazen başkalarının senin ve tercihlerin hakkın- da ne düşündüklerine takıp etrafında olanları kaçırdığını düşünüyorum.”

Karşı çıkmak istedim ama yapamadım. “Haklısın.” Çok haklıydı, nitekim sürekli Carl ve Rosa’nın ne düşündüğü konusunda, Ainsley’nin aslında ne düşündüğü konusunda endişelenip duruyordum, keza Rider ve Keira’nın, Jo’nun, Bay Santos’un... Liste uzayıp gidiyordu.

“Biliyorum,” dedi kuş gibi cıvıdayarak, hemen ardından da durgunlaştı. “Jayden’a olanlar gerçekten çok üzücü.”

Tipik Ainsley hareketiydi; konudan konuya atlardı. Pantolonumun paçasıyla oynuyordum. “O kadar fena... dayak yemişti ki...”

“Yalnız Rider olaylara öyle derinlemesine girmiş gibi de durmuyor.” Kâseyi kenara, okul çantasının yanına koydu. Pazar öğleden sonra beraber çalışacağız bahanesiyle gelmişti. Bir kitabın sayfasını bile açmamıştık. “Yine de üzücü ve korkutucu.”

Rider’ın olaylara o kadar karışmadığı konusunda hem-fikir değildim. Evet benimle bir ilgisi yoktu ama Rider bu işe bulaşmıştı ve şayet işler Jayden’ın lehine dönmezse

uzak kalacağını hiç sanmıyordum. Rider'ın yapısına uygun değildi. Onda kendini pencereden atmaya meyilli kahraman kompleksi vardı.

Midem altüst oldu.

Jayden'ı gerçekten seviyordum. Daha beni tanımadığı zamanlarda bile hep kibar davranmıştı. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum, hatta yardım edebilir miydim onu da bilmiyordum.

"Haydi bana Hector'dan bahset. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Başımı yana eğdim. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hakkında bir şey öğrenmek için hoşlanmak zorunda değilim." Ainsley kıs kıs güldü.

Gülümsedim. "Onun hakkında çok bir şey bilmiyorum. Yarı zamanlı olarak McDonalds'ta... çalışıyor, iyi... biri."

"İyi mi?" Saçlarını arkaya atarak kahkaha attı. "*Benim yanımda*, benim hakkımda söylediklerini duymalıydın. Tam bir pislik, belden aşağı düşünen, sapık bir pislik."

Ona bakakaldım.

"Ama çok seksi," dedi sırtarak. "Sezar'ın hakkı Sezar'a."

Kabul edercesine başımı salladım. "Todd nasıl peki?"

Gözlerini devirdi. "Sıkıcı. Suratsız. Elimizde konuşacak konu varken ondan bahsetmek istemiyorum." Ainsley odanın kapısına şöyle bir baktı. Carl ve Rosa alt kattalardı. "Yani şu an Rider'la çıkıyorsun, değil mi? Onun kız arkadaşısın ve yakında Mezunlar Günü var, öyle değil mi? İlk dansın!"

İrkildim. "Bu konuyu... henüz konuşmadık."

"Artık konuşabilirsin."

"Bilemiyorum," dedim.

Kaşının birini kaldırdı. "O da gitmek istiyorsa en azın-

dan sorarsın. Son derece normal,” dedi sesini alçaltarak.

Kulağıma hoş geldiği için başımı salladım. “Normal olmak istiyorum.”

Ağzını açtı, sonra da burnunu buruşturdu. “Tamam. Dur bakalım. Normal çok öznel bir konu ve sen gayet normalsin Mal.”

Ben de burnumu buruşturdum.

“Ne var? Çok fazla konuşmuyorsun, bazen de keçileri kaçırıyorsun. Bu mu anormallik? Dışarıda böyle bir ton adam var.” Başını geriye attı. “Ne olmuş yani? Koruyucu ailede, çok da korkunç bir koruyucu ailede büyüdün ama ne yazık ki bu da görülmemiş bir durum değil. Bunların hiçbiri seni anormal biri yapmıyor.”

Tam aksini söylemek üzere ağzımı açacaktım ama kendimi durdurdum. Ainsley haklıydı. Olağan bir çocukluğum olmamıştı ve konuşmuyordum ama bu beni tuhaf, ucube bir yaratık yapmazdı.

Ainsley çocukluğumla ilgili birçok konuyu biliyordu. Rider’la zor zamanlar geçirdiğimizi, yandığımı, ama ona anlatmadığım şeyler de vardı. Sadece Dr. Taft ile konuştuğum şeyler. Polis raporlarını ve dosyayı gördükleri için Carl ve Rosa’nın bildiği şeyler.

Odanın içine bakındım, gözlerim sabundan oyduğum baykuşa takıldı, sonra düzenli masama ve kocaman yastıklı pencere kenarı koltuğuma. Bu oda, evin içindeki diğer odalardan çok farklıydı. Temiz, aydınlık ve havadar-
dı. İnsana iyi geliyordu.

Ainsley’ye bakarken boğazım kurudu. Eskiden bu hiç anlatmadığım konuları ona anlatma isteği duymamıştım ama şu an içimde, midem ve göğsümde alev alev yanan böyle ihtiyaç hissediyordum.

Dilimi serbest bırakıp konuşacak hale getirmeye ça-

lıştım. “Benim... sesler ve konuşmakla ilgili bir sorunun var.” Yanaklarımı ateş basarken kucağımda tuttuğum yastığa baktım. Dans etmenin neden zorlayıcı olabileceğini anlatmak güçtü. “Sessiz olmam gerekirdi çünkü Bay Henry... gürültüden hoşlanmazdı. Bir sürü şeyden hoşlanmazdı ama sessiz kalmak... beni çoğunlukla beladan kurtarırdı.”

Ainsley sessizleşerek dikkat kesildi.

Derin bir nefes alarak devam ettim. “Rider her zaman... bana ses çıkarmamamı söylerdi ki... Bay Henry sarhoşken ya da... yanlış bir şey yaptığımda gelip beni bulmasınlar. Bazen kurabiye yediğimde ya da... merdivenlerden gürültü yaparak çıktığımda sinirlenirdi. Konuşmamdan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden konuşmaktan ve sestten hoşlanmadığımı sanıyorum... sanmıyorum, biliyorum. Gittiğim terapist bunun travma sonrası stres sendromu... ve bir tür şartlanma olduğunu söylemişti.” Devam ettikçe içimdeki alevler diniyordu. “Neyse yandığım... gece, başka bir şey oldu.”

Nasıl yandığımı bilmiyordu, ben de ona anlattım. Anlatması zor ve acı vericiydi. Televizyon kısık sesle açık olsa da oda sessizdi, bir cırcırböceğinin sesini duyuyordum. Ainsley’ye ben küçükken Rider’ın benim için çalıştığı oyuncak bebeğim Kadife’yi ve kaç yaşımda olursam olayım o küçük şeye ne kadar çok değer verdiğimi anlatmıştım. Birkaç hafta öncesinde Bay Henry’nin incir çekirdeğini doldurmayacak bir sebepten sinirlenip bebeği aldığını ve sırf başıma kakıp durmak için onu gözle görülebilecek bir yere koyduğunu anlattım. O akşam yemek yiyip yiyemeyeceğimi sorduğu için Rider’ı nasıl dışarı attığını söyledim.

“Bebeği şömineye... attı,” dedim ellerimi yastığın üze-

rinde gezdirirken. “Düşünemedim. Uzandım... ve onu almaya çalıştım. Kollarımı... bu şekilde yaktım.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama Kadife... bana ait olan tek şeydi. Daha önce başka kimsenin olmamıştı, sadece bana... aitti. O yüzden paniklemiştim.” Başımı iki yana salladım. “Fakat bunun öncesinde... Bayan Becky’yi uyandırmaya çalıştım. O... Rider’ı severdi. Araya girebileceğini... düşünmüştüm.”

“Yapmadı mı?” Sesi çok alçaktı.

Genzimde oluşan alev topunu yutkunmaya çalıştım. “Gitmemem gerektiği halde... onun odasına gittim. Bayan Becky çok içerdi. Küçükken hasta olduğu için içtiğini zannederdim. Odaya... girdim, yatakta yatıyordu...”

Oda gözümün önüne gelince nefes alamadım. *Boş şişeler. Darmadağın bir yer. Yatakta boylu boyunca yatan Bayan Becky, onun hareket etmeyen zayıf gövdesi ve garip, muma benzeyen cildi.* “Uyuduğunu... zannettim. Çok uyurdu. Seslendim, uyanmayınca yanına gittim. Uyandırmak için dokundum.” Bu anılar karşısında gerilmişken hayal meyal Ainsley’nin hafifçe iç geçirdiğini duydum. “Uyumuyordu. O gün bir ara... ölmüştü. Bay Henry bilmiyordu bile. Sık sık... böyle kendinden geçtiği için gelip ona bakmamıştı... sanırım.”

“Aman Tanrım,” dedi yeniden Ainsley.

“O geceyi, ona dokunuşumu rüyalarımda görüp durdum. Neden bilmiyorum. Bir süre onu düşünmedim ama... rüyalar peşimi bırakmadı.”

“Kimsenin peşini bırakmazdı Mal. Tanrım, yakından bakıp dokunmayı bırak ölü bir insanı uzaktan görsem travma geçirirdim.” Uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Sen yandıktan sonra ne oldu?”

“Çığlık... Çığlık attım. Galiba. Tam olarak... hatırlamıyorum. Sonradan duyduklarımınla birleştirdiklerim bunlar ama Rider çığlıklarımı duymuş ve... komşulara gitmiş. Cevap alana kadar... birkaç kapıyı çalmış. Onlar da polisi aramışlar.” Kendimi zorlayarak devam ettim. “Polis geldiğinde Bay Henry her şey yolundaymış... gibi davrandı. Çok fenaydı. Bay Henry, Rider ve bana yaptıkları için... hapse girdi. Hâlâ hapiste... olduğundan şüpheliyim. Ama bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum,” dedim ki doğrudu da. “Bu konuyu neden düşünmüyorum bilmiyorum ama... düşünmüyorum işte.”

Başımı tam kaldırmıştım ki Ainsley’nin öne doğru atıldığını gördüm. Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Alışık olmadığım için, kalakaldım. Çok fazla sarılmazdım. Çoğunlukla bana dokunulmasından hoşlanmadığım içindi ama bunu çabucak atlattım çünkü kucaklayışı sıcak ve güzeldi. Carl ve Rosa’nın sarılmalarından farklıydı. Rider’inkinden de farklıydı ama onlarınki kadar güzeldi.

Ben de kollarımı ona dolayarak sarıldım. Ona neden anlattığımı bilmiyordum ama anlattığım için mutluydum. Gözpınarlarımda bir anda yaşlar birikti. Üzücü olanlardan değildi ama. Daha çok rahatlatıcı türde yaşlardı. Ainsley’ye sırlarımı anlatmak, üzerimden ağır bir kıyafet çıkarmak gibi hissettirmişti.

Ainsley ışıldayan gözlerle geri çekildi. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bir kerecik olsun düşünmedim. Şu an söylenecek bir şey yoktu ve benim için sorun değildi.

Pazartesi sabahı kalbim öyle deliler gibi çarpıyordu ki göğsümden fırlayıp çıkacak, yanımdan geçip gidecek gibi

geliyordu. Bugün de diğer pazartesiler gibi görünüyordu ama farklıydı. Rider'la beraber olmaya başladığımızdan bu yana ilk okul günüydü ve ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bir şeylerin gözle görülür şekilde değişeceğini sanmıyordum. Üzerimde Rider'ın kız arkadaşı diye bir etiket yapıştırılmış değildi sonuçta ama sabahleyin dolaşıma gitmek farklı hissettirmişti, Jayden yok diye değildi.

Öğle yemeğinde onu merak ettim. Her yanı mosmordu ve kan içindeydi ama geçmiş deneyimlerime dayanarak bazen kemiklerin titanyumdanmış gibi kırılması zor olurken bazen kurumuş ağaç dalı gibi kolayca un ufak oluverdiklerini söyleyebilirdim. Acaba Jayden'in kemikleri kırılmış mıydı? Burnu pek iyi görünmüyordu.

Öğle yemeği bitmeden gidip salata aldım. Salatayı sevmezdim bile ama başka bir seçeneğim de yoktu.

Yemek bittiğinde Jo ile Anna önden giderken Keira yanımda kaldı. "Şey," diye başladı. "Bu hafta Peter'ın evinde bir parti var. Cidden eğlenceli olacak. Her yıl şu mezuniyet olayından önce yapıyor. Sadece, senin de davetli olduğunu bilmeni istedim, umarım gelirsin."

Sağ adımımı atarken bir an bocaladım.

Anna omzunun üzerinden baktı. "Herhalde gelecek. Değil mi Mallory?"

Konuşursam bu anı mahvederim korkusuyla başımı salladım. Önemli bir andı çünkü bir partiye davet edilmiştim. Gerçek bir partiye.

"Süper." Keira kalçasıyla beni dürttü. "Yanında kimi istersen getirebilirsin. Sınır yok."

Yine başımı salladım. Normalde bu davet beni strese sokardı ama karnımda tamamen farklı bir nedenle taklalar atmaya başlamış, peşinden bir baş dönmesi baş göstermişti. Zil çaldığında derste ne olup bittiğinin farkında

bile değildim, kafayı sıyırmışım gibi sırtıp durmamak için yanağımın içini ısıırıyordum. Defterimi çantama koydum ve sınıftan çıktım ama gülümsememi engelleyemiyordum.

Rider beni bekliyordu.

Sınıfın karşısındaki, yaslandığı dolaplardan vücudunu kaldırarak doğruldu. Yıpranmış defterini kolunun altına sıkıştırıp öğrenci yığını arasından geçerek bana doğru geldi. Durdum ve başımı kaldırıp ona bakarken gülümsedim. Saçları, ellerini atıp defalarca karıştırmış gibi dağınıktı ve bir tutamı aradan umarsızca fırlayarak alnına düşmüştü.

“Selam,” dedim önce konuşarak.

Sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı ve kolunu omzuma atarken başını indirdi. Etrafımız insanlarla doluydu ama dudaklarını yanağıma getirip öptüğünde kendi adamızda bir başımızaymış gibiydik. Çok tanıdık ve tatlı bir histi.

Omzumu sıktı ve o da, “Selam,” dedi.

Gülümsedim.

“Hazır mısın?” diye mırıldandı.

Hem de fazlasıyla hazırdım.

Kolunu omuzlarımdan indirip elimi tuttu. Elimi ilk tutuşu değildi ama şu an daha önce olmayan bir yakınlık vardı. Sınıfa yürürken başparmağı avcumun içinde hareket edince tüm omurgama bir ürperti yayıldı.

İşte bunu daha önce yapmamıştı.

Sınıfa girerken elimi bıraktı, onun önünden ağır ağır sırama yürüdüm. Çantamı yere bıraktım ve tam oturacakken Rider yanağımdan bir kez daha öptü.

Ona bakarken kıpkırmızı kesildim.

Yerine otururken sırtıttı. “Kendimi tutamadım. Yanakların öpüşümü özlemiş gibi geldi.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Teşekkür etmek istiyordum ama teşekkür etmek biraz garip geli-

yordu. Bir şey söylemek istedim ama kelimeler kafamda uçuşurken birkaç tanesini tutup yakalayamadım.

Rider, gamzesi çıkana dek gülümsedi.

O esnada nutkumun tutulmasının... çok da sorun olmadığını fark ettim. Şu anda hiçbir şey sorun değildi. Hem de hiç sorun değildi.

İkinci zil çaldığında bakışlarım içeri giren Paige'e kaydı. Uzun bacaklarıyla sınıfın arkasına geldi.

"Selam," dedi Rider'a.

Rider ona doğru başını salladı. "Selam."

Bana bir şey söylemedi, normaldi de. Ders başladığında Rider'la benim beraber olduğumuzu bilip bilmediğini merak ettim. Karnım buruldu. Paige için yanıp tutuştuğum yoktu ama onun için... kötü hissediyordum. Çünkü Rider'dan gerçekten hoşlandığına inanıyordum ve bu durum onu çok incitirdi. İnsanlar sürekli ayrılıyorlardı ama bu, işleri kolaylaştırmıyordu. Bu hislerle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Bay Santos bir sonraki konuşmanın ikna edici konuşma üzerine olacağını söyledi. Birinin elini kaldırıp benim henüz konuşmamı yapmadığını söylemesini bekledim. Ya kimse fark etmemişti ya da kimsenin umurumda değildi. Bu şekilde de kalır diye umuyordum.

Ders bittiğinde, Hector kalkıp bize dönerken ben de hızla toparlanmaya başladım. Keira bize doğru gelirken tam Hector bir şey söyleyecekti ki Paige araya girdi. "Konuşabilir miyiz?"

Soru Rider'a yöneltildiğinden başımı çevirip bakmadım. Dudaklarımı birbirine bastırarak çantamın fermuarını kapattım, kalbim deliler gibi atıyordu. Acaba Rider onunla konuşur muydu? Konuşması normal miydi? Normal mi olmalıydı?

"Ne oldu?" diye cevap verdi Rider bir süre sonra. Başı-

mı kaldırdım. Benim sıramın yanında duruyordu.

Paige yaklaşırken Hector arkasını döndü ama gözlerini irice açarak Keira'ya bakışını yakalamıştım. Keira da bir anda durup daha yakına gelmemesi gerektiğini anlamıştı. "Biraz daha özel olarak konuşabileceğimizi düşünüyordum. Bu akşama ne dersin?"

"Çalışmam gerek," diye cevap verdi Rider. Çantamı omzuma atarak ayağa kalktım. Paige dilini yanağının içinde gezdirdi. "Peki ya sonrasında?"

Rider eliyle göğsünü ovuştururken başka yöne baktı. "Paige..."

"Ne? Artık benimle konuşmuyor musun? Hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Kollarını göğsünde bağladı. "Arkadaşça konuşacağız."

Rider önce ağzını açtı, sonra kapattı. Biraz bekledi. "Arkadaşız Paige. Bunu sen de biliyorsun."

"Hey," dedi Hector Paige'in yanına giderek. "Benimle gelir misin?"

Paige yüzünü ekşitti. "Ee, hayır."

"Bence gelmelisin," diye ısrar etti Hector. "Bunu şu an burada yapmak istemezsin."

"Neyi yapmak?" diye karşılık verdi Paige. "Sadece Rider'la konuşmak istiyorum."

"Sorun değil." Ağzımdan bu iki kelime çıkıverdi ve herkes bir anda bana döndü. Güçlkle yutkundum. "Yani, ikinizin konuşması gerekiyorsa... sorun değil. Ben arabamın orada... beklerim."

"Gitme." Rider uzanıp elimi yakaladı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Paige'in keskin bakışları önce bana ardından da Rider'ın elimi tuttuğu yere kaydı. Parlak pembe dudakları anlamlı bir bakışla aralandı. Kaşları kalkarken duru-

şunu dikleştirdi. “Cidden mi?” Doğrudan Rider’a sormuştu. “Benden, onunla olmak için mi ayrıldın?”

Ah Tanrım.

Keira dudaklarını büzüp geri geri adım atmaya başladı. Hector gözlerini kapattı.

“Hiç aksini söylemedim,” dedi Rider, öyle sessiz söylemişti ki onu neredeyse duymamıştım. Elimi sıktı.

Paige kollarını çözdü, bir an sıranın üzerinden atlayıp birimizi ya da ikimizi birden boğazlayacakmış gibi geldiğinden gerildim. Fakat önce dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, ardından da kulak tırmalayıcı bir sesle kahkaha attı. “Tamam. Artık neyse ne. Sanki o ortaya çıktığında bunun olacağını biliyordum.”

Saklanmak istiyordum ama bu beni korkak biri yapardı, en fena korkaklardan biri hem de. O yüzden ayakta durmaya gayret ettim.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi Rider, tuttuğum eli gerilmişti. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Sorun değil, ben biliyorum.” Paige yine çenesini dikleştirdi. “O kız seni yüzüstü bıraktığında sakın yana yakıla bana gelme. Çünkü eninde sonunda olacağı bu.”

Gözlerimi kısıtım ve ağzımdan kelimeler çıkıverdi. “Öyle bir şey olmayacak.”

Paige bana bakıp yeniden kahkaha attı. “Aman her neyse. İkiniz de bunun nasıl biteceğini biliyorsunuz.” Dönerken parmaklarını salladı. “Haydi sağlıcakla!”

Orada durup Paige’in gidişini seyrederken Hector yanımıza geldi. “Hay sıçayım,” dedi. “Böyle bir şeyi seyretmek çok acayıpti.”

“Al benden de o kadar,” diye mırıldandı Keira.

“Bir de bana sorun,” dedi Rider iç geçirirken. Beni yanına çekti. “İyi misin?”

“Evet.” Şaşırdım. “Neden... olmayayım?”

Rider cevap olarak omuz silkti. Tam onun iyi olup olmadığını soracaktım ama Paige’in dedikleri zihnimde yankılanarak buz kesmeme neden oldu. Çünkü söylediklerinden çok emin konuşuyordu.

Rider’la beraberliğimizin yürümeyeceğini biliyormuş gibi.

Sonsuza dek beraber olamayacağımızı.

Girmi Altıncı Bölüm

“Selam, bébé.”

Ses, salı sabahı okuldaki dolabımı didiklerken arkamdan gelmişti. Sesi tanıyınca omzumun üzerinden başımı çevirdim.

Jayden tam arkamda duruyordu; gözünün altı mor ve yanağına kadar şişti. Tarih notlarımı çantamdaki dosyama ittirip hemen yanına iliştim. “Kendini... nasıl hissediyorsun?”

“Mükemmel hissediyorum.” Şüpheli bakan yüzümü görünce güldü. “Tamam. Kötüden hallice diyelim işte.”

Dolabın kapağını kapatırken gülümsedim.

“Cumartesi için yeniden özür dilemek istedim.” Jayden kan çanağı gözlerini bakımsız görünen zemine doğrulttu. “Rider’la birlikte olduğunu bilmiyordum.”

“Sorun... değil.” Dolaptan uzaklaştım. “Sen iyi misin?”

“Evet, evet.” Ellerini, üzerinden sarkan pantolonun ceplerine soktu. “Demek Rider’la birliktesin ha?”

Altdudağımla ısırarak başımı salladım. Rider önceki

gece garajda çalışmış, bana gösterdiği arabanın işini tamamlamıştı. “Bugün okuldan sonra... takılacağız.”

“Süper.” Şişmiş yanağını kaldırarak gülümsedi, acı verici görünüyordu. “Rider iyi çocuktur.”

Koridorda yan yana yürümeye başladık. “Senin için endişeleniyor.”

“Her zaman öyleydi.” Durdu. “Ben... onları örnek alıyorum, anlarsın ya? Hector ve Rider’ı. Dikkate almadığımı düşünüyorlar ama onları her zaman dinliyorum. Şimdi de öyle. Artık yeni planlarım var.” Kapılara geldiğimizde başını kaldırdı. Gözleri başka yerdeydi. Adeta bakmıyordu. “Ben devam ediyorum. Sadece öyle bir uğrayayım dedim. Sonra görüşürüz, *cariño*.”

Başka bir şey deme şansı bulamadan daha uzun boylu öğrencilerin arasına karışarak gitti. Bir süre arkasından bakakaldım, sonra da kapıyı açarak Jayden’in sadece Rider ve Hector’u dinlemekle kalmayıp gerçekten *kulak verdiği* de ümit ettim.

Rider, “Anahtarlar?” diye sordu okuldan sonra arabama yürürken. Merakla, onları çantamdan çıkarıp ona uzattım.

Çantayı arka koltuğa attım, Rider da defterini çantasının yanına koydu. “Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.” Sürücü kapısını açtı.

Diğer yöne yürürken yüzümde şapşal, muhtemelen aptalca bir gülümseme vardı. Bu ilişki olayı çok yeniydi ve beklentiler konusunda cidden hiçbir fikrim yoktu ama sürprizlerin güzel olduğunu bilecek kadar bilgi sahibiydim.

Arabaya binince Rider anahtarı çevirdi ve bana döndü. Gülerken saçları kaşlarını süpürüyordu. “Akşam kaçta evde olman gerekiyor?”

“Sekiz,” dedim, bu akşam ikisi de hastanede olacağından.

“Harika,” dedi geri geri çıkarken. Park yerinden ayrılırken parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdirdi. “Araba almak için para biriktiriyorum. Bunu sevdim. Gerçi benim alabileceğim fiyatın üstündedir.”

Ayaklarımı uzatırken ona baktım ve bir an için buradayız ve bunlar oluyor diyerek sersemledim. Sonra kendimi toparladım. Kısmen. “Ne... almayı düşünüyorsun?”

Bir omzunu kaldırıp indirdi. “Emin değilim. Kamyonet türü düşünüyorum. Öyle çok büyük olmayan, Drew da benim için bakıyor. Eski araçlar bütçeme uygun.”

Bir an düşündüm. “Hoşuma gitti.”

“Hangisi? Kamyonetler mi?”

“Evet, ama daha çok bunu planlanan hoşuma gitti,” diye açıkladım ona seyrederken.

Kaşının birini kaldırdı. “Bunu nasıl algılamam gerektiğini bilemedim.”

Hafifçe gülümsedim. Açıklaması zordu ama Rider kendisindeki potansiyeli görmüyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla kendisi için herhangi bir beklentisi yoktu ama geleceğini planlıyordu. Kamyonet almak büyük bir olay olmayabilirdi ama sonuçta bir şeydi.

O arabayı sürerken ve konuşurken gözümü ondan ayırmadım. Yani çoğunlukla Rider konuştu, ben dinledim. Ne garipti. Geçen hafta konuştuğumuz konulardı ama yine de farklıydı. Ne zaman benden yana baksa ve ne kadar kısa süreli olsa da bakışlarındaki yoğunluk kesinlikle çok daha fazlaydı. Derin ve sıcacıktı.

“Keira beni... bu cumartesi olacak bir partiye davet etti,” dedim ona çünkü konuşmayı hatırlayarak.”

“Peter’in partisine mi?”

Başımı salladım. “Evet. Gittin mi daha önce?”

Başımı iki yana salladı. “Gitmeyi mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Dün akşam Ainsley’ye bu konudan bahsetmiştim ve gitmenin harika bir fikir olacağını düşünmüştü. Sonra da kendisinin gelip geleme-yeceğini sormuştu. “Gitmek... ister miydin?”

“Eğer gelmemi istersen.” Kısa bir an sırtarak baktı. “Onun partileri epey büyük olur. Bir sürü insan gelir.”

Midem taklalar attı. “Eğlenceli olabileceğini... düşündüm.”

“Muhtemelen.” Durup bekledi. “Carl ve Rosa ne diyorlar?”

Bu söylediği karşısında neredeyse kahkaha atıyordum. “Ee... bilmiyorum. Tamamen karşı çıkacaklarını sanmıyorum. Yani... benim daha sosyal olmamı isteyeceklerdir.”

“Hı hı,” dedi sadece ve bununla neyi kastettiğinden tam emin değildim. Ama yeniden konuşmaya başladı. “Mezunlar gününü düşündün mü hiç?”

“Ben...” Dilim bir anda sekiz oldu. Ancak birkaç saniye sonra beynime yetişebildim. “Geçen hafta posterleri görüne kadar düşünmemiştim. Bilmiyorum. Bir yanımda gitmek istiyor ama...”

Ama işler değişmişti. Bazıları için olay, sadece danstan ibaretti ama kalabalıklar içinde yüksek sesli müzikle edilecek bir danstı bu. Kaşlarımı çattım. Muhtemelen parti de böyle bir şeydi ama nispeten daha az insan olurdu. Avuçlarım birden terleyince ellerimi bacaklarıma sürdüm.

Bir yanımda güzel bir elbise bulmak, o halimi Rider’a göstermek konusunda büyük bir heyecan duyuyordu, sırf o vay canına anı için ama okul yeniydi, ilişki yeniydi ve partiye gitmek tamam ama ya dans?

“Bilemiyorum... işte. Hiç dansa gitmedim. Bazı... Mezunlar Günü programlarının dansı oluyor ama bugüne dek hiç katılmadım.”

Ben konuşmaya çabalarırken Rider çok sabırlı davranı-

yordu. “Peki, o zaman şuna ne dersin? Mezunlar Günü’nü geçelim, yıl sonu balosu için plan yapalım.”

Balo mu?

Lanet olsun, balo şu an sonsuzluk kadar uzaktaydı ve Rider bugünden, benimle birlikte sonsuzluk planı mı yapıyordu? Gülümsememe engel olamadım.

“Ben... Olabilir.”

Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. “Güzel.”

Geri zekâlı gibi gülerek şaşkın şaşkın pencereden dışarı baktım. Bu sokağı geçen haftadan tanı mıştım, garaja giden dar yol ama orayı geçince kalbim güm güm atmaya başladı. “Beni... evine mi götürüyorsun?”

Muzip muzip baktı. “Eh artık sürprizi kaçtı.”

Kalbim adeta boğazımda atıyordu.

“Yani pek sürpriz olacak bir şey değil zaten. Hani, sadece benim... Sadece bir ev işte. Heyecanlı bir tarafı yok,” diye ekledi. Kırmızı ışığa yaklaşırken gözü yoldaydı. Araba ışıktaki rölantide bekliyordu. “Evde kimse yok. Hector çalışıyor, Bayan Luna akşam yediye kadar falan gelmez. Jayden’in nerede olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen dışarıda daha sonra onu yumruklamamı isteyen bir şey yapıyordur.”

İçimde beklentiler kabarmıştı. Onun evini görecektim, hatta belki odasını, bu benim için inanılmaz derecede özel olurdu. Nihayet güzel bir yerde yaşadığını görebilecektim. İçimden bir ses Hector ve Jayden’in büyükanne- siyle ilgili güzel şeyler söylüyordu ancak onun söylemesi Rider’ı okuldan çıktığında, yanımda olmadığı zamanlarda güvenli bir yerde olduğunu görmekle aynı şey değildi.

Bunlar, insanların genel olarak pek merak ettiği tür- de konular değildi ama ben merak ediyordum, biz merak ederdik çünkü çatısı, duvarı olan bir yerde olmanın gü- vende olmakla eşdeğer olmadığını biliyorduk.

Bazen buralar dünyanın en tehlikeli yerleri oluyordu.

Yaşadığı yerin oturanlara ait park yeri vardı o yüzden çabucak bir yer bulabildi ve paralel park etmek zorunda bile kalmadı. Arabadan çıktığımızda serin bir öğleden sonra havası vardı, ince kazağımın kollarını indirdim. Yakında artık ceket giymeye başlardım.

Rider, arka koltuktan çantamı alıp omzuna attı. “Geldik.”

Uzanıp eliyle elimi sardı. Kalbim olduğu yerde dans ediyordu. Sokaktan aşağı doğru yürürken sertçe esen rüzgâr saçlarımla oynayıp yüzüme tutamlar savuruyordu. Dizi dizi yapraksız ağaçların olduğu hoş bir sokaktı. İnsanın burnuna grup evlerinin ve Bay Henry’nin evinin dışında olduğu gibi kötü bir koku gelmiyordu. Gayet normaldi. İdrar, lağım, egzoz karışımı kokular yoktu.

Beni, çatlamış beton merdivenlerden eski, dar bir kumtaşı eve yöneltti. Kızıl kiremitleri, yeşil kepenkleri ve geniş cumbasıyla bu evlerin tipik bir örneği idi. Kapıda, turuncu, kırmızı tonlu küçük plastik balkabaklarının olduğu sonbahar temalı bir kapı çelengi vardı.

Anahtarı kilide sokup çevirirken içimde bir umut kopardı. Güzeldi, sahiden güzeldi. Kapı çelengi güvenli bir yer demek değildi ama bütün pencereler sağlamdı ve birisi, muhtemelen Bayan Luna mevsime uygun şekilde dekore etmek için epey uğraşmış görünüyordu.

Rider elimi bırakıp kapıyı açtı ve benim için tuttu, içeri girdim. Nefes alınca ilk olarak elma ve tarçın kokusu geldi burnuma. Rider kapıyı kapatırken gözlerim dört bir yana bakıyordu.

Tuğla ev, Carl ve Rosa’nın evine çok benziyordu, sadece daha eski ve daha küçüktü. Giriş kapısının karşısından ikinci kata merdivenler çıkıyordu. Duvar da iki raflı

bir ayakkabılık vardı. Kapının yanındaysa üzeri açılmış postalarla kaplı eski bir masa vardı.

Rider yanıma gelip “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım ve oturma odasına giden kemerli girişe doğru arkasından gittim. Ortadaki sehpa dergiler vardı. Rahat ve arkaya yatan bir koltuğun karşısında normal boylarda bir televizyon vardı. Koltuğun arkasındaki duvarın her yerine Jayden ve Hector’un fotoğrafları asılmıştı. Ayrıca Hector’a çok benzettiğim yaşlı bir adamın bir sürü fotoğrafı mevcuttu. Bay Luna olduğunu tahmin ediyordum.

Yandaki oda ufak bir yemek odasıydı, ardından şaşırtıcı derece büyük olan mutfığa geçtik. Hâlâ evin ilk yapılışında konmuş eşyalar kullanılıyor gibiydi. Dolaplar koyu ahşaptan, tezgâh ise taba rengiydi.

“Galiba biraz kola olacaktı. Uyar mı?” diye sordu Rider omzunun üzerinden bakarak. “Sütün tarihi geçmiş olabilir.”

“Kola olur.” Dolabı açtı ve Tanrı’ya yemin ederim ki ağlayabilirdim. Dolap yemekle doluydu; yumurta, kalanların konduğu saklama kapları, içecekler, salam sosis türleri, hatta birkaç sebze bile vardı.

Görünüş aldatıcı olabilirdi. Bunu fark edecek kadar akıllıydım. Bazen temiz yerler, dolu bir dolap görüntüden ibaret olurdu.

Ama içimde umutlar yeşeriyordu.

Rider dolaptan iki kola çıkardı. “Odama gitmemiz sorun olur mu?” Yanakları kızardı. “Yoksa çatı katında da güzel bir oturma yerimiz var.”

Sorması bile çok tatlıyken, kızarması daha da tatlıydı. Kendi yanaklarımı da ısınmış hissederken başımı salladım. “Odan... olur.”

Gülümseyerek kolamı uzattı.

Üst kat da alt kat kadar kadar sıcak ve ev gibiydi. İki kapalı kapı ve bir banyonun önünden geçtik. Rider'ın odası sonndan bir önceki odaydı. Kapıyı açıp ışığı yaktı.

Odayı sadece küçük bir pencere aydınlatıyordu ve şaşırtıcı derecede düzenli bir odaydı. Delicesine düzenli bir oda. Etrafa bakınırken gözlerim kocaman açıldı. Fazla geniş olmayan iki kişilik bir yatak hiç yatılmamış gibi duruyordu. Şifoniyere bitişik olarak üzerinde bir gram dağınıklık olmayan küçük bir masa vardı.

Rider, arkadan geçip kolasını etajerin üstüne, çantamı da yatağın ayağına koydu. Yavaşça etrafımda döndüm. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Ne poster ne resim. Odanın köşesinde bir kitaplık vardı. Elimde kolamla oraya yürüdüm. Eğilip kitaplara bakmaya başladım. *Harry Potter*'ın tüm serisi vardı, hepsi de sert, ciltli kapaktı, ayrıca tanıdığım yazarların korku, polisiye kitapları vardı.

“Senin mi?”

Rider yatağa oturdu. “Çoğu. *Harry Potter*’lar ben geldiğimde buradaydı.” Hafifçe sırttı. “Ama hepsini okudum.”

Gülümseyerek kitaplara döndüm. Henüz okumadığım birkaç Stephen King kitabı vardı. Aslında buradaki kitapların hiçbirini okumamıştım. Pek de korku, gerilim fanı değildim. İnce kitaplardan birinin adı dikkatimi çekti. Diğerlerinden daha küçüktü ve kareydi. Tanıyınca elimi çektim.

Aman Tanrım.

Kitabı çekip aldım, kolayı masaya koyup yüzümü yatağa döndüm.

Neyi tuttuğumu görünce gülümsemeye başladı ama devamı gelmedi. Yüzü biraz bulanıklaşmıştı, gözlerimi hızlıca kırıştırmaya başladım.

Islak ve boğulurcasına bir kahkaha attım. “Olamaz. Hayır.” Kitabın kapağına baktım. Eski bir basımdı. Ah Tanrım, tıpkı eskisine benziyordu. Sarı kapak yıpranmıştı ve üzerinde oyuncak tavşan tutan küçük bir oğlan vardı. Kitap aynı soluk sayfaları olan o eski, küflü kitaplar gibi kokuyordu. “Bu?..”

Derin bir nefes aldı. “O.”

Yavaşça başımı kaldırdım ve göz göze geldik.

“En sevdiğin kitap,” dedi bir süre sonra. “Seni her defasında neden ağlattığını hiç anlamadım.”

Dudaklarım titredi. “Üzücüydü.”

“Tavşan sonunda gerçek oluyordu.” Güldü ama buğulu ve derinden gelen gülüştü bu. “Sana bunu kaç defa açıkladığımı bilmiyorum bile.”

“Ama yaşlıydı ve üstü başı perişandı ve...” Boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalışırken yatağa, onun yanına oturdum. Gözlerimi eskimiş kapaktan alamıyordum. “Tavşanın tek istediği... gerçek olmak ve sevilmekti.” Son sözcüğümü fısıltıyla söyledim ve ardından yine Rider’a baktım.

Kendimi o zavallı tavşanın yerine koyardım. Bunu anlamak için çok küçüktüm, ben de seilmek ve gerçek olmak istiyordum, çünkü o evde ikisinin de olmadığını düşünüyordum.

“O evden ayrılırken bunu aldım ve... yani sakladım işte.”

Nefesim kesildi. “Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim,” dedi kısık sesle. “Bir gün bile Mallory. O kitap... Bilmiyorum, beni sana bağlayan bir şeydi.”

Aman Tanrım. Göğsüm sıkıştı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kitap parmaklarımın arasından kayıp halıya düştü. İkimiz de aynı anda almak üzere uzandık ve

yere eğilmiş dururken donakaldık. Yüzlerimizin arasında birkaç santim mesafe vardı. O kitabı benden önce aldı. Doğrulduk, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Ona beni hatırlattığı için okumaktan nefret ettiğine emin olduğum bir kitabı saklamıştı. Kalbim göğsümde resmen patlamış, pelteye dönmüştü. İsimlerimizin arasına spreylilik boyayla kalp çizmesi bayağı olabilirdi ama bu? Bu, benim için dünyalar demekti.

“Sen gittikten sonra,” dedi kitabı yana koyarken güçlüklerle yutkunarak, “sana dair sahip olduğum tek şey buydu.”

Dudaklarım aralandı, hiç düşünmeden belimden yukarısını Rider’a doğru atarak üstüne yığıldım. Tuhaf ve muhtemelen dünyanın en itici hareketlerinden biriydi ama umurumda değildi. Benim kollarım onun boynuna dolanırken aynı anda onun da kolları beni sardı. Hiçbir şey söylemedim. Gerek de yoktu. Kafamı onun boynuyla omzu arasına gömdüm, ben onu sıkı sıkıya tutarken o da beni tutuyordu.

Sonra ayrıldık.

Ama birbirimizden tamamen de kopmadık.

O şekilde ne kadar kaldık bilmiyorum ama nihayetinde sarılmamız şekil değiştirdi. Ve o düzgünce yapılmış yatağın üzerine uzandık. Rider sırtüstü yatmıştı, ben de yan dönmüş kafamı onun omzuna koymuştum. Vücutlarımızın arasında boşluk vardı ama böyle yatmak nabzımın tüm bedenimde atmasına sebep oluyordu.

Rider hemen yanımda, dibimdeydi. Ona uzanabiliyordum, dokunabiliyordum. Herhangi bir yerine. Ve ona dokunmak istiyordum. Ama ellerim aramızdaki boşlukta kıvrılmış duruyordu, o ise bir elini belime koymuştu, diğer eli de kendi karnında duruyordu.

Kadife Tavşan’ın eski basımı ise aramızdaydı.

Konuştuk, birbirimizi dinledik. Ona pazar gece Ainsley'ye sırlarımı nasıl anlattığımı söyledim.

“Zor olmuş olmalı.” Başparmağı bileğimi okşuyordu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Gülümseyerek ona biraz daha yaklaşıırken Jayden'dan bahsettim, sonunda Hector'la ikisini dinleyeceğine inandığımı söyledim. Santim santim ona daha da yaklaştım, artık aramızda sadece kitap vardı. Bana dokunmasını istesem de elleri hâlâ aynı yerdeydi.

Bir yandan da bana dokunmasını istemiyordum.

Çok saçmaydı ama böyle bir durumda... ne yapacağıma dair zerre kadar bir fikrim yoktu. Öğrenmek istiyordum, gerçekten istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Çenemi kaldırıp sakince okulda graffiti yaparken nasıl yakalandığını anlatırken hareket eden dudaklarını seyretmeye koyuldum. Bir iddialaşma üzerine yapmıştı.

Dinliyordum ama aynı zamanda konuştuğu her kelimede dudaklarının kıvrılışı karşısında büyülenerek kendimden geçiyordum. O dudakların tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Gece yattığımda tek düşündüğüm bu oluyordu. Bütün bu anılar alev alev yanamama sebep oluyordu.

Bunu yeniden hissetmek istiyordum.

Tekrar öpüşmek için çok mu erkendi? Beni cumartesiden beri o şekilde öpmemişti. Gerçi son iki gündür beni sadece okulda görmüştü ve kaç kere yanağımdan öpmüştü ama daha fazlasını istiyordum.

Konuşmayı bıraktı, gözleri şimdi daha yakındı.

Derin bir nefes alarak biraz doğruldum ve ağırlığımı dirseğime verdim. Saçlarım omuzlarımdan dökülüp yüzümü örterken gözlerini kırpıstırdı.

Elini karnından çekerken gözlerime baktı. Parmakları

yanacağım üzerinde biraz tereddüt ettikten sonra saçlarımı kulağımın arkasına attı.

“Fare?” diye fısıldadı.

Büyük ihtimalle viyaklamaya başlayacaktım ve bu son derece itici olurdu. “Seni...” Dudaklarımı ıslattım ve gözlerini indirdiğini gördüm. “Seni...”

Aramızda uzun bir bekleyiş oldu. “Beni öpmek mi istiyorsun?” diye sordu kalın kirpikleri inip gözlerini kapatırken. “İstediğin bu mu?”

Şu an yer yarılısın ve içine gireyim istiyordum. Resmen ölebilirdim ama içimdeki utanç dalgasını bastırdım. Kendisinin bu konuda yığınla tecrübesi olduğuna emindim ama benim hiç tecrübem olmadığını bilmesi lazımdı.

Ancak gücbela çıkardığım fısıltıyla, “Evet,” diyebilirdim.

“İstediğinde, öpebilirsin. İstediğin zaman.” Sesi boğuktu, daha derinden geliyordu. “Sormana bile gerek yok. Hiçbir zaman.”

Bunu öğrendiğim iyi olmuştu. “Tamam.”

Hareket etmedim. “Ben... ne yapacağımı bilmiyorum.”

Gözlerime baktı, sonra da elini hareket ettirerek boyunumun arkasına sardı. “Sana göstereyim.”

Kalbim deliler gibi atmaya başladı, başımı salladım.

Hafif bir baskıyla beni yatırdı. Dudaklarımız dokundu ve damarlarımda kıvılcımlar oluşmaya başladı. Dudaklarını ağır ağır dudaklarımın üzerinde gezdirmeye başladı, ben de aynısını yaptım.

Bir müddet sonra başımı yana eğersem baskının arttığını fark ettim ve hoşuma gitti, gerçekten çok hoşuma gitmişti. Rider’ın da hoşuna gitmiş gibi görünüyordu çünkü parmaklarını tenime daha çok bastırıyordu. Gövdemi ona daha da yaklaştırmak ellerimi göğsüne koydum.

Dudakları aralandı ve dilinin ucunu hissettim. Bir

anda tüm vücuduma delicesine kan pompalandı ve dillerimiz birbirine dokunduğunda bambaşka hislere boğuldum. Öpüşmenin şekli değişmişti, Rider'ın tadı kola gibiydi, çok güzel bir şey gibiydi, bir türlü adlandıramadığım bir şey gibi ve çok daha fazlasını istiyordum.

Bu şekilde ne kadar öpüştüğümüzü bilmiyorum. Saniyeler? Dakikalar? Nihayet durduğumuzda tüm cildim kıpkırmızı kesilmiş gibi hissediyordum, karnımdaki kaslar çok fena gerilmişti.

Tanrım.

Gözlerimi kırptırdım. Kaslarımda baş döndürücü bir sıcaklık ve vücudumun bazı yerlerinde tatlı zonklamalar vardı. Hem keyif verici hem korkutucuydu. Güzel ve karmakarışıktı.

Rider yavaşça nefes verdi. Yanağımı onun omzuna koydum. Göğsü, çok büyük bir güç sarf ediyormuş gibi kalkıp iniyordu. Benimki de öyle. Yeniden sessizce uzandık, ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir biçimde onun karnının üstündeydi.

“Hah.” Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Bunu ne zaman yapmak istersen, doğruca yap.”

Gözlerimi kapatarak kıkırdadım. Yapabilirim, diye düşündüm.

Bir süre daha uzandık. Eve gitme zamanı gelince Rider kalçama bir şaplak attı ve kalkıp çantamı aldı. Odadan çıkmadan önce *Kadife Tavşan*'a son bir kez daha baktım.

Kalbim eridi.

“Seni bırakabilirim,” dedi Rider merdivenlerden inerken. “Sonra da...”

“Yok, gerek yok.” Teklif etmesi güzeldi ama yol ona çok tersti. Anahtarları almak için elimi uzattım. “Yolu biliyorum.”

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Biliyorum.” Anahtarları avcuma bırakışını izledim. Sonra başını eğdi ve yumuşak ve hızlı bir şekilde öptü beni.

“Arabaya kadar geleyim,” dedi.

Başımı tamam anlamında salladım. Oturma odasına girerken ön kapı açıldı. Yaşlı bir kadın girdi içeri, bir kolunda mavi bir alışveriş poşeti vardı, bileğinde de siyah, uzun saplı bir el çantası asılıydı. Ensesinden atkuyruğu yapılmış siyah saçlarının arasında yer yer ağarmış teller görünüyordu. Bayan Luna olduğunu tahmin ettim ama o kadar da yaşlı görünmüyordu. Kapı kapanınca öylece kalakaldım ve kadın da bize dönmüştü.

Siyah gözleri fal taşı gibi açılırken zıncı diye durdu. Bakışları Rider’den bana doğru kayınca baştan ayağa ürperttim.

“Merhaba Bayan Luna.” Rider bir adım atıp hafifçe önüme geçti. “Tanıştırayım, Mallory. Okuldan sonra bir uğradı.”

Bayan Luna gözlerini kırpıştırdı, ardından bir kere daha kırpıştırdı. “Mallory?” diye tekrar etti. Işıldayan gözleri iyice bana yoğunlaştı. “Mallory *bu* demek.”

Aman Tanrım.

“Evet,” diye cevapladı.

“Ah.” Kadın başını iki yana salladı ve odaya doğru geldi. “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Geleceğini bilmiyordum. Bilsem daha erken gelirdim.” Gözlerini kısıp Rider’a bakarken gözlerinin kenarı kırıştı. “Bu genç adam bana söyleseydi, daha önceden...”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz,” diye cevapladı Rider. “Mallory eve gidiyordu zaten.”

Bayan Luna çantasını televizyon koltuğuna koydu. Ben ona bakarken o da Rider’a bakıyordu. Kelimeler odanın içinde fır dönerken onları tutup yakalamak istedim

ama aramızdaki sessizlik uzarken parmaklarımın arasında kayıp gittiler.

Bayan Luna üzerindeki ince ceketini çıkarıp sandalyenin sırtına astı. "Eh umarım yeniden görüşürüz. Belki gelecek sefere akşam yemeğine gelirsin. *Arroz con gandules* yemeğim meşhurdur." Gülümsemesi sıcaktı. "Seversin."

"Jambon, sarı pirinç ve fasulyeyle yapılıyor," diye açıkladı Rider. "Cidden güzeldir."

Başımı salladım.

"Ve yine görüşeceksiniz." Rider omzumu dürttü. "Değil mi?"

Bir kez daha başını salladım.

Rider elini belime koydu. "Ee Mallory'nin gitmesi gerek..."

Yanaklarım yanmaya başlarken içimde girdaplar oluşturan bir sıkıntı yükseldi. Bu seferki etkisi farklı oldu, ağızımdan birkaç kelime çıkmasını sağladı. "Sizinle... tanıştığımıza memnun oldum." Kelimeleri yarım yamalak çıkarırken yüzüm daha da fena yanmaya başlamıştı ama konuşmayı başarmıştım.

Bayan Luna yana kayarken başını salladı. O anda ön kapı açıldı ve Jayden geldi. Odada bizi görünce dudaklarının kenarında tembel bir gülümseme oluştu. Gözündeki morluk bir-iki ton açılmıştı. Onu ilk gördüğünde Bayan Luna ne düşünmüştü acaba, diye merak ettim.

"Hey, bana doyamayıp arkamdan mı geldin?" dedi Jayden ve spor ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına koydu. "Yemeğe kalıyor musun?"

"Yok, Mallory'nin evine dönmesi gerekiyor."

"Tamam." Jayden büyükannesinin yanına gitti. "İzin ver, bu akşam yemeğini ben yapayım," dedi onun elinden alışveriş torbasını alarak.

Rider şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Gerçekten mi?” Bayan Luna, Jayden’a gülümsedi. “Ne kadar da iyisin,” dedi Jayden’ın onu mutfağa götürmesine izin vererek.

“Ah sen olmasan ne yapardım *mi nene hermoso*?”

“Hehe ben olmasam mahvolmuştun,” diye dalga geçti Jayden elini onun beline sararken. “Bak, Mallory de öyle.”

Rider beni dışarı çıkarırken gülümsedim. Güneş batmış, alacakaranlık yerini hızla geceye bırakıyordu. Sokak lambaları kaldırımları loş bir ışıqla aydınlatıyordu. Rider elimi tuttu.

“Sana biraz kişisel bir soru sorabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi.

“Hector ve Jayden’ın anne babasına... ne olmuş?”

“Babaları, Bayan Luna’nın oğlu. Onlar küçükken kanserden ölmüş.” Bir ağacın altından geçerken Rider elimi sıkı ve arabamın yanında durduk. “Anneleri de sanırım kaldıramamış, kendini kaybetmiş. Ya da zaten hep öyleymiş, bilemiyorum. Uyuşturucu kullanıyormuş. Yılda bir uğruyormuş. En son D.C’de yaşadığını duydum.”

“Çok... üzücü,” dedim, bundan fazlasını söyleyebilmeyi dileyerek.

“Öyle,” diye mırıldandı Rider. “Seni bırakmamı istemediğine emin misin?”

Başımı sallarken ona baktım. Gözlerine bakmaya çalıştım. “Peki, bir şey daha... sorabilir miyim?”

Rider güldü. “Ne istersen sorabilirsin?”

“Orada mutlu musun?”

“Orada? Bayan Luna’nın evinde mi?” Başımı sallayınca ellerini omzuma koydu, sonra da başını indirdi, artık aynı göz seviyesindeydik. “Olabildiğince mutluyum. Ba-

şımın üzerinde bir çatı, yanımda dört duvar ve önümde yemek var. Okuldan sonra da amacım yine bunları sağlamak olacak.”

“Ama... Ama ev dediğin bundan çok daha fazlasıdır,” dedim ona. “Hayat... bundan fazlasıdır.”

Dudaklarını yanaklarıma dokundurdu. “Öyle, yalnızca herkes için değil. Bunu sen de biliyorsun.”

Yirmi Gedinci Bölüm

Çarşamba akşamı Rosa ve Carl afallamış bir sessizlikle sofrada, gözlerini bana dikmiş oturuyorlardı. Boğazımdan zorla indirdiğim brokoli kök salıp midemi kazımaya başlamıştı.

Carl'm Rosa bakışıyla gerildim. Göz göze geldiler ve tüm bu sessiz iletişim olayını bir bilim haline dönüştürmelerine bir kere daha hayranlık duydum.

Carl hafifçe öksürerek çatalını masaya bıraktı. "Partiye davet edildin öyle mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Size... Keira'dan bahsetmiştim. O davet etti."

"Ve bu parti bir oğlanın evinde olacak?"

Belki de o kısmını kendime saklasam daha iyi olurdu. "O da... arkadaşlarımızdan." Bu kısmı tam doğru değildi ama yalan da değildi. Ashında bir tanışıklığımız vardı.

"Arkadaş?" Rosa'nın normal tondaki sesi hafiften yükseldi. "Rider olmayan bir arkadaş."

"Erkek olan... arkadaşlarım var," dedim düz bir sesle, Hector ve Jayden'ı düşünerek. Rosa şaşkınlıkla gözleri-

ni kırptırdı. "Ainsley de gelecek." Doğruydı. Ainsley de gelecekti. Bugün öğle yemeğinde Keira'ya onu da davet ettiğimi söyledim ve arkadaşım ile tanışacağı için çok heyecanlandı. "Gerçekten... gitmek istiyorum."

Sessizlik oldu.

O ikisi telepatik olarak iletişim kurmaya devam ediyordu.

Yarısı yenmiş domuz pirzolama bakarak oturduğum yerde kıvranmaya başladım. Rosa'yla Carl'dan cuma günü için izin çıkarsa önce Ainsley'yi, sonra Rider'ı alacaktım ve üçümüz beraber partiye gidecektik.

Gerçek bir partiye.

Midem kasıldı.

Carl suyundan bir yudum aldı ve "Çocuğun ailesi de orada olacak mı?"

Hiç bilmiyordum ama öyle söylemeyecektim tabii ki. "Olacak galiba."

Biraz daha bakiştılar. Daha kesin konuşmam gerekiyordu herhalde.

"Anne babasıyla konuşmak isteriz," dedi Carl.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Bu çok... utanç verici olur."

"Mallory..."

"Kimsenin anne babası aramıyor," diye direttim, öğretmenlerimi zaten arkalarına almışken bir de ebeveyn günlerine başlayacaklar diye korkuyordum. "Onlarla... konuşacaksanız, gidemem. Ben sadece..."

"Bence sorun olmayacaktır," dedi Rosa Carl'ın keskin bakışlarına maruz kalarak. "Gerçekten," dedi onun gözlerinin içine bakarak. "Bence davet edilmen ve gitmek istemen harika. Kimseyle de konuşmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Neredeyse sandalyeden düşecektim.

Carl şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Rosa uzun uzun bana baktı. "Bence buna hazırsın."

Sandalyemden fırlayıp ona sarıldım.

"Güzel bir durum olduğu inancındayım," diye devam etti tereddüt etmeyen gözlerle. Gülümsüyordu ve gerçekten söylediklerini inanarak söylediğini görebiliyordum. "Yalnız eve geliş saatin belli Mallory. On bir. O saatte evde olmanı bekliyoruz, beş dakika bile geçmesin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Büyük ihtimalle, olgunlukla üstesinden gelmen gereken... şeyler olacaktır," dedi ve Carl'ın gözleri incecik bir çizgiye dönüştü. "Rider konusunda sorumlu davran."

Rider'la sorumsuz davranabileceğim şeyleri düşününce kızardım.

"İçki yok. Uyuşturucu yok," diye de ekledi.

"Elbette," diye cevap verdim hemen ve doğrudu. İlk partimde herhangi yasadışı maddelere karışmak gibi bir planım yoktu. Tanrım, zaten yeterince salak saçma davranıyordum. Bir de sarhoş olup tavan yapmamın hiç lüzumu yoktu.

Carl gözlerini açtı ama hâlâ her an bir inme geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Sana güveniyoruz Mallory," dedi Rosa gülümseyerek ve benim de gülümseyesim gelmişti. "Ve güven son derece önemli bir konudur. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

"Uğratmam," diye söz verdim ve gülümseyerek Carl'a baktım. Bir anda yirmi yıl yaşlanmıştı sanki. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi. "Hepsi Rosa'dan çıktı."

"Sus bakayım," dedi Rosa kıkırdayarak sonra da bana göz kırptı.

Daha çok gülümsemeye başladım, Ainsley ve Rider'a partiye gidebileceğimi söylemek için sabırsızlanıyordum ama... İçimde bir yerlerde ufak bir endişe filizlenmiyor değildi. Bir yanım Carl ve Rosa'nın kabul etmeyeceklerini düşünüyordu ama kabul etmişlerdi ve şimdiyse diğer küçük bir yanım içten içe fikirlerini değiştirmelerini diliyordu.

Cuma günü öğle yemeğinden önce çantamın fermuarını kapatırken gülümsüyordum. Rider, sınıflarımızın arasındayken farklı bir yoldan gelmiş ve beni dolabımın orada yakalayıp bir öpücük kondurmuştu.

Sallana sallana kendi sınıfına giderken dudaklarım hâlâ iğne iğne karıncalanıyordu. Hâlâ böyle uluorta samimiyetten biraz utanıyordum ama kitaplarımı değiştirirken dönemin başında derse geç kalma korkusu, öğlen oturacak bir yer bulamamak ya da konuşacak kimse olmaması gibi beni strese sokan durumlar karşısında artık endişe etmediğimi fark etmiştim.

Şimdi gelecek haftaki matematik sınavı, cumartesi günü ne giyeceğim gibi konuların endişesini duyuyordum. Şu an çok daha hafiflemiş olan çantamı omzuma attım ve arkamı döndüm. Ancak koridorda, yanında başka bir kızla gelen Paige'i görünce kalakaldım. Beni görünce Paige'in yüzündeki tüm gülümseme silindi.

Kahretsin.

O yokmuş gibi yürümeye başladım. Yanıma yaklaşıırken adımları yavaşladı. Ve tam önüme geldiğinde durdu.

Omuzlarım gerildi.

Gözlerini bana dikmişken, "Ben sana yetişirim," dedi arkadaşına. "Seninle konuşmamız gerek."

Dudaklarımı bastırırken, aldığım nefesi burnumdan verdim. Gün daha bitmemişti. Biliyordum. Ve Paige bir

şey söylemedikçe daha da uzuyordu, ben bekledikçe o konuşmuyordu. Böylesine beklentiler içine girmek çok aptalcaydı.

Kollarını göğsünde kavuşturup beni süzdü. Çantası yoktu. Derste olması gerekmiyor mu diye merak ettim. “Artık mutlusundur herhalde? Öylece gelip Rider’ın hayatına yeniden giriverdin ve tıpkı önceden olduğu gibi hayatının merkezi oldun. Zavallı küçük *Fare*’nin ona ihtiyacı vardı, o da bir an bile düşünmeden kıcıma tekme bastı.”

Ben Rider’ın hayatının merkezi değildim.

Artık o zavallı küçük *Fare* değildim.

“Tekmeyi basmak” hiç Rider’a göre bir hareket değildi. Onu incitmekten ne kadar nefret ettiğini söylememiş miydi bana?

Bunların hiçbirini söylemedim elbette, boğazımdaki yumru tüm kelimelerimin önünü tıkıyordu.

Paige başını iki yana sallarken alçak sesle güldü. “İşe bak ya, cidden akıl alır gibi değil. Beni bunun için terk etti.” Yeniden güldü. “Her neyse. İçimden hemen burada haddini bildirmek geçiyor.”

Midem yere yapışmıştı.

“Yapardım da. Ama sonra ne olacak? Uzaklaştırma alacağım. Aman ne büyük sorun. Sanki ilk defa olacak. Ama yapamayacağım. Neden?”

Nedenini bilmiyordum ama yine de duyduklarıma sevinmiştim.

“Çünkü böyle bir şey yaparsam Rider bir daha benimle asla konuşmaz. O asla...” Sesi çatallaştı. Gözlerinin üstünü ince, parlak bir perde kapladı. “Beni asla affetmez. Tekmeyi basmış olabilir ama onu hâlâ umursuyorum. Ona böyle bir şey yapmam.”

Gözleri... Gözleri yaşla dolmuştu.

Ah Tanrım.

“Ama ne var biliyor musun?” dedi. “Sen şu an onun için fazla iyisin.”

Boğazımdaki yumru gitmişti ve onun gözlerindeki yaşları da düşünmüyordum. “Onun için fazla iyi değilim.”

Paige’in suratında bir şaşkınlık oluştu.

“Çünkü ondan daha iyi değilim,” diye devam ettim. “O benden... aşağı durumda değil ya da başkası.”

“Yok. Yanlış anladın beni,” dedi sesini alçaltarak. “Rider’ı tanıyordun. Onu *taniyordun*. Bu, ikiniz için de çok uzun zaman önceydi. Er ya da geç bunu fark edeceksin, muhtemelen mükemmel küçük mahallende, güzel evinde otururken. Ya da bakarsın sen üniversiteye giderken o da yaşayacak bir yer falan bakar. Fakat bir noktada ikinizin tek ortak noktasının geçmişiniz olduğunu fark edeceksin ve bunu fark ettiğinde onun kalbini kıracaksın.”

Öne doğru bir adım attım. “Yanlıyorsun.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Ona bunu... asla yapmam,” dedim. “Rider’ı asla incitmem.”

“Cidden mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Şimdiye kadar onu incitmeme konusunda gayet başarılı bir iş çıkarmışsın.”

Ne demek istediğini anlamadım. İkinci yarının başlayacağını işaret eden son zilin sesi uzaktan uzaktan kulağıma geldi ama ikimiz de gitmek üzere bir harekette bulunmadık.

“Yıllarca senin yüzünden suçlulukla yaşadı,” dedi adeta tükürerek, yanakları öfkeden kıpkırmızı oldu. “Sana ne olduğunu bilmiyordu ve olanlar için kendini suçladı.”

“A..”

“Bir tek senin mi zor bir hayatın olduğunu zannediyorsun?”

Hiç de öyle düşünmüyordum.

“Bir daha düşün bakalım *Fare*. Babam bir halta yaramaz sarhoşun teki olduğu için ve annem önümüze bir kap yemek koyacak diye iki işte birden çalıştığı için doğduğundan beri kız kardeşime ben bakıyorum. Peki sence babam sinirlendiğinde ne oluyor?” diye devam etti öfkeyle kızarmış yanaklarıyla. “Penny’ye bir şey olmasın diye kum torbası görevi görüyorum. Peki beni hiç etrafta üzgün üzgün dolaşırken görüyor musun acaba? Birinin benimle ilgilenmesini beklerken?”

Aman Tanrım.

“Çünkü bir türlü kendi başının çaresine bakamıyorsun ve bunun değişmeyeceğine adım gibi eminim. Off, daha sınıfın önüne çıkıp o lanet konuşmanı bile yapamıyorsun!” Çok iyi nişan alınmış darbelerini savururken bile sesi tehlikeli bir şekilde sakindi. “Pekâlâ neden sınıfta kimsenin bu konuda bir halt yapmadığını sanıyorsun? Normalde seni çiğ çiğ yerler ama Rider var işte. Onu seninle görüyorlar, o yüzden de sana bulaşmıyorlar. Ama Rider her zaman seninle olamaz. Gün gelecek üstesinden gelemeyeceğin bir olay olacak ve kendin halledemediğinde Rider yanında olmayacak. Düşeceksin ve onu, kendini suçlamasına yol açarak paramparça bırakacaksın. Böyle oluyor işte. Siz ikinizin arasında işler hep bu şekilde geliyor.”

Ağzım açık bir şekilde geri adım attım.

“Şu an bile böyle.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Kendi başına ayakta bile duramıyorsun. Ama ne var biliyor musun? Haklısın. Onun için fazla iyi değilsin. O çok daha iyisini hak ediyor.”

Paige beni orada, koridorun ortasında, ağzından çıkan her kelimenin doğruluğuyla baş başa bırakarak dönüp gitti.

* * *

Cumartesi sabahı erkenden uyandım ve tüm oyma malzemelerimi topladım. Birkaç saat boyunca birkaç tane kalıp sabun üzerinde çalıştım. Odam İrlanda Baharı gibi kokuyordu. Öğle yemeğinden sonra üçüncü sabunumun önce sağ kanadı ortaya çıktı sonra da sol kanadı ve başparmağım kadar olmayan bir kafa.

Cuma gecesi pek iyi uyuyamadım.

Birkaç saatte bir kâbuslarla uyanmıştım ve bugünkü partiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sinirlerim laçkalaşmıştı.

Paige'in söyledikleri kafamda dolanıp duruyordu.

Kötüydü, hainceydi ama bir o kadar da doğrudu. Çok yol kat etmişim ama hâlâ... Hâlâ *Fare*'ydim. Sınıfta kalıp bir konuşma bile yapamamıştım. Orada öylece dikip Paige'in beni bataklığa sürüklemesine izin vermişim. Karşısında dimdik duramamıştım.

Dün bunu yapamamıştım.

Carl sosyal hizmetler işini dikkate almadığında yapamamıştım.

Rosa ve Carl, Bay Santos ile anlaşma yaptığında yapamamıştım.

Hiç olacağını düşünmesem de Paige'le çok daha fazla ortak yönümüz vardı. O da kötü bir evde yaşamıştı, hâlâ da yaşıyordu ama benim gibi değildi. Bununla baş edebilmişti. Bense sinip saklanmıştım.

Bugüne kadar çok yol gelmişim ama kendimi hâlâ... zayıf hissediyordum. Düşersem paramparça olurum ve Rider... parçalarımı toplarken kendini suçlardı. Bunu biliyordum. Paige haklıydı. Biz böyle yaşıyorduk.

Ama bundan ibaret olmamıza izin veremezdim.

Artık Peter'ın partisi için hazırlanmaya başlamam gerektiğinde kelebek artık ortaya çıkmıştı. Daha önce böyle

bir kelebek yapmamıştım. Hâlâ ayrıntılar eklemem gerekiyor diye düşünerek onu masamın üstüne koyup gardırobuma yöneldim.

Bu partiye gitmek büyük bir olaydı ama Rosa'yla Carl'ın gitmeme izin verdiği akşam seçtiğim elbiseyi üzerime geçirirken heyecanım azalmıştı. Kısa kollu, mavi bir elbiseydi. Altına siyah külotlu çorap ve babet giydim. Öyle çok gösterişli bir elbise değildi ama sevimli olduğunu düşünüyordum.

Birkaç saniye aynada kendime baktım. İçimden duyduğum tek ses yine Paige'in sözleri oldu. Konuşma dersini, öğrencilerin sınıfın önünde konuşmamı yapmamam konusunda neden hiçbir şey demediklerini düşündüm. Bu düşünce son bulduğunda aklıma bir anı geldi.

"Şimdi çıkabilirsin," dedi Rider gardırobun önünde çömelerek. Arkasındaki oda çok aydınlık değildi ama Rider gölge gibi görünüyordu.

Kadife'yi göğsüme bastırarak başımı iki yana salladım. Gözümünden akan yaşlar yanağımda kurumuştu. Hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktım.

"Geçti artık Fare. Yemin ederim." Rider kollarını kaldırdı. "O gitti. Sadece bizimle Bayan Becky var. Çıkabilirsin."

Bebeği indirdim. Bay Henry gittiyse sorun yoktu. Dizlerimin üstünde öne doğru emekledim. Kapıya ulaştığımda Rider boş olan elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Dudaklarına öfkeli bir kırmızılık yayılmıştı. Yeni olmuştu. Bay Henry'nin yumrukları yapmıştı. Rider onu oyalarken ben saklanmıştım.

"Sana ne söz verdim ben?" dedi Rider. "Seni sonsuza dek koruyacağım dedim."

Sonsuza dek.

İki tür sonsuza dek vardı.

İyi.

Kötü.

İyi olan sonsuza dek bir yalandı ve bunu erken yaşta öğrenmiştim. O türdeki sonsuza dek, kelimenin hem gerçek hem mecaz anlamıyla alevlerin içinde son buluyordu. Ne kadar sıkı tutunmaya çalışırsan çalış işe yaramıyordu, o türdeki sonsuza dek parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Kötü türdeki sonsuza dek ise bir hayalet ya da bir gölge gibiydi. Ne olduğu önemli değildi. Her daim arka planda durmaya devam ediyordu.

Gözlerimi kapatarak nefes almaya ve genzimdeki yanmayı atlatmaya çalıştım. Şu an bunu düşünemezdim. Ya da sonsuza dek. Evet, sonsuza dek düşünmemek güzel olurdu. Yaşlar boğazımı tıkamıştı ama ağlamayacağımı biliyordum. O evden ayrıldığımdan beri ağlamamıştım.

Vay be, o evden ayrıldığımdan beri gerçekten ağlamamıştım. Bunu şimdi fark etmek midemde bir grup yılan dolaşıyormuş hissi vermişti bana. Gözyaşı kanallarım falan sorunlu değildi. Kafam tutuktu. Her şey öyleydi. Ve bu tutukluğu... çözmem gerekiyordu.

Bu akşamdan başlayarak.

Ainsley'nin evine gitmek biraz sürüyordu. Otterbein'de, İç Liman'a çok yakın, dizi halindeki tarihi evlerin birinde oturuyordu. Bu bölgedeki evlerin fiyatını bilmiyordum ama epey pahalı olduğunu biliyordum.

"Öne... oturabilirsin," dedi Ainsley arkaya geçerken. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, siyah bir kot ve omuzlarından kayan dökümlü bir bluz giymişti.

"O koltuk Bay Seksi Holding için ayrılmıştır," dedi emniyet kemerini takarken, ardından da benim koltuğumun

arkasını tuttu. "Ayrıca arka koltukta otururken özel şoförüm beni bir yere götürüyormuş gibi hissediyorum."

Yüzümü astım. "On yıllık... eski bir Civic'te."

"Ne fark eder." Arkasına yaslandı. "İtiraf edeyim. Carl ve Rosa'nın izin vermesine hâlâ şaşkınım."

"Ben de," dedim. Evden çıkmadan önce kuralları bir kere daha hatırlatmışlardı. Carl hâlâ bu karardan yüzde yüz emin görünüyordu.

Trafik çok fenaydı, Rider'ı ancak alabildik ve öne otururken dönüp Ainsley'e gülerek selam verdi, sonra da eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Fare." Çekilip şöyle bir beni süzdü ve oturur pozisyonunda olsam da her şeyi görebildiği hissine kapılmıştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kızardım.

"Acaba şöyle senin gibi olup da çalabileceğim biri var mı ya?" diye sordu Ainsley, gülmemek için zor tuttum kendimi. Todd'la işler iyi gitmiyordu herhalde.

Ben yoldaki bir çukurdan kaçarken Rider arkasına döndü. "Evet var. Hector."

Dudaklarım yukarıya kıvrıldı.

"Hector mu? Ne? Pislik herifin teki o," dedi yeniden arkasına yaslanırken. Bir süre bekledi. "O da partiye gelecek mi?"

Bu defa kendimi gülmekten alamadım.

"İ-h, bu akşam çalışıyor." Rider yeniden önüne döndü ve uzanıp parmaklarını kolumda gezdirdi. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. "Sen de harika görünüyorsun."

"Yani çok seksi görünüyorsun demek istiyor," dedi Ainsley arkadan.

Ki doğruydu da. Her zaman öyleydi ama bu akşam Rider siyah kotu ve biraz yıpranmış beyaz gömleğiyle ayrı bir seksi görünüyordu. Bu gömlekte ne vardı bilmiyordum ama çok hoşuma gitmişti. Belki kumaşı çok ince olduğundan beni tuttuğunda vücudunun tüm sıcaklığını hissedebileceğimi hayal etmiştim. Ya da kollarını dirseğine kadar kıvrıdığı ve esmer teniyle güçlü kolları ortaya çıktığı içindi.

Ya da sadece o olduğu içindi.

Muhtemelen sadece o olduğu içindi.

Peter'ın partisi, eylülde Florida'ya giden büyükbabasının evinde olacaktı. Ev, bizim evin tam aksi yönde, şehrin dışında, bahçeli büyük evlerin olduğu kesimdeydi. Keira, Peter'ın ağabeyinin de orada olacağını söylemişti ama ağabeyi yirmi bir yaşındaydı, yani öyle tam bir *yetişkin* sayılmazdı.

"Vay canına," diye mırıldandı Ainsley eve giden dar, ağaçlı yola girince.

Ev bir çiftlikti, eski büyük bir çiftlik eviydi ve her yerde rastgele park etmiş arabalar vardı. Araç yığınını ve kırmızı, beyaz renkli çiftlik evinin yanında dolanan insanların görünce mideme sancı girdi.

Çok... Çok fazla insan vardı.

"Buraya park etmek daha iyi olur bence," diye önerdi Rider. "Yola park et ve şu araçla arana biraz mesafe bırak. Hani biri..."

Tanrım burada sahiden çok fazla insan vardı.

Kaşımda boncuk boncuk ter birikti. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Düğmeye basana dek el yordamıyla kapıya vurup durdum, her yanıma ateş basmıştı. Pencereyi indirdim ve arabaya biraz serin hava doldu. Bununla da kalmadı. Ağzım kupkuru oldu. Midemden asit yükseliyordu. Ya-

nan odun kokusunda boğulacak gibiydim. Müzik, konuşma uğultusu ve kahkahalar kulaklarımda yankılanıyordu.

Bir el omzuma dokununca olduğum yerde sıçradım. Başım Rider'a döndü. Ağzı hareket ediyordu ama bir süre ne dediğini duyamadım. Tek duyduğum, tiz kahkahalar ve yüksek sestti. Arabada olanlara odaklanmakta zorlandım.

"Mallory?" dedi Rider.

Yutkundum. "Efendim?"

Yüzüme bakmaya çalışırken kaşlarını çattı. "Dalıp gittin."

"İyi misin?" diye sordu Ainsley arkadan koltuğumu tutarak. "Betin benzin attı."

"Aynen." Rider yanağımı tuttu. "Tanrım buz gibisin."

Göz göze geldik. "Bu... çok fazla geldi."

Üzerime eğilirken dudaklarının köşeleri endişeyle gerilmişti. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Ainsley arka koltuktan "Evet değiliz," diye onayladı. Kolunu uzatıp kolumu sıktı. "Aslında başka bir şey yapmayı yeğlerim. Burası saçma bir çiftlik evi partisiymiş, atları ve inekleri olmadığına bahse girerim. Olsa güzel olurdu."

Rider da bana bakarken başını salladı. "Ainsley haklı. Aptal bir parti sadece bu."

Ama... önemliydi.

Çabaladığımın göstergesiydi.

Buradan gitmek demek çabalamamak demekti.

"Böyle biri... olmak istemiyorum," diye fısıldadım başımı çevirerek ve bunu söyleyince sözlerimi geri almayı bile istemedim. Tuhaf bir his, neredeyse... bir rahatlama hissi sarmıştı bünyemi. Çok anlamsızdı. Yoksa değil miydi? "Bu halimi sevmiyorum."

Yeniden Rider'a döndüm, ela gözlerini dolduran ve dudaklarını ince bir çizgi haline getiren endişe hâlâ yüzündeydi. Genzimde yaşlar birikiyordu. Böyle özel bir durumu itiraf etmek küçük düşürücüydü aslında ama şu an bu durumu bilen bir tek ben değildim. Sadece bana ait bir sır değildi.

"Sorun değil. Sonsuza dek böyle hissetmeyeceksin." Rider başparmağıyla çenemi okşadı. Ona inanmak isteyerek gözlerimi kapattım. İnanmam gerekiyordu. Alçak sesle konuşmaya devam etti. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, Fare."

Yani çocukken verdiği söz de sürmeyecekti.

Partiye gitmedik.

Onun yerine sinemaya gittik.

Arabayı sinemaya kadar süremedim. Rider kullandı. Daha sonra Ainsley'yi bıraktı, Rider'ı iyi olduğuma ikna edince de ben onu evine bıraktım. Bu akşam bir ilkti, ilk defa bir erkekle sinemaya gitmiştim ama bedenim orada olsa da ruhum başka yerdeydi. Kafam bu akşamki mutlak başarısızlığıma saplanmış kalmıştı.

Carl ve Rosa uyumayıp beni bekleseler de eve girip sessizce merdivenlerden çıkarken bana bir şey demediler. Odamın kapısını kapattıktan beş dakika sonra cep telefonum çaldı. Rider ilk kez beni telefondan arıyordu, hoş, sebebi belliydi.

"Vardın mı Fare?" diye sordu.

"Evet."

Bekledi. "Sana söylemem gerek bir şey var ve beni iyice dinlemeni istiyorum tamam mı?"

Midem buruldu. Yatağın kenarına oturup bacaklarımı altıma aldım. Henüz üzerimi değiştirmemişim, sadece

hafiften patlamış mısır kokan ceketimi çıkarmıştım. Kendimi Rider'ın tüm bu ilişki olayının kötü bir fikir olduğunu söyleyecek olmasına hazırladım, en azından denedim. O konuşana kadar kafamdan bir milyon şey geçti.

"Bu akşam beni gerçekten çok rahatsız eden bir şey söyledin," dedi ve telefonda bir kapının kapandığını duydum. "Kendinden hoşlanmadığını söyledin."

Gözlerimi mäsamın üzerinde duran bitmemiş kelebeğe yoğunlaştırırken ağzımı açtım. Ama tek bir kelime çıkmadı.

"Bu duyduğumdan hiç hoşlanmadım Fare. Bu şekilde düşünmen hoşuma gitmedi," diye devam etti ve gözlerimi kapattım. Genzim yanmaya başladı. "Kendinde hoşlanabileceğin bir dolu şey var. Zekisin. Her zaman zekiydin. Üniversiteye gitmeyi planlıyorsun, hatta belki tıpla ilgili bir bölüm okuyacaksın."

Gözlerimi daha da sıkı kapattım çünkü bunu... Bunu gerçekten istemiyordum ve bende demir atmadan denizde süzülüp gitme hissi uyandırıyordu.

"Kibarsın," diye devam etti ben elimle yüzümü kapatırken. "Önünde koca bir gelecek olan çok tatlı birisin. Harika öpüştüğünden bahsetmiyorum bile. Gerçi graffiti konusunda o kadar başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim. Bu da bir gerçek."

Ağzımdan boşuk bir kahkaha kaçtı.

"Ama o işi hallederiz," dedi. "Peki o gördüğüm sabunlara ne demeli? Harikalardı Mallory. Çok yeteneklisin. Sadece pek konuşmuyorsun Fare. Hepsi bu. Utangaçsın. Kendinden hoşlanmamamı gerektirecek bir sebep yok, çünkü olduğun halinle harikasın. Olduğun halinle mükemmelsin."

"Öyle değil," deyiverdim.

“Ne?”

Derin bir nefes aldım ve her şey... bir anda çıkmaya başladı. “Mesele sadece konuşmamam değil. Tutulup kalıyorum.”

“Tutulup kaldığın falan yok Mallory.”

“Kalıyorum.” Yataktan kalkıp odayı adımlamaya başladım. “Tutulup tıkanıp kalıyorum ve aşamıyorum.” Sesim çatlak çıkıyordu ve son bir dakikadır, son beş saatteki halimden daha fazla kelimeyle, daha hızlı konuşuyordum. “Bu akşam benim için bir ilkti. Önemli ve eğlenceli olacaktı ve benim hoşuma bile gitmedi. Tecrübe bile edemedim. Denemedim. Hiç hem de. O derece batık durumdayım.”

“Mallory...”

“Seninle ben hep böyleydik. Benim yardıma ihtiyacım olurdu. Sen... Sen yanımda olurdun. Ben düşerdim. Sen parçalarımı toplardın. Bunu değiştirmek için çabaladım bile.”

“Ne? Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordu. “Resmen saçmalık.”

Başımı iki yana salladım.

“Çabalıyorsun elbette. Okula geldin. Arkadaşlar edindin. İnsanlarla konuşuyorsun,” diye üsteledi. “Sadece biraz çekingen duruyorsun. Hepsî bu.”

Bu, çekingen olmanın ötesinde bir durumdu.

“Her şeyden korkuyorum,” diye itiraf ettim fısıldar gibi bir sesle. “Her şeyden. En büyük korkum *sonsuza dek* sürmesi. Sonsuza dek böyle kalmak.”

Rider küfretti. “O piç kurusu yaptı sana bunu. Sana davranışları...”

“Sana da aynı şekilde davrandı ama sen böyle olmadın.”

“Ben mükemmel değilim Fare. Hiçbirimiz değiliz ama lanet olsun böyle şeyler söylediğini duymaktan nefret ediyorum çünkü ben...” Telefondan iç çekişini duydum, kulağa çok bıkkın geliyordu. “Bu işi nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum.”

Ben de bilmiyordum.

Belki de... Belki de düzelmeyecekti. Rider hiçbir şey sonsuza dek sürmez demişti ama bazı şeyler, bazı yaralar çok derin olur ve hiçbir zaman geçmezdi.

Girmi Sekizinci Bölüm

Çarşamba akşamı Ainsley bana bilgisayardan mesaj gönderdi. *Hey yabancı, orada mısın?*

Hemen *evet* diye yazıp gönderdim. Parti faciamdan bu yana onunla pek konuşmamıştım, kafam onun giderek daha da çılgınlaşan mesajlarına karşılık vermek için kendimle fazlaca meşguldü. O gece huzursuzdum, her bir yanıma kaşınıyordu. Derimi katman katman soyasım vardı ama ona bile nereden başlayacağımı, nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hafta başı da aynı hislerle geçti. Derslerde neler olup bitiyor hatırlayamıyordum. Keira, pazartesi günü partiyi sordu, bir işim çıktığımı söyledim. Rider'ın kaygılandığını biliyordum. Çarşamba günü okuldan sonra beraber birkaç saat geçirdik, Liman'da yürüdük ve biraz gerildiğimi hissettim. Yaptığım ve söylediğim her şeyin fazlasıyla farkında ve hassastım, bu da çok az konuştum ve çok az şey yaptım anlamına geliyordu. Rider bana, her an bozulup kırılmamdan korkuyormuşçasına bakıyordu, muhtemelen böyle bir şey bekliyordu. Garağa çalışmaya dönerken sadece elimi tutup yanağımdan öpmüştü.

Eve gidince odamdan çıkmamış, yeni bir kalıp sabun oymaya başlamıştım. Kelebeğe dokunmamıştım. Masanın üzerinde yarısı bitmiş şekilde duruyordu. Yeni sabunlarla yaptığım hiçbir şey tam olmuyordu. Yeni açan çiçeğin taçyapraklarını doğru yapamıyordum. Tavşanın kulağını yanlışlıkla kırıyordum, kedi Tim Burton filmlelerinden çıkmış gibiydi ama o kadar bile ilginç olmamıştı.

Bir türlü kendimi vermiyordum. Veremiyordum. Belki Ainsley dikkatimi başka yere vermemi sağlayabilirdi.

Yeni bir mesaj geldi. *Arayabilir miyim? Telefonda konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama aramak istiyorum.*

Kaşlarımı çatarak doğruldum. Ainsley'nin araması demek gerçekten ciddi bir konu var demekti. Benim tüm hafta mesajlaşma modumda olmamaktan daha önemli bir şey. *Elbette*, diye yazdım ve birkaç saniye sonra telefonum çaldı.

"Telefondan hoşlanmadığını biliyorum ama sadece... biriyle konuşmam gerekiyordu," dedi sesi fısıltıdan biraz yüksekti. "Ve sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben..." Sesi kesilince göğsüm sıkıştı. "Sadece çok korkuyorum."

"Şey... Todd mu?" diye sordum bilgisayarımı kucığımdan alıp yastığın üstüne koydum.

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır. Keşke o olsa."

Kolumu karnıma koydum. "Ne... Ne oluyor?"

Telefondan Ainsley'nin derin nefesi duyuluyordu. "Göz doktoruna, retina uzmanına gittiğimi hatırlıyor musun? Hani yeni gözlük almak için doktora gittiğimde bir şey görmüştü."

"Evet... Hatırlıyorum."

"İşte bu öğleden sonra o uzmana gittim ve... Hiç anlamıyorum. Hani, bana *korkunç derecede görme bozukluğun var ya da gözünde ben var* falan demesini bekliyordum.

İnsanın gözünde de ben olabileceğini biliyor muydun? Olabiliyormuş.”

“Bilmiyordum.” Altdudağımı çiğniyordum. “Uzman... ne dedi?”

“Gözbebeğimi büyütüp gözlerimdeki basıncı ölçtü. Normalden biraz fazla çıktı ama o kadar büyük sorun değilmiş. Sonra bazı görüntüler gösterdiler, sen de bilirsin hani, ekrandaki X harfine bakarsın falan. Sonra bazı başka testler yaptılar, X ışınları olduğunu tahmin ediyorum. İçime iyo-din koydular ve bütün o ışıklar gözüme gelirken resimler çektiler. Cidden çok acayıpti ve görüşüm kırmızıya döndü, sonra birkaç saniye mavi oldu.” Derin bir nefes daha aldı. “Ardından uzman gelip gözlerimi muayene etti.”

Ainsley konuşmaya devam etmeden önce öksürerek boğazını temizledi. “Küçük bir tabureye oturdu, başındaki madencilerin taktıklarını hatırlatan o kafa dalgasını çıkardı ve... Bende retinis pigma-bir şey-tosa olduğunu söyledi ama emin olmak için görme alanı testi yapması gerekiyormuş. Ayrıca gözümde şişlik olduğunu söyledi. Ben de tamam, ne yapmamız gerekiyorsa yapalım o zaman havasındaydım.”

“Tamam.” Telefonu daha da sert tuttum.

“Şişlik için bir göz damlası yazacağını söyledi. Bir tür steroidmiş. Ama bu şişlik son derece ciddi bir durummuş gibi davranıyordu. Maküler ödem ya da öyle bir şeymiş işte adı. Damarlar falan parçalanırsa cidden kötü olurmuş.”

Ah aman Tanrım. “Ama... damlalar iyileştirecek değil mi?”

“Evet.” Ainsley'nin sesi gergin geliyordu. “Ona bu retina olayının nasıl tedavi edileceğini sordum, o da bu konuda yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Tedavisi yokmuş. Ben de tamam, o kadar önemli değil, zaten hiçbir zaman

öyle şahane göremiyordum ama bana sanki biraz acıyarak bakıyor gibiydi, anlamadım.”

İçimde çok kötü hisler vardı.

“Sonra da bana muhtemelen kısmen kör... ya da tamamen kör olacağımı söyledi.”

“Ainsley,” dedim nefesim kesilerek, şok olmuştum.

“Ne zaman olacağını bilmiyorlar ama olacak. Yapmaları gereken başka testler de varmış ama her iki gözümde de görüş kaybı yaşayabileceğimi anlatmaya başladı işte, latis dejenerasyonu mu ne deniyormuş ve...” Derin bir nefes alarak cümlesini kesti. “Tamam. Korkup aklımı kaçırmayacağım.”

“Böyle bir konuda korkman... çok normal,” dedim ona. Bu tam anlamıyla insanın korkup aklını kaçırabileceği bir durumdu. “Gerçekten böyle olduğuna eminler mi?”

“Öyle sanırım Mal, öyle. Asistan bile bana, beni kucaklamak istiyormuş gibi bakıyordu, bense hiç tepki vermeden öylece oturuyordum. Sonra eve geldim ama hâlâ... hâlâ sindiremedim. Yarın kalktığımda kör mü olacağım? Birkaç haftam mı var, birkaç yılım mı? Ne düşüneceğimi bilemiyorum bile. Birkaç saat önce her şey normaldi.”

Elimi göğsüme koydum. “Ainsley, çok... çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Ve bu durum ilk defa kafamın içinde tıkanıp kaldığım için değildi, gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çok büyük bir olaydı. İnsanın hayatını tamamıyla değiştiren türde bir olay. “Umarım... Umarım yanılıyorlardır.”

“Ben de öyle umuyorum,” diye mırıldandı. “Bir şans var sonuçta. Alan testi yapacaklar, bir de doğrulama için yapılacak bir genetik testinden söz ettiler ama ailemde kör olan kimse yok. Bilemiyorum.”

“Yapabileceğim bir şey... var mı?”

“Bana yeni bir çift göz bulabilir misin?” Kahkaha attı, bir an için her zamanki Ainsley olmuştu.

Yarım saat kadar sonra birbirimize iyi geceler diye rek vedalaştık. Hâlâ aldığım haberin sersemliğini yaşıyordum. Telefonu yatağa attım ve bilgisayarıma baktım. Onu da kapatarak kenara ittim. Yatağın ortasına kayarak çantamın yanında durdu.

“Of Tanrım,” diye fısıldadım ve bir süre gözlerimi kapattım.

Bacaklarımı yataktan sarkıtarak kalktım ve kapıya gittim ama durdum. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Ainsley kör mü olacaktı şimdi?

Nasıl olabilirdi? Nasıl bir sabah kalktığında her şeyin iyi olduğunu düşünürken, bugünün de diğer günler gibi olacağını düşünürken böyle bir şey duyabilirdin?

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Yatağın kenarına oturup yavaşça başımı iki yana salladım. Ainsley’nin neler düşündüğüne, neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. İnsan, gözü ne kadar bozuk olursa olsun görmeyi ister, her zaman göreceğini düşünürdü. Kimse oturup görmeme olasılığını düşünmezdi. Kırmızının nasıl görüldüğünü gerçekten bilmemeyi ya da gün batarken gökyüzünün nasıl değiştiğini. Ben onun yerinde olsam paniklerdim. Bir köşeye oturup bacaklarımı kendime çekip ellerimi de bacaklarıma dolayarak sallanıp dururdum...

Muhtemelen ne yapacağımı bilemezdim.

Çünkü görme yetimi kaybetmiyordum. En azından bildiğim kadarıyla.

Hareketsiz dururken ellerimi dizlerime koydum.

Hiç sırtımdan silahla vurulup yürüme kabiliyetimi kaybetmemiştim. Bir daha asla yatağa açlıktan artık acı-

yan bir mideyle gitmeyeceğimi umuyordum. Artık benim için pek beklentisi olmayan insanlar konusunda endişelenmem gerekmiyordu. Carl ve Rosa vardı ve bana çok iyi bakıyorlardı. Harika arkadaşlarım vardı ve içlerinden biri şu an çok ciddi bir olay yaşıyordu, tüm hayatını değiştirecek bir olay. Rider vardı. Bunların hepsine sahiptim, çünkü bana ikinci bir şans verilmişti.

Hiçbir konuda ikinci bir şans ayrılacağı tanınmamış insanları düşündüm.

Ben şanslıydım.

Hayatımın çok zorlu zamanları olmuştu ama geçmiş... benim sadece bir parçamdı, ben değildi. Bir geleceğim vardı, muhtemelen artık bir kurban... olmayacağım güzel bir hayatım vardı ama yine de kafamın içinde kaybolduğumda ya da Bay Henry'nin benim kararlarımı şekillendirmesine izin verdiğimde o geleceğe tutunamıyordum.

Sahip olduklarımı fark edemiyordum.

Bu... Bu değişmek zorundaydı.

Ben de bunun farkında olarak daha bilinçli olduğumu, değiştiğimi düşünüyordum.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Rider pencere önünde oturduğu yerden odanın açık duran kapısına bakarken gülümsedi. Ben de önümde duran konuşma notlarımla yatağın üzerinde oturuyordum. Bir sonraki konuşmamıza çalışmamız gerekiyordu; bizim için önemli olan biri hakkında yapacağımız bir konuşma olacaktı. Geçen hafta öğle yemeği esnasında ikna edici konuşma sunumumu yapmıştım, yazması zor olmamıştı ama konuşmak hâlâ acı verici geliyordu; bu konuşmak beni geriyordu.

Hakkında yazabileceğim çok insan vardı. İçlerinden birini nasıl seçecektim? Derin bir nefes alarak yeniden yazmaya başladım.

Hayatımda benim için önemli olan çok insan var, olduğum kişi olmamı sağlayan insanlar.

İç çekerek durdum. Carl ve Rosa hakkında yazdığım gayet belliydi ama onların benim için neden önemli olduklarını kelimelere dökmek sandığımdan daha zordu. Muhtemelen Bay Santos bile kısmen bilirken, onların neden bu kadar önemli olduklarını tüm ayrıntılarıyla anlatmak istemiyordum.

Rider defterden bir yaprak kopardı ve buruşturup bana attı. Konuşmasını kimin hakkında yazdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Sorduğumdaysa *Family Guy*'daki Peter Griffin hakkında yazacağını söyledi, ciddi olmadığını düşünüyordum -umuyordum- kaldı ki Bay Santos'un da böyle bir şeyi kabul edeceğinden şüpheliydim.

Buruşturduğu kâğıt önümdeki notların ortasına düşünce güldüm ve kâğıdı özenle düzelttim. Daha açmadan ne olduğunu biliyordum, muhtemelen bir şeyler çizmişti. Son bir aydır ne zaman beraber çalışsak böyle yapıyordu, alışkanlık olmuştu.

* Ben çalışıyordum.

O resim çiziyordu.

Ben ona ödevini yapmasını söylüyordum.

O da türlü yollarla dikkatimi dağıtıyordu.

Her şey, Peter'in partisinin olduğu gecedan sonraki haftalarda olduğu gibiydi ama... bir yandan da farklıydı. Ainsley'nin görme alanı testi de yapılmış, doktor teşhisi- ni koymuştu. Periferik görme alanını kaybediyordu, daha durumu fark edilmeden bile yüzde otuzunu kaybetmişti. Doktor ona gözü tüm işlevini yitirene kadar önünde birkaç yıl olduğunu söylemişti ve o zamana kadar tıptaki gelişmelerle bir tedavisi olabilirdi.

Bir ihtimal.

Ainsley bu konudan bahsetmiyordu. Sessiz kalmanın bir çözüm olmadığını herkesten daha iyi bildiğim için konuşmasını istiyordum. İnsanın konuşmaya ihtiyaç duyduğu bazı durumlar olurdu, bu da onlardan biriydi.

Carl hâlâ Rider'a ısınmamıştı, en az haftada bir akşam yemeklerini bizde yemesine rağmen. Ama en azından artık onu sorgulayıp durmuyordu. Yemek boyu Rosa konuşurken o sessizce tıkmakla meşgul olma derecesi-

ne terfi etmişti. Bu da bir şeydi.

Rider'la işler çok iyi gidiyordu.

Her şey... yeni, taze ve heyecanlıydı. Eğlenceliydi. İki hafta önce çılgınca bir şey yaptığımda kızmamış ya da rahatsız hissetmişti.

Son sınıf öğrencileri olarak üniversiteleri, gelecek planlarını görüşmek üzere rehberlik öğretmeniyle görüşmemiz gerekiyordu ve ofisteyken SAT başvuru formlarından aldım. Kendim için değil. Ben kendiminkini çoktan almıştım. Bunu Rider için aldım. Aynı gün öğleden sonra sanat malzemeleri bir satan dükkâna gidip bir de ucuz, genel amaçlı portfolyo dosyalarından aldım. O akşam yemekten sonra hepsini Rider'a verdim ve uzun süre bana bakakaldı, ilk başta hata yaptığımdan korktum. Ama sonra gülümsedi ve bana teşekkür etti.

Sadece kendisi için seçenekler olduğunu görmesini istiyordum, yaptığı işlerle gurur duymasını. Gitmek istemiyor diye üniversiteyi raftan kaldırmak zorunda değildi.

Ertesi gün beni şehre, resminin sergilendiği sanat galerisine götürdü. Ve tıpkı beni terk edilmiş fabrikaya götürdüğü gün olduğu gibi kendimi başka bir dünyada buldum. Bir buçuk metre boyunda ve aşağı yukarı aynı genişlikteki resim, bana ilk gösterdiği resmi hatırlatmıştı. Bir oğlan vardı ama bu defa gökyüzüne bakmıyordu. Doğruca sokaktan geçenlere bakıyordu; onlara sadece bakmalarını değil de onu *görmelerini* ister gibi bakıyordu. Sprey boyayla yaptıkları karşısında bir kez daha hayran kalmıştım.

Öncekinde olduğu gibi bu resimden de insanın gözünü alması zordu, hatta galeriden çıktığımızda bile o... *aynı* ümitsizlik ifadesini aklımdan çıkaramamıştım. Bir şeylerin değişmesinden ümidi kesmiş birinin bakışı gibiydi.

Rider'ın buruşturarak fırlattığı kâğıt topunu aldığım-
da bile aklımdaydı.

Biz çalışırken yaptığı ilk çizim Baltimore silütiydi. Onu da portfolyonun içine koymuştum ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çok tatlıydı. Yatağımın üzerinde bu dosyaya girebilecek en az iki çizimi daha vardı; uyuyan bir Golden Retriever ve bir Mustang.

Dikkatlice buruşuk kâğıdı açtım. Ağzım şaşkınlığa açıldı ve ona döndüm. "Bunu birkaç dakika içinde mi çizdin?"

Elindeki kalemi çevirirken bir omzunu kaldırdı. "On dakika kadar sürdü."

"On dakika mı? Yine de inanılmaz."

Hayranlıkla kâğıdı kaldırdım. Benim ancak tek bir cümle yazdığım sürede, o benim resmimi çizmişti.

Tepemdeki dağınık topuzu çizmiş, üzerine çalıştığım konuşmama bakarken profilden görünüşümü olduğu gibi resmetmişti. Kaşlarım dikkat kesilmiş bir biçimde çatıktı. Altdudağımı ısıırıyordum. Sağ gözümün altındaki çil bile vardı. Bütün ayrıntılar mavi mürekkeple aktarılmıştı. Beni çizmişti ama hiç de bana benzemiyordu. Bu kız daha büyük ve daha olgun görünüyordu. Omuz kıvrımlarının sofistike bir havası vardı. Belki garip kaçacaktı ama resme baktığımda kendimin daha farklı bir versiyonunu görüyordum. Daha iyi bir versiyonunu.

Onun gözünde gerçekten böyle miydim?

Omzumda bir kelebek vardı. Başımı kaldırıp da masama bakana kadar tuhaf bir eklenti olduğunu düşünmüştüm. Bir ay önce oymaya başladığım kelebek hâlâ bitmemiş olarak orada duruyordu.

Ama onun çiziminde tamamlanmıştı.

Kâğıdı notlarımın üzerine koydum ve kırıksıklıklarının

çoğunu dikkatlice düzelttim. Bu, portfolyosuna giremeyecekti. Ama sonsuza kadar saklayacaktım.

“Beğendin mi?” diye sordu.

“Bayıldım.”

Kıkırdayarak güldü, başımı kaldırıp ona baktığımda kaleminin defteri üzerinde hareket ettiğini gördüm. “Konuşman için bir şey yazdın mı?”

“Tabii ki.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Belki.”

“Rider,” dedim iç çekerek.

Başını kaldırıp kirpiklerinin arasından baktı. “Bir şeyler yazmak o kadar vaktimi almaz. Ayrıca bu şekilde vaktimi daha iyi kullanıyorum.”

“O nasıl oluyor?”

“Çizimlerim seni gülümsetiyor,” diye cevap verdi gülümseyerek. “Konuşmamı yazmak böyle bir şey yapmıyor.”

Bu... Bu çok şirindi, sıkıca sarılıp onu öpmek istiyordum. “Konuşmana çalışman da beni gülümsetir.”

Kaşlarını sorgular bir ifadeyle kaldırdı, sonra da defterini kapattı. “Seni başka neyin gülümseteceğini biliyorum.”

“Ne? Ödevini yapmayacak mısın?”

“Hayır.” Yeniden kapıya göz attı ve ayağa kalktı. “Bence sana daha yakın oturmam seni gülümsetebilir.”

Eh, çocuk beni tanıyordu.

Bir adım attı. “Elini tutmam da seni gülümsetebilir.”

Onu seyrederken doğruldum.

“Ve bence...” Yatağın kenarına oturdu ve bana döndü. “Seni öpmem de seni gülümsetir.”

Ah! Bu diyalogdaki kontrolümü tamamen yitirmiştım

ama hoşuma gidiyordu. Dudaklarımın köşesi yukarıya kıvrıldı. "Bence de öyle."

"Biliyorum da..." Bir elini elimin üzerine koydu ve sesini alçalttı. "Rosa buraya gelirse ve beni seni gülümsetirken yakalarsa sonu kötü biter."

"Carl'ın gelmesinden endişe etmiyor musun?"

Başını iki yana sallarken sağ yanağındaki gamze belirledi. "Rosa beni daha çok korkutuyor."

Kahkaha atarak koluna vurdum.

"Ne? Bence gayet korkutucu. Çok fena hem de," diye cevap verdi. "Ne bileyim, böyle ninja tarzı dövüşleri biliyor gibi görünüyor."

"Ninja tarzı mı?" Yeniden kahkaha attım. "Karate bilmediğini... söyleyebilirim."

"İçime su serptin." Öne eğilerek yanağımdan öptü. "Bu arada zaman geliyor."

Midem huzursuzca buruldu. İkinci raunt parti zamanıydı. Bu, Peter'inki kadar büyük olmayan çok farklı bir parti olacaktı. Hector ve Rider'ın basketboldan tanıdığı birinin evinde takılacaktık. Ainsley olmayacaktı, bense hâlâ gergindim. Ya yine yapamayıp elime yüzüme bulaştırırsam ne olacaktı? Ya kimseyle konuşamazsam? Ya daha denmeden bile yanlış bir şey yapmaktan korkup kaçarsam?

Rider başını yana eğerek gözlerimi aradı. "Gitmek zorunda değiliz. Burada kalabiliriz ya da sinemaya gidebiliriz."

Burada kalmak güzel olurdu. Sinemaya gitmek de harika olurdu ama bu neye yarayacaktı? Başımı iki yana salladım. "Hayır, gitmek istiyorum."

"Pare..."

"Ciddiyim." Çenemi kaldırarak çizimimi alıp defterimi kapattım. Yatağın kenarına kayıp ayağa kalktım ve ma-

sama gittim. “Partiye gitmek istiyorum.”

“Bu aslında pek parti sayılmaz,” dedi. “Bir evde takılan birkaç insan sadece. Gitmesek bir şey kaybetmeyiz yani. Daha ne partiler olur.”

Masamın çekmecesini açıp karıştırdım ve yapıştırıcı bandı aldım. “Gidiyoruz.”

Rider bir süre bekledi. “Tamam han’fendi.”

Rider’ın çizimini duvarıma asarken gülümsedim. “Bekle biraz.”

Resme baktı. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Gidip makyaj çantamı aldım ve cesaretimi kaybedip yatağa gömülmeden koridordan geçip banyoya gittim. Tel tokayı çıkarıp saçlarımı taradım. Hızlıca bir ruj, allık ve maskara sürdüm. Külotlu çorabın üstündeki yün elbise gayet güzeldi.

Rider aynen dediği gibi beni bekliyordu ve içeri girdiğimde tüylerimi diken diken eden bir ifadeyle beni süzdü. “Saçlarını açıkken çok seviyorum.”

Kalbim “sevmek” sözcüğünü duyunca hafiften tekledi ama ona aptalca davranmamasını söyledim. “Teşekkür ederim.”

Rider ayağa kalktı ve üç adımda yanıma gelip saçımdan büyük bir tutamı eline aldı. “Ne harika bir rengi var şimdi. Beni yanlış anlama, turuncu da şirindi...”

Gözlerimi devirdim. “Turuncu hiç de şirin değildi.”

Beni duymazdan geldi. “Böyle bir tonu yakalamak için hangi renkleri karıştırmam gerektiğini hiç bilmiyorum ama bulacağım.” Sonra başını indirip gözümün altındaki çilimi öptü.

Tam ona sarılmak üzereyken Carl’ın sesi evin içinde yankılandı ve bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüm. “Haydi, yapalım şu işi.”

Çıkarken küçük bir el çantası ve telefonumu aldım. Merdivenlerden inip mutfığa gittik, anahtarlarımı orada bırakmıştım.

“Çıkıyor musunuz çocuklar?”

Carl’ın sesine döndük. “Evet.”

Carl kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini Rider’a doğrulttu. “Peki gittiğiniz bu yer neresi?”

Ben Rider’dan önce atılıp cevap verdim. “Bir arkadaşımızın evi.”

“Çalışacağınızı sanıyordum.” Carl’ın sesi şüpheli geliyordu.

“Çalıştık ve bitirdik.” Yalan da değildi.

Bize pek inanmış gibi bakmadı ama o bir şey söylemeden önce Rosa odaya girdi. “İkinizin de ceketi yok.”

“Dışarıda çok kalmayacağız.” Rider’a baktım. Gömleğinin altında sadece bir fanila vardı. Benim en azından elbisem kalındı.

Rider elini pantolonunun cebine soktu. “Sandviçler için yeniden teşekkürler Bayan Rivas.”

Rider geldiğinden beri Rosa’nın bize yaptığı jambonlu ve peynirli sandviçler için o kadar çok teşekkür etmişti ki ondan gerçekten korktuğuna inanmaya başlamıştım.

Carl gözlerini Rider’a dikti. “Eve giriş saati sekiz.”

“Ne?” Gözlerimi kocaman açarken elimdeki anahtarları daha da sıktım. “Benim eve giriş saatim hep on birdi.”

Rosa öne doğru gelip elini Carl’ın omzuna koydu. “On birden önce evde olsun.”

“Onu sekizde bırakırım,” dedi Rider ve ağızım açık kaldı. Ben daha bir şey diyemeden, “Söz veriyorum,” diye ekledi.

Carl’ın dudakları ince bir çizgi halini aldı, Rider’a teşekkür falan etmesini bekledim ama sadece hafifçe başını salladı. Tüm tenim öfkeyle karıncalandı. Rosa en azından

uğraşıyordu ama Carl hiçbir şey yapmıyordu. Hiç.

Elimi uzatıp Rider'ın elini tuttum. Carl'ın şakağında bir kas zonkluyordu, Rider'ın elini sıktım. Dışarıya, parlak gün ışığına çıkana kadar konuşmadık.

“Carl'ın yaptıkları için üzgünüm,” dedim. “Fazla... koruyucu davranıyor.”

“Sorun değil.” Rider arabaya yaklaşırken elimi bıraktı, sorun olduğunu biliyordum. “Anlıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi anlıyorsun?”

Omzunun birini kaldırırken elimden anahtarları aldı. “Her şeyi.”

Eski ve birbirine bitişik evlerin karşısındaki büyük, yıkık dökük fabrika bana Rider'ın terk edilmiş fabrikasını hatırlattı. Pencerelerin üzerine tahtalar çakılmış, soluk tuğlalar yerden çatıya kadar graffitiyle kaplanmıştı. Rider'ın yapmadığını biliyordum, o kadar güzel değildi ama mat ve parlak renklerin karışımıyla ilginç bir kombinasyon oluşturuyordu.

Rider, kısmen yüksek bir tel örgüyle kapatılmış bir park yerine çekti arabayı. Çitin yarısı yere düşmüştü ve birisi kırılmış parçaları park yerinin bir köşesine yığılmıştı. Kırık beyaz kaldırım, yürürken ayaklarımızın altında parçalanıp çökecek gibiydi.

“Buraya park etmemiz uygun mu?” diye sordum. Bu mahalleye hiç gelmemiştim ama Rider'ın yaşadığı yerden çok uzak olmadığını biliyordum.

Anahtarları çantama koyarken Rider başını salladı. “Kimse bulaşmaz.”

Birinin gelip bir şey yapmasından korkmuyordum zaten. Her yere konmuş GİRMEK YASAKTIR levhaları yüzünden araba çekilebilirdi.

Dar sokaktan geçerken Rider elimi tuttu. “Burası Rico’nun evi. Öyle şahane değil ama işten döndüğünde Bayan Luna’yı rahatsız etmemiş olacağız.”

Geniş merdivenlerden çıkarken ağzım dilim, boğazım kurudu. Rider kapıyı çalmadı bile. Kapı açıktı, öylece içeri girdik. Karanlık girişte kahkahalar yankılanıyordu ve yoğun, topraksı bir koku vardı.

“Selam dostum,” dedi daha büyük bir oğlan. Televizyon koltuğunda oturuyordu, elinde uzunca bir şişe vardı. “N’aber?”

“İyilik,” diye cevap verdi Rider. Elim sıkıldı. Oda insan doluydu. Rider beni insanlara tanıstırırken etrafa gergin gergin bakışlar attım. Rico’yu tanımıştım ama diğerlerini daha önce görmemişim.

“Bu...”

“Mallory,” dedi tanıdık bir ses arkadan. Paige.

Rider hafifçe arkasına dönerken kaskatı kesildim. “Selam,” dedi Rider, Paige ona bir bardak uzatırken. Bana değil. Sadece Rider’a. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Bakışlarıyla beni süzdü. “Güzel elbise.”

İltifat ettiğini düşünmüyordum. Kendisi, dar siyah kot, parlak gümüş rengi askılı üst ile her zamanki gibi harika görünüyordu. Üşümüyor muydu? Belki de üşüyordu ama şeytan olduğu için söylemiyordu.

Şeytanlar doğruyu söylemezdi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Bu, beni koridorda görüp de Rider’ın kalbini kıracağını söylediğinden bu yana söylediği tek cümleydi. Onların hâlâ konuştuğunu biliyordum. O kızla bir sohbeta çekilmediğim sürece benim açımdan bir sorun yoktu.

Paige bir kaşını yay gibi kaldırdı. Odada yanımızdan öylece geçip gitmemişti. Kalçalarını sallayarak adeta

dans edercesine *süzülmüştü*. Koltuğa, Rider'a selam veren iki oğlanın arasına oturdu. Oğlanlar, ellerinde oyun kumandalarıyla televizyona odaklanmışlardı.

"Mutfakta içecek bir şeyler var." Rico başını bana doğru salladı. "Hani bir şey içmek istiyorsa."

"Güzel." Rider beni çekti ve mutfığa gittik, pek dolu bir mutfak değildi. Ağzına kadar dolmuş çöp tenekesinin yanında boş bira kutuları yığılmıştı. Paige'in ona verdiği bardağı tezgâha koydu ve buzdolabına gitti. Kapağı açınca havaya keskin bir koku yayıldı. "Burada Mountain Dew var. İster misin?"

Başımı salladım. "Paige de sık sık burada takılır mı?"

Omuz silkerken bir kutu bana uzattı, sonra bir kutu da kendine aldı. "Arada sırada. Rico'yla büyüdü."

"Paige'in sana verdiğini... içmeyecek misin?"

"Hayır."

Biraz aptalca, büyük olasılıkla da son derece çocukça bir sebeple bunu duyduğuma çok sevinmiştim. Rider elini enseme koyup başını yaklaştırdı. Konuşurken dudakları, sıcak nefesi dudaklarımın üstünde dans ediyordu. "Nasılsın?"

"İyi," diye mırıldandım. "Geldik işte, buradayız."

"Yine de bir sorayım dedim." Başını hafifçe yana eğince ürperdim. "Daha çok soracağım, gitmek istediğinde söyle olur mu?"

"Olur."

Beni yumuşak bir şekilde öptü ve çekildi. Odaya geri dönerken yanaklarımın sıcaklık olduğunu hissettim. Rider kapidada durdu. "Hector nerede?"

"Üst katta," dedi Carlos şişesinden bir yudum alırken. Rider bana baktı. "Yukarıda ne yaptığına bakalım mı?"

"Olur tabii," dedim biraz daha yüksek sesle konuşma-

ya çalışarak ama yine de fısıltı gibi çıkmıştı.

Rider gülümsedi ve üst kata doğru devam etti. Üst kat aşağıdan biraz daha soğuktu ve Rider nereye gittiğini gayet iyi biliyor gibiydi; doğruca ikinci kapıya gidip kapıyı tıklattı.

“Hey,” diye bir cevap geldi içeriden.

“Benim. Müsait misin? Mallory de benimle.”

“Evet, bir saniye.”

Bir gıcırtı sesi geldi, ardından bir kız kıkırdadı. Kaşlarım yukarı kalkarken Rider yüzünü buruşturdu. “Sonra gelebiliriz,” diye seslendi bana kıs kıs gülerek. “Biz...”

Kapı açıldı. Hector, bir eliyle tişörtünü düzeltti. Kesinlikle bir şeyleri bölmüştük. “Ah hayır, sorun değil. Gelin.”

“Emin misin?”

Hector başını sallarken kapının tamamını açtı. Koyu tenli bir kız yer yatağının kenarında oturuyordu. Bir içeri girince el sallayıp gülümsedi.

Şifoniyerin üzerinde bir mum yanıyordu, bana şekersiz kurabiyeyi anımsattı. Bu odanın kimin odası olduğunu merak ettim. Diğer yandan tam bir yatak odasına da benzemiyordu.

“Rider’la tanışmış mıydın?” diye sordu Hector kıza, kız da başını evet anlamında salladı. “Güzel. Ee bu Sheila, bu da Mallory.”

Sheila gülümsedi. “Merhaba.”

“Merhaba,” diye mırıldandım.

Hector koyu kırmızı bir armut koltuğa çöktü. “Ee ne zaman geldiniz?” diye sordu biz Sheila’nın yanına otururken.

“Az önce,” dedi Rider.

Hector devam etmeden önce şöyle bir bana baktı. “Millet aşağıda mı?”

Rider başını salladı. “Rico’yla çocuklar *Assassin Creed* oynuyorlar. Durum ciddi gibi.”

Hector kıkırdayarak elini uzattı ve sehpanın üzerinde cam bir bardak aldı. “Her zamanki gibi. Biraz daha kalmayı düşünüyor musunuz?”

“Olabilir.” Rider diziyle benim dizime vurdu. “Sinemaya falan gidebiliriz. Kesin değil.”

“İyiymiş. Önceki oyuna gidebildin mi?” diye sordu Hector ve oğlanlar basketboldan konuşmaya başlayınca ben de yan gözle Sheila’ya baktım. Başını telefonuna eğmiş Facebook’a bakıyordu.

Şu an söyleyebileceğim bir dolu şey, sorabileceğim bir dolu soru vardı. Sonsuz seçenek vardı ama dilimi külçe gibi hissediyordum. Tam başımı başka yöne çeviriyordum ki kendimi durdurdum. Yapmam gereken bu değildi. *Konuşmam* gerekiyordu. Her zaman yaptığım gibi çenemi kapatıp durmamam gerekiyordu.

Dudaklarımı ve dilimi hareket ettirmeye çalıştım. “Ee... Sen de mi Lands Lisesi’ne gidiyorsun?” Oldu işte. Başardım. Şapşal gibi sırtıtmamayı da başarmıştım.

Sheila başını kaldırıp bana baktı. “Hayır.” Gülümsedi. “Ashında Howard Üniversitesi’ne gidiyorum. Sadece hafta sonu için eve geldim.”

“Ah.” Şaşkınlıkla Hector’a baktım ama ikisi de başka konuya dalmışlardı. “Ee ne... okuyorsun?”

Uzun bacaklarını üst üste attı. “Eğitim bilimleri. İlk yılım.”

“İyi... İyiymiş. Hep eğitim alanında mı... okumak istemiştin?”

“Aşağı yukarı, evet,” diye yanıtladı. Ben ne yapmak istediğimi bilmediğimden imrenmiştim. Ya da ashında biliyordum ama Carl ve Rosa bu fıkirden pek hoşnut de-

ğillerdi. “Sen? Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?”

Başımı sallarken gazozumu yere koydum. “Maryland Üniversitesi’ne. Henüz ne okuyacağımdan... emin değilim.”

“Merak etme bulursun. Bizim okulda üniversiteye devam eden ve hâlâ hangi bölümü okumak istediğini bilmeyenler var.” Telefonu bipleli. “Hepiniz aynı okula mı gidiyorsunuz?”

Başımı sallayarak onayladım. Sohbetimiz yavaş ilerliyordu, oğlanların ne konuştuklarına verdim dikkatimi. Basketboldan futbola geçmişlerdi ve zaman kavramımı kaybetmiştim. Herhalde bir saat falan geçmişti ki Hector ayağa kalktı, ardından Sheila da kalktı.

“Biz aşağıya iniyoruz,” dedi Hector kapıya yürürken.

“Biz de geliriz şimdi.”

Kapıyı kapatırken Hector pis pis sıırttı. “Tabii, tabii. Acele etmeyin.”

Rider’a döndüm. “Neden?..”

Konuşmaya fırsat bulamamıştım. Dudakları hızlı ve tatlı bir biçimde dudaklarıma kapandı.

“Seninle gurur duydum,” diye mırıldandı dudakları-
nın üstünde, neden bahsettiğini bildiğimden gülümse-
dim. Sheila’yla olan sohbetimiz kısa olmuştu ama büyük
bir olaydı. Kendimi o ortamda çok rahatsız hissetmiştim
ama felç olmuş gibi öylece oturup kalmamıştım.

Elimi onun göğsüne koyup dudaklarının üzerinde gü-
lümşedim. “Hoş birine benziyordu.”

“Evet.” Dudağımın kenarını öptü. “Ve onların işini böl-
düğümüze hiç şüphem yok.”

Kıkırdadım. “Evet. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Ne kadar rezil arkadaşlarınız biz böyle.” Yanağımı av-
cuna aldı. “Ama ne var biliyor musun?”

“Ne?”

“Baş başa kalabildiğimiz bu fırsatı güzel değerlendireceğim.” Durdu, midem hızlı trendeymişçesine savruldu. “Sen ne dersin?”

Elimin birini dizime koydum. “Sanırım... Hoşuma gideceğini sanıyorum.”

“Güzel.” Başını yana eğdi. “Çünkü ben gerçekten ama gerçekten çok hoşuma gideceğini düşünüyorum.”

Rider beni öpmeye başladı, yavaş ve yumuşaktı, tüm bedenim ısınıvermişti. Bu yumuşak, kadifemsi öpüş ne kadar sürdü bilmiyorum ama sonsuz gibi gelen bir süreden sonra değişmiş, daha da derinleşmişti. Dili dilimin etrafında hareket ediyordu ve ben... daha önce hiç böyle öpüşmemiştim. Hiç böyle hissetmemiştim.

Boğazından yükselen bir sesle inledi ve üzerime yaslanırken kalbim göğsümde deliler gibi atıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde ben yatakta sırtüstü yatıyordum ve Rider yanımdaydı. Elini kolumun üzerinde kaydırды, sadece o ve ben vardık. Odanın garipliğini ya da aşağıda insanlar olduğunu düşünmüyordum. Bana nasıl hissettirdiğini, beni nasıl öptüğünü, bana nasıl değerli ve onun için paha biçilemez bir şeymişim gibi dokunduğundan başka bir şey düşünmüyordum.

Ellerim kendi beyni varmışçasına hareket ediyordu, ona daha önce hiç dokunmadığım şekillerde dokunuyordum. Elimi atletine götürdüğümde Rider hemen karşılık verdi. Doğruldu ve elini boynunun arkasına atıp yumruk yaparak gömleğini ve atletini tek bir hareketle çıkardı.

Rider’ın üstsüz halini görünce nefesim kesildi. Bu... inanılmazdı. Televizyon ve filmler dışında gerçek hayatta üstsüz gördüğüm ilk erkekti. Carl sayılmazdı, yani garip olurdu hani.

“İstiyorsan bana dokunabilirsin,” dedi.

İstiyordum.

Yanağımın içini kemirirken elimi göğsünün üzerine koydum. Sert kıllar elimi gıdıkladı. Kalp atışını hissedebiliyordum. Elimi yavaşça aşağıya, sert karın kaslarına indirdim. Parmaklarım pantolonunun kenarına gelince irkildi. Elimi çekerek yüzüne baktım.

“Sorun değil.” Sesi boğuktu. “Hem de hiç değil.”

Ona yeniden dokunurken, elimi bu defa pantolonundan kaçınarak karnında gezdirdim. Onu hissetmek çok ama çok hoşuma gitmişti. Yumuşak teninin altında güçlü bir beden vardı.

Rider yeniden yan dönerek elini belimin üzerine koydu. Beni yeniden öperek dikkatimi yaptığım keşiflerden başka yöne çekti. Ben onun öpüşlerinde kendimi kaybederken bedenim karşılık veriyordu. Karnımın aşağısındaki tüm kaslar gerilmişti. Eli boynumda ve gövdemde dolaşırken başım dönüyordu, sırtım yay gibi gerilmiş, nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. Sonra daha aşağıya inerek elini elbisemin altından içeri kaydırды ve ince külotlu çorabın üzerinde gezdirdi.

Eli bacağımın üzerinden dolaştı sonra da bacaklarımla arasına doğru kaydı. Tüm bedenim alev almış gibi hissettim. Ta derinlerden bir yerden gerilmiştim. Sıcaktı, gergindi ve anlamıyordum. Midemde bir huzursuzluk hissederek kolunu tuttum. Gözlerimi açınca o sıcaklığın bir kısmı yok oldu.

“Rider,” dedim, beni yeniden öptü, bir an için onun o öpüşünde, ellerinin yaptıklarında kayboldum. İyi hissettiriyordu ama ben...

Ah Tanrım, bunun için hazır değildim.

“Biraz... yavaşlayabilir miyiz?” diye fısıldadım ve elim bileğini daha da sıkıca kavradı.

Başını kaldırırken eli anında durdu. “Evet. Elbette.” Hafifçe öksürerek boğazını temizlerken gevşedi ve elini çekti.

Gözlerimi bir anda oluşan yakıcı gözyaşları yüzünden sıkıca kapattım. Tanrım. Neden hazır olmadığımı ya da olmam gerektiğini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu ve şimdi korkuyordum...

“Canını mı yaktım?”

Gözlerim açıldı. “Ne?”

Dikkatle yüzüme bakıyordu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Cevap veremedim. Onun yaptığı hiçbir şey yanlış gelmemişti. Hatta tam aksiydi.

“Yaptıysam gerçekten bilmek istiyorum. Söz veriyorum bir daha...”

“Canımı yakmadın,” dedim. “Ben sadece... Neden böyle düşündün ki?”

Gözlerini indirdi. “Ben... Ben bu işi pek yapmadım.” Onun yanakları kızarken benim gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yani, bazı şeyler yaptım ama çok değil. Seks... yapmadım.”

Uzunca bir süre cevap veremedim. Tek yaptığım onun yüzüne bakmak oldu. “Bakir misin?”

Dudağının bir kenarı yukarıya kıvrıldı. “Evet. Şaşır-mışa benziyorsun.”

“Şaşırdım. Sandım ki... Bilmiyorum. Paige’le... beraberdin. Daha önce seks yaptığınızı düşünmüştüm.”

“Yanlış bir düşünceymiş,” diye cevap verdi elimi alarak. “Nasıl mümkün olduğunu anlamıyormuşsun gibi bakıyorsun bana.”

Cidden aklımı okuyabiliyordu.

“Çok yaklaştım ama hiç... Hiç o kadar ileri gitmedim.”

Omzunun birini salladı.

“Ben de,” dedim birden. “Yani zaten fazlasıyla belli oluyordur... Sen öptüğüm ilk erkeksin ve evet ne dediğimi... bilmiyorum bile, kapatıyorum çenemi.”

Rider kıkırdayarak güldü. “Yapma. Böyle saçmalamalarını seviyorum.”

“Zaten bir tek senin hoşuna gidiyor.” Parmaklarımı onun parmaklarından geçirdim. “Benimle o kadar ileri... gitmek istiyor musun?”

Kirpikleri kalktı ve gözleri tüm yeşilimsi hareleriyle benim gözlerimle buluştu. “Evet. Evet istiyorum. Bir gün.”

Yanaklarımı ateş basarken “Ben... Ben de istiyorum. Bir gün,” diye fısıldadım.

Sağ yanındaki gamze ortaya çıktı. “O zaman bu konuda hemfikiriz demektir.”

“Evet.” Başımı kaldırdım ve onu öptüm. “Durdurdüğüm için özür dilerim. Çok güzel hissediyorum ama...”

“Mallory lütfen özür dileme.” Rider doğrudan beni kendine çekti. “Ne istersen onu yaparız, ne kadar ileri gitmek istersen o kadar ileri gideriz ve ne zaman istersen o zaman dururuz, ne olursa olsun. Anlıyor musun beni? Özür dilenecek bir şey yok ve her zaman da böyle olmalı.”

Ah Tanrım.

Rider mükemmel değildi ama acayip yakındı. Aslında mükemmel bir şekilde mükemmel değildi. Bunun yarattığı bir sersemlikle ona gülümsedim.

“Aşağı insek iyi olur değil mi?” diye sordu, başımı salladım. Rider atletini aldı ve başından geçirdi, durup bana güldü. “Kusura bakma. Biliyorum haksızlık ama giyinmem gerekiyor.”

Gömleğini giyerken kakhaha attım. “Gerçekten de haksızlık.”

Gülerken telefonuna baktı. “Hay lanet olsun, şarjım bitiyor.”

“Benim var.”

“İyi. Güzel bir film var mı diye bakmak için seninkini kullanınız.” Elini uzattı, tuttum. Aşağıya inerken üzerimde hâlâ bir sersemlik vardı.

Oturma odasına döndüğümüzde Rider kanepenin köşesindeki plastik sandalyelerden birine oturdu ve beni de kucağına çekerek kollarını belime doladı. Sheila’yı ya da Rico’yu göremedim. Derken içeceklerimizi üst katta unuttuğumuzu fark ettim.

“Bize katılmanız ne hoş,” diye yorum yaptı Paige omzunun üzerinden bakarak.

Rider’ın beni saran kolları gerilirken Hector kıkırdadı. “*Metete en tus asuntos.*”

Paige ona pis pis bakarken ön kapının açıldığını duydum. Birkaç saniye sonra Jayden içeri girdi. Bizi görünce kocaman gülümsedi. “Hey! Burada olduğunuzu bilmiyordum.” Ayaklarını sürte sürte içeri girdi. “Süper.”

“Selam,” dedim ona gülümseyerek. Morlukları geçeli epey olmuştu, onunla tanıştığım ilk günde nasılsa öyle görünüyordu.

“Muhtemelen birazdan çıkacağız,” dedi Rider. “Sine-maya gideceğiz.”

Jayden duvara yaslanıp odaya bakındı. “Tabii anlıyorum. Mallory’ye gerçek bir erkeğin nasıl olacağını göstereceğimi biliyorsunuz.” Rider’a göz kırpınca Rider da başını iki yana salladı. “Tamam, gidin. Ama öyle herhangi aptal bir film Jayden Show kadar eğlendirmez, söyleyeyim. Hem ücret de almıyorum.”

Rider güldü. "Tamam adamım."

"Rico yok mu?" diye sordu Jayden.

"Buradaydı. Şimdi nereye gitti bilmiyorum."

Jayden yavaşça başını sallarken ellerini cebine soktu.

"Hangi filme gideceksiniz bakalım?"

"Ben... Bilmiyorum," diye cevapladım Rider sessiz kalınca. O anda aklıma bir fikir geldi. "Sen de gelmek ister misin?"

Jayden şaşırılmış gibi gözlerini kırptırdı. "Ay çok tatlısın ama ben sinemada oturamam."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü çenesi durmaz," diye yanıtladı Paige kanepeden. "Tüm film boyunca konuşur."

"Aynen öyle," dedi oğlanlardan biri.

Güldüm.

"Doğru. Yani arada sırada yorum yapmayı severim," dedi Jayden. "Ama nedense insanlar çok sinirleniyor."

"Gözümde canlandırabiliyorum," dedi Rider kuru bir ifadeyle.

"Yorumlarımın bu deneyimi aydınlatacağını düşünüyorum."

Paige suratını ekşitti. "Aydınlatmak doğru kelime olmasa gerek."

"Benim sadece varlığım aydınlanmaya yeter be," diye karşılık verdi Jayden.

Hector omzunun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırdı. "Senin varlığını birkaç kelimeyle açıklardım da aralarında aydınlanma kelimesi olmazdı."

Jayden ağabeyine sırttı. "Ne derler bilirsin."

"Ne derler?" Hector durup bekledi.

Jayden gülümsedi. "Oyuncudan değil, oyundan nefret et."

Hector gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Ko-

nuştığımız konuyla alakası bile yok bunun.”

“Çünkü senin için fazla entelektüel bir cümle,” diye anında cevap verdi.

Ağabeyi gözlerini devirdi. “Neyse ne aman. Başvuru formunu doldurdun mu?”

Jayden başını salladı. “Evet baba. Evde sehpanın üzerinde, yarın götürürsün.”

“Başvuru formu mu?” dedim umutla.

“Hector bensiz bir dakika geçiremiyor, ben de onunla birlikte şu Mickey D’de çalışayım dedim,” dedi Jayden. “Çalışma izni, işler falan var işte.”

“Tabii.” Hector kahkaha attı. “Tam olarak bu yüzden benimle çalışmanı istiyorum ya.”

Ağabeyinin söylediği bir şeyi yaptığına sevinmiştim, Jayden’a gülümsedim. “Harika bir şey bu.” Gözlerime baktı. “Gerçekten,” dedim.

“Evet.” Yanakları kızarıırken başını indirdi. “Bir yerden başlamak gerekiyor, değil mi?”

“Başlamak için... çok iyi bir yer,” dedim ona, ciddiydim.

Bir saat daha durduk ve orada Jayden’la birlikteyken önceki tüm endişelerim yok olmuştu. Kendiyle dalga geçip şakalar yaparken bir yandan da telefonuyla uğraşıyordu. Deli gibi mesajlaşıyordu, biz vedalaşıp da dışarı çıkana kadar yemin ederim en az yirmi tane mesaj göndermişti. Jayden da parmakları telefonun ekranında hareket edip dururken peşimizden dışarı çıktı.

Sokakta yürümeye başladığımızda Rider kolunu omzuma attı. “Hangi filme gi... ahh!”

Beni park etmiş duran bir kamyonete doğru ittirirken sokakta bir anda ortaya çıkan bir araba gürlledi. Tiz bir ses çıktı ve şoförün yanındaki koltuğun penceresinin açıldığını gördüm.

Bir anda havai fişekler patladı, şu yere atıldığında patlayan türlerden. Tabii havai fişek değillerdi o ayrı. O ses...

Yere düşerken ciğerlerime hava doldu ve üzerimde bir ağırlık hissettim. Beynim sesin ne olduğunu algıladığında içim korkuyla doldu.

Duyduklarım, *silah* sesiydi.

Onuzuncu Bölüm

A raba etrafa çakıl taşları saçarak patinaj yaptı. Hava-ya fırlayan küçük taşlar yanaklarıma geldi. Asfalta sürünen avuçlarım acımişti ama acıyı pek hissetmiyordum. Başımı kaldırdım.

“Rider?” diye fısıldadım.

“Buradayım.” Üzerimdeki ağırlık hareket etti. Başka bir şey daha söyledi ama kalbim kulaklarımda attığından sesi bir gidip bir geliyordu. “İyi misin?”

“Evet.” Damarlarımda akan adrenalin şüpheyi yer bırakmıyordu. Bakışlarım park yerinde dolaşıyordu ve yerde yan yatmış duran insanın üzerinde durdu. “Aman Tanrım...”

Rider hızla başını kaldırdı. “Hayır. Hayır.” Park yerine bakıyordu.

Gördüklerime inanamayarak donup kaldım. Bir türlü inanamıyordum. Kalbim sıkışarak tekledi. Midem acı içinde buruldu. Of Tanrım böyle bir şey olmamıştı. Şu an bunlar olmuyordu. Böyle şeyler gündüz gözüyle olmazdı. Bunlar hemen gözümün önünde olmazdı. Bunlar tanıdığım birinin başına gelmezdi. Bunlar...

Bunlar ne kadar saçma sapan düşüncelerdi, çünkü hepsi olmuştu.

Jayden'dı.

Yerde yan yatan Jayden'dı.

Yerde, yanından akan koyu sıvının yanında yatan Jayden'dı.

"Lanet olsun. Lanet olsun." Rider, Jayden'in yanında dizüstü çöktü. "Hay sıçayım. Jayden? Hayır. Lanet olsun. *Hayır!*" Son kelimeyi söylerken sesi çatallaştı ve tüm sesleri yarıp geçer gibi yeniden bağırdı. "*Hayır!*"

Titreyen kollarla dizlerimden destek alarak ayağa kalktım. Sallanarak öne doğru adım attım, ağzım hareket ediyor ama kelimeler çıkmıyordu.

Rider başını kaldırıp kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. Ellerini kaldırdı. Aynı koyu madde ellerine de buluşmuştu. Elimi ağzıma götürerek yana doğru iki büklüm kıvrıldım. Korku ve dehşet bir yük treni gibi çarpıp beni şoka uğratmıştı. Etrafıma bakınırken kafamdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Etraftaki evlerden insanlar gelip toplanmıştı. Biri ağlıyordu. Çığlıklar soğuk havayı bıçak gibi kesiyordu.

Bütün bunlar etrafımızda büyük bir hızla oluyordu ama bir yandan da her şey öylece donup kalmış gibiydi.

Gidip yardım getirmem gerekiyordu. Yardıma ihtiyacımız vardı. Ne yapacağımı biliyordum. Telefonuma uzanırken siren seslerini duydum. Yardım gelmişti bile. Arkama yeniden döndüğümde Jayden sırtüstü yatıyordu. Kendi kendine dönmediğini biliyordum, çünkü gözlerini görmüştüm. Bu gözleri daha önce de görmüştüm.

Hiçbir yere bakmayan, görmeyen, donuk gözleri.

Tanrım. Tanrım.

Rider, Jayden'm boğazına dokundu ve başını iki yana

salladı. O ikisi bir anda bulanıklaştı. Sersemce adımlarla Jayden'in hareket etmeyen bacaklarının etrafından dolandım. Rider'ın yanına çömeldim, daha doğrusu dizlerimin üzerine çöküp kaldım.

Birisi bağırды ve yarım ay şeklinde toplanmış insanlar açılırken uzun boylu biri geldi. Hector bir anda kalakaldı.

Geriye bir adım attı, sonra ellerini dizlerine koyarak eğildi. "Yo, yo, yo. Hayır. Olamaz... Hayır."

Hector birden öne doğru atılınca Rider kollarını onun beline sardı. "Bunu görmek istemezsin dostum. Bunu..."

"O benim kardeşim mi?" dedi kırbaç gibi şaklayan sesiyle, Rider'ın kollarından kurtulmayı başarmıştı. "Dostum o benim kardeşim mi?"

Rider onu geri tutmaya çalışırken Hector bağırmaya devam ediyordu. "O benim kardeşim mi?" Üst üste defalarca sordu ve her biri silah seslerini duymak gibiydi. "Ah, hayır, olamaz. Hayır. *Hayır!* Jayden olamaz. O olamaz. Yerdeki o olamaz!"

Kalbim parçalandı. Sirenlerin yüksek sesi gitgide yaklaşıyor, Hector'un kırılmış, paramparça olmuş kalbinden yükselen sesi hariç her şeyi bastırıyordu.

Kırmızı. Mavi. Kırmızı. Mavi.

Saatler sonra hâlâ yanıp sönen lambaları görüyordum. Gözlerimin açık ya da kapalı olmasının bir önemi yoktu. Hâlâ gözümün önünde o ışıkları ve park yerine ve sokağa doluşan mavi üniformalı insan selini görebiliyordum.

Her şey hayal meyal sorular ve yüzler halindeydi, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Polis bana, cevap veremediğim sorular sordu. Sonra takım elbiseli iki adam gelip aynı soruları sordu. Rider'dan ayrıldım, önce bir paramedik gelip beni geri itti, sonra da bir polis. Kalabalık

çoğalmıştı ve arabama gidip çantamı bulmak çok uzun bir zaman aldı. Rider'ı aramaya çalıştım ama ellerim çok fena titriyordu.

Sonra kalabalığın içinde o beni buldu. Onu gördüğümde ağlamaya başladım, bana dokunmak üzere uzandı, ellerini yüzümün iki yanına getirdi ama dokunmadı.

"Hector'la kalmam gerekiyor," dedi. "Sen eve git ve orada kal."

"Ama..."

"Lütfen, sadece buradan uzaklaş. Lütfen," dedi yeniden, yüzü renk renkti. "Sadece uzaklaş buradan. Eve git ve evde kal tamam mı? Ben fırsat bulduğumda seni arayacağım."

Kalbim deliler gibi çarpıyordu. "Seni bırakmak istemiyorum. Şimdi değil..." Soluma dönüp sarı şerit çekilmiş yere bakmak üzere kafamı çeviriyordum. "Ben..."

"Bakma. Tanrım, artık çok geç ama bakma." Önüme doğru geçip bakmamı engelledi. "Lütfen Mallory. Lütfen git buradan."

İstedğim son şey gitmekti ama bana yalvarıyordu ve Rider'ın daha önce yalvardığını duymamıştım, Bay Henry'nin yumruklarına maruz kaldığında bile. O yüzden başımı tamam anlamında salladım ve Rider beni öptü, öfke ve korku tadı veren sert hatta vahşice bir şekilde öptü. Arkasını dönüp giderken ben de peşinden gitmek istedim.

Ama arabama bindim ve benden istediği gibi eve doğru sürdüm. Sersemlemiş bir şekilde arabayı park ettim ve çantamı aldım. Sanki kumun üstünde yürüyordum, içeri girdim ve o tanıdık gelen, olağan sesler karşısında irkil-dim.

Carl solumda, çalışma odasında telefonla konuşuyor-

du. Kıkırdıyordu. Yaşıyordu. Mutfaktan su sesi geldiğini duyabiliyordum.

“Mallory?” Rosa seslendi. “Mesajıma cevap vermedin. Rider akşam yemeğine gelecek mi?”

Kuru ve neredeyse duyulabilir bir şekilde bir kahkaha koptu boğazımdan. Rosa çabalıyordu. Gerçekten çabalıyordu ama Rider yemeğe gelmeyecekti. Cevap vermedim. Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Rosa yeniden seslendi ama yürümeye devam ettim.

Odama girdiğimde odanın ortasında durdum, yavaşça etrafımda döndüm. Her şeyi görüyordum ama işin aslı bir şeyi gördüğüm yoktu. Yatağın kenarına oturdum, derin ve düzgün nefesler almaya çalışarak ellerimle bacaklarımı ovuşturdum.

Ellerimi yüzüme bastırarak gözlerimi kapattım, ağzımı açtım. Çığlık attım ama ses yoktu. Yine de boğazım acımıştı.

Olanları yeniden düşünmeye çalıştım ama aklıma tek gelen, ikinci günümde dolabımın yanında beliren Jayden oldu. Paige’i örgüsünden yakalamış, ona varoş Katniss demişti, sonra da yıllardır tanıyormuş gibi konuşmuştu benimle. Artık farklı amaçları olduğunu söylemişti, artık Rider ve ağabeyini nihayet dinlemeye başlamıştı. Sadece okulun ilk günü arabanın içinde oturan Jayden’ı düşünbilmiştim. Kahkahasını duyabiliyordum ve yeterince derin nefes alırsam, onun o topraksı kokusunu da duyabileceğimden eminim.

Bunların hiçbirini yeniden duyup görüp koklayamayacaktım.

Gitmişti. Sonsuza dek.

Anlayamıyordum.

“Ah Tanrım,” diye fısıldadım.

“Mallory?” Rosa’nın sesi daha da yaklaştı, merdivenlerin başındaydı. “Cevap vermedin...” Kapıya gelince gözleri fal taşı gibi açıldı. “Mallory!” Hızla odaya daldı. “Tanrım, ne oldu böyle?”

Bir an ona baktım, sonra da aşağıya. Ellerimi hızla bacaklarımdan çektim. Külötlü çorabım koyu kırmızıya bulanmıştı. “Aman Tanrım...” Jayden’in yanına diz çöktüğümde olmuştu herhalde... Midem bulandı.

“Mallory.” Soğuk parmaklarıyla çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. “Ne oldu sana? Yüzün? İyi misin?”

Beynimin uzak bir noktasında Rosa’yı daha önce bu kadar paniklemiş görmediğimi düşündüm. Her zaman çok sakin ve akli başında olurdu. Her zaman sorumlu davranırdı ama şu an her yerime dokunuyordu, saçlarımı yüzümden çekiyordu ve sesi sanki içimden geliyormuş gibiydi. Hâkimiyetini yitirmiş gibi.

“Konuş benimle tatlım.” Çömelerek ellerimi tutup çevirdi. Derim sıyrılmış ve kızarmıştı. “Söyle bana, ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. Hissettiğim fiziksel acı hiçbir şeydi. “Ben... Jayden öldü.”

“Ne?” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, o anda Jayden’i tanımadığını fark ettim. En azından ismen tanımiyordu. “Ne diyorsun?”

Gözlerine baktım ve kelimeler bir anda ağzımdan döküliverdi. “Onu vurdular. Park yerine yürüyordu, arabayla ortaya çıktılar ve onu vurdular, onu öylece vurdular, vurdular. Bir an orada ayakta duruyordu sonra öldü.” Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Arabayı sürdüler ve ateş etmeye başladılar. O... O daha on beş yaşındaydı Rosa. O...”

“Ah Tanrım.” Kollarımı okşadı. Biraz bekledikten sonra konuştu. “Bu nasıl oldu?” diye sordu ellerimi kaldırarak.

“Rider. Üzerime... kapandı.” Çizik çizik yara olmuş ellerime baktım. “Ellerim yere sürtündü.” Yutkunarak açık kırmızı yaralara baktım. “Her yere taş parçaları uçuştı.”

“Rider’la beraber miydin? O şimdi nerede?”

Başımı iki yana salladım. “Hector’la beraber. Hector... Jayden’in ağabeyi.”

Rosa yavaşça beni kaldırdı. “Neredeydiniz?”

Ona nerede olduğumuzu anlatırken yüz hatları gerildi. Beni banyoya götürdü ve musluğu açtı. Beni oturttu ve sessizce, Rider’ın eve geldiği gün yaptığım gibi ellerimi, yanaklarımı temizledi. Jayden’i öldürenler... büyük ihtimalle Rider’ı daha önce dövenlerle aynı kişilerdi.

Peroksit yaktı ama kıpırdamadan oturdum. Bir ara Carl başını içeri uzattı ama Rosa eliyle onu geri gönderdi. İşini bitirdiğinde pamukları toplayıp çöpe attı.

Yeniden önümde, dizüstü çöktü. “Sen üstünü başını değiştir. Çorabını da koridora bırak. Ben atarım.”

Başımı salladım.

Gözleri gözlerimi buldu ve sıkıca bana sarıldı. “Arkadaşın için, sen böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm.” Geri çekilirken ellerini omuzlarıma koydu. “Çok ama çok üzgünüm.”

Altdudağım titredti.

Rosa kalkarken bana baktı ve ilk defa sesinin titrediğini duydum. “İşte... İşte bu yüzden Carl senin Rider’ın etrafında olmanı istemiyordu. İşte bu yüzden.”

Onuz Birinci Bölüm

Duş alıp üzerimi çabucak giyinirken, arada Rosa'nın sesi geliyordu. Eşofmanım sol dizimdeki yaraya sür-tünüyordu ama umursamayarak odama girdim. Çantamı aldım, yan gözünün fermuarını açtım ve Rider'ı aradım.

Cevap yoktu.

Mesajları açıp İyi misin? diye yazdım. Mesaj gitti ve iletildi bildirimi görüldü. Bekledim. Cevap yoktu. Dönüp ıslak saçlarımı taradım. Rider'ı orada bırakmamam gerekiyordu. Onunla ve Hector'la kalmalıydım. İkisine de yardım edemezdim ama yanlarında olabilirdim.

Ama gitmiştim.

Her zamanki gibi bana söyleneni yapmıştım ve oradan ayrılmıştım. Gitmek doğru muydu, yanlış mıydı emin olamıyordum. Telefonuma baktım ve tam Ainsley'yi arayacakken durdum. Ona olanları nasıl anlatacağımı bilmiyordum, özellikle de onun içinde bulunduğu durumu düşününce.

Yatağa oturdum ve kımıldamadım. Dakikalar saatler oldu. Dışarıda hava kararmıştı. Telefonu kendime yakın

tutarak uzandım. Tuhaf bir şekilde kafamda, üşüttüğümde hissettiğim gibi hafif bir uğultudan başka bir şey yoktu. Sonra da uyumuştum demek ki çünkü gözlerimi kırptıştırarak açtığımda perdelerin arasından güneş ışığı geliyordu. Havada minik toz parçaları hareket ediyordu. Ağzım kupkuru olmuştu, doğruldum ve etrafa baktım. Dün açık bıraktığımı bildiğim kapalı kapıya baktım. Birkaç dakika midemde neden böyle berbat bir çalkantı olduğunu hatırlayamadım.

Jayden.

İrkilerek kendime gelip yatağın içinde telefonumu arandım. Buldum işte! Yastıklarımın arasındaymış. Ekranı açtım. Ne cevapsız çağrı ne mesaj vardı.

Telefona bakarken Rider, Hector'un yanında olduğu için arayıp mesaj atmıyor dedim kendi kendime; kendimi şu an onun önceliği olmadığıma inandırdım. Bunu anlıyordum ama ister istemez karnımda bir korku oluşurken midem bulandı. Rider iyiydi. Olmaması için bir neden yoktu, korku iliklerime kadar yayılmıştı.

Bacaklarımı yataktan indirdim, koridora çıkıp banyoya gittim. Kapıyı kapatıp yere diz çöktüm ve öğürdüm. Hiçbir şey çıkmadı. Kaburgalarım acıyana kadar kusmaya çalıştım sonra da oturup ağır ağır nefesler aldım.

Yavaşça kalkıp diş fırçamı aldım, her yerim sızlıyordu. Suyu açtım, önce dişlerimi fırçaladım sonra yüzümü yıkadım, yüz temizleyici ve sıcak su yanaklarıma değince yüzümü buruşturdum. Başımı kaldırdığımda aynadaki yansımamı gördüm. Yanaklarımda küçük sivilceler çıkmıştı. Gözlerimin altı koyulaşmıştı. Islak saçlarla yattığım için saçlarım hâlâ biraz nemliydi ve şu an şarap rengine görünüyorlardı ve her yerden bir tel çıkmıştı. Lavabodan ayrılıp odama döndüm. Attığım adımlar ölçülemeyecek kadar yavaştı.

Hiçbir şey... Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, yeniden telefona baktım.

"Mallory?" diye seslendi Carl aşağıdan. "Biraz gelebilir misin?"

Telefonu elimde sıkarak hızla aşağıya indim, ikisi de mutfak masasında oturuyordu. Mutfak adasına yaklaşıırken yavaşladım. Önceki gece pek uyumamışa benziyorlardı. Carl'ın gri tişörtü kırışıklı. Rosa'nın kısa atkuyruğundan inatçı saçlar çıkıp yüzüne düşmüştü.

"Gelip otursana," dedi Carl nazikçe. Önlerinde kahve kupaları vardı ve yoğun kokusu havaya yayılmıştı.

Bunun pek istediğim bir sohbet olmayacağını hissederek olduğum yerde kaldım.

Carl Rosa'ya bakıp devam etti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu... Bu ne kadar saçma bir soruydu.

"Gördüklerinin kolay atlatılacak şeyler olmadığını biliyorum. Çok zor, Rosa'yla ikimiz böyle bir olayı bir daha yaşamamanı isterdik."

Bir daha mı?

O an dank etti. Nasıl aklımdan çıkabilmişti? Bayan Becky'den bahsediyordu. O donuk gözlerin yanında yatağında ölü bir şekilde yatan soğuk tenli Bayan Becky'i bulmak hiç kalırdı. Şu an ayrıntılarını bilemiyordum ama Bayan Becky'nin ölümü Jayden'inkiyle karşılaştırıldığında huzurlu sayılırdı. Onun ölümü Jayden gibi değildi.

"Ve şu anın zor bir süreç olduğunu biliyoruz," diye devam etti, gözlerimi kırpıştırıp söylediklerinin bir kısmını kaçırdım mı diye merak ettim. "Ama bu konuşma bekleyemezdi."

"Ne?.." Telefonumu adanın üstüne koyarken yüzlerine baktım. "Ne bekleyemez?"

“Rider.” Rosa kahve kupasını eline aldı. “Rider hakkın-
da konuşmamız gerekiyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neden?”

“Bence yeterince açık,” dedi Carl, ses tonu nazik ama kararlıydı. “Dün olanların...”

“Rider’la hiçbir ilgisi yok,” diye böldüm.

Carl’ın yüzünden bir an şaşkınlık ifadesi geçti ama öyle çabuk kayboldu ki gerçekten gördüm mü görmedim mi emin olamadım. “Buna maalesef katılamayacağım.”

“Ben de öyle,” dedi Rosa ona katılarak. “Rider olmasaydı öyle bir semtin yakınında bile olmazdın.”

“Semt nesi varmış?” diye sordum ve Carl kaşını kaldırdı. “Evet, en harika semt değil, bir Pointe ya da Ainsley’nin yaşadığı yer gibi değil ama şehrin en kötü yeri de değil.”

“İyi bir yer değil Mallory.” Carl ellerini kupasına sardı. “Bu şehirde çok fazla yer görmediğini biliyorum ama biz gördük. Ve...”

“Bu şehrin gösterebileceği en boktan şeyi gördüm ve bunun semtle hiçbir alakası yoktu.” İçimde güneş gibi parlayan bir öfke patlamıştı ve konuşurken duraksamadığımı bile tam anlamıyla fark edememiştim. Fark etmek için fazla... çok fazla *sinirliydim*.

“Mallory,” diye uyardı Rosa. “Sözlerine dikkat et.”

“Sözlerime mi? Birinin vurulduğunu gördüm...” Sesim çatallaştı. “Dün bir arkadaşımın öldüğünü gördüm ve siz bunun için Rider’ı mı suçluyorsunuz?”

“Rider’ı suçlamıyoruz,” diye cevap verdi Carl. “Sadece şu an onunla olan arkadaşlığının senin için çok iyi olmadığını düşünüyoruz.”

“O benim *arkadaşım* değil.” Ellerimi yumruk yaptım. “O benim erkek arkadaşım.”

Carl alçak sesle bir şeyler söyleyerek parmağını burunun üstüne bastırdı. “Mallory...”

“Ne? Onun erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun.”

“Evet ama...” Çaresizce Rosa’ya baktı.

“Bak tatlım, öyle yargılayıcı tipte insanlardan değiliz ama Rider bir arada olman gereken türde insanlardan değil.” Rosa kupasını kenara koydu. “Söylemeye çalıştığımız bu.”

Şaşkınlıktan neye uğradığını bilmez biçimde ona bakakaldım. “*Nasıl* türde insanlardan bahsediyorsun acaba?”

“Geleceği olmayan türde insanlardan. Planlı bir geleceği olmamasından rahatsızlık bile duymayan türde insanlardan.” Carl’ın ses tonu sertleşince irkildim. Rider hakkında böyle mi düşünüyorlardı? “Seni, on beş yaşında bir çocuğun kahrolası bir sokağın ortasına öldürüldüğü bir yere götüren türde.”

Ağzım bir karış açık kaldı.

“Carl.” Rosa uzanıp elini onun koluna koydu.

“Hayır. Akıllı kararlar vermek konusunda sana güveniyoruz ama ona güvenmiyoruz. Senin için önemli biri olduğundan, bütün bu Rider işine yeterince hoşgörü gösterdik ama burada bir çizgi çekiyoruz artık. Bu kabul edilebilir bir şey değil ve bu olayı yeniden yaşamayacağım.”

“Bu onun suçu değil!” diye bağırdım.

Rosa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Onlarla birlikte olduğum dört yıl boyunca sesimi hiç böylesine yükseltip onlarla bu şekilde konuşmamıştım. “Onun suçu olmadığını biliyoruz Mallory ama bu olanları değiştirmiyor.”

“Tamam, Stark Bey’den konuşalım madem,” dedi Carl bir anda parlayan gözleriyle. “Mezun olduğunda ne yapmayı düşünüyor? Tabii mezun olabiliyorsa... Hayatının kalanı boyunca spreyci olmayı mı?”

Tüm tenimi ateş bastı. “Bunu tercih etmesinde ne sakınca var? Yaptığı işte çok iyi. Ve çok da zeki biri.” Bir şeyleri alıp fırlatasım vardı. Sırf bu duyduklarımın dolayısı değil Rider insanlarda böyle bir izlenip bıraktığı için de... Herkeste. Umursamıyormuş gibi oysa umursuyordu. Şimdi... Şimdi onlara ve *ona* iyice kızmıştım. “Rider’ın bir geleceği var.”

“Beraber olduğu insanlar...”

Rosa onun kolunu sıkarak cümlesini bitirmesini engelledi. Carl elini çekip kurtaracakmış gibi görünüyordu. “Seni üzmeye çalışmıyorum Mallory ama o senin için...”

“Sakin söyleme.” Elimi kaldırdım, onlara doğrulttuğum parmağım titriyordu. “Dün güvende olduğumdan emin oldu, hiçbiriniz daha varlığımı bile bilmeden o benim yanımdaydı. Benim için, benim yanımda olan tek insandı. Sırf üniversiteye gidemeyeceğini düşündüğü için mi onun değersiz olduğunu söylüyorsun?”

“*Mallory.*” Carl’ın gözleri irice açıldı. “Rider’ın senin yanında olduğunu biliyorum. Senin için yaptıklarını biliyorum, bunları görmezden gelmiyorum ama bunlar bugün olanları değiştirmiyor. Bunun sizin geçmişinizle ya da üniversiteyle alakası yok. Onun beraber vakit geçirdiği insanları tanıyorum. O hikâyelerin nasıl sona erdiğini biliyorum.”

Şimdi duracak değildim. Tepem atmıştı. Bastırdığım duygular açığa çıkmıştı. Dün olanlar. Son birkaç aydır, son dört yıldır... tüm ömrüm boyunca olanlar. Yaşlar gözlerimi yaktı. “Rider iyi bir insan. Hector da öyle. Jayden da öyle... öyleydi. Paralarının olmaması ya da böyle bir evde yaşamamaları onları kötü insanlar yapmaz.”

“Bunu biliyoruz.” Rosa başını iki yana sallayarak kalktı. “Ne Carl ne de ben paralı bir aileden gelmedik. Bunu

sen de biliyorsun. Bunun parayla bir ilgisi yok.”

“O zaman neyle ilgisi var?”

“O senin için uygun değil,” diye tekrar etti Carl.

“Neden?” Sesim kendi kulaklarımı tırmalamıştı. “Konuştuğunuz her konuda sizinle aynı fikirde olmadığım için mi? Onu bunun için mi suçluyorsunuz?”

“Onun yanında olduğun için birinin vurulduğunu ve öldüğünü gördün!” Carl’ın sesi bıçak gibi keskin çıkmıştı.

“Bu onun suçu değildi!”

“Bundan daha iyi tercihler yapabilirsin Mallory. Daha akıllıca seçimler,” diye karşı çıktı. “Önünde mükemmel, koca bir hayat var. Bunu kaldırıp bir kenara atma. Her şeyi öylece bir kenara atma, hata edersin.”

Kaskatı kesildim. Rider’ı bir hata olarak görmem mümkün değildi ama Tanrım hatalar yapacağım kesindi. Bu kesinlikle olacaktı. Ben mükemmel değildim.

Ben mükemmel değildim.

Bazı şeyler şimdi yerli yerine oturmuştu. Rosa ve Carl benim mükemmellikten uzak olduğumu biliyorlardı. Hatalar yapacağımı da bilmeleri gerekiyordu. Hata yapmam gerektiğini... Onlar için mükemmel olma hissi artık eskisi kadar kuvvetli değildi çünkü mükemmel olamıyordum. Omuzlarım gerildi. “İleride bunun bir hata olduğu ortaya çıkarsa... sorun etmem.”

Carl başını çevirerek elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Bu konuşmayı hiçbir zaman Marquette ile yapmak zorunda olmazdık.”

Hızla geriye doğru çekilirken, çenem yerinden çıkmış gibi ağzım açıldı. İçime dolan acı, yangını körükleyen rüzgâr gibi öfkemi körüklüyordu. Dört yıl boyunca böyle bir söz ettiklerini duymamıştım, en azından yüzüme karşı.

“Carl,” dedi Rosa nefesi kesilerek.

“Ben istemedim...” Kısa bir nefes aldım. “Ben o değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım.”

Carl başını eğdi sonra da hızla olduğum yere çevirdi. Beti benzi atmıştı. Gözlerinden pişmanlık okunuyordu. “Mallory...”

“Ben onun aldığı kararları almayacağım,” dedim titreyen ellerle, her şey az önceki gibi içimden dökülmeye başladı. “Hayatımı bir laboratuvar da geçirmeyeceğim. Tıp alanında çalışmak istemiyorum. Ben onun gibi mükemmel değilim. Olmak istemiyorum da.”

Rosa elini göğsüne koydu. “Tatlım, biz...”

Bitmişti.

Bu konuşma benim için bitmişti, onlara bunu söyleme bile gerek yoktu. Şu an nasihat dinleyecek durumda değildim. Onların söyleyeceği herhangi bir şey dinleyecek durumda değildim. Rider’la olmam gerekiyordu... Tıpkı geçmişte defalarca onun benim yanımda olduğu gibi şimdi *benim* onun yanında olmam gerekiyordu. Bunun doğruluğu çok fena yüzüme çarptı.

Onunla ilgilenip güçlü olma sırası *bendeydi*. Çok fazla dağılıp gitmesin diye onu tutacak kişi ben olacaktım. Sağlam durup dağılmayacak, beni yeniden bir araya getirmesi için birine bel bağlamayacaktım.

Buraya kadardı.

Arkamı dönüp mutfaktan çıktım ve merdivenlerden ok gibi fırladım. Odama girer girmez kapıyı çarptım ve üzerimdeki tişörtü hızla çıkardım. Gardırobun kapısını açıp bir sutyen ve askılı bir atlet buldum. Üzerine kapüşonlu bir eşofman üstü bulup kafamdan geçirdim. Saçlarımı dümdüz ve sade bir şekilde örerken yatağıma gittim. Telefonu çantama attım, çantayı da omzuma atarak döndüm. Anahtarlarımı alıp odadan çıktım.

Merdivenlerden hızla inerek antreye vardığımda Rosa çıkıp geldi. “Öyle demek istemedi.”

“Bir önemi yok.” Doğruca kapıya yürüdüm.

O da arkamdan geldi. “Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı,” dedim kalbim deliler gibi çarpa çarpa.

“Mallory...”

Kapıyı açıp eşikte durdum ve ona döndüm. “Onun yanında olmam gerekiyor. Hector ve Jayden onun ağabeyi, kardeşi gibiydi.” Soğuk hava yüzüme çarparak eve doldu. “Gitmem lazım.”

“Gidemezsin...”

“Gitmem lazım.” Arkada Carl’ı görünce kapı tokmağını tutan elim gerildi. “Gidiyorum.”

Ve gittim.

Carl ve Rosa’nın izin vermediğini bilerek, başımın belaya gireceğini bilerek evden çıktım.

Onları hayal kırıklığına uğratiyordum, biliyordum.

Hatta çoktan hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yeniden Rider’ı aradım ama aramam doğruca sesli mesajla düştü ve gönderdiğim mesaj iletilmedi. Bunun, büyük ihtimalle telefonun kapalı demek olduğunu biliyordum. Sadece fazla delirmemeye çalışıyordum, zaten Carl ve Rosa konusunda yeterince delirmiştim.

Bu konuşmayı hiçbir zaman Marquette ile yapmak zorunda olmazdık.

Tanrım.

Ah Tanrım canımı çok fena yakmıştı. Çok acıtmıştı. Ama onların Rider’a, hatta Hector ve Jayden’a bakışları da çok acıtmıştı. Benim de öyle olabileceğimi hiç düşünmüyorlardı. Öyle kızgındım, öyle bir hüsrana uğramıştım ki direksiyonu sıkı sıkıya tutarken ellerimin eklemleri ağrıyordu.

Şu an Carl ve Rosa'yı düşünemezdim. Artık o işin sonuçlarıyla, eve döndüğümde uğraşacaktım ve devasa sonuçları olacaktı çünkü yaptığımın doğru olduğunu biliyordum.

Ama bir yandan da yanılttı.

Baktığım ilk yer Bayan Lunaların eviydi. İki blok aşağıda bir park yeri bulup esen kuvvetli rüzgâra karşı yukarı koştum. Hector'un Ford Escort'unu gördüm. Evin önündeki merdivenlerde kalın ceketler ve bereler giymiş insanlar oturuyorlardı, hızla yanlarından geçip ön kapıya çıktım. Sonbahar temalı kapı çelengi çam ve ökseotu ile değiştirilmişti.

Rider'ın okul yönetimiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca yeniden sinirlendim. İnsanların sadece adreslerini gördüklerini sonra da hiç uğraşmadıklarını söylemişti. Carl ve Rosa'nın da aynı şekilde davranacağını hiç düşünmezdim.

Kapıyı çalarken uzaktan gelen siren sesleri bana önceki günü hatırlattı. Ensemde aşağıya ürperdim.

İçeriden ayak sesleri duyunca gerildim. Kapı açıldı, uzun yaşlı bir adam kapıda duruyordu. Bana şöyle bir bakıp kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

"Ben..."

Sonra arkasında başka bir çocuk belirdi. Onu önceki günden tanımıştım. Evdeydi ama adını bilmiyordum. "Sen Rider'ın kızıydın." Yanındaki adama omzuyla dokundu. "Onu mu arıyordun?"

Başımı salladım. "Bu... Burada mı?"

"Evet. Üst katta. En son çatıda görmüştüm." Yana çekilerek girmeme izin verdi. Etrafa bakarken yutkundum. Oturma odası kalabalıktı. Yeniden çocuğa baktım. "Jayden için çok üzgünüm. Ben..."

Kapıyı kapatırken gözleri parladı. “Bundan kurtulamayacaklar. Ah hayır. Benim kanımı almadan bundan asla kurtulamayacaklar,” dedi ve yeniden ürperdim. Diğer adam başını iki yana sallarken akrabaları olduğunu tahmin ettiğim bu çocuk bana merdivenleri işaret etti. “Yukarısı biraz kalabalık.”

Söylediğinin biraz garip olduğunu düşündüm, daha önce çatı katındaki odaya gitmememe rağmen, epey büyük bir yer olduğu izlenimine kapıldım. Dönüp merdivenlere doğru giderken yanaklarını bir peçeteyle silen çok uzun boylu ve siyah saçlı bir kadının yanından geçtim. Bayan Luna’yı görememiştim ama aklımda Jayden’a söylediği cümle dönüp duruyordu. Onsuz ne yaparım bilmiyorum demişti. Göğsüm sıkıştı.

İkinci kata çıktığımda açık kapıların önünden geçerek koridorda ilerledim. İçlerinden biri Jayden’ın odasıdır diye bakmadım, görmek istemiyordum. Göremezdim, onun eşyalarına bakamazdım. Rider’ın odasının önünden geçtim.

Koridorun sonundaki kapıyı açtım. Dar merdivenlerde loş bir ışık yanıyordu, eski, küflü ve bana Jayden’ı hatırlatan topraksı bir koku geliyordu. Tırabzana tutunarak yukarı çıktım.

Tozlanmış çatı pencerelerinden içeri giren güneş ışığı lamba yakmamı gerektirmeyecek kadar aydınlatıyordu içeriyi, etrafı görebiliyordum.

Gördüm.

Yatakları ve yastık yığınlarını gördüm.

Üzeri şişe ve kola kutularıyla dolu masayı gördüm. Rider’ın telefonu da oradaydı.

Kapalı duran televizyonu gördüm.

Kanepeyi gördüm.

Ve kalbim durdu ve yere düşer gibi oldu. Gökte kayan

yıldızlar gibi kayıp düştü. Dudaklarım hafifçe aldığım nefesle aralandı. Rider'ı görmüştüm işte. Başını kanepenin sırtına yaslamış uyuyordu. Yalnız değildi.

Çantam omzumdan kayarak pat diye yere düştü.

Yanında, kanepede ona doğru kıvrılmış yatan Paige vardı.

Onuz İkinci Bölüm

Çantamın yere düşüşü onları uyandırmadı. Paige hafifçe kıpırdanmıştı gerçi. Daha da kıvrılarak Rider'a doğru kayd. Bunu görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Gördüklerime resmen inanamıyordum.

Yirmi dört saat içinde yüzüncü defa böyle hissedince artık gerçekten diyecek sözüm kalmamıştı ve beynim olanları algılamakta çok zorlanıyordu.

Ağzımı açtım ama onlara bakarken bir şey diyecek dermanım kalmamıştı. Gözlerim Rider'ın telefonunun durduğu masaya kayd. Hiçbir aramama ya da mesajıma cevap vermemişti. Ben Hector'la olduğu için cevap vermediğini sanıyordum. Buradaymış, evindeymiş ama Hector'la beraber değilmiş. Midemdeki yumruk yemişim hissi gitgide arttı.

Aşağıdaki çocuğun dediği geldi aklıma. *Yukarısı biraz kalabalık*. Şimdi ne demek istediğini anlamıştım. Of Tanrım. Göğsüm acıyla sancıdı, çok gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Sanki göğsüm ortadan ikiye yarılmıştı.

Öyle korkunç hissediyordum ki o anda Jayden'i bile düşünemiyordum. Dışarı çıkmadan önce Rider'la geçirdiğimiz zamanı düşünüyordum. Beni nasıl tuttuğunu. Beni nasıl öptüğünü. Bana nasıl dokunduğunu. Bana itiraf ettiklerini.

Ve şimdi burada Paige ile birlikte mi uyuyordu?

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Çantamı alıp döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm. Her bastığımda döşemeler gıcırdıyordu. Rider uyanmadan buradan çıkmak zorundaydım çünkü... Çünkü şu an böyle bir durumla başa çıkamazdım.

Çatı katının kapısını arkamdan sessizce kapatırken tek düşünebildiğim buradan gitmekti. Peki ya sonra ne yapacaktım? Bilmiyordum. Eve gidemezdim. Henüz değil. Ne yapacağımı bilmiyordum. Koridorun ortasındaiken bir kapı açıldı.

Elinin birini saçlarında gezdirerek Hector çıktı. Beni görünce birden irkildi. "Selam," dedi kalın bir sesle, elini indirdi. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Bir an arkama baktım ama sonra yeniden Hector'a odaklanarak içimde girdaplar halinde dönüp duran duygu kasırgalarına bir son verdim. "Şey... Ben Rider'a ve sana bakmaya gelmiştim. Jayden için... çok üzgünüm."

"Ben de." Kan çanağı olmuş gözlerini kısa bir süre kapattı. "Berbat bir durum biliyor musun? Ben... Ben şaşırmadım var ya? Kuzenimize olanlardan sonra bile şaşırmadım. Jayden bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu. Benimle çalışacaktı ama... Ama artık çok geçti. Ne düşüneceğimi bile bilemiyorum."

Ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum, söyleyebileceğim bir şey olduğunu bile sanmıyordum.

"O..." Hector'un omuzları düştü. "Bunu hak etmemişt.

Ne kadar borçlu olursa olsun.”

“Hayır,” dedim fısıltıyla ve garajdaki günü düşündüm, Rider’ın Jayden’a dediklerini. *Kendini öldürteceksin*. Ah Tanrım, Rider haklıydı. “Hak etmemişti.”

Elinin birini kaldırdı ve parmaklarıyla dağınık saçlarını ovuşturdu. “Ben... Polisin onları... Jayden’a bunu yapanları yakalayacağına inanmıyorum bile.”

“Yakalamak zorundalar.” Göğsüme bir ağırlık çöktü. Başka türlüüne inanmak istemiyordum. “Yakalayacaklar.”

Hector başını salladı, olanlar onu fazlasıyla yormuş gibi görünüyordu. “Benim *abuela* uyuyor. Ona... yatıştırıcı verdiler.”

Hâlâ doğru kelimeleri bulamıyordum ama bu anın, içten içe sözlerin artık tükendiği anlardan biri olduğunu biliyordum. Böyle zamanlarda sadece hareketlerin önemli olduğunu fark etmişim. O yüzden Rider’a destek olmaya, onu yatıştırmaya gelmişim. Sadece yanında olacaktım.

Tabii o kendini çoktan yatıştırmıştı o ayrı.

Öne doğru bir adım atarak yapabildiğim tek şeyi yaptım. Kollarımı Hector’a sardım ve ona sıkıca sarıldım. İlk anda bir gerildi ama sonra iç geçirdi ve o da kollarını bana sardı.

“Teşekkür ederim,” dedi tok bir sesle.

Başımı sallayarak geri çekildim.

Birkaç kere hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. “Ee...” Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Rider’ı gördün mü?”

Göğsümde, içimi sıkıyan bir yumru nefesimi alıp götürmüştü. “O uyuyordu. Ben... onu uyandırmayayım dedim.”

“Ne? Uyandırırız. O kadar gelmi...”

“Yo, sorun değil.” Gitmek üzere adımımı attım. “Ben onu sonra ararım.”

“İyi de...”

“Önemli değil.” Durup ona bakarak kendimi gülümse-meye zorladım. “Ben... kendine iyi bak.”

Dudaklarında inceden bir tebessüm oluştu ardından da bir kez daha başını salladı ve çatı katına yöneldi. Ben de koşmadan ama olabildiğince hızlı biçimde evden çık-tım.

Arabama binip park yerinden çıktım ve... öylece sür-düm. Daha üç blok gitmişim ki telefon çalmaya başladı ama bakmadım. Sıkı sıkıya direksiyonu tutuyordum.

Telefon yeniden çaldı.

Sustuktan bir süre sonra mesaj bildirim sesi geldi ama bakmadım.

Sadece arabayı sürmeye devam ettim.

Sonuçta öyle amaçsızca araba sürmedim. Hector’un evinden ayrıldıktan yarım saat kadar sonra kendimi Ainsley’nin evine yürürken buldum. Ne şanslıydım ki ka-pıyı açtı... üzerinde pamuklu bir şort, dizine kadar çorap-lar ve bol gelen kapüşonlu bir eşofman üstü ile.

Nasıl beceriyorsa yine de sevimli görünüyordu.

“Hey, sen ne?..” Ainsley sözünü tamamlayamadan bana baktı. Öne atılıp elimi yakaladı ve beni içeri çekti. Evin sıcak havası, üşümüş cildime biraz olsun iyi gelmişti. Ainsley beni merdivenlere çeğiştirirken annesine seslen-di. “Anne! Mallory geldi. Üst kata çıkıyoruz biz.”

“Tamam.” Bir boşluk oldu ve sonra oturma odasında televizyonun sesi kısıldı. “Sıcak çikolata ister misiniz?”

Sıcak çikolata mı? diye ağzını oynattı Ainsley gözlerini devirerek. “Hayır anne. On yaşında değiliz!”

Aslında sıcak çikolata şu an hiç de fena olmazdı hani.

“Emin misiniz?” Merdivenlerin daha yarısını çıkmış-ken annesinin sesi daha yakından gelmeye başladı. “İki-

nizin de çok sevdiği şu küçük marşmelovlardan var.”

“Of ya!” dedi Ainsley sonra sesini daha da yükseltti. “Evet anne. Eminiz.”

“Bir sorayım dedim yine de,” diye karşılık verdi.

“Bir tekila olsa güzel olurdu,” diye mırıldandı Ainsley merdivenlerin başında.

Annesi bir anda merdivenlerin aşağısında beliriverdi. “Ne dedin?”

“Hiçbir şey!” Ainsley hızlıca gülümseyip beni odasına sürükleyerek kapıyı kapattı. “Of ya, kadın yarasa gibi duyuyor resmen. Yarasalar iyi duyar mı bilmiyorum gerçi ama bence duyuyorlardır.” Odanın ortasına doğru yürüdü. “Neler oluyor bakalım? Hasta gibi falan görünüyorsun.”

“Yok, hasta değilim.” Çantamı yere koydum sonra da yatağına yüzüstü attım kendimi.

Ainsley yatağına yaklaştı. “Emin misin? Umarım emin-sindir, çünkü yorganıma falan dezenfektan sprey sıkamak istemiyorum hiç.”

Güldüm ve yan yattım. “Evet. Eminim.”

Kalan mesafeyi koşup yatağın üstüne zıplayınca beni de olduğum yerde hoplattı. “Neler oluyor bakalım? Bir şeyler oluyor biliyorum, seni tanıdığımdan beri hiç böyle kendiliğinden çıkıp gelmişliğin olmadı.” Bir anda gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah! Yoksa Rider’la kavga mı ettiniz? Onu dövmem gerekecek mi?”

Göğsüm sıkıştı. “Hayır. Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı?” Cevap vermeyince beni bacağıyla dürttü. “Bu bana pek bir şey ifade etmiyor yalnız.”

Doğrularak bir yastık alıp sarıldım. “Ben... Seni dün arayacaktım ama senin de başın kalabalık.”

Ainsley kaşının birini kaldırdı. “Kör olabilirim veya olmayabilirim Mallory. Bu başımın kalabalık olduğu an-

lamına gelmez.”

Şüpheyle ona baktım. Kendisine konan teşhis yüzünden gergin değilmiş davranabilirdi ama dudaklarındaki gerginlik, başka yöne bakışı hiç de öyle söylemiyordu.

“Anlat bakalım,” dedi.

Derin bir nefes alarak dün Jayden’a olanlardan ile bu sabah Carl ve Rosa ile kavgamdan başlayıp Paige ve Rider’ı kanepede beraber uyurken bulmama dek her şeyi anlattım.

Ainsley’nin duyguları da benimkiler gibi allak bulak olmuştu. Jayden’la tanışmamıştı ama gözleri doldu. “Aman Tanrım, o daha... Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Eli ni göğsüne koydu. “Hector nasıl? Tamam. Aptal bir soru oldu bu. Sen nasılsın? Yani gördüğün... Tamam bu da aptal bir soru oldu.” Öne eğilip koluma bir şaplak attı.

Geri çekildim. “Bu ne içindi şimdi böyle?”

“Beni dün aramalıydın!” diye fısıltıyla bağırarak. “Aşırı travmatik bir olay yaşadın. Birinin... Tanrım, söyleyemiyorum bile. Yaşadığın onca şeyden sonra şu olanlara bak.”

“Hiçbir şey... Yaşadığım hiçbir şey Jayden’a olanlarla karşılaştıramaz.” Genzim yandı. “O kadar... O kadar anlamsız ki anlıyor musun? Ne yaptığı yapmadığı umurumda değil, hayatını kaybetmesine değmezdi.”

“Hayır,” diye katıldı gözlerinin altını elinin arkasıyla silerken. “Polis bunu yapanı yakalamış mı biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Hector... yakalayamayacaklarını düşünüyor ama yakalamak zorundalar. Herkes... bu Braden ve Jerome denen adamların... onların peşinde olduğunu biliyor.”

Ainsley ürperdi. “Çok korkunç.”

Genzimdeki yanma geçmemiştii ama biriken yaşlar da

düşmüyordu. Hiç düşmemişti. Ne olursa olsun. Gözyaşı kanallarım bozuktu.

Ben bozuktum.

“Zavallı Jayden.” Kollarını kendine doladı. “Zavallı Hector. Tanrım, nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İstemiyorum da. Cenazesi ne zaman biliyor musun? Ya da hemen mi olacak?”

“Yakında olur sanıyorum,” dedim yüzüme düşen bir saçı çekerken. “Hector’a ne zaman olduğunu sormadım. Ama öğrenirim. Seni de haberdar ederim.”

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık, Ainsley bir süre sonra iç çekti. “Tamam. Şimdi şu Rider olayına gelelim.”

Göğsümdeki baskı, penseye benzeyen kollarını iyice bastırarak sıktı.

“Bu konuda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Yani tamamen zararsız bir şey de olabilir.”

Kaşlarımı kaldırdım.

Ainsley yüzünü buruşturdu. “Bak, bir dakikalığına konuya mantıklı yaklaşalım tamam mı? Kıyafetleri üzerlerindeydi değil mi?”

Ah Tanrım, bir an Rider ve Paige’in çıplak halleri gözümün önüne geldi ve kusmak istedim. “Evet, kıyafetleri vardı.”

“Yani herhangi bir şey ifade etmiyor aslında. Todd’la ben seks yaptığımızda tamamen çıplak kalmamıştık, kıyafetleri sonrasında giymiş de olabilirler tabii.”

Önceki gün, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken -çoğu üzerimizdeyken- Rider’la yaptıklarımızı düşündüm. Bir dakika. Yeniden Ainsley’nin dediklerine odaklandım. “Seks yaptıklarını mı düşünüyorsun?”

“Ne? Hayır. Yani bu en kötü senaryo. Rider üzüntülü

fağan, o kıza yaklaşmış olabilir.” Gözlerini bana dikti. “Aklın pek bunu almıyor değil mi?”

“Ben...” Gerçek şu ki ne düşündüğümü bilmiyordum. Rider'ın bana önceki gün söylediklerinden sonra seks yaptıklarına inanmıyordum. Omuzlarım çöktü. “Onları öyle gördüm ve delirdim. Bilmiyorum.” Yastığı sıktım. “Ben... Ben onu Carl ve Rosa'ya karşı savundum. Evden ona gitmek için, onun yanında olmak için çıktım ve onun bana ihtiyacı yoktu bile. Onun yanında...” Nefesim kesildi. “Onun yanında Paige vardı ve ne aramalarım ne mesajlarım cevap verdi. Paige'le birlikteydi Ainsley ve dün biz... Biz epey ileri gittik ve ben...” Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum.

“Ne?” diye sordu sakince.

Göğsümdeki sancı canımı daha fena acıttığından ve beni çok feci korkuttuğundan söylemek istemedim. Hissettiklerimin önemli olduğunu bildiğimden bu beni korkutuyordu ve bunu bilmek hepsini gerçek kılıyordu.

“Onu seviyorsun değil mi?”

Gözlerimi sıkıca kapatarak nefes almaya çalıştım. Dün âşık olma fikri heyecanlı olduğu kadar korkutucu geliyordu. Şimdiyse sadece bir tanesi gibiydi.

“Evet, seviyorum sanırım.” Gözlerimi açınca Ainsley'nin bakışlarıyla karşılaştım. “Hayır. Sanmıyorum. Biliyorum. Ona âşığım. Sanırım bütün ömrüm boyunca ona âşıktım. Büyük Rider'ı da en az küçükken sevdiğim kadar çok seviyorum.” Kalbim hızla atmaya başladı. “Ve bu çok korkutucu.”

“Of aynen öyle,” dedi dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılırken. “Ben o yüzden Todd'la ne olursa olsun hiç takmıyorum. Onu sevmiyorum. Sevmenin nasıl hissettirdiğini bile bilmiyorum ama korkutucu olduğunu biliyorum.”

Kısa bir süre onu inceledim ve düğüm açıldı. “Rider’ın da aynı şekilde hissettiğini sanıyordum.”

“Bak hemen o kadar küplere binmeyelim. Tamam mı? Orada neler olduğunu bilmiyoruz. Kanepede uyuyorlardı, öyle sarılmamışlar...”

“Paige ona yaslanmıştı.” Bunu söylemek midemi bulandırıyor ama bunu içimden çıkarıp söylemem gerekiyordu. “Rider ona sarılmıyordu ama aralarında boşluk da yoktu. Hiç.”

“Bu yine de bir şey ifade etmiyor.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Tamam, bunun için koca bir özür dilemesi gerekecek ama orada ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Paige, onun ve Hector’un arkadaşı değil mi? Hector’un kardeşini de tanıyordu.”

Başımı salladım.

“Masum bir durum olabilir.”

Ben de masum olmasını istiyordum. Ama bir yanımda istemiyordu. Nasıl bir delilikti bu böyle? Masum değilse çok acı verecekti, berbat bir durum olacaktı ama hayatım normale dönecekti. Böyle şeyleri endişe etmek zorunda kalmayacaktım. Ya da Carl ve Rosa’nın Rider için düşündüklerinden. Onun için mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

Ya da genel olarak mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

Düşüncelerimin kaydığı yönden rahatsız olarak huzursuzca kıpırdandım.

Ainsley elini koluma koydu. “Oradan ayrıldıktan sonra seni aramış mı?”

Çantama baktım. “Telefon birkaç kere çalmıştı ama... bakmadım.”

Bana beynim pek çalışmıyormuş gibi bir bakış attı. “Bakman gerekiyordu. Gerçekten.”

“Muhtemelen Carl ya da Rosa’dır.” Yine de yataktan çıkıp çantamı aldım. Oturup çantamın gözünü açtım. Ekranı açtım ve içim hayal kırıklığıyla buruldu. “Rider de-ğilmiş. Bilinmeyen numara.”

“Off.” İç geçirdi.

“Her kimse mesaj bırakmış. Bakalım kimmiş.”

“Belki de Carl’la Rosa seni bulmak için özel bir dedektif tutmuşlardır.”

Mesaja basarken tüm olanlara rağmen kahkaha attım. “Bu çok aşırı... Ah!” Konuşan sesi tanıyınca durdum.

“Ne?” Öne doğru atılırken gözlerini kocaman açtı. “Ne oldu?”

Başımı sallayarak telefonun hoparlörünü açtım. İkimiz de Rider’ın odayı dolduran boğuk sesine bakakaldık.

“Mallory, Rider ben. Hector’un telefonundan arıyorum. Şarjımın çok azaldığını unutmuşum, şarjım bitmiş. Fark etmedim bile. Şu an şarj ediyorum. Lanet olsun. Hiçbiri önemli değil. Hector buraya geldiğini söyledi. Çatıya gelmişsin. Neden beni uyandırmadın?”

Bekledi. Ainsley, “Güzel soru,” diye mırıldandı.

Rider devam ederken ona bir bakış attım. “Lanet olsun. Nedenini biliyorum. Mallory ara beni. Bu numarayı ara ya da beni ara. Ara beni.” Arkadan bir kapı kapanma sesi geldi. “Lütfen Mallory. Beni ara.”

Arama bitmişti ama ikimiz de oturup telefona öylece bakmaya devam ettik.

İlk konuşan Ainsley oldu. “Arayacak mısın onu?”

“Ben...” İçimde kırgınlık ve hayal kırıklığının acısıyla bir anda yükselen umudun şekerli tatlılığı karışmıştı.

“Şarjının bittiğini söyledi. Bu da neden sana cevap ver-

mediğini açıklıyor,” dedi. “Sana daha önce hiç yalan söylememiști değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Şarjı azdı zaten. Şimdi hatırladım.

“Ve sen çıktıktan hemen sonra aramış,” diye devam etti. “Bir anlamı olmalı.”

Öyle olduğunu sanıyordum ama açıkçası artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Ara onu,” dedi Ainsley. “Ona açıklaması için bir fırsat ver.” Başımı kaldırıp Ainsley’e baktığımda belli belirsiz gülümsedi. “Bu aşk işlerinde uzman değilim ama onu seviyorsan durumu açıklaması için ona bir şans vermen gerek. Ve sen de onu seviyorsun değil mi?”

Kalbim evet diye çılgınlık atıyordu.

“Ara onu.”

Onuz Üçüncü Bölüm

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Yani, eve gitmem ve olacaklarla yüzleşmem gerektiğini biliyordum ama iş Rider'a gelince hiçbir fikrim yoktu. Onunla hem konuşmak istiyorum hem de istemiyordum.

Onun şu an tüm bu ilişki dramından dolayı... endişelenmek zorunda kalmasını istemiyordum. Kardeşi olarak gördüğü kişi ölmüştü. Bir de benimle, bize olan ya da olmayanlarla uğraşmasına gerek yoktu.

Ama diğer yandan söyleyeceklerinden korkuyordum.

Her iki şekilde de hissedeceklerimden korkuyordum.

Bana ihtiyacı olmadığını açtı.

Yüzümü buruşturdum. Bu düşünceden nefret ediyordum çünkü kötü niyetliydi ve insanın canını acıtıyordu. Kalbime pençeler atılıyordu çünkü işin diğer tarafından bakınca onun yanında olmam konusunda başka biri gelip beni yenmişti. Komik geliyordu ama böyle hissediyordum. Gerçek buydu.

Bir şekilde başarısız olmuş gibi hissediyordum.

Akşam yemeğinden önce eve geldiğimde Rosa ve Carl'ın

mutfakta aynı yerde olacaklarını ve kapıdan girer girmez üzerime atlamalarını bekliyordum.

Ama öyle olmadı.

Çalışma odasının kapısı kapalıydı ve birinin mutfakta dolandığını duyabiliyordum, büyük ihtimalle Rosa'ydı. Mutfağa gidip bununla yüzleşmem ve kurtulmam gerektiğini bilerek merdivenlerin başında durdum.

Ama onun yerine hızla merdivenlerden çıkıp odamın kapısını kapattım. Telefonumu çıkarıp çantamı pencere önündeki koltuğa koydum. Araba sürerken telefonum çalmıştı. Rider'dı, bu defa kendi telefonundan aramıştı. Yine mesaj bırakmıştı.

Telefonu kulağıma götürüp mesajı dinlerken midem düğüm düğüm oldu. Önce bir sessizlik vardı, sonra, "Lanet olsun," demişti. Başka da bir şey demiyordu. Mesaj bitiyordu.

Pencere önündeki yere oturdum ve telefona baktım. Midem burula burula dudağımı dişledim.

Rider'ı seviyordum.

Ah Tanrım.

Ona âşıktım.

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Onu her gördüğümde göğsümde umutla kabaran his aşktı. Aşk, onunlayken her şeyi unutabiliyordum. Aşk, yoğun hislerle bana baktığında nefesimin kesilmesi idi. En basit dokunuşlarla içimden çekip aldığı o bir anlık nefesti aşk. Aşk, onun yanında... kendim olabilmem, mükemmel olmamın gerekmemesi ya da onun ne düşündüğünü dert etmek zorunda olmamamdı, çünkü beni böyle kabul ediyordu. Peki ya bütün bu olanlar?

Aşk beni ölesiye korkutuyordu.

Kalp kırıklığı yaşamak istemiyordum. Rider'ın beni

önemsediğini biliyordum ve hatta beni çocukluk arkadaşlarının sevdiği şekilde sevdiğini de biliyordum ama bu, benim onun için hissettiğimle aynı duygu olup olmadığını bilmiyordum. Birini sevmekle, âşık olmak arasında fark vardı. Ve o, bana âşık olduğunu söylememişti. Çok şey söylemişti, çok şey yapmıştı... Ama o kelimeleri hiç söylememişti. Onu Paige'le görmek canımı öyle yakmıştı ki sözcüklere dökmem mümkün değildi, hiç tanımadığım bir duyguydü. Bir şey yapmayı unutmuşum gibi huzursuz ve sıkıntılı hissediyordum ama yapmam gereken bir şey de yoktu.

İşte kalp kırıklığı yaşamak bundan çok daha kötü olacaktı.

Günün birinde onu kaybetmek istemiyordum ve Tanrım, birini kaybetmenin çok fazla yolu vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onun da *beni* hayal kırıklığına uğratmasını istemiyordum.

Huzursuzca pencerenin önünden kalkıp kapıya yürüdüm. Açmadan önce durdum. Nereye gidiyordum? Aşağıya inersem Carl ve Rosa ile yüzleşecektim, ben de o yüzden yatağıma döndüm ve...

Onlarla yüzleşmedim.

Rider'ı aramadım.

Tıpkı on iki yaşındaki Mallory gibi, en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Saklandım.

Bugün çok berbat geçecekti.

Lands Lisesi'nin arka girişinden içeriye kendimi sürükleye sürükleye götürürken sadece bunu düşünüyordum. Jayden, dolabıma gelip beni şaşırtmayacaktı. Öğle yemeklerine uğrayarak kızlarla flört edip patates kızart-

malarını çalmayacaktı ve herkesin cumartesi olanlardan bahsedeceğini tahmin ediyordum.

Dolabıma giden merdivenleri çıkarken her yanıma ağrıyordu. İliklerime kadar donarken giydiğim kalın kazağın da ısınmama pek faydası olmuyordu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım, Rosa da bunu hissetmiş olacaktı ki kahvaltıda tek söylediği, kar yağması beklendiği için kalın giyinmem oldu. Önceki günkü olanları konuşmaktan sakınması nedense benimle yüzleşmesinden daha korkutucuydu. Uykum var diye düşünürken dolabımın kapağına uzandım.

“Fare.”

Olduğum yerde sıçrayarak arkamı döndüm. Kafamı kaldırıp Rider’a bakarken tüm düşüncelerim tuzla buz oldu.

Orada öyle ayakta dururken... yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı mordu. Saçları, elleriyle saçlarını defalarca karıştırmış gibi dağınık görünüyordu. Hafiften sakalları çıkmıştı. Ona doğru atılıp kollarımı ona dolamak istiyordum. Bana bakan ela gözlerinin ta içlerindeki yoğun hüznü görünce ona sıkı sıkı sarılmak istedim.

Kıpırdamadan ayakta duruyordum.

Rider önünden geçen birini görmezden gelerek öne doğru bir adım attı. “Konuşabilir miyiz?”

Kalbim deliler gibi çarpmaya başladı. “Benim...”

“Dersin var, biliyorum,” dedi biraz daha yaklaşıp. O kadar yaklaştı ki ayakkabılarımız birbirine değdi. “Öğlene kadar bekleyemedim. Yani, beklerim tabii ama bana konuşmak için bir şans ver lütfen.”

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum, sadece olanlar beni şaşırmıştı. “Şimdi konuşabiliriz.”

“Şimdi mi?” Yüzü biraz gevşedi. “Okuldan çıkacak mısın yani?”

Başımı sallayarak dolabımı kapattım ve dönüp onun yüzüne baktım. Ne yapıyordum ben böyle? Dün gece onunla konuşmaya hazır değildim. Şu an hazır mıydım, ondan da emin değildim ve okuldan çıkmak kötü, çok kötü bir fikirdi.

Ama yaptım.

Rider bir an, inanmamış gibi yüzümü inceledi. Ben bile kendi yaptığıma inanmıyordum ama yürümeye başladık. Öğrenci selinin arasından geçip arabama varana dek soğuk havada yürümeye devam ettik. Kimse bizi durdurmadı. Kimse dönüp bakmadı. Arabaya vardık, motoru çalıştırıp ısıtmayı açtım. Ne yaptığımı ya da okul evi ararsa başımın ne derece derde gireceğini düşünmemeye çalıştım.

Yan gözle ona baktım ve üzerinde sadece pantolon ve siyah uzun kollu penye olduğunu fark ettim. Ceketi yoktu. “Üşümüyor musun?”

Bakışları yüzümde dolaştı. “Şu an soğuğu hissetmiyorum bile.”

Başımı çevirerek arabayı geri vitesle taktım ve park yerinden çıktım. “Nereye?”

“Hectorların evine gidebiliriz,” diye önerdi. “Şu an kimse yoktu. Hepsi teyzesinde.”

Onun kullandığı kelimeyi düşündüm. “Neden oraya... evim demiyorsun?”

Cevap vermedi, yan gözle onu süzünce de başını eğip pencereden dışarı baktı.

“Rider,” diye üsteledim. “Konuşmak... istiyordun. Haydi konuşalım.”

“Ben dün gördüklerinden konuşmak istiyordum,” diye cevap verdi.

Karnımda düğümler ikiye katlandı. “Ben önce bundan bahsetmek istiyorum.”

Rider başını koltuk arkılığına yasladı ve ancak biraz zaman geçtikten sonra konuşmaya başladı. “Orası... Orası ev gibi hissettirmiyor Mallory. Kendi evimmiş gibi hissettirmiyor.”

Yola odaklanmıştım. “Ne demek istiyorsun? Evin normal bir eve benziyor.”

“Senin evin eve benziyor. Sen orada yaşıyorsun. Oturma odasında, mutfakta. Yatak odanda,” diye açıkladı. “Ama ben orada sadece uyuyorum.”

Tüm iç organlarım bulantı hissiyle çalkalandı. “Bayan Luna... sana böyle mi hissettiriyor?”

“Hayır,” diye iç çekti. “Elbette hissettirmiyor ama ben... Ben orada koruyucu aileye gelen biriyim, Bayan Luna’nın eve aldığı çocuklardan biri. Onun torunu değilim. Tanrı biliyor ya, Jayden’in yerine geçtiğim de yok ve beni ne kadar güzel ağırlarsa ağırlasınlar mezun olduğumda yaşım gelecek. Akraba falan değilim. Sadece fazladan bir boğazım. Bunu unutmamam gerek. Bunu hiçbir zaman unutmamam gerek.”

Önceki gün Carl’ın söylediklerini düşündüm, o duyguyu anlayabiliyordum ama Rider’ın Bayan Luna’yı yeterince dikkate aldığını sanmıyordum. Ya da kendini yeterince dikkate alıp itibar ettiğini.

“Çok da önemli değil,” diye ekledi.

“Bence önemli.” Ben de trafikle birlikte yavaşladım ve fark ettirmeden ona baktım. Parmaklarını camda gezdirerek hâlâ pencereden bakıyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime sakladığım düşüncelere ses verdim. “Hector ve Bayan Luna’nın seni ne kadar önemsediklerini fark ettiğini... sanmıyorum. Jayden’in da öyle. Bunlara değdiğine

inandığını sanmıyorum. Resimlerin ve üniversitede sanat okuluna gitme konusu da aynı.” Direksiyondaki ellerim gerildi ve içim güvenle doldu. “Daha başkasına fırsat bırakmadan sen kendinden vazgeçmişsin.”

Cevap olarak sessizlikle karşılandım.

Rider’ın bana baktığını hissedebiliyordum. Biraz süre geçti. “Çok saçma, böyle bir şeyi senin söylemen de ironik. Dün benden vazgeçtin.”

Tam kendimi savunmaya geçecektim ama yapamadım. Yutkundum. “Biliyorum. O konuda haklısın ama ben de haklıyım.”

“O nasıl oluyor öyle?” Sesinde meydan okuyan bir hava vardı.

“Çünkü ben kendimden her gün vazgeçiyorum,” diye itiraf ettim. Yanaklarıma ateş bastı ama devam ettim. “Biliyorum yani.”

Nefesi kesildi. “Mallory...”

Tüm o birbiriyle çatışan duyguları, istekleri, ihtiyaçları düşünürken başımı iki yana sallarken. “Doğru. Öyle yapıyorum. Yapmak istemiyorum. Ya da belki de istiyorum. Her şeyden korkmak... çok daha kolay.”

“Nasıl... Nasıl olabilir?” Sesini yumuşattı. “Nasıl daha kolay olabilir?”

Hafifçe gülümsedim. Birden gerçekten evde, battaniyemin altında olmayı istedim. “Denemezsen başarısız da olamazsın değil mi? Sen de biliyorsun bunu.”

Rider alçak sesle küfretti, sonrasında da bir şey söylemedi. Arabayı birkaç ev aşağıya park ederken konuşmaya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğümünden motoru kapatmadım.

Rider’ın emniyet kemerini çıkarışının sesi içeride yankılandı. Ona baktım. “Belki de... daha sonra konuşmalıyız.”

“Ne?” Eli kapıda kalakaldı.” Hayır. Bu söylediklerinden sonra olmaz. Konuşmadan öylece vazgeçemezsin. Özellikle de daha şimdi aynı şeyi bana da söyledikten sonra olmaz.”

Güzel noktaya değinmişti ama yine de tereddüt ettim.

“Buradayız, geldik işte tamam mı? Haydi konuşalım.”

İçimden çok fena eve ya da okula koşup dönmek geçiyordu. Okuldan çıktığıma ve şu an Rider’ın evinin -ona evi gibi hissettirmeyen evinin- önünde olduğuma bile inanmıyordum.

“Tamam,” diye fısıldadım.

Rider, sanki o arabadan çıktığı an arkasından basıp gidecekmişim gibi arabadan çıkmadan çantamı alıp benim çıkmamı bekledi. Omuzlarıma düşen saçlarımı havaya kaldıran rüzgârda titreyerek blok boyunca peşinden gittim.

İçeri girdiğimizde ev sessizdi ve bu defa elmadan çok balkabağı gibi kokuyordu. Kendimi tutamayıp kanepenin arkasındaki duvara baktım. Tüm o çerçeveli fotoğraflar arasından ilk anda Jayden’i gördüm. Muhtemelen geçen yıl çekilen bir Noel fotoğrafıydı. Güzelce aydınlatılmış bir ağacın önünde, göğsünde tuttuğu bir Porto Riko bayrağıyla kameraya kocaman gülümsüyordu.

Göğsüme bir ağırlık çökerek kalbimin artık durduğunu düşünene kadar sıkıştırdı beni. Onun artık olmadığına inanmıyordum.

Duvardaki diğer fotoğraflara baktım ve onları gördüm; Rider’ın, o da aileden biriymiş gibi Hector ve Jayden’la çekilmiş fotoğrafları.

Çünkü o da ailedendi.

Bunu nasıl göremezdi?

Rider mutfığa girmedi. Doğruca üst kata çıktı, ben de

onu takip ettim ve pek fazla vakit geçirmedeği odasına gittik.

Işığı yaktı. Gördüğüm ilk şey *Kadife Tavşan* kitabı oldu. Etajerin üzerinde duruyordu. Çantamı yere bıraktım.

Rider düzgün, muhtemelen hiç kullanmadığı masanın önündeki sandalyeye oturdu. “Şarjım cumartesi akşam bir ara bitmiş,” diye başladı ve başımı ağır aşır onun yüzüne çevirdim. “Daha önce lafı geçmişti hatırlıyor musun? Zaten olanlardan önce... yüzde onun altındaydı.”

Yatağın kenarına oturdum.

“Aramalarını görmezden gelmiyordum, başka birinin telefonundan sana ulaşmaya çalışıyordum ama işler çok fena karıştı. Çocuklardan bazıları herkesi toparlayıp Braden ve Jerome’un arkasından gitmek için fişekledi, ben... Ben Hector’u evde tutmaya çalışıyordum. Onu da...” Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Onu da kaybedemezdim.”

“Meşgul olduğumu biliyordum. Aramalarımın cevap vermedin diye deliye dönmedim. Ben... Ben senin yanında olmak istediğim için geldim. Yanında olmam... gerekiyor. Bu yüzden geldim.”

“Paige’in geleceğini bilmiyordum.” Gözleri benim gözlerimi buldu ve başka yöne bakmadı. “Hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim, geleceğini bilmiyordum.” Durup omuzlarını kaldırdı. “O da çok üzgündü. Paige, Hector’la Jayden’i yıllardır tanıyor. Jayden’la ikisi birbirlerini deli ederlerdi ama birbirlerine çok değer verirlerdi.”

Gözlerimi kapattım. Anlayabiliyordum. Gerçekten anlıyordum. Onlarınkı abla kardeş atışması gibiydi. Jayden’la Paige, Jayden’la benden çok daha yakınlardı birbirlerine ve her şeye rağmen Paige için çok üzüliyordum. Ama bunların hiçbirisi onunla Rider’ı gördüğümdeki hislerimi değiştirmiyordu.

“Benim ardımdan o da uyumuş olmalı,” diye açıkladı. “O şekilde başlamadık yani.”

“Ben... O sana doğru kıvrılmıştı. Önceden olduğunuz gibi,” dedim alçak sesle. “Bu da beni deliye döndürdü, ben de çıktım. Orada kalamazdım.”

“Seni incitti,” dedi.

Başımı eğerek evet anlamında salladım. “Böyle bir şey beklemiyordum. Ben sadece senin yanında olmak istemiştim.”

“Ben de yanımda olmanı istedim, gerçekten istedim,” dedi ve ayağa kalktı. Gözlerim onu takip ediyordu. Elini saçlarından geçirdi. “Senin yanımda olmanı istedim ama o olayların arasında, olabileceklerin arasında olmanı da istemedim. Zaten Jayden’a olanları görmüştün.”

“Sen de Jayden’a olanları gördün.”

“Evet, ama ben...”

“Aması yok. Bu... Bu kimse için görmesi kolay bir olay değil. Özellikle de onu kardeşi gibi gören biri için.” Saçlarımı yüzümden çekerken Rider gelip birkaç adım önümde durdu. Bu konuşmayı şimdi yapmak doğru değil gibiydi. “Şu an bunu düşünmeni istemiyorum. Jayden...”

“Bu işi düzeltmemizi anlayışla karşıladın,” diye lafımı böldü. “Sen benim için her şey demeksin ve Hector beni uyandırıp da burada olduğunu söylediğinde... Lanet olsun. Kalbim durdu. Çok özür dilerim. Lanet olsun Mallory, çok üzgünüm. Jayden’dan bahsederken uyuyakalmışım. Tüm gün uyumamıştım ve sen gelmeden biraz önce uyumuşum, çok geçmemişti. Planlı bir şey değildi. Sana yemin ederim aramızda hiçbir şey olmadı. Sana böyle bir şey yapmam, Paige de gayet iyi biliyor.” Gelip yatağa oturdu ve bana doğru eğildi. “Senin için neler hissettiğimi biliyor. Bize tebrik kartı falan göndermez tabii.” Hafifçe

gölümsedi ama geri hemen kayboldu. “Ama biliyor.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Benim için ne... ne hissediyorsun?”

“Gayet açık sanıyorum.”

“Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım var diyelim.”

Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. “Senin için bunu yapabilirim sanırım.”

“Tamam.” Ona doğru eğildim.

“Gittiğinden beri sürekli seni düşünüp durdum. Dört yıl boyunca. Tek ümit edebildiğim iyi bir yerde olmandı. Okula gelmeni hiç beklemiyordum. Böyle bir şeyi hayal bile etmezdim. Ama geldin ve seni görmek aklıma başımdan aldı. Aynı hatırladığım gibiydin ama farklıydın da. Küçükken gördüğüm kızın izleri şimdi tam karşımda duruyordu. Adımı söylediğin an, bana sarıldığın an biliyordum.” Rider elini uzatıp elimi tuttu. “Sana âşık olduğumu biliyordum, âşık oldum. Seni seviyorum Mallory.”

Nefes alırken dudaklarım aralandı. “Ne?”

“Seni seviyorum ve bu, küçükken birbirimize duyduğumuz sevgi gibi değil, anlıyor musun? Paige de biliyor bunu. Hector da. Jayden da biliyordu. Seni seviyorum.”

Aman Tanrım.

Onun söylediklerini sindirirken kıpırdamadan öylece kaldım ve sözleri karman çorman zihnimde, tenimde, kaslarımda ve kemiklerimde dolaşırken hepsini içime çektim.

Rider beni *seviyordu*.

Düşünmeden hareket ettim.

Ona doğru atılarak kollarımı ona sardım. Nasıl oldu bilmiyordum ama bir şekilde kucağına çıkmıştım, dizlerim bacaklarının iki yanında duruyordu. İlk başta ona sadece sarıldım, o da bana sarıldı. Ağlamak istiyordum.

Gölmek istiyordum. Milyonlarca farklı şey yapmak istiyordum.

Onu öpmek istiyordum.

Ben de yaptım.

Başımı kaldırdığımda ne istediğimi biliyordu ve istediğimi de verdi. Dudakları dudaklarıma dokundu ve bir kez daha onunla, bizimle birlikte kayboldum. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ellerimiz harekete geçti.

Bunu istiyordum. Çok daha fazlasını istiyordum.

Bunun doğruluğu içten içe beni ele geçirmişti. Cumartesi hazır değildim ama şimdi hazırdım. İki gün önce o kadar tereddüt ederken bugün beni bu derece emin, bu kadar *korkusuz* yapan neydi bilmiyordum ama günler sonsuzluk gibi geliyordu. Belki de bu hafta sonu olanlar yüzünden, Jayden'ın başına geleni gördüğüm içindi. Bir hayatın bir anda yitip gittiğini. Bununla ilgili bir şey içimde yaşama, her şeyi deneyimleme isteği yaratmıştı. Sonrasında olanlar yüzünden de olabilirdi. Carl ve Rosa'yla tartışmak ve hatalar yapabileceğimin, mükemmel olmadığının, olamayacağımın farkına varmak sebep olmuştu. Şimdi bir şeyler serbest kalmıştı. Rider'ı Paige ile görmek de beni kaçmak yerine onun için hissettiklerimle derinden yüzleşmeye zorlamıştı. Onunla konuşmaktan, her konuda açık davranmaktan kaçmak yerine. Onun beni sevdiğini söylediğini duymaktan kaçmak yerine.

Nedeni her ne olursa olsun şu an, burada ne istediğimi vücudumun her zerresiyle biliyordum.

Onu yeniden öptüm, doğru yapıp yapmadığımı düşünmüyordum. Onun dudaklarının tadına baktım, ellerimi göğsünde kaydırırken diline dokundum. Kalp atışını hissediyordum. Vücudum ona doğru hareket etti ve tenimi çalgınca, girdaplar halinde hareket eden hisler kapladı.

Elimi onun tişörtünün içinden kaydurdım, elim çıplak göğsüne dokununca tüm vücudu şaşkınlıkla irkildi. Onu hissetmek, daha fazla hissetmek istiyordum.

Geri çekilip kazağımın altını tuttum. Başımın üstüne doğru kaldırıp çıkarırken dudakları aralandı ve yarı kapalı gözleriyle ellerimi takip etti.

“Kahretsin...” Sesi kalın ve boğuktu. “Mallory sen...”

“Ne?” diye fısıldadım vücudum birbirinden tamamen farklı iki farklı sebeple yanarken.

“Çok güzelsin.” Gözleri, sutyenimin dantel kenarlarında dolaştı. “Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sana sahip olduğum için acayip mutluyum. Çok güzelsin Mallory.”

Kalbim birazdan beni tavana uçuracak kadar çok kabardı.

“Ama sanırım...” Kalçalarımdaya duran elleri gerildi. “Biz... Durmamız lazım.”

Durmak şu an en son istediğim şeydi. Bütün damarlarımdan cesaret akıyordu. Kalçamı bastırdım ve inlemesi bütün tüylerimi diken diken yaptı. “İstemiyorum.”

“Mallory.” Elleri iki yanımda gezinirken adım bir dua ya da bir lanet gibi geldi kulağıma. “İkimiz de çok fazla şey yaşadık. Bunu yaptığına pişman olmanı istemiyorum.”

“Olmayacağım.” Alnımı onun alnına dayadım. “Buna hazırım... Buna ve sana.” Parmaklarım atletinin içine doğru kıvrıldı. “İstiyorum... Seni seviyorum. Sana âşığım.”

Bunu yapan tam olarak söylediklerim miydi bilmiyordum ama belimde duran elleri bastırdı ve bir an sonra o üzerimde bense sırtüstü yatıyordum, dudakları dudaklarımdaydı. Öpüşleri sert ve sarhoş ediciydi, ne anlama geldiğini biliyordum.

Rider da hazırды.

Onuz Dördüncü Bölüm

Her şey bir anda hızlanmış sonra yavaşlamıştı. Atletini çıkardı, onu daha önce üstsüz görmem beni onu yeniden bu şekilde görmeye pek hazırlamamıştı açıkçası. Parmak uçlarımin altındaki teni sert ve pürüzsüzdü. Vücudu benimkinden çok farklıydı. Onun ellerinin altında duran ben yumuşaktım. Ama o da en az benim kadar şaşkın ve hayran görünüyordu. O keşfetti. Ben keşfettim. İlk olarak onun pantolonu çıkarken birkaç kelime konuştuk sonra benim pantolonum çıktı. Sutyen kollarımdan aşağı kaydı.

Gergindim. Ellerim titriyordu. Daha önce hiç kimse beni bu kadar -neredeyse her yerimi- görmemişti. Kendimi örtme hissinden kurtulmak kolay değildi ama onun göğsü benimkine dokunduğunda aramızda hiçbir şey kalmamıştı, artık düşünemiyordum.

Öncekinin aksine şimdi her şey hislere dayalıydı ve bu harika sıcaklığı, meraklı gerilimi bastırarak zerre kadar panik yoktu. Gergindim. Ne yaşayacağımı bilmiyordum ama bu durum tutkuyu yok etmediği gibi kaçıp gitme isteği de yaratmıyordu. Benim ellerim daha da aşağıya

inirken onun elleri de benimkileri takip etti. Bedenlerimiz birbirinin üzerinde kıpır kıpır ve keşfetmek arzusuyla hareket ediyordu. Ellerin kalçalarımın üzerine getirdi ve parmakları iç çamaşırımın lastiği boyunca dolaştı. Sırtım yay gibi gerilirken ürperdim. Rider'ın çıkardığı sesle ayak parmaklarım gerilerek kıvrıldı.

Hafifçe dirseklerinin üzerine kalkarak beni öptü ve bedenini biraz daha aşağıya indirdi. Bacaklarımı onun bacaklarına doladım. Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Dudakları dudaklarımdan ayrılarak çeneme, ardından boynuma doğru indi. Daha da aşağılara inip alevden izler bırakırken tüm duyularım çığırından çıkmıştı.

"Kahretsin," diye inledi başını kaldırarak.

Şişmiş dudaklarımı hissederek gözlerim bir anda açıldı. "Ne oldu?"

"Durmamız... Durmamız lazım." Yukarı gelerek yüzümü avuçlarının içine aldı. Durmak mı? Durmak istemiyordum. Boğuk bir ses çıkardı, belli ki o da aynı şekilde düşünüyordu. "Korunmam yok."

"Yok mu?" Şaşırmıştım.

Alnını alnıma dayadı. "Sanırım senin de yoktur."

Neredeyse kahkaha atıyordum. "Siz erkeklerin... yanında hep olmuyor mu? Hani cüzdanınızda falan?" Soruyu sorarken yüzüm alev alev yanıyordu.

Rider kıkırdayarak güldü. "Tanrım. Keşke öyle olsaydı. Yani benim... Yok işte. Hiç bu kadar ileri gitmemiştim."

"Biliyorum." Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken elimi göğsünde gezdirdim. "Ee Paige'le beraberken... almadın mı?"

Gözlerime baktı. "Aldım. Bir kere. Ama kullanmadım." Başını çevirerek avcumun içini öptü. "Ashında bugün böyle bir şey olmasını planlamamıştım."

“Ben de.” Dudağımı ısırđım. Bir yanım korunmamız olmamasını boş ver gitsin diyordu ama bu son derece düşüncesiz bir hareket olurdu. Biraz da aptalca. Sorumluluk sahibi olmak çok berbattı ama madem bunu yapamıyorduk... “Yapabileceğimiz... başka şeyler var.”

Rider’ın dudakları yukarıya kıvrıldı. “Ah evet, kesinlikle yapabileceğimiz başka şeyler var.”

Ve biz de o başka şeyleri yaptık. Cumartesi başladığımız şeyleri. Ve bu defa eli bacaklarımın arasına kaydığında paniklemedim. Yabancı ve neredeyse ağır gelen hisleri rahatça karşıladım; tüm o bilinmezleri. Rider’a ne yapacağımı bilememenin korkusu olmadan dokundum ve çabucak öğrendim, onunla yanlış yapmak diye bir şey yoktu. Odada, delicesine çarpan kalbimden başka duyulan tek ses hızlı nefes alıp verişlerimiz ve boğuk, sert inlemelerimizdi.

Her şey bittiğinde, hayatta hayal edemeyeceğim olağanüstü ve mutlu bir bitkinlik yaşıyordum. Nasıl hissettirdiğini tarif bile edemiyordum. Dört bir yanından sıkıca çekilip gerilmek gibiydi ama iyi bir şekilde ve bütün o tuhaf, sarhoş edici gerilim boşaldığında ise dalga dalga insana vuruyordu. Rider için de işler aynı gibi görünüyordu, nitekim yanıma yıkıldığında hızlı ve güçlü soluklar veriyordu. Çok uzun süre sonra konuşabilecek güç bulmuştum kendimde.

“Bu...” Yan yatarak ona döndüm ve kollarımı göğsüme koydum.

“Mükemmel miydi?” diye mırıldandı elini boynuma koyarken. “Bence mükemmeldi.”

“Evet.” Biraz daha kıvrılarak ona yaklaştım ve başımı çenesinin altına koydum, onun eli de boynumdan aşağı kayarak beni sardı. Bu yaptığımızda bile bu kadar güzel

hissettiriyorsa gerçek seksin nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyordum. Daha sonra seksin biraz acı verici olduğunu fark ettim, en azından ilk seferde. Bu ilk seferimin acıyla mahvolmadığına sevinmiştim.

“Teşekkür ederim,” dedi Rider bir süre sonra.

Başımı kaldırdım. “Ne için?”

Gülümsedi. “Bana güvendiğin için. Her şey için...”

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Gözlerimi kapatarak ona iyice sokuldum. Tüm vücuduma bir rahatlık çöktü ve tam uykuya dalacağımı düşünürken Rider’ın gülüşünü duydum. Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne oldu?”

“Hiç, sadece düşünüyordum da...” Yanakları kızardı. “Of bu biraz bayağı kaçacak ama ilk defa bu oda... *benim*miş gibi hissettim.”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hiç de bayağı değil.”

Rider dudaklarını yanağımda gezdirerek dirsekleri üzerinde doğruldu. “Ne yapıyoruz?”

“Şimdi mi?”

“Evet. Okula dönmen gerek. Neredeyse öğlen oldu.”

“Peki ya sen?”

“Ben teyzelerinin evine gitmeyi düşünüyorum. Bugün orada, yanlarında olmak istiyorum. Cenaze işleriyle uğraşacaklar.”

O hüznün ağırlığı yeniden çökuverdi. Jayden’i unutmuş değildim ama acısı kısa süreliğine azalmıştı. Bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissederek başımı salladım. “Okul evi aramamıştır umarım. Carl ve Rosa’dan halihazırda yeterince azar işittim.”

Rider kaşlarını çatı. “Neden?”

Rider böyle, bu şekilde çıplakken gözlerimi yüzüne çevirmekte zorlanıyordum. Doya doya bakmıştım ama daha çok bakmak istiyordum.

“Mallory?” dedi kıkırdayarak.

Bakıyordum ama görmüyordum, dikkatimi vermem gerekiyordu. Yanaklarımı ateş bastı. “Onlara cumartesi olanları anlattığımda bayağı bir sinirlendiler.”

Gülüşü yüzünden silindi. “Normal.”

“Pek değil aslında,” dedim ona. “Seninle... görüşmemi istemiyorlar.”

Doğrulup bacaklarını yataktan sallarken kaşlarını kaldırdı. Çenesi kasılmıştı, kapıya doğru baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, Carl ve Rosa’yla kavga ettim,” diye açıkladım durumu, Rider da kalkıp *boxer*’ını giydi ve sırtındaki kaslara bakarken bir an için dikkatim dağıldı. “Jayden’in başına gelenler senin suçun değildi.”

“Ama seni o eve ben götürdüğüm için bunları gördün.” Yerden pantolonunu alıp üstüne geçirdi. “Doğruya doğru.”

Bu düşünceye katılmıyordum. “Neler olacağın bilemezdin.”

Rider bana döndü ve elinde sutyenimi tuttuğunu gördüm. Bana uzatırken kıpkırmızı kesildim. “Bu, olanları değiştirmiyor.” Kafasını çevirdi. “Çok mu kötü tartıştınız?”

“Evden çıktım. Senin yanına geldim.” Yatağın kenarına gelip kazağını buldum ve başımdan geçirdim, ayağa kalktığımda bacaklarıma doğru düştü. “Biraz aşırı tepki... gösterdiler.”

Gözleri yeniden bana dönüp yavaşça beni süzerken ayak parmaklarım halının üzerinde kıvrıldı. Pantolonumu bulup giyinirken bir şey demedi. Yatağın kenarına oturup onun giyinmesini beklerken altdudağımı kemirdim. “Anlamıyorlar. Benden, aslında kendi istedikleri seçimleri, Marquette’in yapacağı seçimleri yapmalarını

beklemelerinden bir farkı yok işte. Ben onlar değilim, ben Marquette değilim.”

“O olmadığını onlar da biliyor.” Rider yatağa gelip durdu. Pantolonunun paçalarından dışarı bakan çıplak ayaklarını görünce gülümsedim. “Sadece senin için iyi olanı istiyorlar.”

“Biliyorum.” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Carl... ondan duymayı hiç beklemediğim bir şey söyledi. Rosa’ya Marquette olsaydı, onunla böyle bir tartışma yapmak zorunda kalmayacaklarını söyledi.”

“Yok artık,” diye mırıldandı Rider ellerini saçlarından geçirerek. “Öyle demek istememiştir Fare.”

Omuz silktim. Belki de öyle demek istemişti. Son dört yıldır son derece sakın ve uysal davranmışım. “Ben asla... Hiçbir zaman, hiçbir konuda onlara karşı çıkmadım, biliyorsun. Onlara çok şey borçluyum ve onların istediklerini yerine getirmemezlik etmedim hiç. Ne konuda olursa olsun. Bu tıp konusunda üstelemeleri gibi. Bunu yapmak istemiyorum ama yine de tüm o broşürlere bakmayı kabul ettim. Neden yaptığımı bilmiyorum bile. Sanırım benim istediğim...”

“Ne istiyorsun?”

“Ben sanırım sosyal hizmetlere gideceğim.” Kahkaha atmasını bekledim. Ama atmadı. Oturduğum yerde biraz daha doğruldum. “Bana anlamlı ve mantıklı geldi. Senin benim gibi insanlara yardım edebilirim ama Carl buna güldü ve ciddi olmamı istedi. Bu işten para kazanamayacağımı söyledi.”

“Her şey para demek değil ki...”

“Kesinlikle.”

“Para önemli gerçi.” Durdu. “Carl iyi birine benziyor. Sadece sinirlenmiş ve insanlar sinirlendiğinde böyle sa-

lak şeyler söyleyebilirler.” Çenesindeki bir kas seğirdi. “Ama ben...”

“Ne?” diye sordum cümlesini tamamlamayınca.

Rider ağzını açtı ama sonra başını iki yana salladı. “Okula dönmemiz lazım. Başının daha fazla derde girmesini istemiyorum.”

Yataktan kayarak kalktım ve çoraplarımı buldum. Hazırlandığımda Rider başına saçlarının kenarlarını açıkta bırakan bir bere taktı. Merdivenlerden inip arabaya giderken sessizdi.

Midemde huzursuz küçük yumrular oluşmuştu. Arabayı çalıştırdım ve başımı ona çevirdim. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda.” Hafifçe yukarıdan bana baktı. “Beni de teyzelerine bırakabilir misin? Okul yolu üzerinde.”

Kısa bir an onu inceledim ve başımı olur dercesine salladım. Kendime, paranoyaklık yapmaktan vazgeçerken Rider’ın yol tarifine kulak verdim. Vardığımızda arabadan çıktım, Rider da çıkıp benim olduğum tarafa geldi. Elini yanaklarıma koydu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Başını eğerek beni şefkatle ve usulca öptü, insanı nefessiz bırakan uzun bir öpücüktü.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama daha önceki öpüşmelerimizden farklı bir şey hissettim. Hüzünlü bir şey.

Otuz Beşinci Bölüm

Kapıdan girer girmez Rosa üzerime çullandı. “Otur bakalım.” Beni resmen mutfağa sürükleyerek sandalyeyi işaret etti. Masanın üzerinde iki kupa duruyordu ve çayına koymayı sevdiği tarçın çubuğunun kokusunu alabiliyordum.

İçime derin bir nefes çekerek bana emrettiği üzere oturdum. Derslerin çoğıuna girdiğıimden okulun aradığını pek zannetmiyordum ama emin de değildim. Konuşmasını beklerken elimde olmadan sanki aylar yıllar önce olmuş gibi gelen Rider’la geçirdiğim sabahı düşünüyordum. Daha sonra Ainsley’ye anlatırken her bir ayrıntısını yeniden yaşamayı dört gözle bekliyordum. Ona bugün mesaj attığımda telefonum NEEEE?! VAAAY! OHA!’larla dolup taşmıştı.

“Sana söylemek istediğim ilk şey şu, Carl da ben de seni çok seviyoruz,” dedi Rosa. “Seni de Marquette’i sevdiğimiz gibi seviyoruz ve umarım bunun farkındasındır. Carl’m dün söylediğı şey hiç de hoş değildi. Kızgındı ve senin için kaygılanmıştı. Ama bu söylediklerini haklı çıkarmaz tabii. Sana büyük bir özür borçlu.”

Ayağımı sandalyenin üstüne koyarak dizimi kendime doğru çekip kollarımı dizime sardım. Eh, en azından okul aramamışa benziyordu. “Onun... özür dilemesini istemiyorum.”

“Dilemesi gerek ama.”

Başımı iki yana salladım. “Ben sadece onun... Bazı şeyler eskisi gibi...” Söylemek üzere olduğum şeyi fark edince cümlemin sonuna doğru sesim sönükleşti: *Bazı şeyler eskisi gibi olsun istiyorum*. Doğru değildi.

Hiçbir şey eskisi gibi olsun istemiyordum.

“Haklısın,” dedim çenemi dikleştirerek. “Özür dilemesi gerekiyor.”

“Dileyecek de.” İnceler bir ifadeyle yüzüme baktı. “Carl konusunda bilmen, anlamam gereken bazı konular var. Ama bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil. O yüzden ona bir şans vermeni umuyorum.”

Carl’ın dün söylediği bazı şeyleri düşündüm, hafta sonu olan olayları zamanında tecrübe etmiş gibi gelen şeyleri. Dizlerimi sıktım. “Vereceğim.”

“Güzel.” Çayından bir yudum aldı. “Sen dün yokken Rider ve senin hakkında Carl ile bayağı konuştuk.”

Off, konunun gidişatı hiç hoşuma gitmiyordu. Kendi bardağıma uzanıp bir yudum aldım. Sıcak sıvı boğazımdan geçip aşağı indi ama midemdeki düğümleri çözmeye yetmedi.

“Bizim yanımıza geldiğinden bu yana sesini bize karşı hiç öyle yükseltmemiştin. Ne olursa olsun istediğimiz her şeyi, her zaman kabul ettin.” Durdu, delici gözlerle bakıyordum ona. Kupasını masaya bırakırken eklemleri bembeyazdı. “Tıp okumak istemiyorsun değil mi?”

Çok beklenmedik olmuştu.

Onun endişesini azaltmak için ani bir dürtüyle evet

demek istedim çünkü duymak istediği buydu, ama artık... Artık yapamayacaktım.

“Hayır,” diye itiraf ettim sakince. “İstemiyorum.”

Rosa kısa bir an gözlerini kapattı ve başını salladı. “Pekâlâ.”

“Gerçekten... sorun değil mi yani?” diye sordum. Diğer dizimi de kaldırıp kollarımı ikisine birden doladım. “Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum.”

“Sana karşı her zaman dürüst oldum Mallory, şimdi de dürüst olacağım. Duymak istediğim bu değil. Araştırma alanında yapacağın bir kariyer geleceğin için çok daha iyi olacaktır ama gelecek senin geleceğin.” Tuttuğu nefesi yüksek sesle bıraktı. “Burada önemli olan senin mutlu olman. Carl da aynı şekilde düşünüyor.”

Ondan biraz şüpheliydim.

Kupasını eline aldı. “Gerçekten sosyal hizmetleri mi düşünüyorsun?”

İçime birdenbire heyecan tohumları serpiliverdi. “Evet.”

“Senin için önemli bir anlam ifade ettiği için mi?”

Başımı salladım.

“Mantıklı.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Geçmişini düşününce, bir fark yaratma tutkun son derece mantıklı ve anlamlı ve bunu yapmak istediğin için de seninle gurur duyuyorum. Senin için kolay olmayacak.”

Rosa haklı olsa da içimde büyük bir hızla bir heyecan yükseldi. Sosyal hizmetlerde çalışmak benim için kolay olmayacaktı. Bana acı veren vakalarda çalışabileceğimi biliyordum. Günün sonunda peşimden eve getireceğim bir iş olduğunu biliyordum ama aynı zamanda çok önem vereceğim bir iş olacaktı.

“Seni destekleyeceğiz Mallory. Bunu bilmeni istiyoy-

rum. Gerek tıp olsun gerek sosyal hizmetler gerekse aya gitmek olsun seni destekleyeceğiz.”

Göğsümden büyük bir yük kalkmıştı. “Teşekkür ederim.”

Rosa bir süre sessiz kaldı. “Rider konusuna gelirsek...”

“Onu seviyorum,” dedim bir anda. Bakışları keskinleşti ama kelimeler ağzımdan çıkınca bir daha geri almak istemedim. “Onu seviyorum. Onu görmekten vazgeçmeyeceğim.”

“Tatlım, ben...” Eğilerek ellerini bükülmüş dizlerime koydu. “Âşık olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sizin, tüm dünyaya karşı yalnızca ikinizin olduğu ortak bir geçmişiniz var. Paylaştığınız onca şeyden sonra ona karşı neden bu duyguları hissettiğini anlayabiliyorum.”

Dedikleri hiç de çılgınca değildi. Hatta bir yanım anlayabiliyordu da. “Bir insana âşık olduğunu nasıl anlarsın?”

Rosa bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama ellerini çekerken konuşmadı.

“Carl’a gerçekten âşık olduğunu nasıl anladın? İnsan böyle bir şeyi nasıl anlar ki?” Başımı iki yana salladım. “Anlayabileceğini sanmıyorum... Ama şu an nasıl hissettiğimi biliyorum. Belki duygularım değişir. Bilemiyorum ama sakın...” Omuzlarımı dikleştirdim. “Bana ne hissettiğimi ya da ne hissedeceğimi söylemeyin.”

Rosa dimdik oturuyordu.

“Çünkü ona karşı güçlü duygular beslediğimi biliyorum. Bunun... aşk olduğunu biliyorum. O... O da beni kabul ediyor, her zaman etti, bununla birlikte aynı kalmamı da beklemiyor. Onun karşısında yanlış bir şey yaptığımda, kendimi kötü hissetmeme neden olmuyor,” dedim tam olarak hissettiklerimi açıklayan kelimeler bulmaya çalışarak. “Kendim için de onun için de güzel şeyler hissetmemi sağlıyor.”

Beni dinlerken Rosa'nın gözleri kocaman açıldı. "Pekâlâ," dedi. "Sana nasıl hissettiğini söylemeyeceğim."

Ama bir kere konuşmaya başlamıştım ve hemen duracak gibi değildim. "Benim mutlu ve güvende olmam için elinden ne gelirse yapacağını biliyorum. Ve bana güveniyor, cumartesi olanları görmem onu çok üzdü. Carl'ın onu suçlamasına gerek yok, o zaten kendini yeterince suçluyor ama bu, onun suçu değildi ve Jayden'in başına gelenlerin bir şekilde Rider ve benimle alakalı bir konuya dönüşmesi hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. Adil değil. Jayden'a olanları gölgeliyor ve bu çok yanlış bir tavır."

Rosa'nın kaşları havaya kalktı.

Daha bitirmemiştım. "Sizin içten içe Rider'a güvenmediğinizi, onun bir geleceğini olmadığını düşündüğünüzü biliyorum fakat bilmediğiniz şey onun bunun için çok çabaladığı. Gerçekten çabalıyor ve üniversiteye gitmemeye karar verse bile bu onu kötü bir insan yapmaz. Saygı hak etmediğini göstermez. O çok akıllı, acayip de yetenekli biri. İhtiyacı olan son şey onun dikkate, uğraşmaya değmez biri olduğuna inanan başka bir insan daha olması."

Rosa dudaklarını birbirine bastırarak başka yöne baktı. "Onun dikkate değer biri olmadığını düşünmüyorum Mallory. Ben sadece... Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi kesik kesik ve kuvvetli bir şekilde atıyordu. "Ben yalnızca benim onda gördüğümü sizin de görmek... görmek için çabalamanızı istiyorum."

Rosa hafifçe gülümsedi. "Biz, senin için en iyi olanı istiyoruz ve bazen bunu isterken işleri elimize yüzümüze bulaştırıyoruz." Bir kez daha bana uzanarak elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Çabalayacağız tatlım. Çabalayacağız."

Gözlerimi kapattım. “Teşekkür ederim.”

Konuşurken yüzü yeniden gülmeye başladı. “Farkında mısın bilmiyorum Mallory ama eve getirdiğimiz kızıdan çok farklısın artık. Bu çok güzel.” Eli elimi daha da sıktı. “Gerçekten çok güzel.”

Haklıydı.

Farklı bir Mallory’ye dönüştüğüm anı söylemek zordu. Belki de tek bir an değil de yüzlerce hatta binlerce anın bir araya gelişiyle olmuştu. Sadece okula gitmem ya da öğle yemeklerinde Keira’yla oturmam değildi. Bilinçli olarak kendimi rahatsız edip dürtecek olan konuşma derslerini seçmem değildi. Sadece nihayet geçmişimi Ainsley’ye anlatabilmem değildi. Yalnızca koridorda öylece dikilip de Paige’in sözlerindeki hainliği görmezden gelerek altında yatan bıçak gibi keskin gerçekleri kavradığım gün değildi. Jayden’a olanları görüp de hayatın nasıl da bir anda insanın elinden kayıp gittiğini gördüğüm gün değildi.

Sadece Rider’la yeniden bir araya gelebilmem ya da ona âşık olmam değildi.

Hepsi birdendi.

Beni korkutan şeyleri yapma kararı almaktı. Okulun üçüncü günü Keira’nın masasına gidebilme cesareti bulmaktı. Tek bir seyircim olsa da öğle teneffüsünde konuşmamı yapmak, sonrasında bir konuşma daha yapmaktı. Peter’ın partisine gitmeyi başaramamak ama bunun çok büyük bir sorun olmadığını fark etmektir. Geçmişimin her zaman benim ve bana yakın insanların bir parçasını olacağını kabullenmektir. *Beni* mutlu eden, tutkuyla bağlanabileceğim bir şey bulmaktır. Carl ve Rosa’ya hayatımı borçlu olmadığımı, sevgimin onlar için yeterli olduğunu fark etmektir. Kızlarının tıpatıp benzeri olmak zorunda olmadığımı. Bir hayatı anlamaya çalışmak açısından

Jayden'ın beni değiştirdiğini bilmekti. Rider'ı bulmak ve kendime ona âşık olma imkânı tanımaktı.

Hâlâ... Hâlâ her şeyden korkabileceğimi bilmekti ama bunun beni yaşamdan alıkoymasına izin vermemekti.

Bunları fark etmek bir anda dünyanın ekseninin kayması gibi bir durum değildi. Bir bütün haline gelen binlerce farklı olayla birlikte yumuşak ve sakin geçişlerle olmuştu ancak şu an mutfak masasında Rosa'yla beraber otururken gerçeğin farkındaydım.

Değişmiştim.

Keira, bir lokmasına bile dokunmadığı tabağına bakıyordu. "Hâlâ inanamıyorum," diyordu. Masa sessizdi. "Daha geçen tam *buradaydı*. Geçen hafta yemekhaneye gelip bana çıkma teklif etmişti."

"Tabağımdan patates kızartması yürütürken," diye ekledi Jo. "Sonra da bana çıkma teklif etti."

"Hep böyle şeyler yapıyordu." Keira alçak sesli, boğuk bir kahkaha attı. "Lanet olsun. Bunun için söylenecek başka söz de olamaz."

Çok doğruydı.

"Polisin dün öğleden sonra Braden'ı aldığını duydum," dedi Anna sesini alçaltarak. "Braden'ı çok tanımıyordum ama o, yani kaç yaşındaydı? On sekiz mi? On sekiz yaşında bir insan nasıl birini öldürebilir? İnsanın aklı almıyor."

"Bir insan on beş yaşında nasıl öldürülebilir peki?" diye mırıldandı Jo.

Keira ve kızlar Jayden öldürüldüğü sırada Rider'la benim orada olduğumuzu bilmiyorlardı. İlginç bir şekilde bu durum ortaya çıkmamıştı ve Ainsley'den başka biriyle paylaşmak istediğim bir konu değildi.

Jayden'ın etkilediği hayatları görmek tuhaftı, kendi-

sinin insanlar üzerinde ne denli etki bıraktığını muhtemelen kendisinin de bilmediğini düşünüyordum. Tabii bir de işin diğer yüzü vardı; çocuğun birinin öldüğünü ama kim olduğunu çıkartamadıkları insanlar. Bu kaybın bilincinde olmadıklarından değildi. Sadece bu kayıp onların hayatını etkilemiyordu. Bugün onlar için sıradan bir salı günüydü. Çarşamba da çok farklı olmayacaktı. Cumartesi on beş yaşındaki bir çocuğun cenazesine gitmeyeceklerdi. İçten içe önlerinde daha sonsuz zamanları olduklarını düşünüyorlardı.

Ama biz öyle olmadığını biliyorduk.

Sonsuzluk hepimizin kanıksadığı bir şeydi ama sonsuzluktaki sorun şuydu; aslında öyle bir şey yoktu.

Jayden günlerinin sayılı olduğuna inanmıyordu. Planlar yapıyordu, amaçlar belirliyordu ve muhtemelen sonsuza dek sürecek bir zamanı olduğunu düşünüyordu. Ainsley, haklı olarak, sonsuza dek görebileceğini varsayıyordu. Tabii bir de ben vardım. Sonsuza dek böyle sıkışıp kalacağımı, her zaman korkacağımı, her zaman beni cesaretlendirecek, destekleyecek birine ihtiyaç duyacağımı düşünüyordum. Korkularıyla başa çıkmayı öğrenmiştim, sesimi bulmuştum ve Carl ile Rosa'nın mükemmel olmasam da beni sevdiğini anlamıştım.

Sonsuza dek kavramı gerçek değildi.

Ve gerçek olmadığı için en azından kendi adıma şanslı olduğumu düşünüyordum. Fakat diğerleri için gerçek olmasını istiyordum, sonsuza dek zamanları olmasını.

O öğleden sonra konuşma sınıfındaki sıramda otururken kendimi Hector'un boş yerine bakarken buldum. Acaba ne zaman geri dönecekti? Neler yaşadığını tahmin bile edemiyordum.

Rider'la ayrı düştüğümüzde öldüğünü düşünmüştüm,

öyle gelmişti. Sonraki aylar yapayalnız geçmişti ve hiç sona ermeyecek gibi gelmişti ama Rider'ın hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Ama benim acım ve kaybım bunun yanından bile geçemezdi.

Rider'ın sınıfa girdiğini görünce şaşkınlığa uğradım. Önceki gece mesajlaşmıştık ve bugün derse geleceğini söylemişti ama Hector'un yanında olmak istediğini bildiğimden geleceğini pek sanmıyordum.

Rider hâlâ tıraş olmamıştı ve dünkü kıyafetlerini gi-yiyordu. Onu Hector'un teyzesine bırakırken hissettiğim korku yeniden gün yüzüne çıkıverdi. Rider *enkaza* dönmüş gibi görünüyordu.

“Selam,” dedim yanıma oturduğunda. Eski defterini sıraya çarparak koydu. “Sen... Tanrım çok saçma bir soru ama iyi misin?”

Bana üstünkörü bakarak yavaşça başını salladı. “Evet, sadece yorgunum.”

Ama kesinlikle bundan fazlası vardı.

Zil çaldığında, “Okuldan sonra görüşebilir miyiz?” diye sordu.

“Evet. Elbette,” dedim. Gerçek olmasa da gülümsedim.

İçimdeki korku ders boyunca iyice kök salmıştı ve Bay Santos'un bir sonraki konuşma programını hayal meyal dinlemiştim. Kendi konuşmamı gelecek salı öğle yemeğinde yapacaktım. Rider da kendi konuşmasını çarşamba yapacaktı.

Konuşma metnimi henüz tamamlamamıştım.

Ama Bay Santos'un verdiği örnek konuşmalara bir türlü dikkatimi veremiyordum. Rider'ın gözlerime bakmamasını düşünmekle meşguldüm. Oturduğunda da bakmamıştı. Bana döndüğünde de. Ders boyunca da.

Nihayet zil çaldığında irkilip olduğum yerde sıçradım.

Çantamı toplarken sakın ol diye telkin ettim kendimi. Rider gözlerini sınıfın önüne sabitlemiş, sıramın başında bekliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu, sesi garip bir şekilde kuru ve düzdü.

Başımı sallarken midem ikiye katlandı ve çıkarken Keira’ya ancak yarım yamalak el sallamayı becerebildim. Dışarı çıkana dek konuşmadık, bulutlarla kaplı gökyüzünün altında yan yana yürüyorduk.

“Rosa ve Carl bir süre daha evde olmayacaklar,” dedim parmaklarımı anahtarlarımın etrafında dolandırırken. “Eve gelmek ister misin?”

Kaşlarını çattı ve bir anlığına hayır diyeceğini düşündüm.” Evet, güzel olur.”

Yolda hiç konuşmadık ve içeri girerken sinirlerim artık laçka olmuştu. Çantamı yere bıraktım. “Ee bir şey içmek ister misin?” diye sordum oturma odasına doğru yürürken.

“Yok.” Ağır ağır arkamdan gelirken vitrinin önünde durup sabun oymalarına baktı. “İyi böyle.”

Anahtarlarımı mutfak adasının üzerine koydum ve buzdolabına gidip kendime bir kola aldım. Yeniden oturma odasına dönerken kollarıma bir titreme girdi. Kanepeye oturup uzaktan kumandaya uzandım. “Film seyredebiliriz veya...”

“Aslında seninle konuşmak istiyorum.”

“Ha.” Kutu kolanın ağzıyla oynuyordum. “Pekâlâ.”

Sehpanın etrafından dolanıp o da kanepeye oturdu. Aramıza kocaman bir yastık mesafe koyarak üçüncü yastığa oturdu. Parmaklarım hâlâ teneke kutunun ağzındaydı. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi dirseklerini dizlerine koyarak. Yavaşça başını salladı. “Seni

gerçekten önemsiyorum Mallory. Gerçekten.”

Of Tanrım.

Kolayı düşürmeden sehpanın üstüne koydum. “Ben de seni gerçekten önemsiyorum. Ben... Seni seviyorum Rider.”

Çenesi kasıldı. “Dün bir hataydı.”

Dudaklarım keskin bir nefesle aralandı. Onu yanlış duymuştum. Onu doğru duymuş olmama imkân yoktu.

“Yap... Yaptıklarımız hoşuma gitmediğinden değil. Gitti ama buna devam edemeyiz. Beraber olamayız. Bu şekilde değil,” dedi o aynı düz tonla. “Üzgünüm.”

Bir süre ona bakakaldım. Dediklerini hazmetmeye çalıştım ama kan beynime hücum etmişken zor oluyordu. “Ben... Anlamıyorum.”

“Birlikte olamayız,” diye tekrar etti yüzüme bakmadan. Kalbimin çatırdadığını hissettim ve nefes aldım, fazlasıyla gerçek gibi gelen o çatırtı keskin ve yakıcı bir acı veriyordu. “Arkadaş olabiliriz ama hepsi... hepsi bu.”

“Ben seninle sadece arkadaş olmak istemiyorum,” dedim öne doğru atılarak. “Bana beni sevdiğini söyledin. Daha dün söyledin.” Boğazımdaki yumru büyüdükçe sesim çatallaşıyordu. “Üzerinden yirmi dört saat geçti geçmedi. Anlayamıyorum.”

Avcunu alnına koydu. “Seni seviyorum.”

“O zaman neden benimle birlikte olmak istemediğini söylüyorsun?” Yer, altımdan kayıyormuş gibi hissettiğimden koltuğa tutundum. Tüm dünya sarsılıyordu sanki. “Çok... mantıksız.”

“Seninle olamam işte. Bitti.”

O anda olabilecek en tuhaf şey oldu. Garip, neredeyse bunaltıcı bir rahatlık hissi geldi. Bitmişti. Dönüp eskiden olduğum...

Durdum.

Her şey durdu.

Ben artık eski ben değildim. Sırf kolay olduğu için pes edip vazgeçmeyecektim. Ben artık *o eski kız* değildim.

“En iyisi böyle olacak Fare.”

“Bana Fare deme.” Bir anda öfkeyle dolunca içimi saran acıyı bastırıp uzaklaştırarak patladım. “Fare değilim ben. O kız yok artık.”

Rider onu tokatlamışım gibi irkilerek geri çekildi. “Mallory...”

“Hayır. Canını yakmışım gibi bakma bana.” Yumruğa dönüşmüş ellerimle kanepeden kalktım. “Bana ‘çünkü öyle’den çok daha iyi bir açıklama yapman gerekiyor. Bana bunu borçlusun.”

Çenesini kaldırıp nihayet bana baktığında gözlerinde bir parıltı vardı. Gözaltları iyice göçmüş ve koyulaşmıştı. “Anlamıyor musun?”

“Hayır. Belli ki anlamıyorum.”

Rider kısa bir an bana baktı. “Benden daha iyi birini hak ediyorsun.”

Ağzım açık kaldı.

“Benim yüzümden Rosa ve Carl ile kavga etmemelisin. Onlar seni yanlarına aldılar ve sana yepyeni bir dünya verdiler ve ben aranızda giremem,” dedi sonra da konuşmaya devam etti galiba ama kulaklarım onu duymuyordu.

Benden daha iyi biri mi?

Aynısını daha önce Paige’e de söylememiş miydi? Söylemişti.

“Sen ciddi misin?” diye lafını böldüm. “Sen gerçekten ciddi misin?”

Yutkundum. “Evet, Fa... Mallory, ciddiyim.”

Kahkaha attım ama içinde bir gram eğlence yoktu.

“Bakalım doğru mu anlamışım? Benim için en iyisi böyle olacağı için benden ayrılıyorsun. Rosa, Carl ve benim arama girmek istemediğin için.” Konuşurken hiç duraksamamıştım. “Bu hafta sonu olanlar yüzünden.”

Doğrularak ellerini kaldırdı. “Sadece bu değil Mallory. Sen ve ben... Biz aynı değiliz. Eskiden öyleydik ama artık değiliz. Sen bir yolda devam ediyorsun bense aynı yerde sayıklıyorum. Bu böyle devam edecek.”

Yumruk olmuş parmaklarım açıldı. Uzunca bir süre ben olduğum yerde çakılı durup otururken etrafımdaki herkes işinde gücünde başarılı oluyormuş gibi hissettim ama şimdi de ben yola devam ederken Rider kalmıştı.

“Çok fena yanılıyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, aynen öyle.”

Yanakları kızardı. “Biz neydik biliyor musun? Öylece kenara atılmış çöplerdik biz. Bize öyleymişiz gibi davranıldı. Bu boku daha iyi hale getirecek bir şey yok. O sıçtığımın anne babaları bizi istemedi. Belki trajik bir araba kazasında öldüler ya da bize bakamadılar, ne bileyim. Kim bilebilir? Sordum. Peki ne oldu? Cevap yok. Kimse bulmak, öğrenmek için uğraşmadı. Bayan Becky ile Bay Henry’ye ne demeli? O rezalet hakkında konuşmaya bile gerek yok,” diye devam etti gözünden alevler saçarak. “Sonrasında gittiğim grup evi? Onlar denediler... Çalışanlar. Gerçekten çabaladılar ama her şeye göz kulak olamazlardı. Sonra Bayan Luna geldi de ne oldu?”

Betim benzim atmıştı. Vay canına. Bunları beklemiyordum.

Lafını daha bitirmemişti. “Sen bunların hepsinden çıktın, kurtuldun. Ben çıkamadım. Senin sahip oldukların gerçek. Benimkiler öyle değil. Sadece öyleymiş gibi yapıyorum.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Anlamıyorum. Hector’un ailesi iyi insanlar. Nasıl benim kurtulduğumu, kendinin kurtulmadığını söylersin?”

“Aynı şey değil. Ben geçiciyim. Carl ve Rosa’yla birlikte olman gibi değil.”

Gözlerimi ona dikerek başımı iki yana salladım. “Bu çok... boktan bir bahane.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Sen küfür mü ettin az önce?”

“Evet. Evet ettim çünkü öyle, bu tam boktan bir saçmalık,” dedim. “Hector’un ailesi sana değer veriyor. Bayan Luna’yı çok iyi tanımıyorum ama onu gördüğüm birkaç dakika bana senin de onun çocuklarından biriymişsin izlenimi uyandırdı bende. Ailece seni önemsiyorlar. Sana farklı ya da onlara yük müşsün gibi davranmıyorlar.”

Rider cevap vermedi.

“Yoksa öyle mi davranıyorlar?” diye sordum. “Sana yük müşsün gibi mi davranıyorlar?”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Hayır ama...”

“Ama ne? Aması falan yok!” diye bağırdım ve Rider bir kez daha irkildi. Muhtemelen tüm hayatım boyunca benden çıkan en yüksek sesteki ama lanet olsun ki kuşku ve hayal kırıklığıyla boğuşuyordum. “Seni seviyorlar Rider. Sana şu an her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var. Hector kardeşini kaybetti. Bayan Luna küçük torununu toprağa veriyor, bana senin için ikinci ağabeyim diyen çocuğu. Daha dün onların yanında olmak istediğini söyledin şimdi nasıl kalkıp da onların senin, senin de onların ailesi olduğunu reddediyorsun?” Durup nefes aldım ama bu işin bir yere varacağı yoktu. “Sana dün söylediklerim var ya? Doğruydum. Hem de çok doğruydum. Sen, kendinden daha başkalarına kalmadan vazgeçmişsin.”

“Mallory...”

“Ve şimdi aynı şeyi bize yapıyorsun! Daha hiçbir şey başlamadan bizden vazgeçiyorsun. Daha da kötüsü beni bahane ediyorsun. Yapmaman gerektiğinde bile... her zaman olduğu gibi beni koruyorsun.”

“Bunun eskiyle bir alakası yok,” dedi sakince.

“Evet. Evet var. Senin kendini koruma, göz etme duygun yok.” Ona doğru bir adım attım ama durdum. Ona biraz daha yaklaşırsam yastığı alıp kafasına geçirebilirdim. “Ben hep senin parlak zırhıyla gelen beyaz atlı prens, şövalye rolüne büründüğünü düşünürdüm ama yanılıyormuşum. Sen yalnızca kurbanmışsın.”

Rider, elime bir yastık almışım da ona vurmuşum gibi görünüyordu.

“Neyin var Rider? Acayip zekisin, çok yeteneklisin ama sen... *Sen*,” dedim ve elimi kaldırıp parmağımı ona doğrulttum. “Sen çabalamıyorsun ve işler zora girdiğinde kaçırıyorsun. Vazgeçiyorsun. Birlikte büyüdüğüm Rider böyle biri değildi. Sen mücadele ederdin ama şimdi şu lanet hayatında ne zaman önemli bir şey olsa öylece pes ediyorsun.”

“Etmiyorum...”

“Ediyorsun.” Ona bakarken genzim yanıp gözyaşları birikmeye başladı. Tanrım, bu hiç adil değildi. Büyük haksızlıktı. “Dün mutfakta oturup Rosa’ya seni sevdiğimi söyledim. Ona hislerime karışmamasını söyledim ve sana bir şans vermesini istedim. Vereceğine yemin etti. Ama sen şimdi burada kalkmış bana sahip olduklarının gerçek olmadığını söylüyorsun. Bunu sadece koruyucu aile konusunda da söylemiyorsun. Benim için de söylüyorsun... Bizim için. Seninle aramızdaki hiçbir şeyin gerçek olmadığını söylüyorsun.”

Rider gözlerini kapatırken yüzünü buruşturdu.

Titrek bir nefes aldım. “Sana verdiğim SAT formlarını doldurdun mu?”

Cevap vermedi.

“Doldurdun mu?”

“Hayır,” diye fısıldadı.

Kalbim paramparça oldu. “Şu resmini yaptığın çocuk, hani depodaki ve sanat galerisindeki. O çocuk sensin değil mi?”

Rider hiçbir şey söylemedi.

“O geçmişteki sen değilsin,” diye fısıldadım. O yakışıklı yüzü bulanıklaştı. “Sen şimdi de geçmişteki gibisin.”

Gözlerini kapattı.

“Ve ne var biliyor musun? Bunca zaman boyunca işleri eline yüzüne bulaştırmanın ben olduğumu sanıyordum. O kahrolası evden hasarlı ayrılanın ve bir haltı beceremeyenin ben olduğumu sanıyordum. *Ben* öyleyim sanıyordum.” Geri geri adım atarken sesim iyiden iyiye çatallaşmıştı. “Ama öyle değilmiş. Senmişsin. Öyle olan hep *senmişsin*.”

Göz göze geldik ve gözlerindeki acı içimi parçaladı, çünkü bunu kendisine o yapıyordu. Ve tanrım, insanın canını her şeyden daha fazla acıtıyordu. Bu onun suçuydu. Benim değil.

Hep onun suçu olmuştu.

Omuzlarına o yükü kendi koyuyordu ve nereye giderse gitsin kendini suçlu ve sorumlu hissediyor ve o yüke daha da fazla sarılıyordu. Ondan vazgeçen ben değildim. Kendisinden vazgeçen yine kendisiydi. Ve o anda kafama dank etti, her şey bir anda silinip gitti ve hıçkırığımı yutmaya çalıştım.

“Sen kafanın içinde sıkışıp kalmışsın,” diye fısıldadım.

Rider kaskatı kesildi.

“Doğru.” Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Yıllar oldu... On sekiz yıldır böyle hissediyorsun. Yaptığımız hiçbir konuşma seni bir hiçmiş gibi hissetmene, etrafında sana değerli ve önemli olduğunu söyleyenleri görmezden gelmene sebep olan yılları geri alamaz. Hectorlar bunu düzeltemez. Ah Tanrım ben de düzeltemem. Bunu geri alamam. Bunun için çabalarım...” Nefesim kesildi. “Çabalardım, çünkü seni seviyorum, seni çok seviyorum ama bunu ancak sen değiştirebilirsin. Ben değil.”

“Mallory.” Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı.

“Hayır.” Elimi kaldırdım ve titrediğini görmemeye çalıştım. “Gitsen... Gitsen iyi olur.”

Rider suratı bembeyaz oldu. “Ben...”

“Lütfen. Git. Git.” Yüzümün buruşmaya başladığını hissedebiliyordum. “Söyleyecek başka bir şeyim yok. Git.”

Rider bir an tereddüt etti ve kısa, umut dolu, güzel bir an beni dinlemeyeceğini düşündüm. Söylediğim bir şeyin ona ulaştığını ve içindeki bir şeyi tetiklediğini, bizim için, kendi için mücadele edeceğini düşündüm.

Ama olmadı.

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı, bir an boşluğa düşüp peşinden gittim. Arkasından gitmek istedim. Ona bağırarak istedim. Onun içinde neler gördüğümü, şans verilirse Rosa ve Carl’ın neler görebileceğini görmesini istedim. Ama yapmadım, o daha kendi için bile savaşmıyorken ben nasıl onun için savaşabilirdim?

O yüzden hiçbir zaman yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım.

Kapıyı Rider’ın üzerine kapattım.

Onuz Altıncı Bölüm

Göğsüm koca bir boşluk, boş bir deniz kabuğuydu. *Tamam, belki de biraz fazla tepki gösteriyorum,* diye düşündüm odamın tavanına gözlerimi dikmiş bakarken. Ama dün kapıyı Rider'ın üzerine kapattığımdan beri böyle hissediyordum. Kendimi odaya kapatmıştım. Çarşamba günü okula gitmedim. Evet, salakça ama yapamadım işte.

Son birkaç günde olanlar çok fazla gelmişti. Olabilecek iyi kötü ne varsa hepsini yaşamıştım. Aşk. Kayıp. Aşk. Yine kayıp.

Bir molaya ihtiyacım vardı. Sakin sessiz geçirebileceğim bir süreye ihtiyacım vardı. Ben de geçiriyordum işte.

Bu, Dr. Taft'tan öğrendiğim bir şeydi. İşler üstüne üstüne gelip strese girip çok fazla gerildiğinde nefes alma zamanı gelmiş demektir. Zihin sağlığı içindi. Dr. Taft'ın bir keresinde, bir kişi öksürdüğünde işten izin verilebildiğini ama birinin zihni yorulduğunda buna katlanmalarının beklendiğini hararetle hararetle anlatışını hatırlıyordum.

Rosa'nın ateşimi ölçüp zorla soğuk algınlığı ilaçları

vermeyeceğini düşünerek ona kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim, yataktan çıkmamamın onun iyileştirebileceği bir sebebi olmadığını bildiğini umuyordum.

Göğsüm sancıyordu. Bomboş hissediyordum ama o boşluk çok acıtıyordu. Rider'ın bunu şimdi yaptığına inanamıyordum. Jayden'in ölümüne derinden üzülrken ve ben onun yanında olamazken...

Yastığı göğsüme çekerek yana döndüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Değiştiğini nihayet fark ettiğim sırada Rider'ın değişmediğini anlamıştım.

Dizlerimi yastığa doğru çekerken okulun ilk gününü düşündüm, Rider'ı ilk gördüğüm anı. Beraber geçirdiğimiz tüm zamanları, birbirimize söylediklerimizi yeniden yeniden düşünüp gözümde canlandırdım. Tüm işaretler ortadaydı. Sonrasında onları fark etmiştim ama Rider'daki yaraların ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. O sırada, hayatımda olanlarla ve Rider'ın bana hissettirdikleriyle sarıp sarmalanmış durumdaydım. Acaba haftalar, aylar önce yapabileceğim bir şeyler olabilir miydi?

Bilmiyordum.

Kendim için değişme sürecini başlatmak dört yılını almıştı ve artık eskiden olduğum o kız olmamama rağmen... hâlâ o sürecin içindeydim. Rider ise henüz ilk adımını bile atmamıştı.

Öğleden sonra Keira mesaj atıp iyi olup olmadığını sordu. Ona iyi hissetmediğimi söyleyip telefonu yatakta yanıma koydum.

Yarın.

Yarın kalkıp okula gidecektim. Sonsuza dek yatakta kalamazdım. Cumartesi de Jayden'in cenazesine gidecektim, konuşacak birine ihtiyacı olursa diye Rider'ın yanında olacaktım. Bunu yapmamazlık edemezdim ama

tüm yapabileceğim de buydu. Beraber olmak için, ikimiz için savaşmak istiyordum fakat bu tek taraflı olamazdı. Rider'ın da savaşması gerekiyordu.

Ve o savaşmamayı seçmişti.

Gözlerim doldu ama yatakta geçirdiğim gün boyunca o yaşlar akmadı. Güneş batarken kapı hafifçe tıklatıldı sonra da açıldı. Carl, üzerinde soluk mavi önlüğüyle içeri girerken yatakta doğrulup oturdum.

"Nasılsın?" diye sordu yaktan birkaç adım uzakta durup.

Carl ile konuşmayı istediğimden, onun da istediğinin konuşmak olup olmadığından emin olamadığım için bir yanım yalan söylemek istedi. Ama söylemedim. "Evet, daha iyiyim."

"Bir arkadaşına yer var mı peki?"

Başımı sallayarak kendimi itip iyice doğruldum ve yatak başına yaslandım. Yastığımı da beraberimde getirip göğsüme yerleştirdim.

Carl yatağın kenarında oturdu ve belinden yukarısı bana doğru eğildi. "Uzun bir hafta oldu ha?"

Bir kez başımı salladım.

"Daha da yarıсындаyız," diye dalga geçti hafifçe gülümseyerek. Başını yana çevirince şakaklarının etrafındaki kırlaşmış saçlarını fark ettim. "Yarın okula gidecek misin?"

"Evet." Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. "Plan o."

"Güzel. Tatil de geliyor, geri kalmak istemezsin," dedi bacağını diğerinin üstüne atarak. "Pazartesi günü Rosa'yla konuştuğunu biliyorum ve ben de seninle daha önce konuşmak isterdim ama hastanede işler çok karıştı. Havaların soğuması ve doğru kullanılmayan gazyağı sobaları yüzünden bir sürü ameliyata girmek zorunda kaldım." Başını kaldırıp beni süzdü ve biraz bekledi.

“Ama seninle konuşmak istiyordum. Söylediklerim yüzünden özür dilemem gerekiyor.”

İçten içe ona sorun olmadığını söyleme ihtiyacı duydum ama durup sessizce bekledim.

“Rosa da ben de senin Marquette olmadığını biliyoruz. Biz seni onun yerine evlat edinmedik,” diye başladı. “Seni evlat edinmeye karar verdiğimiz an bizim çocuğumuz oldu, bizim için en az Marquette kadar önemli oldun ve her zerren onun kadar harikaydı.”

Göğsüm gerildi ve yastığa daha da sıkı sarıldım.

“Biz senin anne babanız ve anne babalar... işleri batırırlar. Bizim de batırdığımızı biliyorum. Kaçarı yok, ben de pazar günü işleri mahvettim. Hüsrarla ve öfkeyle, söylememem gereken şeyler söyledim. Ve çok üzgünüm. Seni incittiğimi ve üzdüğümü biliyorum, bunun için gerçekten çok üzgünüm.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallarken göğsüme çöken ağırlığın gitmesini istiyordum. Ama daha büyümüşe benziyordu. “Affettim seni,” dedim, affetmiştim.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gözlerime bakarken yeniden gülümsedi. “Rosa, Rider hakkında söylediklerinden bahsetti ve haklı olduğunu belirtmek istiyorum. Ona gerçekten hiç şans vermedim.”

Rider şu an konuşmak istediğim son şeydi. “Bu konuyu konuşmak...”

“Hayır. Konuşmalıyız. Beni bir dinle olur mu?” Sesindeki samimi istek hızla çenemi kapattırmıştı. “Rider konusunda baştan sona çok fazla yargılayıcı davrandım. Kendi önyargılarımın ve deneyimlerimin araya girmesine müsaade ettim ve bu hiç de doğru bir hareket değildi.”

Dün Rosa’nın Carl’ın kendi anlatacağı bir hikâyesi olduğunu söylediği geldi aklıma.

“Bir ağabeyim vardı,” dedi beni şaşırtarak. “Adı Adrian’dı. Benden sadece iki yaş büyüktü. Şehir o zamanlar bugünkü gibi değildi ama o zaman da sorunlar vardı. Bu sokaklardaki şiddet yeni değil ve tıpkı şimdi olduğu gibi herkesin hayatına bir yerlerden dokunuyordu. Bazılarına daha derinden dokunuyordu.” Parmaklarını saçlarından geçirdi. “Her zaman silahlar konuşmuyordu. Bazen bıçaklar, beyzbol sopaları ya da ellerine geçirdikleri herhangi bir şey, bazen de sadece elleri yetiyordu. Herhangi bir şey, yumruk bile son derece ölümcül bir silah haline dönüşebilir.”

Ah olamaz, hikâyenin nereye gittiğini anlıyordum ve midem altüst oluyordu.

“Adrian’ın başı sürekli dertteydi. Ben daha ilk yılımdayken o, okulu bıraktı. Dürüst olmam gerekirse ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Birçok yönden tamamen zıt kişiliklerdik. Elinde sürekli parası varmış gibi görünüyordu ama o paranın iyi bir yerden gelmediğini biliyordum. Yetmişlerde işler çoktan suyunu çekmeye başlamıştı ve çok az imkân vardı,” diye açıkladı. “Yine de her şekilde Adrian’ın bir çarşamba günü eve geldiğini hatırlıyorum. Annemin ağladığını ve çok üzgün olduğunu hatırlıyorum. Babamın ona evden çık git dediğini hatırlıyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, annemler de hiçbir zaman anlatmadı. Galiba kendilerini suçluyorlardı. Ondan gitmesini istemeselerdi hâlâ bir şekilde hayatta olacaktı.”

Carl başını arkaya attı ve iç çekti. “Bir hafta kadar sonra öldürüldü. Başına beyzbol sopasıyla vurularak. Yanlış yer, yanlış zaman meselesi değildi. Ne sebeple öldürüldüğünü bilmiyoruz. Polis uyuşturucudan şüpheleniyordu ama onun ölümünü o kadar da etraflıca araştırmaya yeltenmediler. Adrian da sokaktan cesedini topladıkları çocuklardan biriydi işte.”

“Bu... Bu çok korkunç.” Jayden için de mi böyle düşünüyorlardı? Cevabı zaten biliyordum. Yalnızca böyle olduğunu düşünmek istemiyordum ve eh bu da benim hakkımda pek hoş şeyler düşündürmezdi.

Carl’ın koyu renk gözleri parıldadı. “Adrian kötü tercihler yapmıştı. Tıpkı bu genç arkadaşınızın yaptığı gibi. Tabii bu insanın olaylarla daha kolay başa çıkmasını sağlamıyor ne yazık ki. İnsan kendini şayet o hayat bu şekilde harcanmasaydı neler olabilirdi diye düşünmekten alıkoyamıyor.”

“Tanrım,” diye fısıldadım ona bakarak. “Biliyordum.”

“Bilemezdin. Konuşmam için çok fazla gerekçemin olmadığı bir konuydu bu.” Durdu, düşünceli bir yüz ifadesine büründü. “Belki de bir takım gerekçeler bulmam gerekirdi.”

Ama yıllardır görebileceğim bir sürü ipucu vardı ve söyledikleri bir anda anlam kazanmıştı. “Üzgünüm.”

“Çok uzun zaman oldu ama teşekkür ederim.” Uzandı ve battaniyeyle örtülü bacağıma hafifçe vurdu. “Rider öyle ortaya çıkınca ister istemez Adrian’ı düşündüm. Hayata karşı zerre kadar aldırmıyormuşçasına, umursamaz yaklaşımı bana onu hatırlattı.”

Söylediklerinin doğru olmasından nefret ederek başımı eğdim. Rider kendini umursuyor muydu umursamıyor muydu bilemiyordum. Eskiden umursadığını düşünüyordum.

“Ve o çocuğa olanlarla beynimden vurulmuşa döndüm. Tüm o geçmiş tecrübelerimin önüme geçmesine izin verdim. Rider’ı tanımıyorum. Belki de yanılıyorum. Yanıldığımı ümit ediyorum, Rosa’nın söylediğine göre de büyük ihtimalle yanılıyorum.”

Gözlerim onunkilerle buluştu ve şu an söylemeye çalıştığını anlıyordum ama artık bir önemi olmadığını söylemeye kıyamadım.

Yüzüme baktı. “Çabalayacağım. Çabalamıyormuş gibi görüldüğüm zamanlar olabilir ama çabalayacağım. Güvende ve mutlu olmanı istiyorum. İyi seçimler yapacak kadar akıllısın. Unutmuşum bunu.”

Aman Tanrım. Tanrım. Yaşlar gözlerimin arkasına iğne iğne batıyordu.

“Ve sana söylemek istediğim başka bir şey daha var. Şu tıp konusunda üzerine çok gittiğimi biliyorum. Bu konuda da yanıldığımı söylemeliyim. Rosa senin sosyal hizmetler alanına cidden istekli olduğunu söyledi. Bu konuyu ilk açtığında doğru düzgün dinlemem gerekirdi,” dedi ve tüm kuvvetimle, sıkı sıkıya tuttuğum yastığı bıraktım. “Bu çok takdire şayan bir tercih ve sen bu tercihinle çok akıllıca seçimler yapacağını kanıtlamış oluyorsun. Bunu görebiliyorum.”

Birkaç saniye donakaldım ve kafamda Carl’ın söyledikleri dönüp duruyordu.

Sonra içimde bir şeyler çatırdadı, güzel bir çatırtıydı. Öne doğru atıldım ve kollarımı Carl’ın omuzlarına dola-dım, az kalsın onu yataktan düşürüyordum.

Kendini ve beni düşürmeden tuttu ve ardından o da beni kucakladı. Yıllardır ilk defa boğazım düğümlenmedi. Duygularım boğazımı sıkmadı. Yaşlar içimde yok olup gitmedi ve serbest kaldı.

Otuz Yedinci Bölüm

Kelebek olduğu yerden yüzüme yüzüme vuruyor, dürtüyordu beni.

Rider'ın Jayden'in öldüğü gün çizdiği resme bakıyordum. Yo, Jayden ölmemişti. *Cinayete* kurban gitmişti. Bu kelimedeki bir şeyler düşünüp konuşmayı zor kılıyordu ama kendimi Jayden'a olanları doğru şekilde tanımlamaya zorluyordum. O, Marquette gibi doğal ama trajik bir şekilde ölmemişti. Beklenmedik bir trafik kazasında ölmemişti. Acımasız bir şekilde öldürülmüştü, tıpkı Carl'ın ağabeyi gibi.

Gözlerim önce sabundan oyduğum kelebeğe sonra da Rider'ın çizdiği resme kaydı. Biri tamamlanmıştı. Diğeri tamamlanmamıştı. Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim ve aklım okulda geçecek uzun güne takıldı.

Rider sınıfa geldiğinde dağılmış görünüyordu ve öyle belli belirsiz mırıldanarak merhaba dedi ama sanki aramızda milyonlarca kilometre vardı. Dersin sonunda bana bir şey söylemek üzere olduğunu sandım ama fikrini değiştirmişti herhalde. Sadece hoşça kal dedi ve gitti.

Keira aramızdaki durumu anında fark etmişti ve Rider'la benim... Ortada artık bir "biz" olmadığını anlaması çok sürmemişti. Bana bu durumun uzun süreli olup olmadığını sordu, ben de dürüstçe cevap verdim. Bilmiyordum. Jayden'a olanların gerginliğiyle olan bir şey olduğunu düşünüyordu ve birkaç gün sonra onunla konuşmamı önerdi.

Jayden'ın öldürülmesinin Rider'a çok ağır geldiğini biliyordum ama baş etmesi gereken konu bir bu değildi ve birkaç günün bunu değiştirmek için yeterli olmayacağını da biliyordum.

Rider'ın sorunu sadece derin bir konu olmakla kalmıyordu, bu sorun iliklerine dek işlemiş, kaslarına, kemiklerine kazınmıştı.

Kendini koyduğu kefeyi, kendi için düşündüklerini neyin değiştirebileceğini ya da değişip değişemeyeceğini bilmiyordum. Tek bildiğim bugün olduğum noktaya gelmemin yıllar sürmesiydi ve hâlâ da uğraşıyordum.

Her ne kadar bu değişimin Rider için de gerçekleşmesini ümit etsem de o hazır olana kadar hiçbir şey olmayacağını biliyordum.

Ve o hazır değildi.

"Konuşmamız lazım."

Cuma günü öğle yemeğinden önce dolabımın önündeyken sırtım kasıldı. Paige'in sesini tanımıştım. Ne hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyor bilmiyordum ama dolabımı kapattım ve konuşma dersi notlarımı çantama koyarken ona döndüm. Onu görür görmez durdum.

Paige'in gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı. Saçlarını ensesinden atkuyruğu yapmıştı ve giydiği sweatshirt üstüne bir-iki beden büyüktü. Derin bir nefes aldı ve gözlerini

üzerime dikerken omuzlarını dikleştirdi. “Pek geçindiğimiz söylenemez ve sadece tek bir tane ortak noktamız var.” Açık konuşuyordu ama sesinde herhangi bir canlılık yoktu. “O da Rider.”

Gerildim.

“İkinizin arasında ne halt oluyor bilmiyorum ama Jayden’a olanlardan sonra bu pisliği yapman bence bombok bir hareket olmuş.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Bu pisliği yapmam mı?”

Yüzünden bir anlık bir şaşkınlık geçti. Muhtemelen hiç tereddüt etmeden üç dört kelime art arda konuştuğum için olsa gerekti. Hemen toparladı. “Bana sakın aptal oynayayım deme. Onun arkadaşının, bir kardeş olarak gördüğü arkadaşının ölümünü görmesiyle ayrılman bir oldu.”

Paralel evrende falan mıyım? “Ben Rider’dan ayrılmadım.”

“Zırvalayıp durma.” Gözlerini kısarak çenesini indirdi. “Zaten Jayden’a olanlar yüzünden perişan durumdaydı şimdi iyice depresyona girdi.”

Şaşkın bir halde başımı iki yana salladım. “Rider sana ne söyledi bilemiyorum ama ben... Rider’dan ayrılmadım.”

Paige alaycı bir ifadeyle kahkaha attı. “Yalan söylediğini biliyorum çünkü onun son yapacağı şey o *değerli* Fare’sinden ayrılmak olurdu.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Tanrım, yıllardır senden ne kadar çok bahsettiğini biliyor musun? Ne kadar mükemmel, kibar, tatlı, akıllı olduğunu söylediğini? Hem de bana! Hani sen ortaya çıkana dek birlikte olduğu kıza!”

Şu an, tuttuğum kitabı kafasına geçirsem çok mu kaba olurdu acaba?

“O yüzden söylediklerinin zırva olduğunu biliyorum. O

hayatta böyle bir şey yapmaz. Pazar günü eve gelip de bizi kanepede uyurken gördükten sonra gidip ayrıldın,” diye suçladı. “Aramızda bir şey olmadı. Bir şey olsun istemediğimden değil gerçi.”

Gözlerimi kıstım ve ellerim tuttuğum kitabı daha da sıkı sardı ki cidden kalın bir kitaptı.

“Onun kalbini kıracağını biliyordum. O seni seviyor ve...”

“Sana onu bıraktığımı söylediyse yalan söyleyen o demektir.” Öfkeyle kitabı çantama tıktım ve fermuarını çektim. “Ondan pazar günü olanlar ya da... herhangi başka bir sebeple ayrılmadım, çünkü ondan ayrılmış falan değilim. Bu şekilde inanıyorsan yapabileceğim bir şey yok, üzgünüm. İsteyeceğim son... son şey Rider’ı incitmek olurdu, böyle bir şey yapmadım. O benden ayrıldı.”

Paige kuşku dolu bir ifadeyle bana bakakaldı. “Bana onu bıraktığını söylemedi. Onun böyle bir şey yapmayacağını bildiğimden -ya da öyle düşündüğümünden- ben böyle bir çıkarımda bulundum.”

“Eh yanlış çıkarımda bulunmuşsun.” Rider’ın eski kız arkadaşına onun beni bıraktığını söylemek ruh halime pek derman olmadığından yürümek üzere harekete geçtim.

Ve pek tabii ki Paige önüme geçti. “Neden bitirdi?”

Sızlamaya başlayan çenemle koridorun ucuna doğru baktım. Bu onu ilgilendirmezdi ama yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden doğruyu söyledim. “Böylesinin benim için... daha iyi olacağını düşünüyormuş. Ondan daha iyisini bulabilirmişim.”

“İyi de... bu çok saçma.”

“Bence de,” diye mırıldandım.

“Hem de aşırı saçma.” Paige durdu. “Sen de buna inanmasına izin mi vereceksin?”

“İzin vermek mi? Çok uğraştım ama onun kendi hak-

kındaki düşüncelerini değiştiremiyorum.”

“O zaman daha çok uğraş,” diye karşılık verdi.

“O kadar kolay değil,” dedim ona. “Neler yaşadığını biliyorsun... biliyorsun değil mi? Sana... bazı şeyler anlatmış sonuçta. İşte kafasının içindeki o çöp yığını çok derinlerde. Ona milyonlarca defa dünyalara bedel olduğunu söylesem de onun önce buna inanması gerekiyor. Bana değil.”

Paige şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Öğretmenin biri, bir sınıftan çıkıp kaşlarını çatarak bize doğru baktı. “İkiniz her ne yapıyorsanız yeri bu koridor değil.”

Paige gözlerini devirerek yeniden bana baktı. “Daha çok çabalaman lazım,” dedi yeniden, geri geri adım atarken. “Onu sahiden önemsiyorsan yaparsın.”

Paige dönüp giderken hiçbir şey demedim. Daha çok çabalamak mı? O kadar kolaydı sanki.

Kesinlikle çok güzel bir gündü ve bir cenaze için bunun adil olmadığını bilemiyordum.

Bir yanım o sabahın bu kadar güzel olmaması gerektiğini düşünüyordu. Bayan Luna ya da Hector böyle ıslıl ıslıl parıltıyan bir güneş görmek isterler mi emin değildim. Ya da belki de böyle muhteşem bir gün onlara dünyanın güzelliklerini hatırlatırdı. Belki bulutsuz gökyüzüne bazı anlamlar yüklerlerdi. Bilemiyordum işte.

Bu, katıldığım ilk cenazeydi.

Ainsley benimle Luna ailesinin gittiği kilisede buluştuk ve tören başlayana kadar bayağı bir süre girişte ayakta durduk. Ayaklarım, daha ziyade ayak parmaklarım siyah topuklu ayakkabı içinde ezilmişlerdi. Ayakkabıları daha ilk kez giyiyordum. Siyah bluz ve yün pantolonun altına giyecek doğru düzgün ayakkabılarım olmadığını fark

edince son dakikada Ainsley'den ödünç almıştım.

Henüz Hector'la Rider'ı görmemiştim. Ta ki kapılara açılana kadar. Kapılar açıldığında ilk gördüğüm şey sandalyeler oldu, bakmak istemesem de gözlerim geniş koridorda, kestane renkli halıda ve içlerine çiçek demetleri konmuş vazolarda dolaştı ve tabuta doğru kaydı.

Tabutun kapağı açıktı.

Jayden'in yalnızca burnunun ucunu ve alnının pürüzsüz eğimini görebiliyordum. Ainsley'le salonun arkasına yöneldik. Daha fazla yaklaşamazdım. Jayden'i böyle görmek istemiyordum, sonra sonsuza kadar aklımda bu şekilde kalacağını biliyordum.

İnsanlar kilise sıralarına geçmeye başladığında Hector ve Rider'ı gördüm. Ön tarafta duruyorlardı. İkisinin yüzleri soluktu. Hector'un büyükannesi oturuyordu, sırtı bize dönüktü, bedeni çökmüş görünüyordu.

Rider da Hector gibi giyinmişti. Pantolon ve pantolonun içine sokulmuş beyaz gömlek. Onlara ne kadar süre baktım bilmiyordum ama Rider aniden döndü ve rahatsız edici bir dikkatle gözlerini bana doğrulttu.

Keskin bir nefes alırken salonun iki ucundan birbirimize baktık. İkimiz de bir süre gözlerimizi başka yere çevirmedik. Sonra Hector ona bir şey söyledi. Rider başını çevirdi ve ben tuttuğum nefesi sertçe bırakarak gözlerimi kapattım.

"Onunla konuşacak mısın?" diye sordu Ainsley alçak sesle.

"Hayır." Parmaklarımı el çantama doladım. "Yani, o benimle konuşmak isterse konuşurum ama... herhangi bir olay yaratmak istemiyorum. Şu an kimsenin böyle bir şeye ihtiyacı yok."

Ainsley bana doğru eğildi. "Böyle bir şeyin olay yaratacağını mı düşünüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum ama... riske atma niyetinde değilim.”

Salon hızla dolarken bizim diğer yanımızdaki sırada Keira ve Jo’nun oturduğunu gördüm. Onlar bizi göremezdi ama buradan Keira’ya seslenecek falan değildim.

Tören rahibin İncil’den bölümler okumasıyla başladı, ölümden konuşmaya başladığındaysa dikkatim bir anda tabuta kaydı. Elimi kaldırarak avcumla gözümün altını sildim.

Bunun nasıl olabildiğini aklım almıyordu. Bir insan başka bir insanı nasıl soğukkanlılıkla öldürebilirdi ve neden? Birkaç yüz dolar için mi? Yetiştirilme şeklime rağmen gerçekten algılayamıyordum ve ne kadar ayrıcalıklı bir durumdaydım. Başkalarının endişelendiği birçok konuda endişelenmek zorunda değildim.

Bakışlarım, ailesinin oturduğu ilk üç sırada dolaştı. Rider, Hector’un yanında oturuyordu ve Jayden’in ağabeyine bakan tek kişi ben değildim. Ainsley de ona bakıyordu. Hector’un yüzünün buruştuğunu gördüğüm an koşup ona sarılmak istedim. Sarılma konusunda çok becerikli değildim ama o orada dağılıp paramparça olurken, omuzları titrerken sarılmak istemiştim.

Tören sona erdiğinde Hector’un yanına gitmeden önce salondakilerin çoğunun taziyelerini iletip çıkmasını bekledim. O şekilsiz sarılışımla ona doğru eğildiğimde beni görmüşe benzemiyordu. Yani oradaydı ama değil gibiydi, onunla konuştuğumdaysa anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Üzüntüyle döndüm ve Rider’la yüz yüze geldim. İrkilerek bir adım geri attım ve tam yanından geçip gidecekken kendimi durdurdum.

Bu, doğru olmadığı gibi kibar bir davranış da olmazdı.

Ona doğru dönerken Rider konuşmadı. Yükselip kollarımı ona sardım. Söyleyemediğim her şeyi harekete dök-

rek ona sıkıca sarıldım. O bana sarılmadı. Belki çok hızlı davranmıştım. Belki onu şaşkınlığa uğratmıştım. Belki de sadece sarılmak istememişti.

Yeniden ayaklarım üstüne inerek ona baktım. O anda söyleyebileceğim binlerce şey vardı. Onca şey içinden ona neden bunu söylediğimi bilmiyorum. “Jayden bana garajdaki günden sonra seni ve Hector’u dinleyip örnek alacağını söylemişti. Ben... Bunun *gerçek* olduğunu bilmeni istedim yalnızca.”

Gözlerinin ve ağzının çevresi gerginleşti. Hiç düşünmediğim başka bir şey daha yaptım ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. Onun aldığı keskin nefesi hissettim ve bir kez daha bakıp arkamı döndüm.

Ainsley koridorda bekliyordu. Benimle gelmemişi ama gözleri Hector’la büyükannesinin durduğu yere bakıyordu.

“Ben bir Hector’la konuşacağım.” Bana hızlıca sarıldı. “Seni sonra arasam olur mu?”

Ben de ona sarıldım. “Olur.”

Kiliseden çıkarken onca kalabalık içinde Keira’yla Jo’yu göremedim. Rider’a söylediklerim ona destek mi olmuştu onu incitmiş miydi emin değildim. Bildiğim tek şey arabama yürürken güneşin hâlâ ıslıl ıslıl parıldadığı ve tepemde pürüzsüz, sonsuz, masmavi bir gökyüzü olduğuydu.

Eve varıp da odama girerken gözüüm masamda duran bitmemiş kelebeğe döndü. Yarısı oyulmuş sabuna bakarken Rider’a söylediklerim, Paige’in bana söyledikleri aklıma geldi ve yapmam gereken bir şey, kendimi kanıtlamam bir şey daha olduğunu biliyordum.

Masadan defterimi kalemimi alıp yatağıma oturdum. Artık konuşmamı yazma zamanıydı ve bu defa ne söylemek istediğimi çok iyi biliyordum.

Onuz Sekizinci Bölüm

Midem bulanmayacaktı. Bunu içimden yeterince tekrar edersem belki gerçek olurdu. Bütün çarşamba kusacak gibi dolanmıştım ama en azından tek değildim. Keira'nın yemeği benimkinin yanında dokunulmamış şekilde duruyordu, alçak sesle tekrar tekrar konuşmasını okurken yüzünde renk kalmamıştı. Titreyen ellerle tuttuğu kâğıt hışırdıyordu.

Nasıl geldiğimi hatırlamıyordum ama konuşma sınıfındaki yerimde oturuyordum. Bir tünelden bakıyormuşçasına Paige'in geldiğini gördüm. Rider ve doğal olarak Hector gibi o da önceki gün gelmemişti.

Kâğıdımı alıp ellerimi üzerinde gezdirirken derin ve düzgün nefesler almaya odaklandım ki bayılıp kalmayayım.

Büyük ihtimalle bayılacaktım.

İkinci zilin çalmasıyla birlikte Rider sınıfa girdi ve kalbim resmen tekledi. Gelmesini beklemiyordum.

Kesinlikle bugün gelmesini beklemiyordum.

Titreyen ellerimi kucağıma koydum. Paige'in gözleri ikimizin arasındaki sıraya doğru ilerleyen Rider'daydı. Gülümsemesi hüznünlüydü, Rider gülümseyişine karşılık

verdi mi bilmiyordum ama oturduktan sonra başını bana çevirdi. Tıraş olmuştu, kıyafetleri kırıksık değildi. Hoş, saçları hâlâ dağınıktı, her zamanki gibi.

Onu cumartesi günkü cenazeden beri görmemiştim.

Hiçbir haber almamıştım.

Ve şu an bunları düşünemezdim.

Rider'ın bakışları yüzümde dolaştı. "Hey."

"Selam," diye fısıldadım.

Omuzları kasılırken başını indirdi ve "Acaba..."

"Pekâlâ millet." Bay Santos ellerini çırpıp sınıfı susturdu. "Bugün bir dolu konuşmamız olacak o yüzden hemen başlayalım. Yılın en sevdiğim konularından biri olan Benim İçin En Önemli İnsan başlıklı üç numaralı konuşmamıza hoş geldiniz. Sizi etkileyen biri hakkında yazarken sizin de kendinizle ilgili bir nebze de olsa bir şeyler öğrendiğinizi ümit ediyorum. Ve umarım bugün burada konuşmanızı yaparken bize anlatacağınız insanı sevgi ve kıymetle anacağınızı unutmayın. Çünkü yakın zaman önce bize yeniden hatırlatıldığı üzere..." Hector'ın boş olan sırasına baktı. "Hayat çok kısa olabiliyor."

Rider bana her ne söyleyecekse Bay Santos'un ilk öğrenciyi çağırmasıyla araya karışıp gitmişti. Sıradaki öğrenci ayağa kalktı. Sonrasında Keira konuşmasını yapmak üzere çıktı. O anda ben sandalyemin kenarına ilişerek kaydım ya sandalyeden düşecektim ya da kapıya doğru çılgınca kaçacaktım.

Keira yerine otururken başparmağını bana doğru yukarı kaldırdı. Gülümsemeye çalıştım, o konuşmasını atlattığı için mutlu olmuştum ama ben şu an sınıftan koşarak kaçmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Rider, yanımda kendi sırasının kenarında benim duruşumun tuhaf bir aynası gibi oturuyordu.

“Leon Washington, sahne sizin,” dedi Bay Santos. “He-pimiz seni şekillendiren o etkileri öğrenmek için merakla bekliyoruz.”

Leon’un dediği tek kelimeyi duymadım. Gerçi insanlar gülüyorlardı, Bay Santos’un ise erken emekliliği düşünüyor gibi bir havası vardı, o yüzden dikkat çekebileceğimi umuyordum.

“Mallory Dodge?” Bay Santos masasından adımı söyledi. Benimle göz göze geldiğinde nazıkçe baktı, en az dün okuldan sonra yanına gidip de tuhaf isteğimi belirttiğimde baktığı kadar nazikti. “Sıra sende.”

Paige’in şaşkınca bir kahkaha attığını duydum.

İlk başta göremedim ama sıramdan çıkarken Rider’ın yüzündeki şok ifadesini görebiliyordum. Yolun yarısında kâğıdımı almadığımı fark ettim ve dönüp onu aldım. Yüzüm alev alev yanıyordu. Sınıftaki oğlanlardan biri kıkırdadı. Paige’in önünde oturuyordu.

Paige onun sandalyesinin arkasını tekmeledi.

Düşüp başımı bir yere çarpmış olmalıydım çünkü onun böyle bir tepki vereceğine hayatta inanmazdım ama daha sonra kimse gülmedi ya da güldülerse bile kulaklarımdaki yoğun uğultudan ötürü onları duyamıyordum. Sınıfın önüne yürüyüp tahtanın önündeki kürsünün başına geçtim.

Söyle bir sınıfa baktım. Yarısı bana bakmıyordu bile. Ya kucaklarına ya da sıralarının üstüne bakıyorlardı. Ya da gözleri kapalıydı. Geriye sınıfın diğer yarısı kalıyordu. Gözleri kesinlikle üzerimde olan kesim.

Keira’ya baktım, başparmağını kaldırarak gülümsedi.

“Ne zaman istersen başlayabilirsin,” dedi Bay Santos.

Başımı sallayarak yutkundum. Gözlerini dikmiş bana bakan bir yığın yüz görüyordum. Genzimde bir yumru oluşmaya başladı.

Biri öksürdü.

Bu... Bu çok korkunçtu. Yaşlar boğazımı tıkamaya başladı. Bay Santos'a baktım... neden baktım ben de bilmiyordum sonra yeniden sınıfa döndüm.

Bütün o yüzler arasında gözlerim Rider'ın yüzünü buldu ve o... başını *salladı*. Sesini kulaklarımda duyar gibi oldum. *Yapabilirsin*. Ve işte o zaman sesim geldi. Haklıydı. Haklıydım. Yapabilirdim. Sancı ve muhtemelen utanç verici olacaktı, yo hayır utanç verici olmayacaktı. Utanıp utanmamak benim kontrolümde olan bir şeydi. Ve ben bunu yapabilirdim. Utanmayacaktım. Utansam bile çok olmayacaktı, o kadar önemli olmayacaktı. Bu konuşma sonsuza dek devam edecek bir şey değildi. Utanmak da öyle. Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Denemek dışında.

Yaşamak dışında.

Kâğıdıma baktım ve boğazımdaki o yumru çözüldü.

Bazı insanların hayatlarında onlar için önemli olan sadece bir kişi olur. Onları diğer herkesten daha çok etkileyen. Konumuz o bir kişi hakkında yazmaktı ama bu konuşmayı hazırlarken tek bir kişi seçemedim. Ve hikâyem bittiğinde nedenini anlayacağınızı umuyorum ama hepsinin doğru düzgün bir anlam ifade edebilmesi için en baştan başlamam gerekiyor.

Ağzım kupkuru oldu, başımı kaldırıp sınıfa bakmadan hayatımda yazdığım ya da sesli olarak dile getirdiğim en zor üç cümleye başladım.

Küçük bir kızken sürekli dolabıma saklanırdım. Tozla kaplı ve karanlıktı, naftalin kokardı. Ama orası beni

dışarıdaki canavarlardan koruyan bir mabetti. Büyüdüğümden ve saklanmam gerektiğinde hep gardiroplarının tüm o canavarları hapsediği, benim de rahat rahat, güven içinde yatağında yattığım bir evde yaşadığımı hayal ederdim. Örnek alıp hayranlık duyabileceğim bir anne babayla yaşadığım bir evi, ileride hayatımı nasıl daha iyi yönde değiştirdiklerinden bahsedebileceğim bir konuşmanın konusu olabilecek bir anne babayı. Ben öyle bir evde yaşamıyordum. Ama saklandığım canavarlar bana nezaketin ve sevginin karşılıksız verilmesi gerektiğini öğreterek beni şu anda olduğum kişi haline getirdiler. O yüzden esasen bugün benim için önemliler.

On üçüme girerken beni iki kişi evlat edindi. Bana baktıklarında konuşmayan, korkmuş küçük bir kız görmediler. Bir evlat gördüler, kendi evlatlarını. Her anlarını kötü anılarımı silmeye ve kâbuslarla mücadele etmeye adadılar. Bana daha önceleri hiçbir zaman açık olmayan kapılar açtılar ve bana inandılar. Sevginin ve nezaketin karşılıksız ve özgürce verilebileceğini kanıtladılar. Bana güvenmeyi ve artık korkmamam gerektiğini öğretiler.

Ev okulu eğitimi görürken hiç konuşma ya da yeni insanlarla tanışma gibi bir sorunu olmayan bir kızla tanıştım. İlk başta onun rahatlığına ve sıcakkanlılığına imrendim. Nitekim insanlarla tanışma ya da arkadaş edinme konusunda hiç de iyi değildim. Tam zıt kutuplardık ve günün birinde onun en iyi arkadaşım olacağını hiç beklemezdim. En iyi arkadaşınızı hiç ummadığınız zaman bulabileceğinizi gösterdi bana. Sahip olduklarımın kıymetini bilmem konusunda etkisi büyük oldu.

Şimdi zorlu kısımlar geliyordu o yüzden biraz durup, devam etmeden önce nefes aldım.

Birkaç ay önce beni tanımadığı halde bana karşı çok

kibar davranan bir oğlanla tanıştım. Her zaman gülümsüyor ve cazibesini satış alanında kullanmayı planlıyordu. Çocuğu çok iyi tanı mıyordum ama bazı şeylerin değeri ni hafife almamayı, en önemlisi de bir yabancıya gülümsemeyi öğreterek muhtemelen en büyük etkilerden birini sağladı.

Hayatımdaki önemli insanların sonuncusu da kendimi bildim bileli benim yanımda olan biri. Canavarların koridorda kol gezdiği evde benimle beraber yaşadı. Canavarlar bana yaklaştığında beni koruyup kolladı. Uyumayacak kadar çok korktuğumda bana kitap okudu. Kendisi ve güvende olduğumdan emin olmak için yaptığı fedakârlıklar sayesinde her sabah yatağımdan kalkabiliyorum. Onun sayesinde hayatta ikinci bir şansım oldu.

Durup derin bir nefes daha aldım ve sınıfın yarısının uyuduğunu bekleyerek başımı kaldırdım. Uyuyanlar vardı ama çok azdı. Sınıfın kalanı buğulu yüzlerle bana bakıyordu. Paige'i gördüm. O güzel yüzünde şokla sarsılmıştı. Rider'ı gördüm... O... Dudakları aralanmış, sırasında kaskatı olmuş ve kolları her iki yanına düşmüş bir şekilde oturuyordu.

Kendimi zorlayarak devam ettim.

Ancak benim için önemli olmasının en büyük sebebi ihtiyacı olanlara, onlar yardım istemeseler bile yardım etmenin her şeye değer olduğunu gösterdiği içindir. Duyup dinlemeye değer bir sesim olduğunu düşünerek davranan ilk kişi olduğundan bugünkü beni oluşturan da kendisidir.

Bazı insanların hayatında onları etkileyen yalnızca bir kişi olur. Bu konuşmayı yazarken benim hayatımda birden fazla kişi olduğu için ne kadar şanslı olduğumu anladım.

Bizi şekillendiren birçok olay ve insan olduğunu. Canavarların bile üzerimizde olumlu etkileri olabildiğini öğrendim. Dışarıda sizden hiçbir şey beklemeden size evlerini kalplerini açan insanlar olduğunu öğrendim. Size yabancı olan insanların hoşgörülü ve nazik olabileceğini öğrendim. Kendilerini en sona atarak her zaman önce başkalarına yardım eden insanlar olduğunu öğrendim. En önemlisi de onların sayesinde imkânsız olarak gördüğüm şeyleri yapabileceğimi, bugün burada ayakta durabileceğimi öğrendim.

Sınıf sessizdi ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyordum.

Bay Santos boğazını temizledi. “Teşekkürler Mallory.”

Yerime otururken bazı gözler üzerimdeydi. Keira bana kocaman bir gülücük atarken ağlamasına ramak kalmış gibi görünüyordu. Paige bile yerime otururken bana baktı.

Bense Rider’a baktım.

Yüz ifadesi konuşmamı yaparken büründüğü ifadeyle aynıydı ve bir ihtimal Paige’den başka kimse fark etmemişti ama Rider yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Ve ben... Ben şu an havalanıp tavana yükselebilirdim.

Yapmıştım, başarmıştım.

Şapşal gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırarak tahtaya doğru baktım. Vay be gerçekten herkesin önüne çıkıp konuşmamı yapmıştım. Bazı kelimelerde dilim dolanmıştım ve arada alakasız duraksamalar yapmıştım ama sonuçta başardım işte. Gözyaşları, iyi gözyaşları boğazımı yakıyordu. Dans edip bağırmak istiyordum. Ancak Laura Kaye’in konuşmasını hoplayıp zıplamadan, çığlıklar atmadan oturup dinledim.

Zil çaldığında Bay Santos beni yanına çağırdı. Rider’dan tarafa hızlıca bakıp eşyalarımı topladım ve yanına gittim.

Bay Santos elini omzuma koyarak gülümsedi. “Gerçekten iyi iş çıkardın Mallory.”

Kalbim deliler gibi çarpıyordu. “Ya... Yaptım.”

Başını salladı. “Sadece bunun senin için ne kadar zor olduğunu bildiğimi bilmeni istedim, özellikle de böyle kişisel bir konuda. Seninle gurur duyuyorum.”

Güçlkle yutkundum. “Teşekkür ederim.”

“Artık her konuşmanı bu şekilde yapmanı bekliyorum,” dedi. “Yapabilir misin?”

Yapabilir miydim? Bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da kesinlikle yapmak için çabalayacaktım. Başımı evet anlamında salladım.

“Güzel.” Omzuma hafifçe vurdu. “O zaman iyi günler diliyorum sana.”

“Size de...” gibi bir şeyler mırıldanarak döndüm. Rider gitmişti ve aramızda olan onca şeye rağmen bu beni şaşırmıştı. Hem de çok. Tebrik etmek için yanıma gelir diye düşünmüştüm. Bunun benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Ama gitmişti.

Sınıftan çıkarken kendimi onun yokluğunun bu başarımın getirdiği mutluluk baloncuklarını patlamasını izin vermeyeceğim diye telkin ettim. Onun yanımda olmaması çok kötüydü ama... ama bugün yaptığım şey çok daha önemliydi ve bunu kutlamak istiyordum.

O gün okuldan sonra eve vardığımda doğruca odama gittim ve çantamı yatağımın yanına koydum. Masamın çekmecesini açıp malzemeleri çıkardım. Ardından da elimi yarım bıraktığım kelebeği alıp pencere kenarına oturdum ve nihayet kelebeği bitirdim.

Küçük bedeninden iki yana açılan narin kanatları tamamen şekillenmişti. Göz çukurlarının altına minik bir gülücük bile eklemiştim.

Kelebeği masamın üstüne, Rider'ın beni çizdiği resmin altına koydum ve tarih defterimi çıkardım. Çalışmam gereken bir sınav vardı.

"Mallory?" diye seslendi Carl. "Aşağıya gelebilir misin?"

Kartlara aldığım notları defterde kaldığım yerin arasına koyarak kitabı kapattım ve yataktan çıktım. Çoraplı ayaklarımın yere bastığını hissettim. Akşam yemeği için henüz erkendi, beni neden çağırdıklarını bilmiyordum.

Merdivenlerden inerken dümdüz bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Carl oturma odasına ayakta duruyordu. Rosa da hemen onun arkasındaydı ama gözlerim Carl'ın elinde tuttuğu şeye takıldı. Kahverengi bir kâğıda sarılı küçük, dikdörtgen bir paketti.

Adımlarım yavaşladı. "Bu ne?"

"Senin için." Paketi bana uzattı.

Uzanıp almadan önce bir süre pakete bakakaldım. "Ee neden ki?"

Rosa Carl'a yaslandı. "Bizden değil tatlım."

"Ha." Hafif paketi çevirdim. Üzerinde hiçbir not yoktu ve kahverengi kâğıt bana alışveriş keselerini hatırlatmıştı. "Kimden peki?"

"Neden paketi açmıyorsun ki?" dedi Carl.

Ha, değil mi? Güzel fikir. Parmaklarım bantlara gitti. Kâğıt sıyrılıp da içindeki ortaya çıkınca kalbim resmen boğazımda atmaya başladı.

Kadife Tavşan'dı.

Rider'ın bana okuduğu eski baskısı değil, yepyeni, ısıll ısıll bir baskıydı. Mavi renkli sert kapağında küçük, çimenlik bir tümsekte ayakta duran tavşan vardı.

Kahverengi kâğıt parmaklarımın arasında kayıp sessizce yere düştü. Sayfaların arasından görünen bir kâğıt

parçası vardı. Titreyen ellerle kitabı dikkatlice açtım. İnce kâğıt, defterden yırtılmış bir parçaydı sadece ama o bölümde yazılanların büyük bir kısmının üstü maviyle vurgulanmıştı.

“Gerçek olmak nedir?” diye sordu bir gün Kadife Tavşan Sıska At’a. “İçinde vızıldayan bir şeyler ya da bir kurma kolunun olması mı?”

“Gerçek olmak ilk başta nasıl yapıldığıyla ilgili değildir,” dedi Sıska At. “Sonradan başına gelen bir şeydir. Bir çocuk seninle sadece oynamayıp seni çok, çok, çok uzun zaman severse ama GERÇEKTEN severse işte o zaman Gerçek olursun.”

“Canını acıtır mı?” diye sordu Kadife Tavşan.

“Bazen,” dedi Sıska At, her zaman doğruları söylerdi. “Ama gerçek olduğunda canının acımasını önemsemezsin.”

“Öyle hemen, bir anda olmaz,” dedi Sıska At. “Zamanla gerçek olursun. Çok uzun zaman alır. Bu yüzden çabuk kırılan, sert köşeleri olan ya da dikkatle tutulması gereken insanların başına gelmez. Gerçek olana dek genellikle tüylerin okşanmaktan dökülür, gözlerin düşer, eklemlelerin gevşer ve iyiden iyiye eskirsin. Ama bunların hiçbirisi önemli değildir, çünkü seni anlayan insanların gözünde bir kez gerçek olduğunda bir daha çirkin olamazsın. Bir kez gerçek olduğunda bir daha geriye dönmezsin. Sonsuza dek gerçek kalırsın.”

Rider özellikle son cümlemin altını çizmiş, yanına da *Sonsuza dek* yazmıştı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. Gözlerimi sıkıca kapatarak kitabı göğsüme bastırdım. O vurgu-

lanmış cümleler *dünyalara bedeldi*. Nasıl hissettiğimin, nasıl değiştiğimin özeti idi. Hiçbir şey bir anda, pat diye olmamıştı ama olunca da geri değişmemişti. Ve hepsi sevildiğim için olmuştu. Carl ve Rosa tarafından, Ainsley tarafından ve hatta Rider tarafından sevdiğim için ama en önemlisi kendimi sevdiğim için olmuştu.

Carl hafifçe öksürdü. “Bence kapıyı açmalısın.”

Gözlerim bir anda açıldı ve onlara baktım. “Ne?”

Rosa dudaklarında ufak bir gülümsemeyle kapıya doğru başını salladı. “Haydi aç tatlım.”

Bir an öylece ayakta kalakaldım sonra da dönüp ve kapıya koştum. Kapının kolunu tuttum ve indirerek açtım. Nefesim kesildi.

Rider kapının eşiğinde duruyordu, kapı açılınca hafifçe döndü. Üzerinde bugün sınıfta giydikleri vardı. Ellerini pantolonunun cebindeydi. İlk kez adam gibi bir kazak giymişti, kalın lacivert bir kazak.

Bakışları yüzümde dolaştı ve ardından göğsümde tuttuğum kitaba kaydı. “Ben gerçeğim.”

O iki kelime. *Ben gerçeğim*. Başka kimse onların önemini bu kadar anlayamazdı ama benim için dünyalar demekti. Gözlerim dolan yaşlarla bulanıklaşırken geriye çekildim ve kapıyı ona açtım.

Yüzünden okunabilen bir rahatlamayla içeri girdi. Kapıyı kapattım, bir türlü konuşamadım ama bu defa sebeplerim farklıydı.

“Yukarıda kapınız açık olsun,” dedi Carl ve topukları üzerinde dönüp mutfığa gitti.

Rosa bize bakarak gülümsedi.

Rider suratıma bakıp bekledi. Başımı sallayınca arkamdan merdivenlere geldi. Kapıyı açık bıraktım. Birazcık. Bir santimetre kadar bir aralık bıraktım.

Rider pencere önündeki yere geçip oturdu. Bitkin bakışlarla beni seyrediyordu. Yatağın kenarına gidip ona döndüm ve köşeye oturdum. Dudağında yorgun bir gülümsemeyle, “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Herhangi bir yerden,” diye fısıldadım, içimde tomurcuklanan bir umut ve dikkatle kitaba yapışmıştım.

Başını indirdi. “Sanırım önce yaptığın konuşmayla başlayacağım. Çok... Çok güzeldi. Söylediklerin, kastetiklerin. Ama oraya çıkıp bunu yapman hepsinden güzeldi. Ciddiyim Mallory.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ben... Ben dersten önce seninle konuşmak istemiştım ama önce konuşmanı duyduğuma sevindim. Söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum ama şimdi daha da fazla eminim.”

İki kere nefes aldım.

“Benim hakkımda söylediklerinde haklıydın, kendimi ve başkalarını nasıl gördüğüm hakkında. Haklıydın. Başka insanlara benden vazgeçmeleri için bir şans bile vermiyorum. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim ama haklısın.” Kollarını dizlerine koydu. “Çok garip. Hani bana cenazede Jayden hakkında, o gerçek olma konusu hakkında söylediklerin var ya? Ben... Of Tanrım bunu yalnızca sana söyleyebilirdim, çünkü anlıyorsun. Kendimi gerçek hissetmiyordum. Bazı konularda hâlâ hissetmiyorum.”

“Anlıyorum.” Kitabı daha da sıkı sarıldım. “Gerçekten anlıyorum.”

Kirpiklerini kaldırdı ve gözleri resmen gözlerimi delip geçiyordu. “Biliyorum. İkimiz de o lanet tavşan gibiydik.” Boğuk bir kakhaha attı. “Cumartesi günü cenazede otuyordum ve... Olan biten her şeyi düşünüyordum. O ta-

butta Jayden'in olmasının ne kadar haksızlık olduğunu düşünüyordum ve o anda kafama dank etti. Hiçbir şeyim yokmuş gibi yaşıyordum. Ailem yokmuş gibi. Elimde hiçbir imkânım yokmuş gibi. Var olup olmamamı umursayan kimsem yokmuş gibi ve büyükannesiyle, ağabeyinin yanında otururken Jayden'a baktım ve ben..." Sesi kısıldı ve o an kalbim sıkıştı. "Jayden'in bir ailesi vardı. Elinde imkânları vardı. Anlıyor musun? Etrafında onu önemseyen bir dolu insan vardı ama yine de o kahrolası sokakların birinde öldürüldü."

Rider elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben hâlâ buradayım. Acayip şanslıyım. O kadar uslu değildim ve Henry beni kolayca öldürebilirdi."

Keskin bir nefes aldım. Bu konuda çok haklıydı. Birçok defa Henry'nin onu öldürmeye niyetliymiş gibi dövdüğünü düşünmüştüm.

"Henry'nin arkadaşları... yanıma geldiklerinde, bir şey yaptım zannederdim var ya? Bir şekilde bir hata yaptığımı..."

"Ne? O senin hatan değildi Rider. Hiçbiri değildi."

"Biliyorum ama bazen kafam... Her şey birbirine giriyor." Durdu. "Grup evindeyken hiçbir şeyi umursamadım. Daha büyük çocukları kızdırdım. Defalarca dayak yedim ama umursamadım. Bayan Luna'nın yanına geldiğimde artık benim için çok geçti sanki. Benim için çok uğraştı. Cidden çabaladı... Hâlâ da çabalıyor ve ben hayatıma son verebilecek bir dolu aptalca şey yaptım."

Bunu duymaktan nefret ediyordum. Beni ölümüne korkutuyordu.

"Jayden bir-iki tane hata yaptı ve öldü. Bense hâlâ buradayım." Başını eğdi ve iç geçirdi. "Bana başkalarına tanınmayan fırsatlar tanındı ve onları boşa harcadım."

Şimdi artık gerçekten çok mu geç diye merak ediyorum.”

“Değil,” diye fısıldadım, gerçekten de böyle inanıyordum.

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm. “Dün cenazeden sonra, eve gittim ve o kitabı aldım. Ve... Okumaya başladım, neden bilmiyorum. Derken o bölüme geldim ve ben... Tanrım bir anda her şey kafama dank etti. Sıska At'ın söylediği o lanet sözlerin ne kadar doğru olduğunu anladım. Gerçek olmanın insanın canını acıtabileceğini. Sevilmenin canını acıtabileceğini. Fakat... yaşamak böyle bir şeydi işte ve aksi düşünülemezdi bile.”

Kitabı kucağıma koyup avcumu sert, parlak cilt üzerinde gezdirerek Sıska At'ın sözlerini düşündüm. Birçok farklı şekilde yorumlanabilirdi. Benim için mükemmel olamama korkusunu bir kenara atmaktı. Bunu kabul etmek demek istenmek, ihtiyaç duyulmak, sevilmek, duyulmak ve görülmek demekti.

Rider'la ikimiz o küçük çocuk ve gerçek olmak isteyen tavşan gibiydik. İkimiz de hayatlarımızı çok uzun süre sadece birbirimize bel bağlayarak geçirdik. İstenmedik, bir kenara atıldık. Değer görmek ve sevmekten başka istediğimiz bir şey yoktu. İkimiz de gerçekmişiz gibi hissetmek istiyorduk. İkimiz de bunun aksini yaşamaktan çok korkuyorduk. Çünkü bazıları için bu ölüm demekti ama benim için -bizim için- sonsuza dek bir noktada sıkışıp kalmak demekti. Hiçbir zaman değişmemek demekti. Kendimizi ve çevremizdekilere farklı bir gözle bakamamak demekti.

“Oysa umursuyorum,” diye devam etti. “Gerçekten. Sonsuza dek böyle olmak istemiyorum.”

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu.

“Böylesinin daha iyi olacağım zannettiğim için senden ayrıldım. İlla ki günün birinde her bir haltı tam olan, bir geleceği olan, sıkışıp kalmamış olan birini bulacağını dü-

şündüm. Kafamdaki her şey allak bullaktı, hâlâ da öyle. Deniyorum, gerçekten değiştirmek için uğraşıyorum.”

Hareketsiz kaldım.

“Kalbini kırdığım için beni hiçbir zaman affetmeyebileceğini biliyorum. Bunu anlayabilirim. Ayrıca ben daha iyi olmak için çabalarırken benimle uğraşmak zorunda kalmak istemeyebileceğini de anlıyorum. Daha iyi olmak istiyorum, ben... Ben hak ettiğini düşündüğüm kişi olmak istiyorum.”

Tanrım...

“Bir geleceği olan, o her bir haltı, akli başı yerinde olan, umudu olan adam olmak istiyorum,” dedi oturduğu yerin ucuna kayarak. Göz göze geldik ve o güzel gözlerde kalbimi parçalayan bir parıltı vardı. “Aşkına değecek bir adam olmak istiyorum ve yemin ediyorum senin olursam o adam olmak için tüm gücümle uğraşacağım ve elimden gelen her şeyi yapacağım. Denemekten yılmayacağım. Hiçbir zaman.”

Tanrım, Tanrım...

“O konuşmada söylediklerini duyduğumu bilmeni istiyorum,” dedi çatallaşan sesiyle. “Onca yıl ben seni kurtarmış olabilir ama şimdi de sen beni kurtardın.”

Kalbim tekledi ve sonrasında deliler gibi çarpmaya başladı. Hiç düşünmeden tepki gösterdim. Kitabı yatağa bırakarak, Rider pencere önündeki yerde kalkarken ona doğru attım kendimi. Çarpıştık. Yere düşünce kollarımı ona sardım, bir yarım kucağında oturuyordu. O da kollarını sıkıca belime doladı, başını boynuma gömdü. Vücudunun ürperdiğini hissettim, sonra kollarımın arasında titremeye başladı. Yıllardır bir arada tuttuğu her şey çatlayıp kendiyile birlikte parça parça dağılırken ona daha sıkı sarıldım. Sımsıkı tuttum.

Rider'ı yeniden toparlayıp bir araya getirme sırası *ben-deydi*.

Son

Uzaktan kumanda, üzerinde durduğu kalın yastıklı sedirden adeta beni dürtüyordu, yanında da içinde iki bardak ve hemen hiç dokunulmamış bir kâse krakerin olduğu bir tepsi vardı. Tek yapmam gereken biraz doğrulup uzanmaktı. Bir yapabilsem artık basketbol seyretmek zorunda kalmayacaktım.

Ama doğrulup oraya uzanmak şu an pek yapılabilir bir şey değildi.

Belime ağır mı ağır bir kol dolanmıştı ve kıpırdayacak olursam Rider'ı uyandırırdım, bunu da hiç istemiyordum. Hele de son birkaç gündür bu kadar yorgunken. Gözlerinin altındaki morlukların son iki haftadır gitgide artması beni endişelendiriyordu.

Özel bir boyama işi için saatlerce garajda çalışmış, perşembe günü bitirmişti. Dün okuldan sonra bakmaya gittim ve Rider'ın yaptığı her tasarım gibi bu da bir harika olmuştu. Akıllara durgun verecek kadar muhteşemdi. Nasıl oluyor da eline boyayı alıp herhangi bir yüzeye sıkıp ardından böyle harika ve karmaşık bir tasarım ortaya çı-

karabiliyordu hâlâ aklım almıyordu.

Bu özel tasarım işi, Frederick yakınlardaki bir pistte yarışacak biri için yapılmıştı. Rider kaportasına son derece ince işlenmiş yeşil ve mor renkte pulları olan bir ejderha boyamıştı. Ejderhanın açık ağzından kırmızımsı turuncu renkte alevler çıkarak arabanın ön yan panellerine doğru iniyordu.

Rider'ın günden güne büyüyen iş portfolyosuna eklemek üzere doğru düzgün bir makinayla fotoğrafını çektim. Daha önce olduğu gibi, sanki kendi yeteneğini göstermiyormuşçasına garip garip davranmıştı.

Bunu nasıl bir türlü göremiyordu hâlâ aklım almıyordu ama iyiye gidiyordu. Ben de dahil olmak üzere birçok konuda gelişme kaydediyordu.

Birkaç hafta önce kırtasiyeden beraber seçtiğimiz fotoğraf albümünü ara ara açıp yaptığı çalışmalara baktığını söylemişti. Bunu söylerken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bu tepkisi çok şirin oluyordu. Oturup onun çizimlerine beraber baktığımız zamanlarda da kızarıyordu.

Ama Rider'ın kafasını yastığa koymasıyla uyuyakalmasına neden olan şey bu özel boyama işi değildi.

Bu sabah onun için çok önemliydi.

Bu sabah, son birkaç haftadır tüm boş zamanlarında hazırlandığı SAT sınavına girmişti. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bu sınava çalışmak hiç de yapabileceğini düşündüğü bir şey değildi. Onun bu sınava girmesi muhtemelen tüm okul yönetimi şaşkınlığa uğratmış, hepsinin nutku tutulmuştu. Eh, Bay Santos hariç tabii.

Gol olunca televizyondaki kalabalık tezahüratlar yapıp bağırdı. Yoksa gol değil de puan mı olmuştu? Yoksa basket miydi? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Neden telekinetik güçlerim yoktu ki benim? Şöyle, eşyaları falan

zihin gücümle hareket ettirebilsem *harika* olurdu.

Rider'ın karnımda duran eline bakınca içimde hoş bir his çalkalandı. Rider'la beraberken yaşadığım bu hisler zamanla yok olacak bir şey değildi. Yok olup gideceğini de hiç sanmıyordum.

Ortoparmağının iç kısmına mavi boya bulaşmıştı. Boyaları parmaklarından tamamen çıkardığı görülmüş bir şey değildi.

Başımı yana eğip sağıma baktım. Gözlerim Rider'ın muhteşem yüzünde dolanırken kaburgalarımın arasında binlerce kelebek kanat çırpmaya başladı. Kendimi biraz sapık gibi hissetsem de ona bakmayı sürdürdüm. Kahverengi bir saç tutamı alnına düşmüştü. Saçlarından daha koyu renkte olan kirpikleri yanağına uzanıyordu. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı.

Şimdi garip gelse de hayatımın -birkaç sene süren- bir döneminde Rider'ı bir daha göremeyeceğime inanıyordum. Bu şekilde onun kolları arasında uzanmak kendime rüyamda bile görmeye izin vermediğim türden bir hayaldi. Ama şimdi gerçek olmuştu.

Hayat ne tuhaftı.

"Bence fotoğrafını çek, daha uzun süreli olur," diye mırıldandı Rider.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken yanaklarımı ateş bastı. "Ne?"

Kirpikleri, ne tamamen kahverengi ne de yeşil olan gözlerini ortaya çıkararak aralandı. "Fotoğraf diyorum, çekersen diyorum, daha uzun süre bakabilirsin. Ben yanında değilken falan geceleri sarılıp yatarsın. Koynuna koyarsın. Sıkıca sarılırsın."

Dudaklarım gülmek üzere kıvrılırken gözlerimi devirdim. "Amaan!"

“Hı hı.” Kolunu başının üzerine kaldırarak esnedi. “Carl ve Rosa ne zaman gelir?”

Duvardaki soluk gri saate baktım. “Herhalde bir saate gelirler.”

“İyi ki uyanmışım o zaman, kapıdan girdiklerinde üzerine salyalarımı akıtmamı görmeleri pek hoş olmazdı.”

“Evet,” dedim ciddi bir ifadeyle. “Güzel noktaya parmak bastın.”

Rider alay edercesine gülümsedi ama şaka bir yana Rosa ya da Carl gelip bizi kanepede birbirimize sokulmuş bulursa sevinçten dört köşe olmazlardı hani. Rider’la benim, yani, öyle birbirimize yakınlaşmayacağımızı beklediklerinden değil ama yine de... hâlâ Rider’la olan ilişkiye alışmaya çalışıyorlardı. Bu da gelişmekte olan süreçlerden biriydi ve onlar da gün geçtikçe ilerleme kaydediyorlardı. Çabalıyorlardı ki bu da Rider’ın sembolize ettiğine inandıkları durumlardan korkmalarından katbekat daha iyiydi.

Ayrıca bu tavırları Rider’ın, geleceğini ve amaç odaklı bir insan olan Carl’a kendini biraz daha sevdirmesini sağlayan SAT sınavlarını daha ciddiye almasına yardımcı oluyordu. Onu tamamen kazanmak o kadar kolay değildi ama Carl’ın Rider’a saygı duymaya başladığını söyleyebilirdim. Onu geleceği olmayan, beni Fareli Köyün Seksi Kavalcısı sıfatıyla yanlış yola sokacak bir oğlandan fazlası olarak görmeye başlamıştı ve içeri girip bizi sarmaş dolaş bulmaları muhtemelen bu işe pek yardımcı olmayacağından doğruldum.

Rider’ın kolu belime sıkıca dolandı ve Rider dönerek beni altına doğru çekti. Ellerimi omuzlarına koyup ona baktığımda kalbim onun yarım yamalak gülümseyişiyle yerinden fırlayacak gibi oldu. “Nereye gidiyorsun öyle?” diye sordu.

“Yukarı.” Parmaklarım onun gömleğine sıkıca yapıştı. “Carl gelip de... bizi böyle bulursa... seni kapı dışarı eder, Rosa’nın ne yapacağını bilmek bile istemezsin.”

“Doğru.” Başını indirip burnunu benimkine sürttü. “Rosa hâlâ beni acayip korkutuyor.”

Kıs kıs güldüm.

“Komik olduğunu sanıyorsun ama cidden korkutuyor.” Başını yana eğip yanağımı öptü. “Tek bir yumrukla en çok hasarı nasıl vereceğini bildiğime artık hiç şüphem yok. Kadın, doktor yani. İşini biliyor.”

Yeniden gülerken gözümde Rosa’yı bir şeylere yumruk atarken canlandırmaya çalıştım ama olmadı. Sonra da onun omzunu sıvazladım. “Merak etme sen.”

“Beni koruman gerekebilir.” Yanağıma bir öpücük daha kondurdu.

Dudaklarım köşelerinden yukarıya kıvrıldı. “Ee... Olur yapabilirim.”

Bu defa dudakları şakağıma dokundu. “Buraya gelir gelmez uyuyakaldığım için özür dilerim. Uzun süredir beraber çok vakit geçiremiyoruz, işe gidip ders çalışmadığım ilk seferde de gelip üstünde uyuyakaldım.”

Aslında üstümde uyuması hoşuma gitmişti. “Sorun değil. Çok... çalışıyordun. Nasıl böyle düşünebilirsin?”

Rider başını kaldırdı. “Bayağı iyi yaptım bence. Sadece birkaç soru beni çok zorladı o kadar.”

Bunu duymak beni heyecanlandırdı, gülümsedim. “Heyecanlı mısın?”

“Sanırım. Demek istediğim...” Kaşlarını çatarken sesi kısıldı. “İşleri yoluna koymak için daha yapacak çok şey var. Burslar için hazirana kadar zamanım var ama bu notlarla ve bu işe bu kadar geç girişmişken biraz zor. SAT’dan cılgın bir puan almam lazım.”

“Daha önünde bahar var. Sonbahar döneminde başlamasan bile bir şey... bitmiş sayılmaz,” diye açıklamaya çalıştım. “Bakarsın benimle birlikte College Park’a başlarsın, görsel sanatlara.”

“Haklısın,” dedi dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. “Bence bunu kutlamalıyız.” Durup kaşlarını oynattı. “Şu an elli dakikamız var. Bize beş dakika yeter hani.”

“Yok artık,” diye kakhaha attım omuzlarına vurarak. “Çok fenasın.”

“Hiç de değilim.” Gözlerime bakınca o kelebeklenme daha yoğun, daha baş döndürücü şekilde geri döndü. “Sadece âşığım.”

Tanrım! Kalbim kocaman kabardı ve tek yapabildiğim birkaç saniye boyunca ona bakmak oldu. Sonra “Ben de sana âşığım,” demeyi başardım fısıldayarak.

“Biliyorum.” Rider dudaklarını benim dudaklarıma doğru indirdi ve öpücüğü tüm düşüncelerimi bir anda dağıttı. Bir öpücüğün böylesine bir gücü olması karşısında hâlâ şaşırabiliyordum, dili benimkine dokunduğundaysa ne var ne yok her şeyi unutuyordum.

Öpüşmemiz çabuk bitti. Rider üzerimden kalkıp oturdu, bacaklarımı kucağına koydu. Ona bakarken kollarım iki yanda gevşekçe uzanıyordum. Dudaklarımda sersem bir tebessüm vardı ama umurumda değildi. Kalan elli dakikamızı nasıl geçireceğimizi düşünmeye koyulmuştum.

“Doktor Taft’la işler nasıldı?” diye sordu bacaklarını oynatıp biraz daha açarak. “Dün sorma fırsatım olmamıştı.”

Ha? Kaşlarımı çattım. Ben burada oturmuş öpüşmeyi, başka şeyleri, cidden hoş şeyleri düşünürken o bana terapistten mi bahsediyordu?

Rider bacağıma hafiften bir şaplak atıp güldü. “Hey odaklan!”

Gözlerimi kısarak ona baktım ama güneşte yatıp uzanmış gibi hissederken odaklanmak öyle kolay değildi. “Ee... güzeldi. Nasıl hissettiğimden ve stresle... nasıl başa çıktığımdan konuştuk.”

Yeniden, iki haftada bir Doktor Taft’ı görmeye başlamıştım. Daha çok, olan biten bazı şeyleri... günlük hayatımın bir parçası olmayan biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğundan, hâlâ kendim için de uğraşmam gerektiğinden. İki yıldır görmediğimden ilk başta cidden çok bunaltıcı geldi. Sanki ilerlemek yerine bir şekilde geçmişe gitmiştim ama Taft kafama çok önemli bir konuyu çivi gibi çakmıştı. Zaten bildiğim ama daha iyi anlamam gereken bir konuyu.

Geçmiş hiçbir zaman kaybolmayacaktı, bunun için tasarlanmamıştı.

Her zaman benimle olacaktı ve bunun bilincinde olmam gerekiyordu. Dr. Taft geçmişi silmeye teşebbüs etmenin sadece gelecekte bir krize yol açacağı konusunda ısrarcıydı, haklıydı da. Geçmişim ameliyatla bir parça alır gibi kesilip atılabilecek bir şey değildi. Rider için de aynısı geçerliydi. Jayden’a olanları unutmayacaktık.

Geçmişim benim bir parçamdı ve beni bugünkü ben haline getirmişti, ancak beni ben yapan sadece o değildi. Beni kontrol etmiyordu.

Rider uzanıp elimi buldu. Parmaklarını benimkilerden geçirip sıktı. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

Göğsüme bir ağırlık çökerken ben de onun elini sıktım. Jayden’ın ölümü Rider’ı diken üstünde yaşamaya yöneltmişti. Ölümlü olmak yüzüne yüzüne vurmuştu. “Kaybetmeyeceksin.”

“Güzel.” Rider beni oturur pozisyona getirirken gülümsemi. Diğer elini de yanağıma koydu ve tatlı tatlı, yumu-

şak dokunuşlarla beni bir kere daha öptü. İlk nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar çekildi. “Sanırım seni yine öpmek istiyorum,” dedi gülümseyerek.

“Dünden razıyım,” dedim ona ve gülümsedim.

Doğrusunu söylemek gerekirse... öyle yüzde yüz emin olmayan bir “ben”e razıydım, çünkü *ben* de o gelişme, ilerleme sürecindeydim. Tıpkı geçen gün sınıfın önünde başka bir konuşma yaptığım gibi üzerime üzerime gelen anlar oluyordu. Başka durumlar da oluyordu, başta altı ay kadar bir süre sonra üniversiteye gideceğimi düşündüğümde hissettiklerim gibi. Ya da aklım Jayden’a takıldığı zamanlar oluyordu. Ölüm korkutucu, ağır ve bunaltıcıydı. Zaman zaman Ainsley’nin gelecekte karşılaşacağı durumu düşündükçe onun yerine stres oluyordum.

Daha gidecek çok yolum vardı ve bu benim yolumdu, konuşmam gerektiğinde duyulmasına ihtiyacım olan benim sesimdi. Kimsenin değil. Kendimi bitiş çizgisine götürecektir olan yine bendim ve tek hatırlamam gereken yapamayacakmış gibi hissettiğimde bu hissin sonsuza dek sürmeyeceğiydi.

Sonsuza dek.

Eskiden buna inanmazdım ama şimdi farklı farklı bir dolu şekilde var olduğunu biliyordum. Sonsuza dek korkup dolabına saklanan küçük kız değildi. Sonsuza dek sınıfın arkasında oturan gölge değildi. Sonsuza dek, hayatımda kendi yapmak istediklerim yerine Carl ile Rosa’nın düşündükleri değildi. Sonsuza dek, onların kızları yerine gelen biri olduğuma ve onları hayal kırıklığına uğrattığıma inanmak değildi. Sonsuza dek, korumaya ihtiyacı olan biri olmak değildi.

Acı ve keder sonsuza dek değildi.

Sorunlar sonsuza dek değildi.

Benim kalp atışım sonsuza dekti ve yarının umuduydu. Ne kadar koyu ve kalın bulutlar olursa olsun her gri bulutun arasından çıkan ısıltı sonsuza dekti. Sonsuza dek zayıf anlarının bir ömür boyu sürmeyeceğini bilmektir. Carl, Rosa, Ainsley, Keira, Hector ve Rider sonsuza dekti. Jayden her zaman sonsuzluğumun bir parçası olacaktı. İçimde ağzından ateşler saçan ve bir yılanın deri değiştirdiği gibi korkunun içinden sıyrılıp çıkan ejderha sonsuza dekti. Sonsuza dek çok daha fazlasını vaat etmektir.

Sonsuza dek ilerlemekte, gelişmekte olan bir işti.

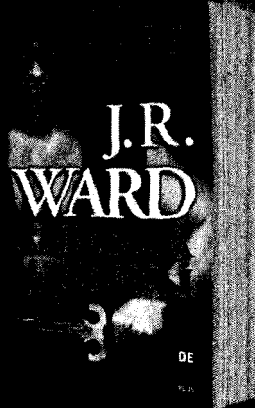
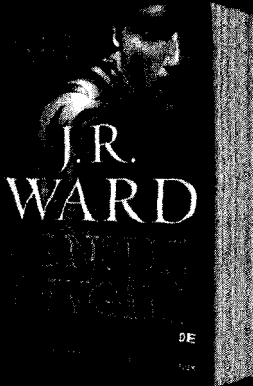
Ve ben sonsuza dek bekleyemezdim.

J. R. WARD'ın

BİR "KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ" ROMANI

"Kara Hançer Kardeşliği" serisinin ilk kitabı Karanlık Sevgili, tutkunun intikamla, iynin kötüyle iç içe geçtiği, temposu hiç düşmeyen bir macera.

"Yıllardır okuduğum en iyi seri!
Gerilim yüklü, kışkırtıcı derecede
seksi ve kesinlikle keyifli."

DE

PLUS